Clubul Cocoşaţilor

Olimpian Ungherea

Volumul 1

Salt la trapez

CITITORULE.

Îngăduie-mi să aşez – cu smerenie – această lume, în care te pregăteşti să intri, sub fulgerul pedepsitor al lui Eminescu:

Cum nu vii tu, Ţepeş doamne, ca punând mâna pe ei.
Să-i împărţi în două cete: în smintiţi şi în mişei.
Şi în două temniţi large cu de-a sila să-i aduni.
Să dai foc la puşcărie şi la casa de nebuni!

Motto:

Presa trebuie să apere Puterea de ispita aroganţei. Chiar când exagerează, uneori, presa ne aduce un imens serviciu. Ne împiedică să ne pierdem minţile, să umblăm cărând cu noi un soclu.

J.F. Kennedy
Preşedinte al S.U.A.

Declaraţie

Subsemnatul Ungherea Olimpian, autorul romanului „Clubul cocoşaţilor", declar că întreaga acţiune a acestei cărţi, personajele şi întâmplările ei sunt simple ficţiuni artistice. Faptele, însă, din care m-am inspirat sunt reale. Strict autentice!

Le-am cules, în exclusivitate, din materialele jurnalistice publicate în cotidianul naţional „ZIUA". De altfel, toate Motto-urile cărţii nu sunt altceva decât texte preluate din acelaşi celebru ziar.

Mulţumesc, pe această cale, întregului corp de ziarişti, în frunte cu directorul lor general, domnul Sorin Roşca Stănescu, pentru enorma cantitate de informaţii – senzaţionale, incendiare – puse la dispoziţie, prin intermediul paginilor de presă.

Drept pentru care, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, mă iscălesc mai jos.

Olimpian Ungherea

Prolog

În ultima decadă, a ultimei luni, din ultimul an al anilor optzeci, din ultimul veac al celui de-al doilea mileniu al Erei creştine, s-a deschis în România o sublimă poartă de altar. Sanctuar în care istoria ne chema să pătrundem cu sufletul mântuit, cu mintea dezrobită,

despovăraţi de ură, de trufie, de invidie, lepădându-ne de răutate, de lene, de minciună, pregătindu-ne să primim botezul libertăţii. Unii au trecut pragul porţii deschise. Alţii, nu. Unii au intrat cu onestitate, cu iubire, cu toleranţă. Alţii au intrat, târând după ei vanitatea, ipocrizia, vicleşugul, corupţia şi hoţia. Unii au rămas afară, temători de timpul cel nou, înfricoşaţi, orbiţi de lumina prea puternică a libertăţii, ezitând să treacă pragul istoric. Alţii au rămas afară, fără de ezitare, au rămas să denigreze, să spurce, să pângărească, să hulească tot ce se afla dincolo de poarta altarului. Printre cei care au intrat, ca şi printre cei care au rămas, se găsesc – deopotrivă – oameni buni şi oameni răi, deştepţi şi proşti, secături şi altruişti, mitocani şi domni, înţelepţi şi nebuni, învingători şi învinşi, cutezători şi laşi, nobili şi ignobili. Toţi sunt, însă, fraţii noştri! Să nu-i ponegrim. Să nu-i înjurăm. Să nu-i îmbrăţişăm doar pe unii, iar pe alţii să-i detestăm. Şi dacă nu-i putem iubi pe toţi, măcar să-i înţelegem pe toţi! Să fim înţelepţi, precum anticul Solomon. Să nu îngăduim tăierea pruncului în două bucăţi: împărţite între Bine şi Rău! Să nu despicăm neamul românesc în două tabere duşmane: Buni şi Răi! Ci, să redăm pruncul întreg Binelui. Iar Răului, oriunde s-ar afla, să-i aşezăm în faţă o limpede oglindă şi să-i spunem: Priveşte-te! Acesta eşti! Acesta este chipul tău cel hain! Acesta este sufletul tău cel urât! Şi mai este încă vreme să te îndrepţi! Să devii frumos şi bun! Dar, până atunci, teme-te pentru tot răul pe care l-ai făcut!

Autorul romanului „Clubul cocoşaţilor” doreşte, cu umilinţă, să aducă o astfel de oglindă în faţa Râului. Cine are curajul să se privească în apele ei – şi nu-şi recunoaşte păcatele – să-şi amintească de nemuritoarele cuvinte din Biblie: „Cine se crede fără de păcat, să arunce primul piatra!” Pentru că numai astfel vom avea şansa să evadăm din Clubul cocoşaţilor.

Prolog 3
VOLUMUL I SALT LA TRAPEZ 7
CAPITOLUL 1 7
Intrare într-un coşmar canicular 7
Un profesionist al informaţiei 8
CAPITOLUL 2 10
De doi bani aristocraţie 10
Bătrânul şi târfa 12
CAPITOLUL 3 13
Dobitocia în staulul deştepţilor 13

Cele cinci porunci sacre 14
Presa nu iartă! 16
Scandal la Senat 17
Pedeapsa de Apoi 18
CAPITOLUL 4 20
Gorile de cartier 20
Îngerul fricii 21
CAPITOLUL 5 23
Curva din clepsidră 23
Carne de tun pentru presa de scandal 25
Femeia şi şantajul 27
CAPITOLUL 6 29
Şpaga cu rame aurite 30
Salutări, Baronului! 32
Umbra lui Ceauşescu 33
CAPITOLUL 7 35
Şarpele şi mangusta 36
Soţia contabilului de provincie îl încurcă în socoteală 37
CAPITOLUL 8 39
Vânătorul 39
Spălătură de vase 40
CAPITOLUL 9 42
Perversiunile senatorului 42
Sfânta familie 44
CAPITOLUL 10 46
Să nu te laşi folosit niciodată 46
Un informator nu aşteaptă Judecata de Apoi 49
CAPITOLUL 11 51
Ianus al ajunşilor 51
Capul plecat 52
CAPITOLUL 12 53
Animalul de la Cotroceni 54
Sugestiile generalului Saharovski 55
Puterea urii 56
Basmul despre teroriști 57
CAPITOLUL 13 60
Partidul zăbăucilor 60
Evadare rupestră 61

CAPITOLUL 14 62
Microfonul din pantaloni 62
Clubul cocoşaţilor 63
Ucigaşul are perciuni castanii 64
CAPITOLUL 15 65
Consiliul Suprem al Iluminaţilor 65
Trădarea se plăteşte cu moartea 67
CAPITOLUL 16 69
Un tip cu picioarele pe pământ 69
Ion Brestoiu, de la „Bulina verde" 71
CAPITOLUL 17 73
Beţia înălţimilor 74
Băncile controlează politica lumii 75
Tandreţe la Snagov 78
CAPITOLUL 18 79
Un oltean de Filiaşi 79
Gardă de corp cu fustă 82
CAPITOLUL 19 84
Religia puterii 85
Ion Popescu în Ţara Minunilor 86
CAPITOLUL 20 89
Chinezul din Voluntari 89
Spânzurat între cadavre vii 91
Amanta îndurerată 94
CAPITOLUL 21 96
Terapia râsului 96
Departamentul treburilor murdare 100
CAPITOLUL 22 102
Era ticăloşilor 103
Descindere la locul crimei 105
Mâncarea leului, pe clanţă 107
CAPITOLUL 23 109
Daion de Pietricica 109
Vulpea în politică 110
CAPITOLUL 24 112
Fraga de la Cabinet 113
Înjurături printre gene 115
CAPITOLUL 25 116

666 116
Avertismentul Bătrânului 119
Înregistrarea pe bază de biocurenţi 120
CAPITOLUL 26 121
Şofer spre Preşedinţie 122
Un ucigaş printre miniştri? 124
Ziarista cu şiş la strungăreaţă 126
CAPITOLUL 27 129
Singurătate pe panta de fugă 129
Un bebeluş de ciocolată 132
Domnul foarte mult şi foarte prost 135
CAPITOLUL 28 137
Barul de la Galeriile lutherane 137
Reconstituire pe casetă video 138
Semnalul 140
CAPITOLUL 29 142
Băi, animalule! 143
Bulimia de stres 145
O sinceritate vorace 147
CAPITOLUL 30 149
Poliţistul şi hoţul 149
Informaţii colaterale 150
CAPITOLUL 31 151
Ascensiunea lui Ovidiu Găman 151
Anafură şi tămâie 153
Te ascult, Bebe! 154
Primul ministru e filatelist 155
Un scandal trăsnitor 155
CURRICULUM VITAE OLIMPIAN UNGHEREA 157
Postfaţă 158
Un roman politic de scandal 158
DIN VOLUMUL ÎI ZAR DE FUGĂ 160
Fragmente 160
Alegerile bat la uşă 160
Tribunul de la România Pitorească 161
Afaceri cu petrol 162
Profetul 163
În loja Propaganda duc 165

Propunere de candidat 166
Cloşca cu ouă de cuc 166

VOLUMUL I

SALT LA TRAPEZ

Motto:

Mai bine să ne fie frică, decât ruşine.

CAPITOLUL 1

Motto:

Sub bagheta PDSR, corupţia funcţionarilor publici şi a clasei politice conducătoare a atins cote înspăimântătoare. Printre marii îmbogăţiţi ai tranziţiei româneşti, se află numeroşi funcţionari publici. De la miniştri, până la funcţionarii din serviciile publice, din regiile autonome, din societăţile comerciale, până la cei care dispun de dreptul de control al operaţiunilor care antrenează circulaţia de capital, vom găsi o întreagă clasă socială de purtători de ceasuri Rollex, ghiuluri, lanţuri de aur groase cât degetul, telemobile şi arme de toate calibrele, instalaţi confortabil în limuzine de lux şi vile care de care mai sclipitoare. Este jegul lustruit al oricărei societăţi în schimbare. Demnitarii statului şi fruntaşii PDSR, în complicitate cu magistraţii şi poliţiştii corupţi, au acumulat, prin rapt, uriaşe averi.

Sorin Roşca Stănescu

Intrare într-un coşmar canicular

Povestea noastră debutează în mijlocul unui infern canicular: iulie, 1994. Pretutindeni, o vipie otrăvită. Ca un buboi fierbinte. Purulent. Zăduf de patruzeci de grade. Febră. Bucureştiul – un coşmar de arşiţă, beton armat, mizerie şi zgomot. Bucureştiul – un vacarm de tramvaie, troleibuze, autobuze, autoturisme şi autocamioane grele, toate prăfuite, ruginite, lepădând în urma lor un aer pestilenţial: verde, stătut, sulfuros. Căldura, sufocantă.

Dâmboviţa, cândva un râu romantic, străjuit de sălcii răcoroase, misterioase, a devenit, în ultimii ani, o apă stătută şi tristă în goliciunea ei, încarcerată între maluri din beton pustiu, sugrumată de gunoaie, mătasea broaştei şi sticle din plastic. Aţi observat? Plasticul îşi pune amprenta peste tot, ca disperarea într-un lazaret de leproşi.

Radu Dunca aruncă un ochi scârbit către Dâmboviţa, traversă grăbit podul Izvor, trecu pe lângă teatrul Bulandra, îşi consultă fugitiv ceasul de la buzunarul vestei, abia era trecut de orele zece, la zece şi jumătate trebuia să fie la sediu. La sediu, adică în centrala Ligii. La zece

şi jumătate fix, avea întâlnire cu doamna Dorneanu, şefa de cabinet a celebrei conduceri bicefale a nu mai puţin celebrei Ligi: Liga Renaşterii Naţionale. Aşa a născut-o Revoluţia decembriştilor: Ligă. Şi Ligă va rămâne până când aceeaşi Revoluţie îşi va devora cândva propriile-i progenituri. Conducerea bicefală era o găselniţă ingenioasă, o garanţie personală, un CEC în alb, pentru vremuri negre, semnat deopotrivă cu premoniţie, viclenie şi artă de chiar fondatorul Ligii, excelenţa sa domnul Leon Lotreanu, preşedintele Republicii. Cât timp Liga Renaşterii Naţionale – deocamdată, partid de guvernământ – va avea o conducere bicefală, locul lui Leon în fruntea Ligii nu va putea fi uzurpat de nimeni, niciodată. Acum este şeful statului, mâine însă, cine ştie, roata istoriei se învârte al dracului de repede, încât habar n-ai când îţi zuruie ceasul debarcării, în funcţia de preşedinte executiv al Ligii, Leon îl fixase – ca într-un uriaş insectar – pe Ovidiu Găman, alias Bebe, un profesoraş de istorie, provincial din fundul Ardealului, bătrân, somnoros.

Iar ca preşedinte, pe Daion Doroga, inginer, cercetător ştiinţific, fost şef de secţie la Institutul de Transfer Tehnologic, un tânăr frumos, viguros, cu relaţii întinse în fosta nomenclatură comunista. Preşedintele executiv al Ligii era, într-adevăr, bătrân, uzat, obosit, dar încă îl mai bântuiau nişte ambiţii târzii, îndelung refulate, obedient însă până la orbire faţă de Leon Lotreanu, pentru gestul generos al acestuia de a-l fi smuls din praful anonim al provinciei şi aşezat, moţ, în fruntea partidului de guvernământ. Preşedintele Ligii, un brunet veritabil, negru şi-n cerul gurii, cu talie de gay, abia săltat peste patruzeci de ani, era un tip alunecos ca un şarpe, cultivat, vioi, cu ochii sclipind de inteligenţă, avid de putere şi avere, era periculos, dar şantaj abil. Ovidiu Găman şi Daion Doroga se roteau în jurul aceluiaşi pivot central, dar în sensuri diferite, şi se rodeau reciproc, se anihilau reciproc, două caractere profund opuse şi, totuşi, asemănătoare prin destinul lor comun, ca două pietre de moară. Ovidiu Găman era prim-deputat. Daion Doroga, prim-senator. Asemenea limbilor unui ceasornic, Daion Doroga şi Ovidiu Găman marcau ora oficială a României: ora de glorie a Ligii Renaşterii Naţionale. Ceasornicul propriu-zis, motorul care orienta limbile în spaţiu şi timp, voinţa de oţel care punea în mişcare ciudăţenia aia bicefală se afla însă la Cotroceni: excelenţa sa domul Leon Lotreanu. Alias Mătuşa. Preşedintele Republicii…

Un profesionist al informaţiei

Toate chestiile astea picante, jenante, dar riguros exacte, şi încă alte sute şi mii de amănunte de pe eşichierul politic românesc, din culisele Revoluţiei decembriste, din spatele uşilor închise, dincolo de care noii potentaţi ai zilei tăiau şi spânzurau, teşeau şi deşirau intrigi apocaliptice, urzind o democraţie infernală, originală, toate chestiile astea, suculente, colorate viu, ţipător de viu, ca nişte flori otrăvite, Radu Dunca le cunoştea foarte bine. îi plăcea să fie informat – corect şi oportun şi copios.

Era un profesionist al informaţiei. Fost ofiţer de securitate în perioada 1965 – 1970, a evoluat repede în spaţiul culturii, al presei, al literaturii, ajungând după 1970 şeful secţiei de propagandă şi presă în Consiliul Politic din Ministerul de Interne. Câţiva ani mai târziu, a optat exclusiv pentru presă, transferându-se la faimoasa revistă „Pentru Patrie", începând de jos, ca redactor, apoi redactor de rubrică, şef de secţie, secretar general de redacţie, ultimii doisprezece ani fiind redactorul şef al reputatei reviste din Ministerul de Interne. Exact când a împlinit cincizeci şi cinci de ani, în 1994 – adică timpul când debutează povestea noastră – Radu Dunca a solicitat şi i s-a aprobat trecerea în rezervă. Avea gradul de colonel, iar în urmă o lungă coloană de cărţi publicate: romane de spionaj şi contraspionaj, romane poliţiste, povestiri poliţiste. Sub aparenta lui bonomie şi blândeţe, dincolo de aerul său jovial şi cuminte, în spatele firmei pe care afişa un chip rotofei, melancolic şi blajin, cu perciunii blonzi, uşor grizonanţi, cu privirile albastre şi limpezi şi adânci în care să te rătăceşti ascultându-l povestind cozerii captivante, se ascundea, de fapt, un temperament dur, oţeliu, ca o coardă de pian. Un caracter deopotrivă puternic şi flexibil. Un rezonator sensibil, capabil să surprindă şi cele mai tăinuite întâmplări omeneşti. Un observator feroce al condiţiei umane. Radu Dunca pândea fiecare clipă, ca pe un eveniment extraordinar. Irepetabil. Unic. Se uita la fiecare om cu aceeaşi uimire, cu acelaşi spirit ascuţit de observaţie. Apoi, din imperiul observaţiei, ca dintr-un creuzet fabulos, îşi extrăgea informaţia necesară. Nudă. Crudă. Fără fundiţe şi sclipiciuri. Verificată pe două sau trei linii de confruntare. După care, stocată sub o frunte amplă, informaţia declanşa, la rândul ei, o alchimie uriaşă de gânduri, proiecte, argumente, gesturi, judecăţi, sentinţe, speranţe, visuri şi sentimente. Pentru că, trebuie să recunoaştem, Radu Dunca – alintat de prieteni cu apelativul Dudu –

era, în adâncul fiinţei sale, un visător incurabil. Şi un sentimental cenzurat. O combinaţie ciudată de foc şi apă. De frig polar şi soare generos. De rigoare şi fantezie. O povară congenitală, pe care Dunca o purta cu stoicism. Şi cu un farmec personal irezistibil. Asta era: farmecul personal! Aici se afla punctul său forte. Puterea lui de atracţie. De persuasiune. De seducţie.

Acum, Radu Dunca este aşteptat la sediul central al Ligii. Mai sunt douăzeci de minute, până la orele zece şi jumătate. Atunci se va întâlni cu doamna Dorneanu, şefa de cabinet a celor doi preşedinţi ai Ligii. Ştie pentru ce se duce. I s-a oferit funcţia de consilier de presă. În urmă cu exact trei zile, fusese chemat la Cotroceni, îl primise chiar excelenţa sa domnul preşedinte Leon Lotreanu: sec, fără protocol, direct la ţintă.

— Vrei să vii la noi? îl întrebase scurt preşedintele, tutuindu-l familiar.

— Vreau! răspunsese prompt Radu Dunca, hipnotizat parcă de privirea preşedintelui, subţire, penetrantă, în realitate, fiind avizat cu mult timp înainte de către Baron, Radu Dunca ştia bine ce are de făcut. Ştia că va fi chemat la Cotroceni. Şi ştia ce răspuns trebuia să-i dea lui Leon Lotreanu.

— Atunci, a conchis preşedintele, ia legătura cu doamna Dorneanu de la Ligă. De astăzi, eşti consilierul de presă al partidului. Felicitări!

Toată discuţia se consumase în picioare, în mijlocul salonului cât un hangar, durase mai puţin de un minut, preşedintele îl îmbrăţişase, îl sărutase, îi surâsese larg – ah, surâsul lui inconfundabil! – apoi dispăruse ca o nălucă dincolo de draperia imensă, numai valuri-valuri, de culoarea muştarului. Asta a fost tot. A plecat, a doua zi a luat legătura telefonică cu doamna Dorneanu, au fixat întâlnirea pentru azi, la orele zece şi jumătate. Mai are la dispoziţie doar un sfert de oră. Bulevardul Kogălniceanu urlă disperat sub presiunea sălbatică a pneurilor. Un fluviu rotitor de asfalt, cauciuc şi metal. Monstruoasele maşini se scurg lent, bară la bară. Radu Dunca depistează în hărmălaia dogoritoare a bulevardului capota unui taxi, îi azvârle un semnal imperativ, se apropie, taxiul se opreşte, îşi absoarbe pasagerul şi demarează mai departe, către o ţintă precisa: strada Arterei, numărul unsprezece. Sediul central al Ligii Renaşterii Naţionale.

CAPITOLUL 2

Motto:

În România, sub regimul iliescian, Marele Corupt seamănă, cel mai bine, cu un OZN: apare, luminează fulgerător, paralizând circulaţia, undele radio, patrulele poliţiei, Procuratura şi Justiţia, apoi dispare fără urmă, lăsând locul pârjolit, câinii speriaţi şi vacile gestante. Nu poate fi prins.

Şi, totuşi, Marele Corupt nu e un OZN, e şi el om. Biografia lui, dintr-o anume perspectivă, este exemplară. El a fost primul care s-a trezit din Buimăceala din Decembrie 1989 şi a purces la treabă. Când noi eram ocupaţi cu manifestaţiile din Piaţa Victoriei, din Piaţa Universităţii, cu mineriadele, cu „Jos Iliescu", el înfiinţa SRL-uri, făcea împrumuturi la bănci, organiza reţele de contrabandă, spăla bani murdari.

De ce nu poate fi prins Marele Corupt? Fiindcă, de fapt, nu mai există. El este astăzi un onorabil om de afaceri, ministru, senator sau deputat, sponsor stereo de campanii electorale, sau binefăcător de fundaţii, biserici, apariţii editoriale şi orfelinate.

Ioan Groşan

De doi bani aristocraţie

Cartierul Primăverii. Răcoros, aerisit, opulent. Stiluri diferite. Colo şi colo, lipsa de stil. Adică, prostul gust. O aglomerare aristocratică, dar eterogenă. Aristocraţie autentică. Aristocraţie de împrumut. Aristocraţie de doi bani. Banii, în sine, nu produc cultură. Nici puterea. Totuşi, nu toţi oamenii bogaţi sunt nişte troglodiţi, nişte inculţi. Mai sunt şi excepţii. Ca şi printre puternicii zilei. Unii au bun gust, alţii un ochi rafinat, alţii simţul frumosului. Cei mai mulţi, însă, nu sunt decât nişte snobi siniştri, spirite gregare lipsite de orice fior estetic. Uneori, cartierul Primăverii seamănă cu un uriaş talcioc: o capodoperă de Aman se vinde alături de un maldăr de cartoane vopsite strident, de unde surâde galeş aceeaşi ţigancă cu ţâţele provocatoare.

O cărare de nisip argintiu şerpuia către o clădire gigantică, veche, robustă, în stil victorian, cu intrarea fastuoasă acoperită de un portic amplu, alb, susţinut de coloane rococo din piatră lustruită. Faţada, tot din piatră, este presărată cu balconaşe ornamentale din gips patinat, capete de animale fabuloase şi flori exotice stilizate. Mariana Bereciuc, o brunetă rasata, tânără, elegantă, cu mersul felin ca

de panteră la pândă, priveşte ţintă înainte, în dreptul uşii, este aşteptată de un servitor în livrea albă, sub care se ghiceşte, discret, hamul din piele în care se află prins un Magnum de calibrul 38. Privindu-i chipul roşcovan, impenetrabil, ca o armură medievală din aramă şlefuită, tânăra femeie avu un fior ascuţit, un spasm ca o incizie profundă. Parca înghiţise o lamă de ras. Mariana Bereciuc era îmbrăcată într-o haină maro de piele Christian Lacroix, cu guler tare şi mâneci brodate în fir galben. Pantalonii reiaţi, maro şi ei, din fetru subţire, cădeau lejer peste pantofii negri, sclipitori, din piele Gucci, cu lănţişoare aurii. Părul, pana corbului, tuns băieţeşte, dat cu gel. Era şocantă. Revoltătoare. Exotică. Păşi sportiv dincolo de pragul casei. Străbătu iute un hol lung, apoi pragul altei uşi şi pătrunse în salon. Se uită atentă în jur. Mariana Bereciuc – nevasta secretarului general al Guvernului – văzuse multe case luxoase în viaţa ei, era fiică de fost ministru, dar salonul în care intrase aproape în fugă o captivase.

Interiorul încăperii era fascinant: un Cupidon din bronz lustruit, mare, greu, masiv, acapara privirea în dreptul ferestrelor; uriaşul candelabru de cristal părea că pluteşte în mijlocul camerei, suspendat de un fir extrem de subţire; mobila veche, din lemn de tek, avea o geometrie sofisticată, labirintică, în care te puteai pierde uşor; o casetă din lemn de trandafir, plină cu bijuterii arabe, numai aur şi pietre scumpe; un tablou în ulei, mare, lat, semnat Watteau, reprezenta oceanul răscolit de furtună, în care abia supravieţuia o barcă cu doi oameni disperaţi; un lampadar, cu piciorul din mahon, se ascundea în spatele unui fotoliu aiurit, adânc, scobit ca o găoace de ou. Bărbatul care a întâmpinat-o i-a arătat fotoliul cu un gest scurt. Rece.

Dan Mircea Hariton, stăpânul casei, cel care o întâmpinase pe Mariana, era un tip trecut de şaptezeci de ani, înalt, uscat ca o scândură, cu părul alb, leonin, fruntea colţuroasă, sprâncenele stufoase, zbârlite, nasul drept, lung şi subţire ca o lamă de pumnal; gura, doar o singură tăietură aspră; bărbia, voluntară; ochii, glaciali. Purta un pantalon de casă, din stofă uşoară, moale, de culoare neagră, pantofi de casă, negri şi ei, cămaşa albă, din pânză topită, cu gulerul brodat, peste care înfăşurase un halat din mătase, de culoarea vişinei putrede, cu cordonul desfăcut. Era imperial bătrânul. Prezenţa lui impunea. Privirile subjugau. Se uita la Mariana Bereciuc cu un ochi necruţător, aproape rău. Ce caută nenorocita asta la mine? se întreba îngândurat, înfuriat Dan Mircea Hariton, uitându-se chiorâş la nevasta

secretarului general al Guvernului, cuibărită în uriaşul fotoliu alb ca un ou. De ce încalcă consemnul? Ştie că nu trebuie văzută în preajma mea şi, mai ales, culmea! chiar la mine în casă. Avem oameni de legătură, avem interpuşi, există telefoane, există alte locuri, zone de taină, în care se pot organiza oricând întâlniri învăluite într-un secret absolut. De ce nu m-a anunţat din timp? O târfă! conchise bătrânul amfitrion, cu o grimasă de scârbă greu reprimată. Precis că iar a intrat în vreo încurcătură de amor împuţit şi vrea s-o scap. Ar trebui s-o iau, dracului, de urechi şi s-o dau afară din casă. Seamănă cu maică-sa: frumoasă, dar rea de muscă. Şi, brusc, peste bătrânul

Hariton au început să curgă amintiri fierbinţi. Fusese mulţi ani la rând prieten şi coleg, într-unul din guvernele lui Ceauşescu, cu tatăl Marianei. Răposatul Teodor Petrescu. Dumnezeu să-l odihnească. Mare om: muncitor, altruist şi devotat familiei. S-a prăpădit înainte de Revoluţie. Păcat că nu a apucat şi el vremurile astea noi. Ar fi făcut carieră, sub ochiul tandru al Mătuşii de la Cotroceni, ar fi făcut avere, aşa, ca toată lumea bună de altă dată. Petrescu fusese ministru la Comerţ, Hariton la Industrie. Doamne, ce vremuri! Fuseseră prieteni nedespărţiţi. Pe patul de moarte, Teodor Petrescu îl rugase cu lacrimi în ochi:

— Dane, ai grijă de curvele mele, ştii că sunt nişte nimfomane, nu le mai satură nici dracu', dar au un suflet de aur. Spune-mi că ai grijă de ele şi mor liniştit.

Hariton i-a promis şi s-a ţinut de cuvânt. De dragul lui Teodor, a vârât-o pe Agatha Petrescu, o văduvă încă tânără, într-un fotoliu de director general, iar pe Traian Bereciuc, bărbatul Marianei, în Guvern: secretar general al Guvernului. Dar le-a impus distanţă, discreţie şi devotament. Cei tei celebri „D". Iar acum, madam Bereciuc spulberă dracului toate regulile şi dă buzna în casa lui, ziua în amiaza mare. O nebună! Asta e.

Bătrânul şi târfa

Dan Mircea Hariton, unul din cei mai puternici şi bogaţi oameni din România anului 1994, consilier prezidenţial şi, totodată, una din eminenţele cenuşii ale Ligii Renaşterii Naţionale, ştie că, până la urmă, se oţărăşte degeaba, se supără zadarnic, îşi face nervi de pomană, că n-are încotro. Trebuie să se ajute între ei. Pentru că sunt legaţi, unii de alţii, prin mii de fire nevăzute, dar vitale. Au un trecut comun, au interese comune. Trebuie să se sprijine reciproc, de la măgăriile cele

mai mici, mărunte, personale, până la marile măgării de stat. Altfel, le fură alţii cozonacul de sub nas. Altfel, s-ar putea supăra chiar Baronul. S-ar tulbura apele, iar lui nu-i plac apele tulburi. Cu Baronul, nu-i de glumiţi Altfel, nu se poate. Altfel, nu vor rezista. De fapt, nici el însuşi, Dan Mircea Hariton, n-ar fi făcut atâta avere şi n-ar fi acumulat atâta putere, fără umbrela Ligii

Fără ajutorul celorlalţi. Aşa s-a constituit Grupul. Sistemul! Să-i ţină Dumnezeu sănătoşi pe toţi, în frunte cu Mătuşa, cum îi spuneau intimii, cu un duios alint, excelenţei sale, domnului preşedinte Leon Lotreanu. Imediat după gălăgia aia a decembriştilor, din 1989, toţi din garda veche au dat năvala în politică, au creat la pripeală Liga, apoi au transformat-o în partid, s-au chemat unii pe alţii, prieteni, colegi, neamuri, s-au numit unii pe alţii miniştri, preşedinţi, secretari de stat, directori generali, ambasadori. El, Hariton, deşi membru fondator la Ligii Renaşterii Naţionale, nu s-a agăţat de politică, ci – la sugestia Baronului – de afaceri. Persuasiv, Baronul. Şi franc. Chiar brutal.

— Măi, i-a zis el, între patru ochi, cu un aer îngheţat, nu puteţi face politică toţi! Trebuie să mai rămână şi cineva pe dinafară. Ca să facă bani!

Şi Hariton a rămas să facă bani. Bani pentru Ligă. Dar şi pentru alte partide. Nu singur. Au mai fost şi alţii. El, însă, s-a descurcat magistral. Magnific! Şi-a construit un imperiu de societăţi comerciale, prin care putea cumpăra şi vinde orice, în orice condiţii şi cu orice preţ – numai profit să iasă. N-a dispreţuit nicio cale de câştig, licită sau ilicită. Devenise un specialist imbatabil în tot soiul de inginerii financiare. A ras orice concurenţă. Unde n-a putut rade, a trimis Garda financiară, sau a creat diversiuni fiscale, ori, pur şi simplu, pe idioţii ăia încăpăţânaţi care îl sfidau, care i se puneau de-a curmezişul, i-a vârât în puşcărie. Nu pentru multă vreme, desigur. Doar două-trei luni şi gata. Atât cât să-i sperie. Să le vâre frica în oase. Aşa se fac treburile astea. Averea nu se face cu „sărucu-mâna”. Nici puterea, cu „bonjur”. Păi, nu?

Mariana Bereciuc tace, pitită în fotoliul ei alb, tace înfricoşată, încordata, gata să ţipe la el ca o isterică. Tace şi-l priveşte pe Hariton cu ochi nebuni. Nerăbdători. Explozivi. Hariton îi întoarce privirea şi surâde palid unui gând straniu. Toţi aşteptăm ceva, de la cineva. Toţi aşteptăm să ni se dea ceva: un răspuns, o sentinţă, un zâmbet, o palmă peste ochi, un şut în fund, un brânci pe tobogan, o mână de ajutor, un

preţ pentru ceea ce oferim, sau lucrul pe care deja l-a plătit dar încă nu l-a primit.

Toţi aşteptăm. Aşa aşteptase şi Hariton, în urmă cu doi ani, în 1992, primăvara, aşteptase îngropat într-un fotoliu, în anticamera Marelui Maestru al Ordinului Cavalerilor de Malta, din Roma, excelenţa sa domnul Fra Andrew Bertie. Şapte ceasuri a aşteptat, înţepenit în fotoliul acela, să primească gradul de Prior al Ordinului, în România. A aşteptat cuminte, şi Umil, şi supus, deşi plătise cash pentru toată afacerea asta o sută de mii de dolari americani. N-a aşteptat degeaba. A plecat de acolo învingător: Prior al Ordinului Cavalerilor de Malta. Fusese ideea Mătuşii. I-a zis, într-o zi, la ceas de taină, la Cotroceni:

— Bagă-te, dragă, şi tu în Ordinul ăla al Cavalerilor de Malta, c-am auzit că, după Masoni, ei ar fi cei mai daţi în mă-sa de pe piaţa finanţelor mondiale.

Şi Hariton, băiat cuminte şi receptiv, l-a ascultat. Şi bine a făcut. Pentru că aproape jumătate din imensa lui avere a fost făcută prin filiera Cavalerilor de Malta. A traficat vapoare, benzină, ţigări, avioane, băuturi alcoolice, cafea, medicamente, grâu, droguri, arme, maşini de lux. N-a făcut nazuri. N-a făcut mofturi. Punea mâna pe ce apuca. N-avea niciun fel de complexe. Nici temeri. Se ştia apărat, protejat. Exact aşa cum ştie şi Mariana Bereciuc că este ocrotită de el. De aia se şi uită ţintă la Hariton. S-o ajute! E obligat s-o ajute, că, altfel, îl ia mama dracului, cât e el de Prior şi mare sculă la Cotroceni! Mariana îl învăluia pe Hariton cu priviri oxidate de spaimă…

CAPITOLUL 3

Motto:

Complexul uzurpatorului, al lipsei de legitimitate, îi macină până în ziua de astăzi pe comunişti, oricâtă putere ar deţine. Adevărul este duşmanul lor de moarte. Adevărul l-a scos din minţi pe Ion Iliescu, exponentul minciunii, al violenţei şi al necredinţei. Disperat, el a alimentat lupta de clasă. A reacţionat animalic. Barbar. Şi-a trimis hoardele de mineri. Garda pretoriană a FSN-ului. Regimul Iliescu a adus infernul pe pământ. A transformat statul român în Rău absolut, l-a asmuţit, demonic, pe români împotriva românilor. Să se urască. Să se omoare între ei.

Răsvan Moldoveanu

Dobitocia în staulul deştepţilor

Ultima săptămâna, înainte de vacanţa politică de vară, fusese un

balamuc. Un carusel fierbinte. Ameţitor, îngrozitor, înconjurat de oameni proşti – aduşi în politică de talazurile tulburi ale Revoluţiei decembriştilor, căraţi ca gunoaiele pe creasta valurilor furibunde, împinşi de gestul generos şi orb al istoriei în decorul public al politicii româneşti – Daion Doroga, preşedintele Ligii Renaşterii Naţionale, se simţea oribil, penibil, ca măgarul între oi. Parcă tot timpul l-ar fi arătat cineva cu degetul: ia uite la băiatul ăla tânăr şi frumos şi deştept, ce caută el printre proştii ăştia şi urâţi şi bătrâni? Daion ştia că nu toţi sunt proşti. Nu toţi sunt bătrâni. Unii se aflau în puterea vârstei, erau şcoliţi, titraţi, isteţi, dar venali până în măduva oaselor. Alţii, mai tineri, obraze subţiri, retori desăvârşiţi, îşi ascundeau interesele meschine cu o rară viclenie. Unii foloseau politica doar pentru a-şi lua doctorate, titluri universitare. Alţii erau atraşi, pur şi simplu, de putere, ca muştele, vara, la un rahat aburit. Cei mai mulţi însă voiau, doreau, urmăreau, în exclusivitate, să facă avere. Pentru că, întotdeauna, prostia şi-a închipuit că, dacă are avere, are şi uşile deschise în panteonul deştepţilor. Daion Doroga îşi reprima cu greu repulsia, convulsia aceea interioară, viscerală, care îl ulcera ori de câte ori o hahaleră cu priviri de bou încălţat, îl bătea pe burtă colegial:

— Ce mai faci, bă, Dorule?

Zile grele! Dar ultima săptămână parcă îl răstignise într-un coşmar. Pe întâi şi doi iulie 1994, avusese loc Plenara Consiliului Iraţional al Ligii. Un vârtej nebun, în care trebuia să te mişti repede, foarte repede, altfel zburai din cărţi. Veniseră reprezentanţi ai Ligii din toate judeţele: cu probleme, cu păreri, cu întrebări, cu interese divergente, colţoşi, răi şi hotărâţi să înşface o halcă cât mai mare de putere. Isteria plutea în aer. Daion Doroga simţise că oricând putea izbucni o explozie, un scandal, o rupere, ca şi atunci, în urmă cu doi ani, în 1992, la Sala Polivalentă, când Liga plesnise în două, se fracturase în două tabere duşmănoase: conservatori şi reformişti. Conservatorii, în frunte cu Mătuşa, rămăseseră în Ligă.

Reformiştii – furioşi, frustraţi şi mai tineri – s-au aglutinat într-un partid nou: Alianţa Democrată, în frunte cu Romul Petrean. A fost un dezastru pentru Ligă. Nu trebuia să se mai repete niciodată. Iar Plenara Consiliului Naţional, de acum, înfierbântase iarăşi spiritele. Oamenii se agitau, vociferau, cârcoteau. Desfăşurând un travaliu extenuat, dar magistral pus în scenă, Daion Doroga i-a capacitat pe toţi, i-a liniştit pe toţi, i-a mulţumit pe toţi. Plenara se încheiase cu brio.

Calvarul însă nu se terminase. Se mutase doar, cu arme şi bagaje, în altă parte: la Plenara Consiliului municipiului Bucureşti al Ligii. Toată ziua de patru iulie, de dimineaţă până noaptea târziu, fuseseră o vânzoleală, şi-un fâţâit, şi-o forfoteală la sediul municipal al Ligii, din Piaţa Palatului, ca la bâlci. Oamenii deveniseră mai capricioşi, mai pretenţioşi, le sclipea boieria în ochi, nu se mai lăsau călcaţi pe coadă, trebuia să-i surâzi fiecăruia, să-i arunci un gest colegial, să-i mângâi orgoliul, să-i satisfaci interesele. Fostul inginer. Daion Doroga devenise un expert în manipularea oamenilor. Plenara municipală fusese un succes pentru preşedintele Ligii Renaşterii Naţionale, în ziua următoare, pe cinci iulie, se consumase şedinţa Delegaţiei Permanente a partidului. Forul suprem. Aici, harţagurile erau şi mai teribile. Spiritele şi mai arogante. Aici, trufia era la ea acasă. Daion se descurcase însă şi de astă dată strălucit. Maestru în arta compromisurilor. Carul politic mergea mai departe. Hurducăind sublim prin hârtoapele decembriştilor…

Cele cinci porunci sacre

Azi, adică în ziua a şasea a celei de a şaptea luni a anului 1994, prim-senatorul Daion Doroga avusese acelaşi program încărcat, istovitor. Torid. Ca un galop nebun printr-un labirint epuizant. Şi totuşi, trebuia să zâmbească, să fie fresh, să facă frumos, să scape exact când trebuia nişte bancuri date dracului, de râdeai ca spart, cu lacrimi, cu hohote, cu gura până la urechi, să spună o vorbă de duh, pe dungă, cu mai multe subînţelesuri, astfel încât să existe oricând o poartă de ieşire, de evadare. De la tata-socru, Lazăr Marinescu, nomenclaturist cu vechi state, fost ministru al Agriculturii pe vremea lui Ceauşescu, Daion Doroga deprinsese, învăţase câteva lucruri esenţiale pentru cariera unui om politic.

Nu erau multe, doar câteva, trebuia însă să ţii cu dinţii de ele, cu ghearele, cu sufletul, cu toată fiinţa, în primul rând, nu trebuie să fii obosit niciodată; să-ţi reprimi orice urmă de vlăguire, de sleire, de surmenaj, ori de câte ori te afli în public, în al doilea rând, să nu te enervezi niciodată, absolut niciodată, nici chiar atunci când ai toate motivele să fii supărat, când simţi o nevoie viscerala să urli, să zbieri, să te iei la harţă cu toată lumea, în al treilea rând, zâmbetul. Trebuie să-ţi creezi un anumit stil în a şti cum să zâmbeşti: să fie un zâmbet nici prea şmecheros, nici prea superior, nici prea subtil, nici prea insinuant, nici prea cuceritor, nici prea fermecător, nici prea autoritar,

nici prea binevoitor; să nu fie doar un zâmbet cordial, sau imperial, sau subţire, sau maliţios, ori misterios, ori şiret, ori seducător, ori nelămurit, oblic, îngheţat, umil, trecător, visător sau zglobiu. Să fie din toate câte puţin. Un zâmbet trebuie să fie ca o scânteie de inteligenţă. Nu ca zâmbetul lăbărţat, unsuros, despicat până la ceafă, al Mătuşii de la Cotroceni. Daion Doroga încercase o singură dată, cu tact, desigur, cu infinite precauţii, să-i spună, să-l prevină, să-l pună în gardă:

— Domnule preşedinte, vă rog frumos, fiţi mai atent la zâmbetul dumneavoastră, mai cenzuraţi-l, mai şlefuiţi-l, faceţi-l mai mic, mai scurt şi, mai ales, mai rar.

Cam aşa încercase Daion Doroga – politicos, respectuos – să-i sugereze preşedintelui, animat de cele mai bune intenţii, dar Leon Lotreanu îl repezise brutal, tăios, cu un sclipăr urât în priviri:

— Măi dragă, tu să-ţi păzeşti mai bine fundul, de care cam cleveteşte lumea prin târg, şi nu te mai uita în gura altuia cum râde. Clar, Dorule?

Tânărul prim-senator al României simţise că se prăbuşeşte cerul peste el, se făcuse negru, apoi vânăt, apoi încremenise într-o poziţie de drepţi, caraghioasă, ca un răcan care ascultă umil muştruluiala căprarului. A fost pentru prima şi ultima dată, când Daion Doroga încălcase cea de a patra poruncă sacră pe care trebuie s-o împlinească un om politic: să nu spui niciodată ceea ce gândeşti, ci numai ceea ce trebuie.

S-a învăţat minte. Lecţie aspră. Dură! Totuşi, preşedintele nu se supărase prea tare, pentru că încheiase tranşant:

— Clar, Dorule?

Or, „Dorule" nu-i spunea decât atunci când se afla în toane bune. Oricum, severul şi neînduplecatul Lazăr Marinescu, tata-socru, când Daion îi povestise, seara, acasă, toată chestia asta urâtă, bătrânul i-a aruncat peste umăr, sarcastic, un scurt:

— Ai fost un bou!

După care, l-a învăţat a cincea – şi ultima – regulă de fier a unui om politic rasat: să nu fii niciodată spontan, să nu faci improvizaţii, să nu te laşi sedus de împrejurări, furat de peisaj şi să debitezi prostii, ci să-ţi declami în exclusivitate rolul pe care l-ai învăţat. Atât şi nimic mai mult! se înfierbântase Lazăr Marinescu, fixându-şi ginerele cu un ochi tiranic. Numai rolul trebuie jucat, trebuie spus. Rolul, pentru care te-ai pregătit. Atât! Pregăteşte-ţi din timp discursul, intervenţiile,

monologul, anecdotele, poantele haioase, alunecoase, sclipitoare, dar spune-le astfel încât să pară inspirate chiar atunci, în clipa aia, savuroase, percutante.

— Pentru că omul politic trebuie să fie, înainte de toate, un mare actor. Un desăvârşit actor. „Clar, Dorule?", ca să citez din clasici.

Au izbucnit cu toţii în râs: nevasta, socrul, sora nevestei, sora lui şi chiar el, Daion însuşi; râdeau cu toţii ca nişte căpiaţi, râdeau din rărunchi, din străfundul bojocilor, râsul lor homeric bubuia în toată casa, la parter, la etaj, la mansardă, se revărsa dezlănţuit, eliberator, ca o cură de dezintoxicare nervoasă, limpezind sufletele de urgia unei zile care se încheia, defulant, în sânul familiei.

Aşa fusese şi ziua aceea din crugul verii – 6 iulie 1994: crâncenă, cumplită, ca un maraton cu obstacole, cu meandre urâte, cu lovituri urâte, cu julituri, cu rateuri. Daion Doroga nu se oprise însă niciodată. Alergase tot timpul, fugise neîntrerupt, până când, în sfârşit, strigase victorios, seara, acasă, în salonul maur de la etaj: Am învins! După care, nu sucombase fulgerător, precum soldatul din legendă, ci se apucase să desfacă tacticos, migălos, prelungindu-şi o plăcere perversă, sforile unui pachet uriaş, plat, pătrăţos, scoţând la iveala cele trei tablouri în ulei, trei pânze celebre, pe care le achiziţionase în ziua aceea.

Le înşirase apoi pe scaune, de-a lungul peretelui, şi le privea hipnotic, extaziat, fascinat, bântuit de o plăcere demonică.

Presa nu iartă!

Filmul zilei fusese demenţial. Debutase, dimineaţa, cu obişnuita conferinţa săptămânală de presă, în care fusese înghesuit, hărţuit de ziarişti, vânat ca un hoţ de cai. S-au legat iar de casele lui, de cele patru superbe vile din Bucureşti pe care le cumpărase în ultimii doi ani, şi i-au cerut, colţoşi, explicaţii. Alţi ziarişti l-au întrebat despre „Afacerea grâului infestat", în care ar fi fost băgat socrul său, Lazăr Marinescu, fost ministru al Agriculturii pe vremea comuniştilor, iar acum patronul unor SRL-uri care învârtesc afaceri de miliarde cu pâinea statului. Apoi, o domnişoară de la „România liberă" l-a chestionat, cu o candoare otrăvită:

— Domnule preşedinte, vă rugăm să fiţi amabil şi să ne spuneţi, pe banii cui s-a plimbat doamna Darda Doroga, vreo două săptămâni, prin Japonia?

Mizerii! Ziariştii nu vânează decât mizerii, inventează cele mai ticăloase mizerii, după care te somează să le comentezi, să răspunzi la

cele mai puturoase întrebări. Trăim într-o lume pestilenţială! Un ziarist de la „Ziua", tânăr, imberb, elegant, nemulţumit de nu ştiu ce întrebare, revenise ţâfnos, îl repezise cu o aroganţă brutală:

— De ce vă eschivaţi, domnule preşedinte? Eu v-am pus o întrebare precisă, iar dumneavoastră aţi bătut câmpii, aiurea, fără să mă convingeţi. Vreţi să reformulez întrebarea?

Asta era obrăznicie curată. Cine o fi derbedeul ăsta spilcuit? Ar trebui să-l iau de guler şi să-l dau afară din sală! gândise fulgerător, năuc de furie, Daion Doroga. Dar îi zâmbise serafic, ziaristului, adăugând pe un ton de şuetă:

— Dumneavoastră aveţi dreptul să-mi puneţi orice întrebare vreţi, iar eu am dreptul să vă răspund ce vreau.

Şi aş dori să vă amintesc celebra regulă a lui Truman: Dacă nu-i poţi convinge, încurcă-i!

Daion se dorise spiritual, dar sala se cufundase brusc într-o tăcere de cavou. Cam aşa decurgea conferinţa săptămânală de presă: un calvar! Trebuia să te umileşti, să te prefaci că nu ştii nimic, că n-ai auzit sau că încă n-ai verificat, trebuia să fii atent la nuanţe, la gesturi, la mimică, la registrul vocal. Un autocontrol permanent. Draconic. Trebuia să mintă frumos, persuasiv, rolul inocentului nu prea i se potrivea, încerca uneori să zâmbească dulce, derutant, lansa apoi printre răspunsuri câteva bancuri suculente, un cancan la modă, tachina pe cineva cu aplomb, ştia să fie acid, aluziv, spumos, cavernos, caustic. Nu de puţine ori, ziariştii râdeau ca nişte diavoli dezlănţuiţi, la bancurile lui fără perdea, sau murmurau satisfăcuţi de ultimele bârfe din lumea bună, ori se lăsau păcăliţi de aerul lui uşor frivol, uşor băşcălios, dar vraja nu ţinea prea mult, se rupea brusc şi reîncepeau tirul monstruoaselor întrebări, într-o conferinţă de presă, tânărul preşedinte slăbea câteva kilograme. Pentru că de nimeni şi de nimic nu se temea domnul Daion Doroga atât de mult, ca de presă. Presa era iadul său pe pământ. Coşmarul din care n-avea să scape niciodată. Nici înainte de moarte, nici după. Pentru că, paradoxal, eternitatea trece prin memoria presei. De când devenise om politic, învăţase acest adevăr înfricoşător: presa nu iartă niciodată! Chestia asta nu i-o mai spusese socru-său, ci o deprinsese el singur, pe pielea lui. De unde să ştie bătrânul Lazăr ce e aia presă? Ce, pe vremea lui se făcea presă? Ăia nu erau ziarişti, ci nişte amărăşteni de funcţionari de stat, care cântau după un singur dirijor: Dumitru Popescu, tartorul culturii, propagandei

şi presei, supranumit Popescu-Dumnezeu. Ehei, ce vremuri vor fi fost acelea! ofta din rărunchi Daion Doroga, întrebându-se, pentru a nu ştiu câta oară în ziua aia, de ce naiba nu mai apare odată ziaristul ăla de la Cotroceni? Sau scriitor. Sau ce dracu' o fi. De ce nu mai vine? Lotreanu îi promisese că îi va trimite un consilier de presă. Cine o fi? De unde-o veni? Ce hram o purta? Daion Doroga habar n-are. Dar să vină, dracului, odată! Să se întâlnească el cu presa! Să se războiască el cu ziariştii!

Doroga se săturase de presa până în gât. I se acrise pana în fundul sufletului. Să mai guste şi alţii din supliciul ăsta…

Scandal la Senat

După conferinţa de presă, scandalul s-a mutat la Senat. Acolo îl aştepta, cu o falcă în cer şi alta-n pământ, senatorul Ion Paul Rogojanu, preşedintele Partidului România Pitorească. Erau prieteni, se cunoşteau de mult, în Parlament se sprijineau reciproc, dar acum Rogojanu parcă turbase. L-a luat în primire pe Daion, repede-repede, cu o gură spurcată:

— Măi Dorule, ce pastele mă-sii se întâmplă-n (ara asta? Nimeni nu mai are cuvânt, nimeni nu mai ştie de ruşine, unde-i simţul de onoare, de altă dată, al românului? De ce facem jocul trădătorilor? De ce ne rupem pâinea, unul de la gura altuia? De ce, măi Dorule, ne tragem şuturi în cur şi ne înjurăm de mamă şi ne furăm căciula, noi între noi? Vrei să vină ţărăniştii şi liberalii la putere? Păi ăştia, măi fratele meu, ne mănâncă cu fulgi cu tot, ne lasă în izmene, ne vâră în puşcării. Asta vrei? De ce crezi tu că s-a rupt Liga voastră în două, cu doi ani în urmă? auzi, Liga Renaşterii Naţionale şi Alianţa Democrată! Asta-i schizofrenie politică. Un fâs tras la porţile balamucului. Pute ca un căcat, mă! Unora li se rupe-n paişpe. De pildă, liberalilor. Dar Liga voastră, mă!? De ce s-a rupt? Păi, să ţi-o spun eu, de la obraz, ca unui prieten. S-a rupt pentru că v-aţi înconjurat de jagardele, de ţigani, jidani şi bozgori, numai de-ăştia cu râie pe creier. Aşa faceţi şi acum! Nu v-aţi învăţat minte. Stai, Dorule! Te rog, nu mă întrerupe, că plesnesc, iau foc, îmi crapă inima şi-mi rămân copiii pe drumuri. Vrei să-mi rămână copiii pe drumuri? Aşa cum mi-aţi lăsat voi partidul pe drumuri? Te rog, lasă-mă să termin, să mă răcoresc, să mă descurc, să vărs toate zoaiele astea din mine, că altfel o mierlesc. Şi e păcat, măi Dorule! Sunt tânăr, sunt scriitor, sunt un mare scriitor, mă, şi ştii şi tu că încă nu mi-am scris toate cărţile. Sunt, apoi, şeful unui partid

parlamentar, ca şi partidul tău, suntem două partide frăţeşti, de ce să rămână pe drumuri numai partidul meu? Nu înţelegi? Atunci, de ce sediul de pe strada George Petri, pe care ni l-ai promis nouă, l-ai dat altora?

De ce, măi Dorule? Mi l-ai promis mie? Mi l-ai promis. Trebuia să-mi mut partidul din maghernița aia de pe bulevard, în sediul din George Petri? Trebuia. Atunci, de ce căcănarul ăla de la Guvern a venit cu hârtie de la primul ministru Nae Coroiu, alt căcănar, ca să-mi fure mie sediul de sub nas? Este Coroiu, beţivanul ăla de premier, omul vostru? Este. Ei bine, dacă mă iubeşti, pune mâna pe telefon şi urlă la Trăscău să-mi lase sediul în pace. Haide, Dorule, că tu ştii, eu te iubesc ca pe fratele meu. Eşti fratele meu, nu? Suntem fraţi, mă, asta să nu uiţi niciodată! Hai, suni?

Iar Daion Doroga, căpiat, cu priviri interzise, incapabil de replică, a pus ca un somnambul mâna pe telefon, l-a sunat pe primul ministru, Nae Coroiu i-a răspuns prompt, preşedintele Ligii Renaşterii Naţionale a fost scurt, explicit, ferm:

Sediul din strada George Petri va reveni Partidului România Pitorească. Punct.

Ion Paul Rogojanu a sărit în sus de bucurie, ca un ştrengar – cu ochi parşivi, carnasieri, satisfăcuţi – l-a îmbrăţişat, l-a sărutat, a dispărut apoi ca o fantomă dincolo de canaturile uşii. Daion Doroga privea încă buimac în direcţia uşii, când secretara a intrat, tiptil, din spatele unei uriaşe draperii, amintindu-i sec, profesional, că peste exact zece minute are o întâlnire oficială cu un grup de africani. Doroga a mai avut răgazul doar să se spele, în oficiu, cu apă rece pe faţă, să-şi schimbe cămaşa, cravata, sacoul şi s-a dus la întâlnire. De fapt, un taifas lung, inutil şi plictisitor, o corvoadă – ca atâtea şi atâtea altele – depusă pe altarul, mereu nesăţios, al politicii de pretutindeni. Negrii ăia africani vorbeau mai mult ei între ei, într-o franceză bizară, barbară, parcă se certau, parcă se mirau de ceva, râdeau ca nişte şcolari în recreaţia mare, gălăgioşi, expansivi, din când în când îl atingeau pe Daion Doroga, parcă pipăindu-l uşor, delicat, cu degetele lor lungi, osoase, de culoarea antracitului, şi iarăşi vorbeau între ei, sau îl întrebau ceva, ori îi arătau ceva, n-a înţeles nimic, absolut nimic din toată întâlnirea aia – ce-au vrut? de ce-au venit? – când s-a terminat, Daion aproape că a rupt-o la fugă, ca scăpat din puşcă…

Pedeapsa de Apoi

Ultima osânda din ziua aceea, care nu se mai termina, era să se ducă, să fie prezent, să participe la lucrările Comisiei parlamentare de cercetare a evenimentelor din decembrie 1989. Trebuia să se ducă! S-a dus. Acolo, hărmălaie ca într-o bombă din Pantelimon. Toţi s-au repezit la el, cu întrebările în dinţi.

— Ce evenimente? Care evenimente? A fost Revoluţie? A fost lovitură de stat? A fost răscoală? Sau rebeliune? câţi oameni au murit? De ce au murit? Cine i-a împuşcat? Ceauşescu? Lotreanu? Armata? Securitatea? Miliţia? Sau toţi la un loc? Ori flecare cât a apucat? Teroriştii? Ce fel de teroriştii? Cine au fost teroriştii? Ai cui? Ai noştri? Ai lor? Cine i-a trimis? Dar morţii? Dar răniţii? câţi morţi au fost? Şi cine au fost morţii aceia? Au fost identificaţi toţi? N-au fost? De ce? în ce ţară trăim? în Djibuti? în Pongo-Pongo? Nu ştim nici câţi suntem? Nici câţi murim? Dar criminalii, asasinii, ucigaşii? Ei cine sunt? Unde sunt? Au ajuns generali, miniştri, preşedinţi, şefi de partide, prosperi oameni de afaceri? Ce face Justiţia? Doarme? A, e legată la ochi, de-aia nu-i vede pe ucigaşi? Sau justiţie nu e deloc? Ori e vândută? Cine sunt cumpărătorii? Care e preţul trădării? Cine sunt marii profitori? Avem un cimitir al eroilor, al martirilor? Avem! Dar al ucigaşilor? Unde e cimitirul omorâtorilor de martiri? A, ăla nu se cheamă cimitir, ci panteon? Acolo vor fi îngropaţi asasinii Revoluţiei, cu fanfare militare, cu discursuri oficiale, cu drapel naţional? Ce strâmb e Dumnezeul dreptăţii! De ce tăcem? De ce nu ne împotrivim? De ce nu vrem să aflăm Adevărul? Cum, care adevăr? Adevărul că suntem nişte tâmpiţi, dacă ne închipuim că vom afla vreodată ce s-a întâmplat în decembrie 1989!

Prim-senatorul Daion Doroga privea în jurul său ca un lunatic, se uita la oameni, îi asculta perplex, aiurit, s-a apropiat calm de masa lungă cât o zi de post, s-a aşezat pe scaun, i s-a adus un dosar. Lumea parcă înnebunise. Scandalul era aproape copt. Din Comisie făceau parte şi ţărănişti şi liberali şi alţi senatori din Opoziţie. Ei ţipau cel mai tare, că Puterea vrea să îngroape adevărul, că Puterea îi ocroteşte pe ucigaşi, că de eroii Revoluţiei nu se ocupă nimeni.

— Scoateţi asasinii din Armată! urlau ei la unison. Unde sunt acum torţionarii din miliţie şi din securitate, care i-au masacrat pe demonstranţi? în poliţie? în SRI? La jandarmi? De ce nu vreţi să spuneţi adevărul?

Spre seară, lucrările comisiei s-au mai potolit, s-au oprit, ca de obicei, în coadă de peşte, s-au amânat, toţi erau ameţiţi, înfuriaţi, obosiţi. Singurul care avea un aer destins, vioi, cu obrazul neted, privirea imperturbabilă şi gesturile calme fusese el, Daion Doroga. Doamne-Dumnezeule, dar cu ce efort! Simţea că, de la o clipă la alta, se va prăbuşi. Abia ajuns în birou, i s-au împleticit picioarele. S-a răsturnat într-un fotoliu, s-a abandonat în braţele lui moi, catifelate, gemând uşor, cu o durere lăuntrică, difuză, risipită peste tot. Deodată, tresări. Avu brusc senzaţia că nu se află singur. Aşa şi era. În celălalt capăt al imensului birou, în dreptul ferestrelor întunecate, în picioare, îl aştepta – cuminte, tăcută, mereu la datorie – Ada Genaru, garda lui de corp. I-a zâmbit uşurat, recunoscător, Ada era umbra lui reconfortantă, ocrotitoare, nu-l incomoda niciodată, nicăieri.

Şi-a îngropat ceafa în spătarul pufos şi răcoros al fotoliului, a închis ochii, parcă se învârtea tavanul cu el – iute, tot mai iute – a aţipit numaidecât câteva clipe lungi-lungi. L-a trezit Ada, cu glasul ei plăcut, relaxant:

— Dorule, a venit Ninel cu un pachet.

Ninel? Pachet? Aha! ştia despre ce era vorba. A fost singurul lui moment superb, singura secundă sublimă din infernul acelei zile. Nicolae Beldiman, zis Ninel, o aşchie de bărbat, slab, pirpiriu, fără vârsta, pe care Daion Doroga îl scăpase cândva de puşcărie, devenise unul din oamenii lui de încredere. De taină. Prin el, colecta cadourile, plocoanele, comisioanele. Oare ce-o fi în pachetul ăla? Trepida de emoţie, de curiozitate, de o plăcere enormă, fremăta ca o iapă în călduri, simţind în apropiere armăsarul. Se hotărî să meargă acasă. Ada a luat pachetul – mare, pătrăţos – l-a aşezat cu grijă în portbagajul Mercedesului, s-a aşezat apoi şi ea lângă şofer, Daion s-a urcat în spate. Au plecat. Au ajuns. Şi abia în salonul maur, sus, la etaj, după ce a rămas singur, Doroga s-a repezit să desfacă pachetul.

Erau trei splendide tablouri în ulei. Originale. Clasice. Divine. O avere! Toată urgia acelei zile se topise dintr-odată. Lumea era iarăşi frumoasă. Merita să trăieşti, atâta timp cât pe pământ mai sunt şi opere de artă. Daion Doroga avea o pasiune sălbatică, nesăţioasă: colecţiona pânze celebre. Iar acum, în faţa lui, se răsfăţau privirilor, într-adevăr, trei picturi celebre: „Spălătoreasă" lui Ciucurencu, „Pendula neagră" de Cezanne şi „Odalisca" lui Aman. Sărbători ale spiritului. Ale ochilor. Nu se mai sătura privind la ele. Frenetic.

Pătimaş. L-a smuls din contemplare, din reverie, telefonul. A ridicat automat receptorul.

— Doroga? se auzi, îndepărtată, grea, vocea unui necunoscut.

— Alo, da, eu sunt! Cine e la telefon? se interesă, sec, Daion Doroga.

— Îţi plac pânzele? pocni dur, ca un foc de pistol, întrebarea de la capătul firului.

— Sunt magnifice! aproape că ţipă isteric Daion, adăugând exaltat: în seara asta, mă simt egalul lui Dumnezeu! îşi reveni, însă, repede, precaut, repetând întrebarea: Dar, cine e la telefon?

— Doroga, dragă, se auzi clară, fermă, cu accente metalice, vocea necunoscutului, te rog, ascultă-mă cu foarte mare atenţie! Peste exact o săptămână, are loc licitaţia de vânzare a unui lot de douăzeci de vapoare, din flota comercială. Lista cu ofertanţii de preţuri se află la Ministerul Transporturilor. Vreau să câştige licitaţia firma de la poziţia patru. Repet, de la poziţia patru. Dacă nu vrei, sau nu ştii, sau nu poţi să faci acest lucru, trimite-l pe Ninel cu tablourile înapoi, de unde le-a luat. Ştie el unde să le ducă. Sau facem târgul? E, ce spui, Doroga? Eşti de acord?

CAPITOLUL 4

Motto:

Lui Ion Iliescu i-au murit toţi Dumnezeii: Marx, Engels, Lenin şi Salin. Şi, de comunist ce era, în loc să se declare orfan, s-a înscris la liber-cugetători.

Roland Cătălin Pena

Gorile de cartier

Clădirea era aşezată pe colţ. Înalta, albă, triunghiulară. Parter şi trei etaje. Somptuoasă. Cu drapel la poartă: un imens cearşaf din mătase albastră, înstelat cu trandafiri roşii – steagul partidului. Sub steag, stema partidului: un buchet stilizat din şapte trandafiri, tot roşii, pe fond albastru, peste care era proiectată sigla Ligii Renaşterii Naţionale. De ce şapte? Daion Doroga răspunsese, cândva, cu un zâmbet secret în colţul gurii, într-un interviu televizat: „Simplu! Pentru că şapte este numărul magic, purtător de noroc”.

Una din laturile elegantului edificiu se afla pe strada Arterei, la numărul unsprezece, cealaltă latură pe strada Tuberozelor, ultima latură dădea spre curtea interioară. Sediul central al Ligii Renaşterii Naţionale. Partidul de guvernământ. Undeva, peste drum, mai la vale,

locuia primul ministru Nae Coroiu: mărunt, osos, vânos, cărunt, slab ca un ţâr afumat; zis şi Trăscău, pentru că fără eterna lui fiolă de palincă, n-ar fi fost în stare să urce nici măcar scările Guvernului.

Mai sus, pe Tuberozelor, se ridica, între arbori seculari, vila prim-deputatului Ovidiu Găman, zis Bebe, pentru haloul său de copil bătrân, bleguţel şi veşnic somnoros.

Un alt deputat al Ligii, Sion Dolcanu, fost profesor de istorie în Bănia oltenilor, cu o figură impozantă, scremută, gravă, plesnind de trufie, cu barba tunsă cioc, à la Cuza, şi perciunii pigăliţi meticulos cu foarfecă, încercând să şterpelească din istorie un chip ilustru, cardinal pentru naţiunea română, locuia tot pe strada Arterei, dar mai către Piaţa Dorobanţi.

George Guguleanu, alintat de prieteni, măi Ghiţă, preşedintele Curţii Supreme de Justiţie, stăpânea un minipalat, cu turnuleţe, cu creneluri, cu ziduri până la cer, pe strada Parisului, care se întretăia cu Arterei exact la o aruncătură de praştie de sediul Ligii.

Iar câteva case mai în spate, spre Bulevardul Aviatorilor, îşi avea reşedinţa ministrul Finanţelor, sâsâitul ăla de Georgin Florescu, zis Coco, pentru aerul său de papagal tomnatic, care nu fusese însurat niciodată. Peste tot, numai lume bună.

Obraze subţiri. Cartier select. Undeva, în apropiere, la o răspântie de străzi, chiar se afla un restaurant cu acest nume: „Select”. Acolo îşi făceau veacul mahării de la Partidul România Pitorească, camarazi de arme cu Lereniştii. Binomul roşu: aşa era supranumită alianţa parlamentară dintre LIN şi PRP. Istorie! O istorie încâlcită. Aberantă. De jur-împrejur, disimulaţi în decor, jandarmi, sepepişti, poliţişti. Câţiva în uniforme, cei mai mulţi fără. Dar toţi, absolut toţi, înarmaţi până-n dinţi. Ochiul îndelung exersat al lui Radu Dunca îi depistase în câteva clipe, imediat ce coborâse din taxi, zâmbise strâmb, zâmbise acru, fărâmând febril nişte gânduri urâte. „De cine, mama dracului, se tem ăştia, de şi-au plantat gorilele peste tot? Să fie, oare, prezenţa paznicilor unul din semnele puterii? Să fie doar snobism? Să fie aroganţă? Prost gust? Veleitarism? Mârlănie? Sau, pur şi simplu, frică? Nu! Cred, mai degrabă, că este un melanj sinistru cu toate-aceste ingrediente otrăvite. Doamne, în ce lume intru?!” – se întrebase contrariat, vexat, Radu Dunca, îndreptându-se calm, cu pasul său elastic, lejer, către uriaşa poartă din fier forjat a sediului central al LIN.

Îngerul fricii

Sus, la etajul întâi, se aflau cabinetele celor doi preşedinţi: Ovidiu Găman şi Daion Doroga. Iar între ele, mai mare, mai spaţios, mai luminos, cabinetul secretarei: Fraga Dorneanu. Secretară fusese la început, cu aproape un an în urmă, când venise de la Cotroceni, când fusese trimisă de acolo, aici, la sediul Ligii, să organizeze administraţia, să aducă oameni, să facă echipa, să pună pe picioare cabinetele celor doi preşedinţi, ale celor cincisprezece vicepreşedinţi, să repartizeze încăperile pe funcţii, să facă rost de logistica necesară, să înceapă să se mişte, să funcţioneze ceea ce se cheamă sediul central al partidului. Atunci, la început, da, fusese, secretară. Acum, însă, când se pregăteşte să-l întâmpine pe proaspătul consilier de presă al partidului de guvernământ, nu mai este o simplă şi banală secretară, ci ditamai doamna director, şefa Direcţiei Secretariat.

Aşa scria şi pe cartea ei de vizită: Liga Renaşterii Naţionale, Consiliul Naţional, Fraga Dorneanu, director. Era o figură interesantă, extrem de interesantă, această Fraga. Şocantă chiar! Croită din contradicţii. Corpolentă, durdulie, planturoasă, cu guşiţă, şolduri masive şi pieptul generos, se mişca surprinzător de repede de-a lungul culoarelor întortocheate, labirintice, aluneca parcă, în sus şi-n jos, ca o umbră, pe nesfârşitele scări ale clădirii, se strecura rapid, silenţios, prin birouri, printre oameni, ca o pisică sălbatică mereu flămândă, cu privirile arse de fiorul pândei. Ochii! Ochii acelei femei aveau o vigoare bizară, fierbinte, scânteind, erau încărcaţi de o permanentă vibraţie lăuntrică, de un foc adânc, teribil, ce nu se stingea niciodată. Nici când era obosită. Nici când era în toane bune. Şi nici măcar atunci când o terorizau nişte vechi şi rebele dureri de cap. Deşi trecută binişor de jumătatea serialului – cum ar fi zis Radu Dunca, fluturând pişicher un strop de zâmbet coroziv – Fraga Dorneanu avea, totuşi, uneori, momente stranii, aiurite, când se alinta ca o fetiţă, debita prostioare cuminţi şi făcea un botic haios, caraghios, uşor bosumflat, întrebând asistenţa cu buzele ţuguiate: „Da mie nu-mi aduce nimeni nicio prăjiturică?” şi se găsea numaidecât cineva s-o zbughească jos, la parter, la bufetul partidului, şi să revină apoi – servil, umil – cu un carton doldora de prăjituri. Nimeni n-o văzuse la birou, înghiţind vreodată altceva decât prăjituri, cafele şi tutun. Alteori, se ducea în uriaşul salon, în care se ţineau lunar şedinţele, întotdeauna nocturne, ale Delegaţiei Permanenţe, forul suprem al LIN, între congresele

naţionale, şi strângea acolo, în scaunele acelea înalte şi moi, capitonate cu piele neagră, aduna acolo câţiva salariaţi ai Ligii, îi rânduia frumos, riguros, ca la şcoală, şi începea să le povestească, înfiorată de fantasmele ei, ca ea este os din neamul Cantacuzinilor, os domnesc, întins peste trei veacuri, că are un arbore genealogic ilustru, din strămoşii ei ridicându-se mai mulţi voievozi, miniştri, generali, academicieni şi artişti, că însuşi tatăl ei a fost un avocat celebru, a fost unul din avocaţii Curţii Regale, avea acasă pian cu coadă şi tablouri de Grigorescu şi Gheaţă pe pereţi, că ţineau servitori în casă şi că ea a fost trimisă la celebrul pension de fete „Carmen-Silva", de la Buzău, şi, când s-a întors, în vara lui 1952, şi-a găsit toată casa spulberată, iar familia vârâtă în puşcării. Basme!

Alteori, mistuită de nişte sumbre suspiciuni, i se punea pata pe cineva din subordine, îl chema în birou, îl ţinea smirnă în picioare, în faţa ei, câteva minute agresive, îl privea de jos în sus cu ochi dogoritori, sticloşi şi îl întreba brusc, sacadat, cu o răutate uriaşa:

— Am observat că ţie nu-ţi este frică de mine. Că tu nu te temi deloc de mine. Aşa-i? De ce nu-ţi e frică, Puiule? Aud? Oare, tu nu ştii că frica este cel mai puternic sentiment uman? Spaima ne inhibă toate tâmpeniile pe care le-am putea săvârşi. Toate trădările. Frica este îngerul nostru păzitor. Tu de ce nu te temi? îmi ascunzi ceva? Pui la cale ceva? Vrei să-i i dau eu motive de spaimă? îţi dau, Puiule, dar să ştii că te nenorocesc pentru toată viaţa. Te fac din om, neom! Pricepi? Te strivesc ca pe o muscă, dacă vreau. Ştii că am această putere. Iar ţie nu-ţi este teamă de mine. Bravo, Puiule!

După care, Fraga Dorneanu îl expedia cu un dispreţ suveran, întreg aparatul administrativ al Ligii Renaşterii Naţionale se temea de privirea ei, ca de muşcătură de şarpe.

În ziua aceea, însă, madam Dorneanu făcuse risipă de zâmbete prin birouri, se fâţâia de colo-colo veselă, binevoitoare, surâzătoare, în mătăsurile ei viu colorate, parfumate, în pantofii cu scârţ, zornăindu-şi când şi când, cu un gest frivol, bijuteriile din aur masiv, greu, patinat, care-i atârnau de urechi, de gât, de degete. Fuma ţigară după ţigară. Kent. Terminase a treia ceaşcă de cafea. Ceasul de perete, din faţa biroului, preciza că mai sunt doar două minute până la orele zece şi jumătate.

„Ce, Paştele măsii, face boul ăla, de nu mai vine?", se trezi Fraga murmurând încordată, înţepată, scuturându-se ca de un frison. Apoi,

îşi reaminti cele câteva date pe care le culesese, în pripă, de la Cotroceni, de la Ministerul de Interne, despre Radu Dunca: militar de carieră, absolvent al câtorva facultăţi, specialist redutabil în propagandă şi presă, în criminalistică, în arta informaţiilor; publicase câteva rafturi de cărţi poliţiste, de spionaj şi contraspionaj; fusese, până de curând, redactor-şef al celui mai popular mensual ilustrat din România, revista „Pentru Patrie"; dispunea de relaţii întinse în lumea presei, a poliţiştilor, a sereiştilor, este un tip imprevizibil, energic, inteligent, precaut, greu de pătruns, greu de ţinut în frâu.

Un soi de pur-sânge pentru curse lungi. Cam atât aflase Fraga Dorneanu despre Radu Dunca, puţin, foarte puţin, deocamdată bun şi-atât. Fraga nu prea avea legături apropiate la Ministerul de Interne, iar de la ăştia, ca să afli ceva confidenţial, oficial, trebuia să scoţi cuvintele cu cleştele, în clipa aceea, ceasul din perete a bătut jumătatea lui de oră, sunetul melodios, electronic, suprapunându-se exact peste un ciocănit discret în tocul uşii. Fraga Dorneanu a sărit ca arsă, şi-a compus iute figura ei de zile mari – un pic galeşă, un pic timidă, un pic extravagantă – s-a apropiat, a deschis uşa. În pragul ei, un bărbat blajin, blond, plinuţ, cu tâmplele uşor grizonante, ochelari de soare mari, pătrăţoşi, întunecaţi, elegant, cu lanţ de argint la buzunarul vestei, cu ghiul de aur la mâna stângă, în dreapta cu o casetă diplomat: Radu Dunca. „Ăsta să fie soiul ăla de pur-sânge pentru curse lungi?"…

CAPITOLUL 5

Motto:

Explozia crimei organizate în lume, extinderea ei la scară globală, diversificarea activităţilor criminale nu mai sunt simple subiecte de presă. Ele au devenit preocuparea principală a autorităţilor din multe ţări, dacă nu din întreaga lume. Mai mult, crima organizată şi globalizarea ei sunt acum teme ale ştiinţei politice, ale studiilor de strategie, securitate şi relaţii internaţionale. Ca de obicei, reacţia autorităţilor de la Bucureşti este una întârziată.

Dan Pavel

Curva din clepsidră

— Dane, te implor, nu te mai uita aşa de urât, că fac pipi pe mine. Tu ştii că sunt o emotivă. O sensibilă! izbucni, printre lacrimi, Mariana Bereciuc, ghemuindu-se şi mai adânc în fotoliul ei alb.

— Ştiai că nu trebuie să vii niciodată aici? o întrebă calm, cu ochi îngheţaţi, Dan Mircea Hariton. Şi răspunse, repede, tot el: ştiai!

adăugând numaidecât, pe un ton ritos, sacadat: Eşti nevastă de ministru. Troian al tău e secretarul general al Guvernului. Iar eu, un om de afaceri prosper. Şi un consilier prezidenţial respectabil. Temut. De ce să ne expunem riscului? Trăim într-o lume nesigură. Alunecoasă. O lume de nisipuri mişcătoare. Ne vânăm unii pe alţii. Nu suntem doar noi în ţara asta. Mai sunt şi ceilalţi. Duşmanii noştri de moarte. Ei stau cu ochii pe noi, ca o haită. Ei ne monitorizează fiecare mişcare. Fiecare privire. Fiecare cuvânt. Ei ne vânează. Şi sunt necruţători. Aşa cum am fost şi noi cu ei, altă dată. I-am vârât prin puşcării, l-am lăsat fără slujbe. Fără case. Fără pământ. Le-am pus în gură un pumn cât Caraimanul. Aşa se fac treburile astea, de când lumea şi pământul. Nimic nou, sub soare. Istoria se repetă, într-o cumplită banalitate. Atâta doar că, atunci, în celelalte vremuri, noi eram vânătorii, noi deţineam şi puterea. Acum, puterea tot noi o deţinem, dar vânătorii sunt ei. Iar jocurile astea, nu noi le facem. Ci alţii, mai puternici decât noi. Infinit mai puternici. Sunt cei care declanşează războaiele mondiale. Şi păcile mondiale. Cei care stabilesc, zilnic, preţul aurului pe mapamond. Cei ce fac şi desfac ţări, popoare şi guverne. Sunt cei care, când au vrut ei, au spulberat comunismul. Au făcut puf! şi gata. Ca şi cum ai sufla într-o lumânare. Tu pricepi o iotă din toată istoria asta? Puterea n-am luat-o noi. Ni s-a dat! Pentru cât timp? Nu vom şti niciodată. Nu vom şti, până când nu vom primi semnalul: căraţi-vă! Atunci, ne vom da la o parte. Dar, până atunci, trebuie să ne păzim pielea. Să ne apărăm, noi între noi. Pentru că Dumnezeu te iartă, dar, dacă eşti prost, nu te scapă şi de puşcărie. Tu înţelegi, măi fată dragă ce spun eu? înţelegi ce se va întâmpla cu noi, dacă, Doamne fereşte, mâine va fi Judecata de Apoi?

Pentru că asta, ce construim noi, acum, în România, nu-i democraţie, ci oligocraţie. Politică? De stânga? De dreapta? Astea-s tâmpenii electorale. Baloane de săpun. A fi de stânga sau de dreapta, înseamnă a alege unul dintre nenumăratele moduri care i se oferă omului pentru a deveni imbecil. Puterea nu are decât o singură culoare: interesul comun al celor puternici. Atât. Restul nu-i decât praf sclipitor, amăgitor, în ochii vulgului. Suntem un Grup restrâns. Un Grup puternic. Am creat un Sistem şi am făcut o înţelegere între noi. Guvernăm cu ochii în patru, ca pe front, suntem legaţi unii de alţii într-o structură ermetică, şi ne-am înţeles cu uşurinţă să radem totul în urma noastră, să nu rămână semne, documente, mărturii, urme

compromiţătoare pentru mai târziu. De ce să riscăm? Vrei să ni se arunce ţucalul cu rahat în cap: corupţie, trafic de influenţă, contrabandă, evaziuni fiscale? Am casa plină de servitori. Ştiu eu care o fi informator a SRI, la IGP, la PNL, la PNŢ, la mama dracului? Ştiu? Nu ştiu!

Dan Mircea Hariton se opri brusc din peroraţia lui nervoasă, ultimele cuvinte fuseseră retezate sec, scurt, la gura ţevii, rămase o clipă îngândurat, oftă prelung, după care continuă cu glas strunit, imperativ:

— Mariana, ţine minte ce-ţi spun şi învaţă, Dumnezeule, o dată pentru totdeauna, că dacă vrei să fii puternic, dacă vrei să fii liber, dacă vrei să fii şi să rămâi propriul tău stăpân, trebuie să-ţi priveşti duşmanul tot timpul în ochi, să-l îmbrăţişezi şi, dacă nu poţi să-l sugrumi, sărută-l! Nu trebuie să ştie niciodată, în nicio împrejurare, ce gândeşti, ce simţi, ce păreri ai, ce planuri, ce slăbiciuni. Nu trebuie să laşi în urma ta niciun gest, niciun cuvânt, nicio urmă compromiţătoare. Să nu-i laşi duşmanului nicio şansă ca să te aibă cu ceva la mână. E aşa de greu, măi fată dragă, să faci acest lucru?

— Exact prostia asta am făcut-o, Dane! prinse iute Mariana, din zbor, un fir de justificare.

— Sunt sigur c-ai făcut o prostie! o repezi tăios bătrânul amfitrion. Dar nu despre asta discutăm. Şi nu aici trebuia să vii.

Ce să caute nevasta secretarului general al Guvernului în casa mea? Condiţia primordială a Grupului nostru este aceea de a rămâne secret. Strict secret. Dacă ne afişăm în public, ne tăiem singuri craca de sub picioare, înţelegi?! Despre asta discutăm acum, nu despre prostia pe care ai făcut-o! Nu simţi, de când ai intrat în casa mea, o stare neobişnuită de iritare, de epuizare, de nervi care stau gata să plesnească? Ei bine, şi eu simt la fel, şi încă e mult mai grav pentru mine. Pentru că am fost obligat, tu m-ai obligat, să pun în funcţiune cele două staţii de bruiaj electronic şi ultrasonic. Ca protecţie. Ca măsură de prevedere. Să nu putem fi ascultaţi, interceptaţi de nimeni, absolut de nimeni, îţi imaginezi, măi fată, cât de greu suport eu, la vârsta mea, aceste agresiuni sofisticate asupra sistemului nervos?

Dan Mircea Hariton devenise stacojiu, transpirase, se plimba de colo-colo prin uriaşul salon, ca un lup hăituit, îl hăituiau gândurile, întrebările, prostia oamenilor. „Ce-o mai vrea şi paraşuta asta?", se întreba febril. „Ce mizerie o mai fi lăsat în urma ei, pe care tot eu

trebuie s-o curăţ?”

Carne de tun pentru presa de scandal

— Dane, aproape că ţipă, cu ochi isterici, Mariana Bereciuc, iartă-mă! Abia acum mi-am dat seama cât am greşit. Dar sunt o impulsivă, întâi fac gestul şi abia apoi vine şi gândul care l-ar fi putut cenzura. Ce să fac? Ce să mă fac? Asta sunt!

Tânăra femeie îşi frânse glasul, aproape gâfâind, îşi trase sufletul de câteva ori, adânc, din rărunchi, după care continuă să ţăcăne mărunt – mărunt, ca o mitralieră în mâinile unui disperat.

— Simt că înnebunesc, Dane! Te rog, ascultă-mă! Judecă-mă, oricât de aspru ai fi, dar ascultă-mă şi caută să mă înţelegi. N-am unde să mă duc. Nu ştiu unde să mă duc. N-am cui altcineva să-i spun ce am pe suflet, în ce căcat împuţit am intrat. N-am! Şi n-are cine să mă ajute altcineva, Dane, decât tu. Întotdeauna m-ai ajutat, întotdeauna m-am gândit la tine, ca la tata, Dumnezeu să-l odihnească. Tata mi-a spus, într-o clipă, în ultima lui clipă de luciditate, înainte de a muri, mi-a spus atunci cu şoapte arse de febra morţii: „Mariana, ori de câte ori vei avea nevoie de ceva, să ieşi din vreun necaz, du-te la Dan.

Am vorbit cu el. Şi mi-a promis că te va ajuta întotdeauna. Pentru că eu, de-acum înainte, am alte treburi”. Şi a închis ochii şi s-a dus. Au fost ultimele lui cuvinte. Asta e blestemul tău, Dane, legământul tău, în faţa morţii, că vei fi ocrotitorul meu. Şi că trebuie să mă ajuţi. Tu ştii că sunt o zvăpăiată şi că am un talent grozav de a călca în strâchini, de a intra în tot soiul de belele şi încurcături idioate. Dar, repet: asta sunt! Iar tu m-ai înţeles şi m-ai ajutat întotdeauna, până acum. Uneori, m-am mai descurcat şi singură, dar din căcatul ăsta scârbos numai tu mă poţi scoate. Mi-e frică! Şi spaima mă înnebuneşte. O să căpiez. O să intru în balamuc. Sau îl omor, bag cuţitul în cretinul ăla de Mişu şi intru în puşcărie. Pricepi cât mi-e frică? Sunt înspăimântată, cum n-am mai fost niciodată în viaţa mea. Mă aflu într-o situaţie demenţială, într-un cerc vicios, fără ieşire. Cui să mă plâng? Cine să mă ajute? încotro s-o apuc? Ce să fac, Dane? S-ajung de râsul lumii? Carne de tun pentru presa de scandal? Mai bine mă omor şi gata. Scapă lumea de o nebună, de o zurlie, de o târfă. Dacă află mama de toată porcăria asta, face un atac de inimă, şi crapă. Tu ştii, stă cu sufletul în pioneze. Traian nu va supravieţui nici el uriaşului scandal. Desigur, nu va supravieţui ca om politic, pentru că, în ceea ce-l priveşte ca soţ, îl doare în cur de mine. I se flutură! Se uită la mine ca la

un stâlp. Omul meu cu cununie nu mă mai regulează de câţiva ani. Nu m-a iubit niciodată, s-a prefăcut, umbla cu limba scoasă după mine ca un ogar în călduri, dar nu era decât calcul meschin, m-a luat din interes, cine s-ar mai fi uitat la un puţă de contabil din Bacău? L-am adus la Bucureşti, casă boierească, maşină la scară, l-am făcut ministru, i-am făcut şi doi copii, degeaba, după ce s-a văzut cu sacii în căruţă, se uită la mine ca la un dulap. D-aia m-a şi lăsat să-mi fac de cap, să călăresc pe unde vreau şi cu cine vreau, nu mi-a cerut niciodată socoteală unde mă duc, ce fac, cu cine mă culc. Nimic. A fost, ca să zic aşa, în această privinţă, un domn. Salon! parcă aşa se zice, nu? Mariaj modern. Fără mofturi conjugale, fără constrângeri sexuale. Şi tata s-a purtat cu mama o fel: un amestec bizar de tandreţe, toleranţă şi nepăsare. Nu i-a reproşat niciodată escapadele ei furtunoase, cu ofiţeri tineri, prin hoteluri de lux.

Mama se dă în vânt după militari chiar şi acum, i se scurg ochii după uniformele kaki, e fiică de ilegalist, fast general în Divizia „Horia, Cloşca şi Crişan". A lucrat de tânără în aparatul Comitetului Central, la o chermeză l-a cunoscut pe tata, s-a înfipt în el ca o nebună, l-a luat de la strung, un ţâşti-bâşti de la Uzinele „Republica", l-a spălat, l-a săltat în lumea bună, l-a trimis la carte, în câţiva ani l-a făcut ministru. Coleg cu tine, Dane. Pentru că şi tu ai fost ministru. După cum vezi, în familia noastră, tradiţia a respectat întocmai reţetarul. Putea el, dragul de tata, să se supere pe mama?! Să-i facă vreun reproş? Toţi trebuie să plătim un preţ, pentru locul pe care-l ocupăm în lume. Iar tata a plătit cu prisosinţă. Mai devreme sau mai târziu, toţi trebuie să ne achităm poliţele. Dar copiii mei – Cristian şi Valeriu – de ce să plătească pentru prostiile mele? De ce să sufere? Ce vor face ei, când va izbucni scandalul? Se vor umili! Vor intra în pământ de ruşine! Se vor simţi trădaţi, abandonaţi! De ce să plătească ei pentru faptele altuia? De astă dată, Dane, trebuie să plătesc eu! Mi-a venit rândul şi mie la plată. Şi alt preţ, decât viaţa mea, nu ştiu. Nu am. Dacă nu veneam la tine, dacă nu te găseam, mă omoram, aşa să ştii. Dacă nu mă ajuţi, îmi iau viaţa, Dane, tu mă auzi? Mă crezi? Am acasă un flacon cu verde de Paris, o înghiţitură şi gata, scapă dracului lumea de o idioată ca mine. Mă ajuţi, Dane? şopti stins Mariana Bereciuc, cu lacrimi amestecate cu rimel. Lacrimi urâte.

Dan Mircea Hariton o ascultase tot timpul, atent, foarte atent, deslușise printre cuvintele ei, printre gesturile ei, o panică

îngrozitoare, o frică reală, viscerală, paralizantă, Mariana nu se înspăimânta aşa de uşor, o cunoştea bine, era trecută prin lume, prin ciur şi prin dârmon, ştia să manipuleze, în folosul propriu, oameni şi împrejurări, curvă era, dar proastă nu, ea îşi alegea bărbaţii, nu ei o cucereau, ea-i sucea şi-i răsucea şi-i ameţea, până făceau sluj la picioarele ei. Hariton o cunoştea foarte bine, încă de pe vremea când Mariana spărgea cu praştia ferestrele de la grădiniţa, era băieţoasă, impulsivă şi cutezătoare, avea un temperament fierbinte şi exploziv, n-o inhiba nimeni, iar dacă ea se înfricoşase acum, înseamnă că, de astă dată, era într-adevăr ceva grav.

Grav de tot. Un pericol pentru Sistem. Pentru Grup. Pentru ei toţi. Fata simţise primejdia şi alergase într-un suflet la el, trecând peste consemn, peste prudenţa, iar el, nărod bătrân ce este, a primit-o ca la uşa cortului: tămbălău, reproşuri, nervi, înjurăturile mai lipseau. Hariton stătuse, tot timpul, în picioare, până atunci, se agitase, se fâţâise prin somptuosul salon ca un titirez, deodată se opri, smulse de undeva un scaun, se apropie de fotoliul alb, se aşează în faţa Marianei, o privi îngăduitor, cu blândeţe, întrebând-o simplu, direct, curios:

— Ce s-a întâmplat, măi fată dragă? Dacă vrei să te ajut, trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. Exact ce s-a întâmplat. Bob cu bob. Te ascult!

Femeia şi şantajul

Abia atunci lacrimile Marianei Bereciuc se transformaseră într-un hohot de plâns nervos, sfâşietor, cu sughiţuri. Bătrânul amfitrion a lăsat-o să plângă, să se elibereze, să se calmeze, după care a ascultat o poveste cumplită, ca un vaier sfâşietor, ca un ţipăt prelung în faţa primejdiei…

Cu prilejul uneia din numeroasele şi opulentele recepţii oficiale, unde Traian Bereciuc, secretarul general al Guvernului, îşi ţâra nevasta, de fiecare dată, după el, întru salvarea aparenţelor, ca să vadă lumea bună cât de fericiţi sunt şi ce cuplu grozav fac, Mariana cunoscuse un bărbat şarmant, galant, tânăr, abia săltat peste treizeci de ani, pus la patru ace, frumos, politicos, plin de bani. Ochii lui focoşi, inteligenţi, manierele rafinate, timbrul baritonal al glasului, virilitatea sportivă, tenul uşor măsliniu, discreţia care se ghicea în gesturile lui, parfumul fin Pacco Rabanne, toate o subjugau irezistibil. L-a plăcut din prima secunda. Dragoste la prima vedere. Desfrâul simţurilor. Mariana l-a sedus numaidecât, ea aşa crezuse, că l-a robit ea, nu c-ar fi fost vrăjită de el, înfiripându-se repede între ei un amor clandestin. O

iubire zurlie. Zvăpăiată. Vinovată. Tipul se numea Mihai Negulescu, alintat de prieteni cu apelativul scurt Mişu. Mariana avea să afle, puţin mai târziu, că Mişu era patron peste mai multe magazine, restaurante de lux şi hoteluri. Un holding extrem de profitabil.

Un imperiu financiar. Mihai Negulescu era unul din proaspeţii miliardari crescuţi pe cadavrul comunismului. Până în 1989, lucrase la Ministerul Comerţului Exterior, era unul din nepoţii celebrului Bobu, din camarila Ceauşeştilor. Revoluţia decembriştilor îl prinsese cu nişte afaceri de armament tocmai în Republica Sud-Africană, nu s-a grăbit să revină în patrie, s-a întors de acolo cam pe la jumătatea anului 1990. A stat liniştit, retras, o vreme, nu prea mult, vreo două-trei luni, după care, sprijinit de un fost coleg de minister, cuibărit pe la etajele superioare ale puterii, a intrat în afaceri pe cont propriu. Apoi, se lansase agresiv în embargoul de pe Dunăre. Şi, deodată, a ţâşnit impetuos, pe firmament, un magnat proaspăt, vioi, tânăr, una din marile speranţe ale capitalismului românesc. Chiar a doua zi după ce l-a cunoscut, Mariana i-a picat în braţe, a căzut la pat, amor nebun. Câteva săptămâni oarbe. Tânăra femeie se vârâse în aventura asta ca o căpiată, trăia într-un extaz permanent, era fericită, era iubită, aseară însă picase trăsnetul. Brusc. Devastator, în cuibuşorul lor de nebunii. După obişnuita partidă de amor frenetic, după gingăşiile de rigoare, Mişu i-a cerut, la un moment dat – franc, imperios – să intervină pentru el, la Traian, la Guvern, pentru a obţine, în exclusivitate, nişte licenţe de import-export, pentru came şi produse din carne. Mariana a tresărit, s-a supărat şi i-a răspuns tranşant că nu încurcă dragostea cu afacerile. Mişu i-a replicat explicit, răbdător, că e o conjunctură extrem de favorabilă, care trebuie exploatată imediat, că ar putea deţine monopolul la carne pe piaţa internă, ar fi o afacere de anvergura, din care şi-ar lua şi ea, Mariana, partea leului, la mijloc sunt multe milioane de dolari, o avere uriaşă pe care şi-ar împărţi-o numai ei, Mişu şi Mariana, ar fi un bum în lumea facerilor, iar pentru Traian Bereciuc e un fleac să obţină licenţele alea. Mariana nu şi nu, s-a înfuriat, s-a ambalat rău de tot, l-a dat dracului, s-a ridicat, s-a îmbrăcat, a vrut să plece. Mişu o privise dintr-odată duşmănos, cu o ură neagră, zbierând la ea: „Stai!", după care o împinsese violent în direcţia patului răvăşit, Mariana se aşezase perplexă, Mişu introdusese în aparat o casetă-video aflată la îndemână. Iar când, pe ecranul monitorului, a apărut chiar ea – Mariana călărind un mascul vânjos, pietros, brunet,

cu părul numai cârlionți, unul din bodyguarzi lui Mișu, tânăra femeie a crezut că leșină.

Bereciuc – goală pușcă, excitată, despicată în două, în mijlocul unei palpitante partide de sex, S-a stăpânit. A înțeles, într-o clipă, dezastrul. Căzuse, ca proasta, într-o capcană oribilă.

Într-adevăr, scena era strict autentică. Mariana nu rezistase tentației: într-o seară, îl așteptase pe Mișu, ca de obicei, la unul din hotelurile sale, într-un apartament micuț, cochet, luxos, timpul trecea greu, Mișu nu mai apărea, se făcuse târziu, apoi a venit Tomiță, una din gorilele lui Mișu, un tip mișto, numai fibră și energie, viril până-n vârful unghiilor, și i-a spus că șeful regretă profund, își cere scuze, mii de scuze, că nu mai poate veni, că se află într-o ședință de afaceri la Sofitel, o întâlnire neprevăzută cu niște bancheri arabi; după care, Tomiță, prevenitor, afabil, a servit-o cu un pahar, în care turnase ceva dintr-o sticlă borțoasă, de la micul bar de lângă fereastră, Mariana a ras repede paharul, expertă, dintr-o înghițitură, era palincă de Zalău, autentică, pură, s-a scuturat înfiorată, posedată de o enormă plăcere, peste câteva clipe a simțit că-i vine să-l încalece pe Tomiță. Bodyguardul nu s-a codit, nu s-a fâstâcit, a răspuns prompt avansurilor ei, s-au iubit năprasnic, sec, torid. Abia acum înțelesese, nefericita de ea, că totul nu fusese decât un aranjament, o înscenare mârșavă: absența lui Mișu, apariția frumosului Tomiță, palinca aia cu cine știe ce drăcii afrodiziace, filmarea secretă a peisajului adulterin și șantajul care a urmat.

Mișu a privit-o grețos, cu ochi ticăloși, corupți, cu sufletul stricat de puterea malefică a banilor. Și i-a explicat numaidecât – ațos și rău – că asta e viața, o permanenta luptă, o veșnică hărțuire, un război murdar, care pe care, nu există milă, nu există îndurare, nu există compasiune; morala e pentru proști! Puterea – absolut orice putere – nu crede în morală, în lumea celor puternici, nu e loc pentru sentimente, acolo cârmuind, suveran, doar interesul: rece, dur, inflexibil. Imun la orice morală. Ce-a crezut ea, Mariana? Ce-a așteptat ea de la Mișu? Iubire? Sinceritate? Tandrețe? Amor gratuit? Galanterii? Altruism? A fost o idioată incurabilă, o cretină patentată, o gâsculiță de mahala, dacă și-a putut dori astfel de inepții.

E măritată, are doi copii, nici prea tânără nu mai e, ce și-a închipuit? Că i-a căzut cu tronc lui Mișu? Că moare Mișu după fundul ei? El care poate regula oricând orice prospătură, o miss, o regină între

frumoasele pământului? Mihai Negulescu o privea necruțător, strigându-i, urlându-i în față adevăruri cumplite: ea, speriată, oripilată, încremenită pe marginea patului, unde fusese îmbrâncită brutal; el, în dreptul ușii, lângă televizor, în picioare, încordat, transpirat de un teribil efort interior, transfigurat de concentrare, ca un asasin de profesie care nu vrea să-și rateze victima. Cuvintele lui Mihai se furișau adânc în mintea Marianei și explodau acolo, făcând țăndări lumea în care se învârtise până atunci.

— Dar, ce, voi faceți altfel? o întrebase Mișu, retoric, ironic, mușcător. Vă purtați altfel cu oamenii? Aveți scrupule? Sunteți morali? Justițiari? De la voi am deprins arta războiului total. A raptului total. De la voi am învățat cum să fac bani și cum să-i folosesc. Lotreanu ăla, zâmbărețul ăla de la Cotroceni, cu ce crezi că a ajuns președinte? Cu banii de la mă-sa? V ax! Să-i pupe-n cur pe Gorbi de la Kremlin și pe Costea de la Paris, pentru pușculița cu dolari. Dar Liga voastră din ce trăiește? Din cotizații? Din pomeni? îți amintesc eu: din bani murdari. Adică, furați: comisioane grase, evaziuni fiscale, împrumuturi nerambursabile, contrabandă, taxă de protecție. Furați ca la drumul mare. În mod sistematic! Organizat. Urlă toată presa din țara asta despre structurile de tip mafiot patronate de Guvern, însuși Șarpele cu ochelari, mahărul ăla de la SRI, luându-l gura pe dinainte, a recunoscut public că există o piață neagră subterană, cu o cifră de afaceri depășind jumătate din volumul pecuniar al pieței legale, la vedere. Păi, vezi? Cine controlează acești bani, când voi guvernați țara de aproape cinci ani? Sunteți niște tâlhari! Bref! Ca și mine. Voi ați inventat însă o denumire oficială: specialiști în inginerie financiară. Dar poponarul ăla de Daion Doroga, prim-senatorul României, de ce crezi că la un: pe Troian Bereciuc secretar general al Guvernului? Pentru ochi lui frumoși și alunecoși? Nu, l-a pus acolo, ca să facă bani. Ban pentru partid. Toți furăm! Toți ne războim pentru aceeași pradă.

Așa că, dați-mi și mie partea care mi se cuvine. Latinii erau mai deștepți decât voi, și mai generoși, când spuneau în gura mare, în senatul lor: „Dați Cezarului, ce-i al Cezarului”. Voi însă vreți tot. Nu se poate! Din tortul puterii vreau și eu, pentru că și eu am pus umărul ca să ajungeți voi la guvernare. Iar acum, felia mea de tort s-a întâmplat să fie chiar licențele alea pentru produse din carne, pe care trebuie să mi le semneze Guvernul, adică Troian al tău. Altfel, toate posturile particulare de televiziune vor primi câte o copie de pe această

fermecătoare video-casetă şi, adio, se duce dracului toată şandramaua. Asta e, fetiţo! încheiase Mişu, privind-o rece, sticlos, cu ochi de peşte mort. Scăpare nu există! Şi-acum, cară-te! Mâine, te aştept cu licenţele semnate.

Apoi, Mihai Negulescu o dăduse pur şi simplu afară, umilită, înjosită, făcută zob. De-aia alergase ea într-un suflet, a doua zi, la Dan Mircea Hariton, confidentul şi protectorul ei. „Mă ajuţi, Dane?" ţipau înfricoşate privirile Marianei Bereciuc. Iar bătrânul amfitrion ştia de-acum că, pe tarlaua lui, cineva dezgropase securea războiului.

CAPITOLUL 6

Motto:

România este pândită de un pericol mortal. România riscă să cadă într-un dublu colaps: economic şi moral. Un colaps care să bulverseze toată scara valorilor.

Adrian Pătruşcă

Şpaga cu rame aurite

— De acord! răspunse într-un târziu, la telefon, aproape gâfâind, respirând zgomotos, domnul prim-senator Daion Doroga, preşedintele Ligii Renaşterii Naţionale. După care, simţi nevoia să precizeze: Va câştiga firma de la poziţia patru!

De la celălalt aparat telefonic, cine ştie de unde, din ce punct geografic al Terrei – poate chiar din Bucureşti, sau din provincie, ori din altă ţară, sau de pe alt continent – un bărbat necunoscut, cu o voce de stentor, în timbru metalic, începu să râdă uşor, binevoitor, satisfăcut. Apoi, râsul se stinse treptat, făcând loc cuvintelor:

— Îţi mulţumesc, Doroga! Eşti un băiat de ispravă. Poate, cândva, o să te cunosc şi personal. Aici, printre noi, ai nişte referinţe excelente, îţi prevăd un viitor strălucit, în omniprezenta şi onorabila noastră familie. Cineva, un prieten, chiar îmi spunea zilele trecute, că eşti predestinat a fi un învingător. Iar eu ţi-aş aminti prima lecţie a învingătorului: să nu te laşi niciodată robit de sentimente! Prea îţi lucesc ochii de nebunie, când te uiţi la pânzele alea pe care ţi le-am trimis. Mă înţelegi, Doroga? Sper că ai priceput exact ceea ce am vrut să spun. Ei, hai, pa şi s-auzim de bine. Salutări Baronului! A urmat numaidecât un declic electronic, îndepărtat, apoi tonul neutru al telefonului.

Daion Doroga tresări puternic, parcă plesnit peste faţă cu un dos de labă grea, aşa, la mişto, în piaţa Matache Măcelaru, de râdeau toţi

zarzavagiii de el, şi florăresele, şi brânzarii, râdeau cu răutate toţi tarabagiii de el, sticlindu-şi dinţii ca o haită flămândă, gata să-i devoreze spre hazul lor brutal.

„Spălătoreasă" lui Ciucurencu parcă se hlizea şi ea sarcastic, aplecată asupra rufelor din albie, întorcându-i un fund batjocoritor. „Ce dracu' se-ntâmplă?", se întrebă, scuturându-se uluit Daion Doroga. Parcă omul acela de la telefon l-ar fi văzut, într-adevăr, ar fi fost lângă el, în salon, şi i-ar fi observat sclipirea de sminteală din ochi, plăcerea maladiva, când s-a uitat la cele trei tablouri, înşirate pe scaune, de-a lungul peretelui, înseamnă că personajul acela misterios îl cunoştea bine, chiar foarte bine. Cine o fi? De unde o fi vorbit? Ninel Beldiman, care i-a adus pânzele, l-o cunoaşte?

Mâine o să-l întrebe, dar precis că Ninel a ridicat pânzele de la vreo consignaţie, unde altcineva plătise preţul. Cine? Ce fel de om era? Cât de bogat era? Cele trei tablouri în ulei valorau, la cursul pieţei, toate la un loc, peste un milion de dolari, înseamnă, pe cale de consecinţă – cum ar fi zis Darda, nevastă-sa, avocat de meserie – că profitul de la licitaţia celor douăzeci de vapoare, din flota comerciala, era de cel puţin zece ori mai mare. Ce preţ o fi oferit firma de la poziţia patru, din catalogul ofertanţilor? Desigur, un preţ ridicol de mic. Ce firmă o fi? A cui? Mâine, va discuta toată povestea asta, punct cu punct, întâi cu Traian, secretarul general al Guvernului, apoi cu Nae, premierul. Afacerea trebuia rezolvată întocmai, rapid şi cu maximă discreţie. După aia, presa putea să urle până în pânzele albe. N-are decât. Câinii latră, caravana trece! Exista, se înţelege, şi un comision oficial. Acela ar fi revenit Ligii. Iar el rămânea cu pânzele. Era o chestiune ireversibilă. Invers, nu se va mai putea niciodată. Vorba lui Adam Michnik, nu? parcă el spusese odată, la un simpozion politic, că este foarte uşor să faci dintr-un acvariu cu peşti o ciorbă de peşte. Dar invers? Al dracului polonez. Subtil. Şi parşiv. Auzi: Dar invers?

Daion Doroga se îndepărtă de măsuţa telefonului, se prăbuşi într-un fotoliu, vizavi de cele trei tablouri, înşirate pe scaune: „Odalisca" lui Aman, „Spălătoreasă" lui Ciucurencu şi „Pendula neagră" de Cezanne. După ce le fixă îndelung cu ochi posesivi, extaziaţi, îşi roti privirea perversă prin salonul maur.

Deşi era spaţios, larg, amplu, cu pereţii înalţi, salonul maur – care ocupa aproape tot etajul întâi al somptuoasei vile – iradia totuşi un aer intim, care îndemna la retragerea în sine, la meditaţie.

Geometrismul luxuriant al arabescurilor – aurii, albastre şi roşii – de pe tavan, de pe suprafaţa pereţilor, simetria riguroasă a motivelor, combinaţiile savante de meandre, triunghiuri, pătrate, trapeze, poligoane, structurate armonios cu frunze de acant sau de ferigă, cu vlăstare de plante exotice sau viţă de vie, stilizările capricioase de animale fabuloase, jocul sublim şi policromatic al liniilor, toate acestea produceau un efect magic, reflexiv, asupra privitorului.

Universul de arabescuri care părea, la prima vedere, un joc de linii şi culori la voia întâmplării, a improvizaţiei necontrolate, era în realitate o compoziţie de un echilibru perfect, de o surprinzătoare precizie.

Pe unul din pereţi, se răsfăţau două uriaşe panoplii, din brocart sângeriu, cu arme de epocă, de pe vremea cuceritorilor berberi ai Spaniei: o spadă enormă, dreaptă, cu teaca încrustată în sidef şi aur, două iatagane cu lama curbată, trei săbii subţiri, înguste şi lungi, două vârfuri de lance, un scut, un buzdugan, o secure de luptă şi cinci pumnale diferite, scânteind, toate având mânerele acoperite cu un filigran adânc de complicate arabescuri.

Pe celălalt perete, de vizavi, se rezemau câteva vitrine din lemn de nuc, acoperite cu cristaluri veneţiene, sub care se odihneau, în casete întunecate, din lemn de balsa, o colecţie numismatică de pe vremea abasizilor, alte monezi emise de emirii almohazi din Sevilla, altele din epoca omayyadă. Deasupra vitrinelor, spânzura o mini-simeză de tablouri vechi, în ulei, reprezentând scene de ospăţ, cu muzicanţi şi dansatoare, scene de vânătoare, de turnire, de călătorie, din glorioasa perioadă a marelui vizir Al-Mansur.

Cel de-al treilea perete era ocupat, în întregime, de o bibliotecă imensă, ridicată până în tavan, din care sclipeau, colo şi colo, cotoarele aurite ale unor tomuri groase cât cărămizile.

La intrare, în dreptul uşii, te întâmpina o enormă blană de tigru, în dreptul draperiilor, care mascau ferestrele, erau rânduite simetric, în potcoavă – celebrul arc maur – biroul masiv, canapeaua tapiţată cu piele neagră, de Córdoba, două fotolii din acelaşi material exotic, cu picioarele sculptate în labe de leu, şi mai multe scaune cu spătarul înalt, drept, toate din lemn de tek, întunecat, lustruit, dur ca oţelul. Parchetul din lemn de cireş era acoperit cu un superb covor de Zaragoza.

Daion Doroga se întinse lenevos, în fotoliul adânc, de-i pârâiră

oasele, era obosit, era singur, nevasta dormea, copiii dormeau, servitorii dormeau, Ce le pasă lor.de frământările lui? Ştiu ei, au ei habar prin câte furci caudine este el obligat să treacă, zilnic, de mai multe ori? Le pasă lor de nervii lui? De sufletul lui? De spaimele lui? Ei nu se înghesuie decât la bucurii, satisfacţii, bani.

Ar fi vrut s-o scoale şi pe Darda, nevastă-sa, doamna avocat – cum îi plăcea să i se spună în orice împrejurare – şefă de secţie la Baroul din Bucureşti. Daion ar fi vrut să împartă enorma bucurie şi cu ea, să-şi desfete şi ea ochii cu pânzele alea dumnezeieşti, să guste şi Darda din fiorul sublim al primei încântări în faţa eternului mister artistic. După care, îl subjugase brusc un imperios sentiment de egolatrie, un egoism feroce îl oprise, îi spulberase resortul generos, atunci şi acolo, în miezul acelei nopţi caniculare. Bucuria trebuia să fie a lui, numai a lui. Exclusiv a lui. Ceilalţi din familie n-au decât să se bucure altă dată. Mâine, poimâine, peste o mie de ani, n-avea importanţă când. El trebuia să fie primus inter pares, întâiul degustător al acelei pătimaşe plăceri.

Salutări, Baronului!

Apoi, gândurile îi zburară în altă parte. „Salutări Baronului!" Nu întâmplător, deloc aleatoriu, necunoscutul de la telefon îşi luase rămas bun, de la Doroga, în acest fel. Era un semnal încifrat. Voise, de fapt, să spună, să sublinieze pregnant ceva anume. Ce? Că îl cunoaşte pe Baron? Că se află în anturajul Baronului? Că ştie şi Baronul despre afacerea vapoarelor? Necunoscutul ţintise cu precizie. Ştia cu o diabolică exactitate, că nici Daion Doroga, nici Lazăr Marinescu, nici Traian Bereciuc, nici chiar Nae Coroiu nu l-ar fi putut deranja niciodată pe Baron cu o întrebare atât de imbecilă: „Ştiţi cumva cine a cumpărat cele douăzeci de vapoare?" Sau: „Aveţi salutări de la un domn, care a cumpărat cele douăzeci de vapoare, ştiţi cumva cine este, cum se numeşte?" Cu asemenea idioţenii n-ar fi îndrăznit nimeni să apară în faţa Baronului. Poate doar Mătuşa de la Cotroceni, dar puteai să-l implici pe Lotreanu într-o poveste ca asta? Aşadar, enigmaticul ăla de la telefon spusese simplu: „Salutări Baronului!", dar, de fapt, ţintise departe. Ţintise în altă parte. Vruse să spună: Măi băieţi, fiţi atenţi, să nu mă trageţi în piept, că mă duc cu jalba. la Baron şi vă ia mama dracului pe toţi. Aţi auzit? Acesta fusese mesajul, iar Daion Doroga trebuia să-l recepţioneze, să-l decripteze corect. Şi să-l transmită, mai departe, cu aceeaşi teribilă corectitudine.

Cu Baronul nu glumise nimeni, absolut nimeni, niciodată. Cu atât mai mult să fi încercat cineva, vreodată, să-i tragă preşul de sub picioare.

Baronul! Aşa i se spunea numai de către iniţiaţi, în sferele cele mai înalte ale puterii. În realitate, avea cel mai banal nume din România: Ion Popescu. De o desăvârşită eleganţă şi ţinută falnică, aproape solemnă, reticent şi sobru, învăluit într-un aer deopotrivă suveran şi misterios, Baronul trăia retras, într-o casă boierească de la marginea marelui oraş, nu se afişa pe micile ecrane, nici în coloanele de presă, nici chiar pe marile bulevarde ale Capitalei. Ieşea arareori, pe o alee periferică de parc, sau pe o străduţă liniştită, ori pe una din cărările răsfirate prin pădurea Băneasa, de obicei seara, în amurg, o jumătate de oră, o oră cel mult, însoţit, la picior, tăcut şi sumbru, de un uriaş dog german negru, în urma lui – la câţiva paşi zdraveni în spatele lui – păşeau ca nişte fantome gărzile de corp: trei gorile înarmate până în dinţi. Puţini oameni îi văzuseră chipul. Şi mai puţini ştiau cine este, cu ce se ocupă, din ce trăieşte, unde locuieşte, cu cine se întâlneşte, dacă e însurat sau nu, ori e văduv, dacă are sau n-are copii, nepoţi, alte neamuri. Daion Doroga nu-l văzuse decât o singură dată, la o recepţie de gală, organizată de proaspătul ambasador american. Baronul se aflase în compania consilierului prezidenţial Dan Mircea Hariton. Altă eminenţă cenuşie. De fapt, Daion Doroga ştia de la Lazăr Marinescu, socru-său, că toate treburile importante din România sunt conduse de un triumvirat ocult. Triumviratul seniorilor, în fruntea căruia se afla Baronul. Toţi, bătrâni. Toţi, trecuţi de şaptezeci de ani. Toţi, cu biografii încărcate de un mister absolut. Sau, cel puţin, aşa se presupunea? se bănuia, mai mult se bârfea decât se bănuia, pentru că pe ceilalţi doi membri ai Triumviratului nu-i cunoştea nimeni. Nu-i văzuse nimeni. Niciodată! Doar Baronul licărea, când şi când, în public, o dată sau de două ori pe an, la o recepţie diplomatică, la un simpozion internaţional, era tobă de carte, vorbea toate limbile oficiale titularizate de ONU, inclusiv chineza, nu se lăsa fotografiat, nu dădea interviuri, nu primea şi nici nu făcea vizite amicale, nu avea prieteni, nu avea duşmani, persoana lui impunea un respect aproape mistic.

Ca şi presupusul Triumvirat. „Parcă ar fi nişte marţieni!”, zisese cândva, la un pahar de vodcă, Nae Coroiu, apoi se bătuse brusc cu palma peste gură, cu un gest de spaimă, de regret profund ca spusese o aşa de mare prostie. Cert este că nimeni nu ştia cine erau ceilalţi doi. Se

cunoştea doar existenţa lor. Se bănuia. Numele? Persoanele? Misterul era total. Prezumţii – o grămadă. Unii ziceau că unul din ei ar fi însuşi Leon Lotreanu, celebra Mătuşă de la Cotroceni, că are relaţii întinse de la Moscova, la Paris. Alţii că ar fi chiar întunecatul Dan Mircea Hariton, Prior al Ordinului Cavalerilor de Malta şi consilier prezidenţial, pentru că are un spate din beton armat, pe care scrie, cu litere de-un stânjen, clar pentru toată lumea: KGB. Alte vorbe îl dădeau ca sigur pe Corneliu Coposu, seniorul ţărăniştilor, patriarhul de necontestat al întregii Opoziţii, pentru că ar fi fost unul din promarii maeştrii ai Masoneriei din România. Nimic sigur. Vorbe. Presupuneri. Pe cine să crezi? Pe cine să întrebi? Cine se încumetă să-ţi dea un răspuns limpede, concis? De cine să te apropii, ca să afli adevărul? De Hariton? De Baron? Ar fi curata sinucidere.

Umbra lui Ceauşescu

Despre Baron, umblau cele mai extravagante zvonuri. Absurde. Tainice. Evazive. Că Ion Popescu fusese general de securitate, pe deplin conspirat – ziceau unii – că fusese umbra lui Nicolae Ceauşescu, omul său de taină, păstrătorul uriaşelor averi ale dictatorului, îngropate sub cifru secret în bătrânele bănci elveţiene, devenind peste noapte, după homicidul de la Târgovişte, unul din cei mai bogaţi oameni ai Terrei, deci şi unul din cei mai puternici. Alţii spuneau că ar fi fost, într-adevăr, general, dar al spionajului rus, cu numele conspirativ „Baronul", cel mai valoros agent al lui Gorbaciov, din România, că el ar fi organizat toată hărmălaia aia din decembrie 1989, că el ar fi ordonat lichidarea Ceauşeştilor şi, tot el, înscăunarea la Cotroceni a fostului profesor de sport Leon Lotreanu. Mai exista şi o alta prezumţie, cu largă audienţă prin cabinetele de sus ale puterii, care-i atribuia Baronului calitatea de membru al Consiliului Suprem al Iluminaţilor.

Şi că acest Consiliu nu ar fi altceva decât o organizaţie mondială, ultrasecretă, întemeiată cu aproape două milenii şi jumătate în urmă, pe vremea lui Alexandru Macedon, în Mesopotamia, sub numele de „Frăţia şarpelui", având ca menire iniţială distrugerea colosalului imperiu al lui Alexandru cel Mare, ce se întindea de la Dunăre, până la fluviul Ind; şi că prima victorie a Organizaţiei a fost chiar distrugerea faimosului imperiu, asasinarea lui Alexandru cel Mare fiind începutul sfârşitului. Ulterior, „Frăţia şarpelui" s-a transformat în Consiliul Suprem al Iluminaţilor care, la scară planetară, se compunea din 99 de membri aleşi pe viaţă, prin cel mai desăvârşit vot secret. Presupuneri,

închipuiri, păreri. Poate chiar iluzii. Năluciri. Sau, de ce nu, o sofisticată dezinformare. Vorba lui Umberto Eco, îşi spuse uşor trist, un pic amuzat, Daion Doroga: Oamenii pot fi controlaţi şi stăpâniţi prin energie, prin hrană şi dezinformare. Iată un element fundamental al manipulării: dezinformarea! Să fie Baronul doar un mit? O legendă? Un bluf? Oricum, Doroga auzise despre Ion Popescu încă din 1990, când Baronul, cu o francheţe brutală, le spusese lui Corneliu Coposu, boss-ul ţărăniştilor, şi lui Radu Câmpeanu de la liberali, să stea cuminţi în bancă, să nu mai zornăie discordia prin Piaţa Universităţii, prin Parlament, să nu mai agite lumea, că va veni, peste câţiva ani, şi vremea lor, acum e vremea Ligii Renaşterii Naţionale. Dar oamenii nu l-au înţeles. Nu l-au crezut. Sau n-au fost în stare să-i priceapă mesajul. Mai ales, Radu Câmpeanu, şeful liberalilor, şi Ion Raţiu, vicele de la ţărănişti, l-au luat în răspăr, peste picior, i-au zis ritoşi: „Ia mai lasă-te, dom'le, de bancuri politice, că astea au făcut epocă doar pe vremea Piticului!" Zadarnic a încercat Corneliu Coposu – un tip mai înţelept, mai versat, cu un mai ascuţit spirit al observaţiei – degeaba s-a străduit el mai târziu să-i potolească pe ceilalţi doi, să-i tempereze, să plece urechea la sugestiile Baronului, ei nu şi nu, Radu şi Raţiu au ţinut-o pe-a lor, ca gaia maţu, i-au râs în nas, i-au dat cu tifla şi au plecat. Băţoşi. Orgolioşi. Iar Baronul, hotărât să le administreze o lecţie dură, nu i-a făcut decât un semn – discret, dar imperativ – lui Gelu Voican Voiculescu, ăla cu metafizica, clitorisul şi pistolul la brâu, tipul i-a transmis apoi semnalul mai departe lui Leon Lotreanu, iar Mătuşa de la Cotroceni lui Miron Cozma, vătaful din Valea Jiului şi, câteva zile mai târziu, Bucureştiul a fost brusc invadat de negura sângeroasă a minerilor.

„O porcărie, desigur! Dar o porcărie necesară!" i-ar fi zis Baronul domnului Preşedinte, care le-a şi mulţumit de altfel, în mod public, invadatorilor. Toate chestiile astea, dincolo de orice fabulaţii, Daion Doroga şi le amintea foarte bine, cu o vigoare percutantă, le trăise personal, se aflase în mijlocul acelor sinistre evenimente. Atunci învăţase ABC-ul unei noi meserii, care avea să-l propulseze cu forţă în fruntea partidului, în fruntea Senatului, în fruntea bucatelor: politica. Bănoasă meserie! Dar puturoasă! Pute ca la tractir. Şi ce-i altceva partidul, decât un bordel înţesat cu târfe de lux? Tânărul preşedinte al Ligii Renaşterii Naţionale simţi acut un soi de greaţă adâncă, urcându-i din rărunchi, revărsându-i-se în suflet. „Probabil că ăsta e preţul

puterii!", se scutură înfiorat Daion Doroga, gândindu-se, de fapt, la puterea Baronului. Care o fi preţul puterii lui? O fi Baronul fericit? O fi nefericit? Şi ce este, la urma urmei, fericirea? Oare, când deţii puterea, mai e loc şi pentru fericire? Puterea îşi este sieşi suficientă! conchise obosit Doroga. Atât şi nimic mai mult. Şi-şi aminti iarăşi, ca pe un frison sideral prin şira spinării, puterea năprasnică a Baronului. Prin toamna lui 1992, începuseră să-l ia peste picior pe venerabilul bătrân chiar unii membri din conducerea Ligii, îşi luaseră nasul la purtare, erau de-acum miniştri, erau senatori, erau deputaţi, aveau pe mâna lor armata, poliţia, jandarmeria, justiţia, ce le mai pasa lor de un bătrân ramolit, scos din cărţi, un Popescu oarecare care se dă grande, cel mai tare din parcare, şi face pe deşteptul cu ei? la să-i lase, domnule, în pace cu fasoanele şi sfaturile lui inutile! Iar Liga risca să intre într-o fundătură istorică, să scape de sub control, să se umfle ca un cancer până la sinucidere. Şi, aşa cum, în 1990, îi potolise pe ceilalţi, cu invazia lămpaşelor, apoi cu spargerea PNL-ului în trei-patru cioburi de buzunar, la fel şi acum Baronul s-a folosit de acelaşi principiu vechi de când lumea – divide et impera! – spărgând Liga în două bucăţi perfect antagonice: Liga Renaşterii Naţionale şi Alianţa Democrată. De atunci, n-a mai îndrăznit nimeni, absolut nimeni, să treacă peste cuvântul Baronului, peste voinţa lui demonică.

Era teribil bătrânul, era însă modest şi nu cerea nimic pentru sine. Dar cu atât mai mult puterea lui fascina, subjuga, neştiind nimeni cu precizie care este izvorul acelei formidabile puteri.

Iar el, Daion Doroga, care vasăzică, avea să-i transmită nişte salutări.

— De la cine? va întreba, desigur, curios Baronul.

— De la ăla care a cumpărat vapoarele! va răspunde prompt, şcolăreşte, tânărul prim-senator.

— Ce vapoare? se va mira sec Baronul.

— Cele douăzeci de vapoare din flota comercială! va preciza tainic, aluziv, Daion Doroga.

— Flota comercială?! se va ului tot mai abitir Baronul. Ce – flotă comercială? se va răsti el.

— Poziţia patru, de pe lista ofertanţilor! se va încăpăţâna să insiste preşedintele Ligii.

— Ce listă? Ce fel de listă? va exploda perplex bătrânul Baron. Mă băiatule, tu ai băut, eşti drogat, ce ai, de ce baţi câmpii? îi sărise

Baronului muştarul dintr-odată. Unde vrei să ajungi? Ce vrei să insinuezi? De ce nu-ţi vezi tu, mai degrabă, de partidul tău, de Liga lui peşte, care fojgăie de şobolani, de fripturişti, de canalii, şi dai buzna peste mine, ca un cretin, nu eşti cretin, faci pe cretinul, te crezi abil, te dai şmecher, vii la mine şi-mi arunci nada: salutări de la dracu'! Mă, pezevenghiule, nu-ţi mai ajunge locul pe care stai? Vrei unul mai înalt? Mai moale? Mai cald? Unde vrei să baţi cu salutările astea aberante, inventate de la un cap la altul? Te ştiam mai finuţ, Dorule, mai cu imaginaţie, am avut tot timpul impresia că eşti un băiat isteţ, loial, iar tu acum te dai la mine? Faci pe iezuitul? Sau nu eşti decât un intrigant ordinar? se răţoia furios, dezlănţuit, agresiv Baronul. Vrei să-mi forţezi mâna? Vrei să mă faci părtaş la potlogăriile tale? Sau vrei să mi te vâri pe sub piele şi nu ştii cum? Ce urmăreşti? Putere mai mare? Avere mai multă? Cine te-a trimis la mine? Mătuşa? Bebe? Trăscău? lătra sacadat Baronul. Sau} i-ai făcut echipă de unul singur şi vrei să ieşi din Sistem?

N-ai ştiut că din Sistem nu se iese decât pe năsălie? N-ai ştiut că trădarea Sistemului n-are decât un singur preţ: moartea? N-ai ştiut? Ai ştiut! Atunci de ce, mama dracului, ai mai venit la mine? Mai bine te duceai să te spânzuri! Sau, dacă \i-e frică, dacă eşti un laş mizerabil, alegeai varianta poliţie, renunţai la imunitatea parlamentară, te duceai la poliţie, le spuneai cine eşti, de ce te-ai dus la ei, cât ai furat, cât ai înşelat, cât ai jefuit, le cereai apoi o pereche de cătuşe, ţi le puneai singur şi…

Aici, Daion Doroga se trezi brusc, lac de sudoare, răsturnat în fotoliu, cu capul lăsat pe spate, cu gura larg deschisă, horcăind de o spaimă nebună, nebună, nebună…

CAPITOLUL 7

Motto:

Situaţia dezastruoasă actuală din sistemul bancar este rezultatul unui jaf organizat. Se poate numi jaf organizat, pentru că realitatea trăită de unele bănci constă înfăptui că atât cei care au oferit credite, cât şi cei care le-au cerut nu au avut de gând să mai dea banii înapoi. Guvernul Văcăroiu practică intens subvenţiile mascate. Un prim-ministru care telefonează directorului unei bănci de stat şi-l obligă să acorde un credit face o crimă, pentru că banii sunt ai populaţiei.

Petre Roman

Şarpele şi mangusta

Interior cu doi bărbaţi: unul tânăr, celălalt bătrân. Mihai Negulescu şi Dan Mircea Hariton. Amândoi eleganţi, parfumaţi, îmbrăcaţi la „Ştefanei". Risipă de lux. Distonau dezagreabil cu încăperea sobră în care se întâlniseră. Camera era mobilată spartan. Un aer auster plutea printre cele câteva mobile din lemn de brad geluit, natur, vechi. Şi trainic.

Dan Mircea Hariton era îmbrăcat într-un costum gripearl, peste o cămaşă albă Oxford şi cravată galbenă, de mătase, cu batista asortată. Şosetele de mătase, din pantofii Gucci, erau de asemenea galbene. La mâna stângă, ceasul-brăţară Rollex. Hariton arăta exact ceea ce era: un om foarte bogat. Bătrânul magnat avea un zâmbet de funcţionar bancar: rece, reţinut, stilat.

Mihai Negulescu purta un sacou verde, puf de piersica, dedesubt o cămaşă sport, lila deschis, marca Lacoste, pantofi negri, din piele de crocodil, şosete albe, pantaloni negri, cu dunguliţe argintii, prinşi cu o curea lată, din piele, Pierre Car din, cu catarama din chihlimbar masiv. Ochelarii de soare Rayban, mari, întunecaţi, eliptici, îi acopereau aproape jumătate din chipul frumos, viril, dar infatuat. Arăta ca un gigolo de lux, trufaş şi stupid, iar nicidecum ca unul din marii patricieni ai mafiei post decembriste: un rechin al finanţelor, deosebit de viclean, crud, imprevizibil şi iute ca argintul viu.

Se salutaseră cordial, se aşezaseră faţă în faţă, pe două scaune tari, cu spătarul drept, în jurul unei mese rotunde, îşi spuseseră banalităţi, se întrebaseră de sănătate, de familie, de afaceri. Fleacuri! în realitate, se pândeau reciproc. Cu o graţie aparentă, dincolo de care se întrezărea brutalitatea loviturii finale. Fatale. Un cuplu fioros. Ca şarpele cu mangusta. Uneori, moare şarpele. Alteori, mangusta. Depinde cine muşcă mai repede. Şi mai adânc. Invitaţia venise din partea lui Hariton, fără nicio explicaţie, fără nicio motivaţie, era însă imperativa, Negulescu acceptase imediat întâlnirea în această vilă rustică de pe malul lacului Snagov, locul era retras, umbros, sălbatic, aproape pustiu, sosise prompt, fără întrebări inutile, fără cârdul de gorile după el, doar el şi şoferul. Ca şi bătrânul amfitrion.

Aşa fusese consemnul. Mihai Negulescu auzise despre Hariton, dar nu-l cunoscuse personal, ştia că era un om putred de bogat, extrem de inteligent, perfid, puternic, puternic fusese şi înainte de Revoluţia decembriştilor, fusese ministru, acum era unul din marii

nomenclaturişti de altă dată, umblau vorbe că, după 1989, devenise Prior al celebrului Ordin al Cavalerilor de Malta, că învârte dolarii cu lopata, că e uns cu toate alifiile, că ar fi una din eminenţele cenuşii ale Cotrocenilor. Ce vrea de la el? De ce l-a chemat? Să-i vândă vreun pont? O afacere? Să-i ceară un ajutor? Un sfat? Să-l recruteze în garda lui pretoriană? Sau, pur şi simplu, să-l lichideze, în pustietatea asta de la marginea Bucureştilor. Negulescu era şi curios, şi temător, dar şi uimit. Era surprins. Era perplex. Ce căuta el în combinaţia asta? De ce venise? De ce dăduse curs invitaţiei, în condiţiile dure impuse de Hariton? Să i şefi întins vreo cursă? Fusese avertizat să nu poarte vreo armă asupra lui, în timpul întâlnirii. De altfel, când trecuse pragul casei, observase montat, discret, în tocul uşii, un detector de arme, sofisticat, ultramodern, trecuse prin bariera lui electronică cu pasul sigur, aparatul nu declanşase alarma, musafirul era curat, bătrânul amfitrion îi zâmbise politicos, invitându-l apoi cu un gest larg, protocolar, în camera aia cu aerul ei rece. Spartan. Mihai Negulescu era, însă, un tip precaut, şiret, avea totuşi asupra lui o armă minusculă, o armă teribilă, necruţătoare, o sarbacană din plastic, abil camuflată într-un pix din plastic, cu aer comprimat şi microproiectile tot din plastic, ascuţite, subţiri, cât vârful unui bold, otrăvite cu sinistra otravă mexicană currara. Şi mai dispunea, camuflat în centura lată a pantalonilor, şi de un micro-reportofon marca BRW-7, fabricat în întregime din materiale compozite care nu excitau senzorii detectoarelor de metale, cumpărat anul trecut de pe piaţa neagră americană. Era deja pornit. Putea înregistra, neîntrerupt, timp de ore. Surâse gândurilor, ascultând fariseic banalităţile lui Hariton. Flerul îi spunea însă că, de undeva, din spaţiul acelei întâlniri, îl pândea pericolul. „Ce vrea bătrânul? Ce-i trebuie de la mine?” Şi Negulescu era puternic. Şi el avea bani. Foarte mulţi bani.

Dar Hariton, desigur, nu voia nici puterea lui, nici banii lui, Simţea lucrul acesta iradiind din toată făptura lui Dan Mircea Hariton. Atunci, ce voia? De ce nu rupe, dracului, o dată lanţul acesta monoton, derutant, de false politeţuri, truisme, platitudini? Ce vrea? Ce vrea? se întreba cu o panică, perfect cenzurata, Mihai Negulescu. Şi aproape că tresărise, fulgerat de un fior glacial, când Dan Mircea Hariton îşi schimbase brusc registrul vocal, devenise ţeapăn, ostil:

Soţia contabilului de provincie îl încurcă în socoteală

— Domnule Negulescu, printre mafioţi am învăţat un lucru

îngrozitor de simplu şi de exact: nimic nu este întocmai ce pare a fi. Oamenii nu-şi arată niciodată adevăratul chip. Nu ştii, până nu muşti adânc. Până nu vezi din ce este făcută păpuşa, cât de lung este firul şi unde se ascunde păpuşarul. Pentru că, niciodată nu ştii, când apuci un fir şi tragi de el, pe cine deranjezi. Ca să afli, trebuie să mergi până la capătul firului. Dar dumneavoastră, stimate domn, nu aţi mers. V-aţi mulţumit doar cu ceea ce aţi avut sub nas, la vedere, adică două păpuşi, două marionete: o aiurită de nimfomană, care aleargă cu limba de-un cot după băieţi, o pipiţă frumoasă, focoasă, un hârdău de foliculină cu craci mişto: Mariana Bereciuc; şi un personaj din carton, fost contabil la Bacău, subţirel, finuţ, amabil, dar mediocru, ajuns, vorba Poetului „prin protecţie de fuste", în fotoliul de secretar general al Guvernului: Troian Bereciuc. Şi, de aici, planul de şantaj era ca şi copt.

Puteaţi să vă obţineţi, însă, nenorocitele alea de licenţe, pentru comerţul cu carne, şi fără presiunea şantajului, apelând direct la Traian Bereciuc, sau la ministrul finanţelor Georgin Florescu, ori la prim-deputatul Ovidiu Găman, sau la ministrul de Interne Dinu Iocan Turtureanu, avocatul ăla rău de gură, ca un câine gata să rupă lanţul în curtea Guvernului, ori la prim-senatorul Daion Doroga, sau chiar la Nae Coroiu. Toţi ştiu că dumneavoastră sunteţi un om generos şi plătiţi prompt comisioane grase. Fie pentru puşculiţa partidului. Fie pentru buzunarul personal.

Dar dumneavoastră doreaţi, de fapt, o poliţă de asigurare pentru mai târziu. O monedă forte, de schimb, pentru vremuri mai grele. Concurenţa e mare, clientela numeroasă, guvernanţii au de unde alege. Dacă plăteşte altul mai mult, şi vă fură plăcinta de la gură? Aşa că mai bine să aveţi pisica pusă la păstrare, pe care s-o arătaţi apoi şobolanilor doar atunci când încep să vă ronţăie interesele. Zău, domnule Negulescu, chiar nu l-aţi citit niciodată pe Caragiale? Pe vremea lui, te puteai compromite scriind, cui nu trebuie, o banală epistolă de amor. Astăzi, compromisul se poate realiza pe cale electronică: video-caseta. Numai că, de astă dată, dragă domnule, aţi atins butonul interzis. Aţi pătruns într-o zonă extrem de toxică. Firul păpuşarului duce departe, foarte departe, acolo unde accesul dumneavoastră este interzis cu desăvârşire. Acolo se află Grupul nostru. Sistemul! Vă rog, domnule Negulescu, să nu mă întrerupeţi, nu vă agitaţi, nu vă enervaţi, suntem – nu-i aşa? – doi oameni civilizaţi, care avem o întâlnire de afaceri. Şi, ca în orice afacere, cineva câştigă şi

altcineva pierde.

Deci, v-aţi gândit la un plan de şantaj şi l-aţi organizat în cele mai mici amănunte: cunosc toată povestea. Şi, într-un fel, vă admir. Şi eu am folosit şantajul. Dar, ca să parafrazez un ilustru om politic din istoria Franţei, iubesc şantajul, însă îi detest pe şantajişti. Mai ales pe cei proşti. Pentru că dumneavoastră faceţi parte din categoria şantajiştilor proşti. Dacă aţi fi avut inteligenţă şi răbdare şi aţi fi mers mai departe pe firul păpuşarului, mai sus, dincolo de marionetele aflate la scenă deschisă, aţi fi ajuns la păpuşar: supremul trăgător de sfori! Şi v-aţi fi înfricoşat de moarte! V-aţi fi oprit la timp! Dar, timpul dumneavoastră a trecut. Lovind în Mariana, aţi lovit în Traian, iar mai sus, mai departe, lovitura a fost resimţită de Sistem. Aţi atins unul din firele extrem de sensibile ale Sistemului. Aici, voltajul este uriaş. Electrocutarea, mortală. Arde! Nu lasă absolut nicio urmă. Suntem organizaţi, domnule Negulescu – ca şi dumneavoastră – exact pe structura de tip mafiot, despre care i-aţi tot vorbit – iresponsabil şi orgolios – Marianei Bereciuc. Şi dacă v-am lăsat şi v-am ajutat să vă îmbogăţiţi, a fost pentru că aţi ştiut să depuneţi, periodic, unde trebuie, tributul necesar. Noi suntem beneficiarii comisioanelor dumneavoastră. Noi suntem puterea!

Noi suntem focul! Dumneavoastră, fluturele! Şi, de astă dată, v-aţi ars aripile. Nu mă credeţi? Poftiţi celularul meu şi telefonaţi chiar acum la birou şi veţi fi informat, cu spaimă, că celebra dumneavoastră Consignaţie de opere de artă, de pe bulevardul Carol, este mistuită de flăcări. Telefonaţi apoi la „Bancorex" şi veţi afla că, în urmă cu o oră, v-au fost blocate toate conturile. Luaţi legătura şi cu poliţia sanitară, de unde veţi fi informat că „Lebăda Neagră", cel mai mare restaurant al dumneavoastră, începând de mâine, va fi închis. La celelalte societăţi comerciale, am trimis Garda financiară. Domnule Negulescu, dacă, în cel mult două ore, aici, în această cameră, nu veţi aduce personal toate videocasetele – originalul şi copiile – deseară veţi fi arestat pentru evaziune, corupţie şi contrabandă. Veţi fi judecat şi condamnat la ani grei şi lungi de puşcărie. Vi se va confisca toată averea. Sau, şi mai simplu, veţi fi lichidat ca indezirabil. Sunt atâţia oameni care vor să scape de dumneavoastră! Nici nu vă închipuiţi câţi duşmani de moarte aveţi! Şi toate aceste cumplite nenorociri, pentru că – fudul şi vanitos – aţi atins un fir, la capătul căruia se afla, amorsată, o maşină infernală. Sistemul trebuie protejat, domnule Negulescu. Protejat cu orice preţ!

El nu pierde niciodată.

CAPITOLUL 8

Motto:

Statul comunist a fost dușmanul națiunii române. Dușmanii statului comunist au fost prietenii națiunii române. Cei care au slujit până în ultima clipă statul comunist român, au trădat națiunea. Unii mai mult, alții mai puțin. Unii conștient, alții inconștient. Unii din convingere, alții din oportunism. Dar toți au trădat. Și și-au ascuns crima. Fie în spatele jurământului de credință, fie în spatele jurământului militar, fie în spatele Constituției statului totalitar și al unor legi anti-democratice. Fie în spatele unui fals patriotism. Fie în spatele rațiunii de stat. Fie în spatele abandonării de către Occident a țărilor din Europa Centrală și de Est. Fie în spatele rațiunii autoconservării, a lașității, care este, și ea, umană. Fie în spatele grijii pentru supraviețuirea celor dragi. Fie în spatele minciunii unei pretinse lupte din interiorul sistemului. Aceștia nu au fost victime. Nici chiar atunci când aberațiile sistemului terorismului de stat i-au condus, chiar și pe unii călăi, în fața plutonului de execuție. Adevăratele victime au fost cei închiși, cei torturați, cei îngropați „la comun", cei deportați și uriașa masă chinuită a cetățenilor privați de libertate, de drepturi elementare, de șansa de a trăi o viață normală.

Sorin Roșca Stănescu

Vânătorul

Celebrul bar de ia Galeriile lutherane era plin de mușterii. Majoritatea tineri: elevi, studenți, vânzători de ziare, funcționari, buticari, tarabagii, chilipirgii, șmenari. O lume zgomotoasă, viguroasă și nepăsătoare. Toți purtau șepci de baseball, adidași, blugi, geci, cămăși cadrilate, ochelari de soare, cercel în ureche și niște rucsacuri caraghioase, negre, agățate de umeri. Geci și blugi. Peste tot, numai tineri în geci și blugi. Parcă era o uniformă aberantă. Moda blugilor nu mai avea absolut niciun farmec. Scânteia de nonconformism, de voluntarism de altă dată dispăruse cu desăvârșire, făcând loc unui nou conformism mai apăsător, mai strivitor. Căpitanul de poliție Andrei Zavera se întrebă obosit: „Oare, de ce toată lumea asta tânără vrea să arate ca golanii din mahalalele Detroit-ului?"

Faimosul criminalist ședea singur la o masă ovală, roșie, lucioasă, extraordinar de curată, în față cu un pahar transparent, înalt, plin cu un lichid portocaliu. Aromat. Răcoros. Era chiar suc de

portocale, dar nu simplu, ci înnobilat cu elixirul ţarilor: vodcă Sankt Petersburg. De jur-împrejur, curăţenie desăvârşită. Nicio pată, niciun fir de praf. O eleganţă rafinată, aseptică, era nota dominantă a oricărui stabiliment care purta marca Galeriile lutherane.

Criminalistul Andrei Zavera îşi dăduse întâlnire, aici, cu mai vârstnicul şi bunul său prieten Radu Dunca. Sau, pe scurtătură, Dudu, cum îl apelau amicii. De vreo două luni, Dudu era mare logofăt peste cancelaria de presă a Ligii Renaşterii Naţionale. Se cunoşteau de aproape douăzeci de ani şi cam tot de pe-atunci erau prieteni. Buni. Nedespărţiţi. Parcă ar fi fost fraţi. Aveau un aer comun, gusturi comune, păreri care se completau reciproc, gânduri care rezonau la fel, se înţelegeau adeseori numai din priviri, sau din gesturi, ori din două-trei cuvinte. Aveau până şi aceeaşi grupă sanguină, rară, complicată, ca o formulă algebrică: AB4 – Rh negativ. Multe din cărţile scrise de Radu Dunca fuseseră inspirate din cazurile soluţionate de criminalistul Andrei Zavera.

Fost discipol al bătrânului Dumitru Ceacanica – reputatul vânător de asasini, dispărut în lumea drepţilor pe la jumătatea anilor ’80 – Andrei Zavera îşi făcuse din meserie, destin. Munca în poliţie este chemare şi spirit de sacrificiu. Iar căpitanul Andrei Zavera îşi îngropase în poliţie cei mai frumoşi ani. Nu era căsătorit, nu avea familie. Nu era decât poliţist. Criminalistica îl acaparase total. Se afundase tot mai adânc în tenebrele lumii interlope, făcându-şi magistral meseria. Nu ratase niciun caz. Devenise celebru. Devenise legendă. Nu-l întrebase, însă, nimeni, niciodată, ce preţ sinistru plătise pentru această glorie. Câtă suferinţă. Doamne – Dumnezeule, îţi vine uneori să plângi în hohote, ca un disperat, sau să strângi din dinţi, din pumni, ca să nu urli de furie, de durere, de neputinţă. Văzuse odată doi puşti încăierându-se, ca doi câini turbaţi, apoi unul din ei a scos şişul, l-a spintecat pe celălalt, i-a scos maţele afară, i-a înfipt mâna în intestinele sângerânde, palpitând şi a început să râdă sălbatic, fioros. Altă dată, într-un apartament din cartierul Pantelimon, a descoperit trei cadavre cu capetele retezate: mama şi doi copii. Asasinul era unul din concubinii femeii. Când l-a prins, criminalistul s-a cutremurat: era o aşchie de bărbat, slab, osos, pipernicit, nevolnic. Ochii lui însă speriau. Privise şi în alte rânduri în ochii reci şi răi ai ucigaşilor şi avusese aceeaşi senzaţie ameţitoare: parcă se uita în adâncul unui ocean. Acei oameni nu aveau nici urmă de suflet, nu aveau nicio

scânteie umană în ei. Căpitanul experimentase toate acele abisale trăiri: cruzime, încrâncenare, egoism feroce, agresivitate, bestialitate, perversiune, răutate telurică. Se confruntase cu Răul. Cu Răul absolut. Ştia, acum, că existau oameni pe lumea aceasta, care erau, din naştere, ca nişte fiare, ca nişte păsări de pradă. Nu puteau distinge între bine şi rău. Sânge, durere, putere, chin, disperare, iertare, lacrimi, milă, frică – nu îi impresiona nimic. Andrei Zavera cunoscuse copii de treisprezece ani cu privirile pustii, goale, albe, care puteau omorî pe oricine, oricând, pentru un motiv banal. Aceasta e lumea în care trăim. Nici lume bună, nici lume rea. Ci, pur şi simplu, lume. Lume bună? Care lume bună? Cu vreo câteva luni în urmă, aşa, cam pe la mijlocul primăverii, când toată Grădina Cişmigiu era o risipă de flori, iar Dudu încă redactor-şef la revista aia plină de hoţi şi de vardişti, discutase, aşa, ia un pahar de vorbă, cu Radu, despre lumea bună.

Se aflau la restaurantul „Gambrinus", peste drum de Cişmigiu, la o bere neagră, amară, binecuvântată. La un moment dat, Radu Dunca îl înghesuise cu nişte întrebări – exacte, categorice – despre lumea interlopă, că de lumea bună, prin care se învârte zilnic, e sătul: e lumea lui. Atunci îi sărise ţandăra lui Andrei Zavera, se uitase cu nişte ochi parşivi la Dunca, şi-l repezise prietenește, cu o francheţe dură:

Spălătură de vase

— Lumea bună? Care lume bună? Tu, Dudule, n-ai să faci parte niciodată din lumea bună. De altfel, cred că nici nu ai o reprezentare prea clară a ceea ce înseamnă, acum, în România, lumea bună. Ca să faci parte din această lume bună, trebuie să înveţi câteva lucruri, pe care tu încă nu le ştii. De pildă, că politeţea fi înşelăciunea provin din aceeaşi atitudine. Fie că înşeli, fie că eşti înşelat, trebuie să fii mereu politicos. Nu poţi înşela întotdeauna şi nu poţi fi înşelat la nesfârşit. Oricum ar fi, ştii că, până la urmă, nu poţi fi tu câştigătorul. Pentru că, în lumea bună, nimeni nu câştiga. Nimeni nu e fericit. Este, în esenţa ei, o lume tristă, Dudule. Şi pedantă, de la un capăt la altul. O lume făţarnică, buimacă şi degradată, o lume dubioasă, perversă, ridicolă şi cu sufletul putred. E numai lustru. Iar sub lustru, un imperiu de jeg. Aşa-zisa lume bună este o lume profund ipocrită. Zâmbetul săţios, surâsul opulent, mulţumirea afişată ostentativ nu sunt decât aparenţe. Eternele aparenţe! Uită-te la bărbatul acela de lângă fereastră, cu chelie, ochelari de vedere şi mustaţa pe oală: este director general într-un minister economic, are două licenţe, în ştiinţe economice şi în

Drept, dar, totodată, este şi şeful unui clan mafiot care se ocupă cu traficul de carne vie, droguri, alcooluri falsificate. Se bate pe burtă cu nişte generali din aviaţia militară, folosindu-le aeroporturile pentru contrabanda cu tutun. Nu plăteşte fisc, nu plăteşte taxe, nu achită niciun fel de impozite. Doar comisioanele copioase vârâte în buzunarele generalilor, ale parlamentarilor, ale miniştrilor.

Ăsta l-a corupt şi pe Dumnezeu, pentru că prea line cu el. Câştigă enorm. Un munte de hani. Murdari! Dar întreţine şi trei orfelinate cu banii lui, iar, recent, a construit şi o biserică pentru amărăştenii din cartierul Balta Albă. Pe fond, e un tip religios, se duce în fiecare duminică să asculte liturghia la Patriarhie, se închină smerit, pupă icoanele, ţine posturile, deşi are multe crime pe conştiinţă. Crime, Dudule! Nu doar nişte infracţiuni economice, ci asasinate. Unele ordonate, altele săvârşite chiar cu mâna lui. E bine? E rău? Răspunde tu. Am, la birou, un raft întreg din fişet plin numai cu dosarele lui penale. De trei ani umblu după e! să-l prind. De două ori [-am arestat şi de două ori Parchetul l-a eliberat. Are martori, arc alibi, are susţinere printre mahării politici. Oricum, tot de mâna mea va intra în puşcărie. Dar nu acum. Ci când vom avea, acolo sus, pe meterezele puterii, într-adevăr o lume bună. Asta de acum nu-i decât un surogat mizerabil, pe care tu zici că o cunoşti şi că eşti sătul de ea. Vax! Nici n-ai gustat-o, darămite să te saturi…

Discuţia aia avusese loc atunci, la „Gambrinus", cu câteva luni în urmă. Între timp, însă, Radu Dunca cunoscuse o evoluţie surprinzătoare. Nici nu plecase bine din Ministerul de Interne, la pensie, că îl şi agăţaseră şefii cei mari de la Liga Renaşterii Naţionale. Devenise consilierul de presă al Ligii, se învârtea săptămânal pe la Cotroceni, pe la Senat, pe la Camera Deputaţilor, printre miniştri – adică, numai lume bună. Ţinea conferinţele de presă ale partidului de guvernământ, apărea frecvent la televizor, la radio. Ce mai, se fâţâia printre grangurii zilei, ca păstruga printre rechini. Şi trecuseră aproape două luni, de când făcea cărare, zilnic, până în strada Arterei, la numărul unsprezece – sediul central al Ligii Renaşterii Naţionale…

Andrei Zavera vorbise cu Radu Dunca, la telefon, în câteva rânduri, îl felicitase, alteori bârfiseră, luaseră viaţa la bani mărunţi, dar de întâlnit nu se mai întâlniseră. Până ce criminalistul se împotmolise într-o afacere poliţistă. Adică, nu se „Împotmolise, ci se afla, cum se spune, la furca-drumului, trebuia să a o hotărâre. O hotărâre gravă,

fermă, definitiva. Şi înţeleaptă. Şi cu cine să se consulte, dacă nu cu Dudu? Cui să-i ceară un sfat atât de delicat?

Cine să-l asculte? Cine să-l înţeleagă? Cine să-l ajute? Mai ales că afacerea putea până sus, la palierele din vârf ale Puterii. Putea de te trăsnea. Pe cine să cheme în sprijin? Păi, pe cine altcineva, dacă nu pe bunul şi vechiul său prieten: Radu Dunca? Tot se învârte el, acum, prin sferele înalte, prin lumea bună de astăzi, ia să iasă la vedere cu nişte sfaturi sănătoase. A, uite-l că vine. Salut, Dudule!

CAPITOLUL 9

Motto:

Adevărul despre conspiraţia condusă de Ion Iliescu şi complicii săi – în decembrie 1989 – a început să iasă încet-încet la iveală. Piesă cu piesă. Mărturie cu mărturie. Dovadă cu dovadă. Crimă cu crimă. Acest personaj, cu mentalitatea sa de prim-secretar al PCR, se mai crede încă un „simbol al Revoluţiei". Lucrurile trebuie clarificate, măcar pentru membrii de rând ai PDSR. Ion Iliescu este, într-adevăr, un simbol, dar nu al Revoluţiei, pe care a petrecut-o în pijama, la adăpost, ci al loviturii de stat de la sfârşitul anului 1989. Adică, un simbol al diversiunii, al minciunii, terorii şi morţii, în zilele acelea în care au murit o mie de oameni, simbolul – Iliescu anunţa, cu mândrie, că au fost arestaţi sute de terorişti, care „trăgeau din toate poziţiile", şi care urmau să fie judecaţi pentru sângele vărsat. O minciună ordinară! Niciun terorist nu a fost vreodată arestat, pentru că niciodată nu a existat vreun terorist ceauşist. Totul a fost o diversiune profesionistă, un război psihologic, o sinistră păcăleală, o bătaie de joc naţională, comandată de capetele bolnave de putere ale loviturii de stat.

Răsvan Moldoveanu

Perversiunile senatorului

Uneori, se simţea luat de val. Avea un sentiment complex: de pierdere, de alienare, de captivitate, de claustrare, de penitenţă. Un sentiment ceţos. Ameţitor. Deprimant. Dar, totodată, sentimentul acela obscur şi adânc îl fascina, îl acapara. Era un sentiment agresiv, impulsiv, stenic şi rapace, sadic şi măreţ, deopotrivă tragic şi misterios: Sentimentul Puterii. O putere stranie – dulce şi amară – care îi fura viaţa, secundă cu secundă, cantonându-l într-un univers de griji devorante…

Îl furau grijile Senatului, grijile partidului, grijile Guvernului. Grijile lui personale. Grijile personale se numeau interese şi aveau

prioritate absolută. Oameni, instituţii şi griji. Şi în mijlocul lor, el: Daion Doroga. Gravita în jurul lui un roi de oameni – bărbaţi şi femei – ca în preajma unei regine, ascultându-i poruncile, îndeplinindu-i deciziile, zburând fiecare pe traiectorii riguros exacte, servindu-l, slujindu-l, încercând să-i ghicească ordinul dintr-un sfert de cuvânt şi dorinţa dintr-o fugara privire. S-ar fi putut spune că Doroga era un om fericit. Mulţumit. Satisfăcut. Avea la picioarele lui o lume. Era, după Mătuşa de la Cotroceni, al doilea om în stat. Şi totuşi, Daion Doroga simţea acut că devine, tot mai mult, robul unui sistem, sclavul acelor oameni care depindeau de voinţa lui. Dar ce valoare mai poate avea voinţa unui om care nu mai are timp? Care nu mai poate dispune de viaţa lui? De timpul lui? Fericire? Care fericire? se întreba adeseori Daion Doroga, turmentat de glorie, dar cu sufletul pustiu. Ce soi de fericire mai e şi aia, când nu-ţi mai aparţine? Când timpul nu-ţi mai aparţine? Viaţa lui Doroga era strict planificată de o armată de secretare, consilieri, specialişti, experţi. Nu putea face nicăieri un pas, de unul singur. Era permanent îndrumat, aşteptat, dirijat spre undeva. Permanent însoţit, îşi alesese garda de corp dintr-un pluton de fete ale SPP-ului. O chema Ada Genaru. Era gorjeancă de-a lui, fostă campioană naţională la tir, deţinând totodată centura neagră în artele marţiale. Tăcută ca o umbră, se confunda cu decorul, plutind ocrotitoare în jurul lui, ştiind să se facă utilă exact la momentul oportun.

Dar ceilalţi badyguarzi de la SPP – o întreagă haită de gorile – care îl însoţeau pretutindeni? îl păzeau? Sau îl pândeau? Nu de puţine ori, Doroga avea halucinanta senzaţie ca, de fapt, el era prizonierul lor. Şi totuşi, trebuia să recunoască, măcar în propria-i intimitate, că trăia o plăcere enormă. O plăcere secretă şi inefabilă. Era o plăcere stranie şi diabolică să se ştie păzit, ocrotit, servit în orice clipă. Era o plăcere perversa, să străbată marile bulevarde, răsturnat pe canapeaua din spate a Mercedesului său – negru şi silenţios ca o panteră – în faţă şoferul şi Ada, şi mai în faţă maşina poliţiei cu girofarul scânteind stroboscopic printre muritorii de rând, iar în spate, bară la bară, Land Roverul încărcat cu gorilele înarmate ca pentru război. Plăcerea puterii! Dar cât de monstruos era tariful ei. De ce îl plătea? De ce se lăsa robit puterii? De ce beţia puterii era ca un nectar otrăvit? De ce drogul acesta are un preţ atât de ticălos: aneantizarea propriei persoane? Nu-şi mai aparţinea. Nu mai era el, Daion Doroga, care se ştia dintotdeauna: cu defectele şi calităţile lui, cu visurile lui, cu

certitudinile, îndoielile şi întrebările lui, cu universul lui particular care îl definea ca om. Acum, nici nu mai era om. Ci doar o funcţie, în peisajul sălbatic al puterii. Iar oamenii din jurul său, nişte funcţionari şi atât: respectuoşi, politicoşi, serviabili, supuşi. Şi linguşitori. Oare, aşa se nasc dictatorii? se cutremură Doroga de un gând aiurit. Şi atunci, abia atunci, realiza îngrozit că el însuşi, luat de valul puterii, organizase acel univers sufocant din jurul său. Tresărea frisonat de gânduri contradictorii, se gândea la Baron – cu sufletul înţepat de întrebări otrăvite – pradă încă amintirii celor trei zile petrecute împreună prin pustiul Bucegilor, subjugat încă de tot ce-i spusese bătrânul, de poarta pe care i-o deschisese către o lume invizibilă, o lume fabuloasă, paralelă, ca într-o poveste fantastică. Ce să caute el în lumea aia? Ce vruse, de fapt, Baronul de la el? De ce resimte Daion Doroga, încă şi acum, o oboseală îngrozitoare gâtuindu-l, sufocându-l?

Abandona numaidecât Mercedesul, trimitea poliţiştii cu girofarul lor la plimbare, sepepiştilor le dădea liber câteva zile, pe Ada o alunga în concediu, se urca în bătrâna lui Dacie albastră, evada în Piaţa Amzei, cumpăra un braţ de trandafiri albi, îşi burdușea buzunarele cu batoane de ciocolata şi se ducea acasă. La nevastă şi la copii…

Darda se uita la el, în primele clipe, cu priviri interzise, apoi exploda într-un râs zglobiu, reconfortant, i se arunca în braţe şi-l săruta ca în vremurile lor bune. Iulian şi Maria, copiii – băiatul în clasa a patra, fetiţa într-a treia – strigau, pe rând, fiecare din camera lui. „Mama, s-a întâmplat ceva?” După care, auzind mare veselie mare jos, în camera de zi, înţelegeau brusc că în casa lor se întâmplase ceva mirabil, părăseau cărţile, caietele sau televizorul, galopau pe lângă salonul maur, coborau scările chiăind de bucurie, Daion îi întâmpina ca un cavaler din poveste, care plecase undeva departe – departe şi acum se întorsese victorios şi încărcat de daruri. Daion Doroga se lăsa buzunărit de baloanele de ciocolată, Darda se uita la ei cu lacrimi în ochi. Lacrimi de fericire. Fericirea, adevărata fericire, vizitându-i rar, tot mai rar, în ultima vreme…

Sfânta familie

Daion şi Darda încă se mai iubeau. Cu o pasiune cuminte. Blândă, îşi adorau copiii. Se luaseră, cu doisprezece ani în urmă: ea, juristă la faimoasa fabrică de confecţii Apaca; el, inginer, cercetător ştiinţific la Institutul de Transfer Tehnologic. Dar Daion Doroga –

recunoaşte el astăzi cu o tristeţe disperată – nu se însurase cu Darda din dragoste. Ci, din interes. Din calcul. Din nevoia de putere. O nevoie atroce. Imperioasă. Mai ales după căderea din prima lui căsătorie, simţise acut, aproape maladiv, nevoia să fie puternic. Să ajungă printre puternicii zilei. Iar Darda – fiică de ministru – era exact ce-i trebuia. Pârleazul către putere. Dragostea venise mai târziu. Odată cu copiii. Dar atunci, la început, nu fusese decât o meschină socoteală: să ajungă să facă şi el parte din camarila puterii absolute, să nu se mai teamă că orice activist ar pofti la muierea lui. Daion mai fusese însurat. Se însurase imediat după terminarea facultăţii, i se aprinseseră brusc călcâiele după o balerină blondă, i-a tras clopotele vreo două luni, apoi s-au dus la Primărie, s-au cununat, după nicio săptămână şi-a prins nevasta, în propriul pat conjugal, cu un activist de la Comitetul Central al PCR.

Omul era mai în vârstă, era unul din barosanii lui Ceauşescu, s-a îmbrăcat calm, tacticos şi, pe când îşi punea fulgarinul, i-a rânjit lui Daion, fioros şi rău, şoptindu-i că, dacă face scandal, îl rade din Bucureşti şi-l trimite la Căcărezenii din Deal, să numere şuruburile de la tractorul ceapeului. Doroga s-a uitat la ei, ca un bou, a tăcut, n-a zis nimic, n-a făcut nimic. A plecat, a divorţat, a rămas singur. Singur şi cu sufletul gol. Pustiu. Devenise apatic, îngândurat, înstrăinat. Parcă se rupsese ceva în el, şi prin ruptura aia se scurgea, se topea în neant. Apoi, a dat în darul beţiei. Ura femeile. Ura bărbaţii bătrâni. Ura activiştii. Ură de moarte.

Atunci, în perioada aceea neagră din viaţa lui, a eşuat în lumea homosexualilor. Fascinantul univers gay. Cunoscuse, într-o bombă nocturnă din Ferentari, câţiva tineri frumoşi, focoşi, misogini înrăiţi. Băieţii organizau întâlniri secrete, numai ei între ei, şi trăgeau nişte chefuri monstruoase, într-un total desfrâu. A intrat şi Daion în jocul lor, în cercul lor, s-a lăsat sedus, ura lui faţă de femei devenise aproape viscerală, organică, s-a lăsat furat de valul urii – precum, mai târziu, de valul puterii – şi a făcut cu tipii ăia nişte porcării greţoase.

Când s-a trezit, după câteva luni, ca dintr-un coşmar, a rupt-o la fugă, înspăimântat de hăul în care alunecase, orbit de ură şi de un impuls mizerabil. Pusese punct – sau măcar punct şi virgulă – unui capitol urât, foarte urât, din viaţa lui. De femei, însă, tot nu se putea apropia. Se temea încă de femei. Le ocolea. Le dispreţuia. Până când a dat peste Darda Marinescu: fiica tovarăşului ministru al Agriculturii.

Abia atunci a înţeles Daion că ura lui nu fusese, de fapt, decât o nevoie refulată, îndelung refulată. Nevoia de putere. Iar amintirea barosanului ăluia de la Comitetul Central, călare pe balerina lui, nu fusese practic decât scânteia care aprinsese în el un foc natural: nevoia de putere! Un foc mocnit. Se născuse cu acel foc. Trebuia să-i dea curs. Să-l întreţină. Altfel, va pieri odată cu focul acela lăuntric. Acesta era blestemul vieţii sale. Şi, deodată, devenise alt om. Daion Doroga ştia, de-acum, ce are de făcut. Providenţa îi dăduse un semn. După câteva săptămâni de curte elegantă, rafinată, Darda i-a căzut în braţe.

După alte câteva săptămâni, s-au cununat. Darda l-a iubit încă de la început. Daion a fost atins de fiorul iubirii, mai târziu. După venirea copiilor. Acum s-a decantat o altă iubire. O pasiune blândă. Cuminte. Daion Doroga îşi priveşte familia – tandru şi visător şi uşor uimit – de parcă atunci ar fi descoperit pe lângă ce sfântă comoară trecea el zilnic, în fugă şi nepăsător: familia lui…

Daion Doroga e fericit. Mâine, sâmbătă, se vor duce cu toţii la Snagov. La vila „Gemenii”. Cu toţii, adică: familia lui Daion, socrii Lazăr şi Beatrice Marinescu, cumnaţii Ion şi Catrinel Jugureanu, şi Corina, sora lui Daion, rămasă fată bătrâna. Lazăr şi Ion au, şi ei, tot Dacii, ca şi Daion: a Marineştilor roşie, a Jugurenilor argintie. Singură Corina are o marcă străină, un Ford Capri decapotabil, sport, gălbui-roşcat, stropit cu pete negre, circulare, ca o blană de jaguar.

Când voia să dea cu tifla Bucureştiului, să fugă de lume, de telefoane, de faxuri, de microfoane, când dorea să uite deliciile şi supliciile puterii, Daion Doroga evada la Snagov. La vila „Gemenii”.

„Gemenii” erau o casă curioasă. Pompoasă. Solemnă. Aproape trufaşă. Era construită din două corpuri impozante, identice, de fapt două case gemene, legate între ele printr-un culoar comun, un fel de cordon ombilical care unea două clădiri construite din lemn, oţel şi marmură. Corpul „E” şi corpul „N”. Chiar aşa şi scria pe frontispiciul lor, cu litere uriaşe din bronz şlefuit. Fusese cadoul făcut de Elena Ceauşescu, camaradului ei de putere, cel mai iubit Nicolae din Carpaţi, cu prilejul împlinirii vârstei de 60 de ani. O fantezie de prost gust – scumpă, făloasă, simandicoasă – devenită, după „episodul Târgovişte”, casă de oaspeţi pentru noii potentaţi ai zilei.

Acolo îşi ducea, de fiecare dată, Daion Doroga întregul clan, atunci când se trezea – pentru o zi, două – din coşmarul febril al puterii, în corpul „E” se instalau Lazăr Marinescu, venerabila doamnă

Beatrice, nevastă-sa, precum şi Catrinel, fiica lor, împreună cu soţul ei Ion Jugureanu. Corpul „N" era ocupat de Daion şi Darda de copiii lor, Iulian şi Maria, şi sora lui Daion, Corina.

Acesta era clanul Doroga. Nouă suflete, unite prin legătura sângelui, sau prin taina sacră a cununiei: sfânta familie! Nu ieşeau, la iarbă verde, decât împreună. Simţul posesiv al familiei îl imprimase, de la bun început, bătrânul Lazăr Marinescu. Devenise regula. Apoi, obişnuinţă. Mai târziu, un mod de viaţă. „Numai în familie, eşti exact aşa cum eşti! obişnuia să spună Lazăr. Oriunde, în altă parte, eşti cum vrei, cum doreşti, în altă parte, pari! În familie, eşti! Distanţa dintre familie şi restul lumii, este distanţa dintre esenţă şi aparenţă. Este singura certitudine pe care te poţi baza, în orice împrejurare a vieţii. Familia! Deasupra familiei, nu stă decât Dumnezeu!" încheia el sentenţios. Doamne, ce curios suna cuvântul „Dumnezeu" în gura unui ministru comunist. Daion îl privea cu o admiraţie necenzurată. Se surprindea, adeseori, că îi copia principiile, gesturile, gusturile, gândurile…

CAPITOLUL 10

Motto:

Întreaga structură politică românească, aflata la putere, este lovită de secretomanie. Nici musca nu intră acolo unde liderii PDSR, care ne guvernează, fac politică. Iar singurele comunicate de presă permise sunt cele, nu menite să informeze opinia publică, ci să vâre pumnul în gura ziariştilor prea curioşi care au avut tupeul să-şi întindă antenele până în budoarele politice. Şi care riscă orice, pentru a-şi informa cititorii. Chiar şi un război cu Puterea.

Adrian Pătruşcă

Să nu te laşi folosit niciodată

Andrei Zavera şi Radu Dunca s-au îmbrăţişat, şi-au strâns mâinile, s-au privit îndelung, Dudu şi-a luat şi el un pahar cu eterna licoare portocalie, înnobilată cu Sankt Petersburg, s-au aşternut pe taclale. Elegantul bar de la Galeriile lutherane zumzăia ca un stup, era aglomerat şi, deşi soarele de sfârşit de august încă mai pârjolea aerul metropolei, înăuntru adia o briză răcoroasă, reconfortantă, cu un uşor parfum de eucalipt. Iar peisajul interior era ideal pentru o întâlnire prietenească – publicul, nepăsător – unde nimeni nu se interesa de nimeni, ci fiecare numai de sine. Doar Andrei Zavera se interesa şi de Radu Dunca, întrebându-l, iscodindu-l. Ce l-a determinat să intre în

viaţa politică, ce resort l-a împins în Liga Renaşterii Naţionale? De ce tocmai în Ligă? Pentru că era partid de guvernământ? Urmărea Radu vreun scop pecuniar? Mercantil? Fripturist? Alt motiv? Şi de ce musai Liga? S-a lăsat influenţat? Manipulat? Oare, a uitat el, Dudu, ultimele cuvinte ale lui Erasm din Rotterdam, spuse pe patul de moarte: „Să nu te laşi folosit niciodată!" Oare…

Radu Dunca l-a oprit cu un gest blând, înţelegător. Bănuia, nu bănuia, ci era sigur că nu pentru întrebările astea îl invitase Andrei Zavera la un suc de portocale, la Galeriile lutherane, dar aşa era el, se dădea pe după piersic, ocolea, zăbovea îndelung, până spunea ce-l doare cu adevărat. Şi totuşi, trebuia să răspundă şi acestor întrebări tampon – interogaţii fierbinţi – pe care, de altfel, şi le pusese şi el însuşi, în repetate rânduri. De ce s-a dus la Liga Renaşterii Naţionale? De ce a acceptat funcţia de consilier de presă? Cum să-i spună, lui Andrei, adevărul? Cum să-i explice cine este Baronul? Sunt lucruri, pe pământ, pe care nici în vis nu trebuie să le spui, nici îngerilor şi nici chiar Dumnezeului însuşi. Lui Dumnezeu nu i le spui pentru că, oricum, el fiind cel atotputernic, le ştie pe toate. Iar îngerii nu trebuie să afle tot ce ştie Dumnezeu. Cu atât mai puţin oamenii. ce ce s-a dus la partidul care guvernează? întâi şi-ntâi, să lămurim termenii ecuaţiei! se burzuluise, un pic şmecheros, un pic serios, Radu Dunca.

Nu s-a dus, ci a fost chemat. L-a chemat chiar excelenţa sa, domnul preşedinte Leon Lotreanu, la Cotroceni, l-a luat din scurt, sec şi i-a oferit funcţia aia, apoi l-a expediat la sediul central al Ligii. Acceptul a fost şi mai scurt decât întrebarea: „Vrei să vii la noi?" întrebase preşedintele. „Vreau! „răspunsese franc Radu Dunca. Unde să se fi dus? La liberali? La ţărănişti? La Partidul România Pitorească? Cu Ion Paul Rogojanu, preşedintele PRP, era prieten încă de pe vremea venerabilului Eugen Barbu, tocmai de-aia nu s-a dus la PRP. Să piardă o prietenie, pentru un moft politic? La liberali nu s-a dus, pentru că ăştia s-au făcut ţăndări, s-au spart ca o farfurie aruncată într-un perete de orgolii: Radu Câmpeanul Din PNL-ul de altă dată, nu mai rămăseseră decât nişte cioburi. La ţărănişti? Ei, cu ţărăniştii era o poveste mai veche. Mai delicată. Mai nostimă. Chiar patetică, dacă nu cumva ciudată şi tulburătoare. Prin 1991, toamna târziu, sosise la redacţia revistei „Pentru Patrie" un mesager din partea domnului preşedinte al PNŢ, teribilul Corneliu Coposu. Era o duduie tânără, elegantă, sobră, a intrat la redactorul-şef al revistei, adică la Radu

Dunca, şi i-a transmis următoarea rugăminte: Domnul preşedinte Corneliu Coposu ar dori să-l vadă, să poarte o discuţie cu dânsul – o discuţie sinceră, confidenţială şi lămuritoare – şi, dacă domnul Dunca este de acord, să fixeze chiar el ziua şi ora întâlnirii la sediul central al PNŢ. Radu Dunca a fost mirat, a fost uluit, curiozitatea era uriaşă, a doua zi s-a dus la întâlnire. Domnul preşedinte Corneliu Coposu l-a primit cu un protocol afectuos, s-a ridicat de la biroul lui amplu, somptuos, de lângă perete, abia atunci observase Radu cât era de înalt şi de impunător patriarhul ţărăniştilor, i-a strâns mâna cu un gest firesc, cald, l-a invitat într-un fotoliu, în celălalt se aşezase domnul Corneliu Coposu. Preşedintele PNŢ a intrat numaidecât în subiect, fără ocolişuri, fără reticenţe, spunându-i în mod direct că îl preţuieşte deosebit de mult pe Radu, că i-a citit o parte din cărţi şi că citeşte cu regularitate şi revista pe care o păstoreşte. De asemenea, ştie că, în tinereţe, pentru o scurtă perioadă de timp, domnul Radu Dunca a fost ofiţer de securitate, apoi, vreme de peste douăzeci de ani, a lucrat în presa din Ministerul de Interne, că are gradul de colonel şi anii de pensie şi că, oricum, într-un an sau doi, va fi trecut în rezervă, adică la împlinirea vârstei de cincizeci şi cinci de ani.

Deci, domnul preşedinte Coposu era un tip informat, foarte bine informat, solicitându-i în final, tot aşa direct, ca o concluzie finală a întrevederii, ca domnul colonel Radu Dunca sa redacteze un raport de trecere în rezervă de la Ministerul de Interne şi să vină la PNŢ, să preia conducerea ziarului „Dreptatea”, încheind tranşant: întreaga conducere a PNŢ are deplină încredere în talentul, în caracterul şi în capacităţile de muncă ale domnului Radu Dunca. Dudu recunoaşte şi acum că a fost unul dintre cele mai ciudate şocuri din viaţa lui. Dar un şoc plăcut. Ca o bucurie amară, pe care n-o poţi opri din vârtejul ei ameţitor, decât oftând cu dinţii strânşi. Radu Dunca a oftat adânc, din băierile sufletului, s-a gândit încordat câteva clipe lungi-lungi, după care i-a mulţumit, respectuos, domnului preşedinte. Şi a refuzat. Politicos. Dar ferm.

— Domnule preşedinte, îi spusese Radu Dunca atunci, cu obrajii învăpăiaţi de emoţie, n-am să mă pot simţi în apele mele, în largul meu, cel puţin o perioadă de timp, destul de lungă, în prezenţa unor oameni care au suferit – sângeros şi tragic – ororile comunismului, care şi-au petrecut tinereţile prin puşcăriile comuniste, oameni care, practic, toată viaţa lor au fost hăituiţi, maltrataţi de Securitate, în vreme ce eu

însumi am fost câţiva ani, în perioada 1965-1970, ofiţer de securitate, apoi ofiţer de presă în cadrul Ministerului de Interne. N-am să-mi pot desfăşura întreaga energie, o bună bucată de vreme, alături de acele ilustre personalităţi din PNŢ chinuite de comunişti, n-am să-mi pot da nici măsura talentului, nici puterea mea de muncă, pe care aş dori-o nealterată, dar este imposibil. Poate că ratez o şansă extraordinară a vieţii mele, nu ştiu, dar acum, vă mărturisesc cu toată sinceritatea, domnule preşedinte, n-aş putea duce, n-aş putea purta această povară. Cred că mă înţelegeţi exact ceea ce vreau să spun…

Corneliu Coposu a surâs cu o tristeţe aparte, o tristeţe pe dunga, era şi nu era de acord cu cele spuse de Radu Dunca, cu refuzul său dureros, amar, l-a înţeles totuşi, i-a mulţumit pentru sinceritate, şi-au luat rămas bun, s-au despărţit…

Cam aşa s-au petrecut lucrurile cu ţărăniştii. Au trecut de atunci trei ani, iar societatea românească a devenit tot mai labila, tot mai precară, fluctuantă, nestatornică, tot mai alunecoasă, ca nişte nisipuri mişcătoare. Au apărut hoţi cu papion şi manşete albe, lichele cu imunitate parlamentară, derbedei cu Mercedes şi telemobil, puşlamale cu secretare şi fir scurt, naţionalismul extremist ne împinge într-o fundătură istorica, corupţia face carieră de stat. Perorăm, ne lăudăm peste tot că edificam un stat de drept. Ăsta este stat de drept? se întreba retoric, amorsat, Radu Dunca. Afacerile de contrabandă se întind ca un pojar naţional, munca la negru a devenit de bonton, pentru că se câştigă mai bine şi nu se plătesc impozite. Evaziunea fiscală se urzeşte la lumina zilei, Garda financiară, Poliţia şi Vama luându-şi partea grasă a leului. Se înalţă mii de construcţii ilegale, răsar peste noapte vile princiare: pe banii cui? Proprietăţile confiscate de comunişti încă nu au fost redate proprietarilor de drept. O lege a lustraţiei încă nu s-a votat, dosarele secrete ale Securităţii sunt folosite ca monedă de şantaj, morala se vinde la taraba intereselor strict personale, în transportul în comun, călătorii care plătesc biletul au ajuns o minoritate indezirabilă. Serviciile publice, lăsându-se copios mituite, au generat o economie subterană sălbatică, devoratoare de enorme lichidităţi, care ar fi trebuit să ajungă la Bugetul de stat. Crima organizată a proliferat ca un cancer, însuşi raportul real, firesc, de valori a fost răsturnat, a fost mistificat, premisele în viaţă nemaifiind onestitatea, competenţa şi talentul, ci exclusiv banii. Toate acestea n-au nici în clin, nici în mânecă, cu statul de drept. Ci cu statul mafiot.

Am devenit un stat mafiot! punctase ritos şi febril Radu Dunca, pe un ton grav, dovadă că stăpânea perfect, cunoştea foarte bine mersul bezmetic al societăţii româneşti, în anul de graţie 1994, de după Christos. Adică, anul 5, de după Revoluţia decembriştilor. Trăim într-un loc tot mai pustiu. Un loc unde speranţa a murit. Criptocomunismul se conservă admirabil în cabinetele ultrasecrete ale unor parlamentari, ale unor miniştri, sărăcim de la o zi la alta, ne furăm căciula singuri, unii altora, şi nimeni nu ne ajută.

El, Radu Dunca, ce să facă? Să stea cu braţele în sân? Să se refugieze la masa de scris, dând cu tifla tuturor? Nu se poate resemna! Nu poate fugi de oameni! Ar însemna să-şi trădeze milioanele de cititori. Pentru cine să mai scrie, despre ce să mai scrie, autoexilat într-un turn de fildeş, de unde nu va mai putea evada niciodată? Să privească lumea cu mâinile în buzunare? S-o contemple? Să-şi ronţăie liniştit şi nepăsător pensia militară? Să călătorească? Să se distreze? Să citească munţii ăia de cărţi rămase necitite? Să scrie? Toate astea le poate face şi în iad. Aşa că a ales iadul de pe pământ: adică, Liga Renaşterii Naţionale. Partidul de Guvernământ. Mai precis: Puterea. Şi mai precis: Focarul puterii, în care ard, deopotrivă, oameni şi demoni. Drepţi şi cocoşaţi. Cine sunt drepţii? Cine, cocoşaţii? Vom vedea, mai târziu, la masa de scris. Iată, cam din aşa ceva se compune resortul acela care l-a împins către Liga Renaşterii Naţionale. Cu o subliniere strict necesară: a fost chemat, nu s-a dus! „Asta e, Andrei! încheiase Radu Dunca, surâzând îngândurat, percutant. Şi-acum, spune-mi tu ce ai pe suflet. Te cunosc eu foarte bine. Uite-aşa ai o pipotă de mare. Şi plină. Spune-mi, te pot ajuta cu ceva?”

Un informator nu aşteaptă Judecata de Apoi

Radu Dunca şi Andrei Zavera: amândoi durdulii, amândoi blonzi, amândoi cu acelaşi aer comun, potolit, blajin, grav. Andrei se apropia vertiginos de 40 de ani, Radu abia săltase peste 55. Dudu purta perciuni stufoşi, uşor încărunţiţi, chică leonină. Andrei, mai sportiv, se tundea fără perciuni, cu părul mai scurt, pieptănat à la Cicero, de la stânga la dreapta. Radu Dunca purta ceas de buzunar şi ghiul la mâna stângă, ceasul era un Atlantic” din argint, cu lănţişor tot din argint, ghiulul din aur masiv, cu monogramă. Avea şi Andrei Zavera ceas de buzunar, dar era o rablă rusească, „SDELANO V SSSR”, o tinichea veche şi durabilă, o lovise de toţi pereţii şi nu se stricase niciodată, ura bijuteriile, singura podoabă pe care o tolera în jurul său fiind ghiulul

lui Dudu.

Privirea lui Zavera era mai agresivă, mai posesivă, avea un halou marţial; în ochii lui Dunca, accentul cădea pe şiretenie, era spiritual, poznaş, dar şi mefistofelic. Amândoi aveau un zâmbet uşor mucalit, jovial, ironic, uneori însă devenea îngheţat. Gesturile lui Andrei Zavera erau evazive, convenţionale, prudente, ale lui Radu Dunca desenau arcuri ample, energice, persuasive, subliniind exact ideea formulată prin cuvânt. Andrei era un gurmand, om al plăcerilor, senzitiv şi senzual. Radu era mai mofturos. Amândoi fuseseră dăruiţi cu un spirit ascuţit, incisiv, analitic. Fire de boem, Zavera era caustic, coroziv, dar şi concesiv. Dunca dispunea de un uriaş rezervor de fantezie, avea o imaginaţie dezlănţuită, rebelă, exprimându-se adeseori metaforic. Amândoi stăpâneau o dicţie limpede, retorica, manifestând în orice împrejurare o enormă stăpânire de sine. Aceştia erau cei doi prieteni, Radu Dunca şi Andrei Zavera: doi păcătoşi frumoşi, imperfecţi, talentaţi şi deştepţi, asemănându-se şi deosebindu-se în acelaşi timp, superbi şi banali deopotrivă, iluştri şi anonimi, în concluzie, doi tipi daţi dracului.

Se uitau unul la altul, pe deasupra paharelor înalte, transparente, pline cu lichidul acela portocaliu – erau la al treilea rând de suc de portocale îndoit cu elixirul ţarilor – se studiau bântuiţi de gânduri diferite: Radu Dunca aştepta ca Andrei să-şi descarce pipota aia a lui doldora de nişte sumbre îndoieli, întrebări, neputinţe; Andrei Zavera se gândea cum să-i relateze lui Dudu, succint, dar cât mai clar, despre cazul acela insolit, supranumit „Profesorul" intenţionând să insiste mai ales asupra punctului mort în sre ajunsese. Şi-a adunat gândurile şi l-a pus numaidecât în temă cu toată afacerea poliţistă – puturoasă ca o hazna răscolită cu lopata – din sfera crimei organizate. După câteva luni de zile nervoase, chinuitoare, făcând un slalom periculos printre miniştri şi parlamentari, ocolindu-i pe unii, inhibându-i pe alţii convingându-i pe ceilalţi, criminalistul Andrei Zavera ajunsese în sfârşit, la un personaj – cheie, un tip proeminent, influent, reţeaua spălătorilor de bani murdari: Antonie Zărnescu. Profesor universitar. Doctor în economie internaţională. Om cu întinse relaţii printre vârfurile celor patru puteri ale statului: Legislativul, Executivul, Justiţia şi Presa. Era un nod vital, în circuitul ilegal de valută forte.

De la răspântia Zărnescu, se putea ajunge foarte repede la

mahării cei mari, care tăiau şi spânzurau în afacerile cu bani murdari. Căpitanul Andrei Zavera dispunea de probe indubitabile, relevante, avea martori serioşi care l-au incriminat fără ezitare pe domnul profesor Antonie Zărnescu, existau documente oficiale, fotografii, mărturii, extrase de cont bancar, declaraţii care se susţineau reciproc. Profesorul avea să fie arestat, criminalistul îl avizase deja pe procurorul Horia Neamţu, mâine se va duce la el să-i semneze ordinul de arest, tot mâine îi va pune şi cătuşele lui Zărnescu, şi va începe de-acum să deşire, fir cu fir, o diabolică structură politico-financiară: crima organizată. Şi deodată, întregul caz a luat o altă turnură. Spectaculoasă. Pe frontispiciul ei scria clar: pericol! Ce se întâmplase? Unul din consilierii domnului Virgil Măgureanu, alintat de presă Şarpele cu ochelari – directorul Serviciului Român de Informaţii – l-a abordat pe Andrei Zavera abrupt, repede, făţiş. Antonie Zărnescu era unul din cei mai bine plasaţi informatori ai SRI, în domeniul crimei organizate. Pur şi simplu, prin el controlau, în cea mai mare parte, fenomenul evaziunii fiscale din România. Graţie profesorului Zărnescu, au fost readuse la Bugetul statului mai multe zeci de miliarde de lei, au fost, de asemenea, recuperate sume uriaşe de dolari care dispăruseră peste graniţă. Că Antonie Zărnescu nu era nici el curat? Că nu era, în realitate, decât un hoţ cu ştaif de profesor universitar? Că fura şi el cu acte măsluite? Că nu era uşă de biserică? Dar care informator, în lumea aceasta, e curat, e cinstit, e limpede ca lacrima? Pescuim în ape tulburi, domnule căpitan! îi şoptea calm, stăpânit, consilierul. Toată lumea informaţiilor procedează aşa. Ca să-l parafrazez pe Albert Camus, niciun informator nu aşteaptă Judecata de apoi, pentru că ea are loc zilnic. El riscă enorm. Clipă de clipă. Este judecat şi condamnat în fiecare clipă. Doar execuţia întârzie. Sau nu se pronunţă. Sau se amână. Până când? Până unde? Cine îl va împinge, pentru o sută de ani, într-o celulă din beton armat? Sau, cine va apăsa pe trăgaci? Şi, mai ales, când? Informatorul nu ştie niciodată. Peste tot, în lumea largă, nani informatori nu sunt deloc persoane onorabile, dar aduc servicii imense ţării. Cât pierdem? Cât câştigăm? Exact nu vom şti niciodată.

Oricum, profitul adus la Bugetul statului este enorm. Domnul profesor Antonie Zărnescu dispune de oculte şi înalte relaţii în lumea finanţelor internaţionale. Vreţi să vă spun ceva? Apropiata vizită a liderului unei gigantice bând transnaţionale – scrie şi în presa de azi – este vorba despre domnul Wolf Emerson, a fost facilitată, în

exclusivitate, prin diligenta domnului Zărnescu. Iar excelenţa sa, domnul Emerson, vine în România nu cu mâinile goale. Ci cu sacul plin. De aur. Că profesorul Antonie Zărnescu este o canalie, că este un mafiot, e adevărat. Dar este şi ceea ce v-am spus eu, în mod strict confidenţial. Adică, neoficial. Eu nu vă pot impune să nu-l arestaţi. Este dreptul dumneavoastră legal. Amândoi cunoaştem foarte bine legea. Amândoi suntem profesionişti ai legii. Numai dumneavoastră, însă, singur, domnule căpitan, veţi hotărî finalul acestei istorii murdare, foarte murdare, dar profitabile pentru statul român. Adeseori, în meseria noastră, distincţia dintre bine şi rău este greu, îngrozitor de greu de făcut…

Ei, şi acum, tu, Dudule, ce mă sfătuieşti să fac? întrebase, după o pauză pustie, cu ochi obosiţi şi gravi, căpitanul Andrei Zavera. Să-l arestez sau nu?

CAPITOLUL 11

Motto:

Reţelele de tip mafiot au proliferat sub regimul lui Ion Iliescu, atingând cota maximă de risc. Mafia financiară şi politică se află în relaţie biunivocă cu reţelele central şi est-europene care, la rândul lor, coexistă cu organizaţiile continentale şi intercontinentale.

Sorin Roşca Stănescu

Ianus al ajunşilor

Septembrie 1994. Sâmbătă. Splendidă. Soarele, deopotrivă măreţ şi blând. Snagovul, divin. O lumină aurie se prefira printre coroanele arborilor, se pierdea în covorul de iarba, se topea într-un verde întunecat pe sub sălciile de pe marginea lacului. De jur-împrejur, linişte. Desăvârşită. Copiii aţipiseră în hamacurile lor, bătrânii Lazăr şi Beatrice jucau liniştiţi şi calmi eternul tabinet, Darda şi Corina răsfoiau o revistă de modă, preocupate, tăcute, şoptindu-şi rar, foarte rar, câte un cuvânt, Catrinel şi Ion căraseră cu ei o sacoşă de romane poliţiste şi acum le devorau într-o tăcere sepulcrală. Singur Daion Doroga, răsturnat pe salteaua lui pneumatică, cu mâinile încrucişate sub ceafă, cu ochii înfipţi adânc în azurul-auriu al cerului, se lăsase pradă unor gânduri teribil de încurcate. Era şi bucurie printre gândurile lui, şi izbândire era, şi orgoliu, şi o satisfacţie secretă; era şi curiozitate, şi încântare. Dar era şi o teamă uriaşă. Frică. Aşa, ca un abur polar, înfăşurând toate celelalte gânduri…

În ce fel de lume trăim? Ce fel de lume construim? Dar lumea

zidită de părinţii noştri, de părinţii părinţilor noştri, ce fel de lume a fost? Care este istoria ei adevărată? De ce în lume se întâmplă un anumit ceva, şi nu altceva? Cine determina întâmplările din istorie? Cine le gestionează? Cine le planifică? Oare, totul se petrece spontan? Nu amorsează nimeni acele întâmplări? Şi, atunci, ce să mai înţelegem din raportul cauză-efect? Ştim, cu adevărat, cauzele? Cunoaştem, întocmai, efectele? Suntem, într-adevăr, moştenitorii timpului trăit de părinţii noştri? Avem, oare, măsura lui exactă? Se spune că un împărat roman a furat un secol întreg din istorie. Dintotdeauna, culisele puterii au ascuns o altă lume? în cabinetele ultrasecrete ale puterii, se scrie o altă istorie a lumii? Calpă? Adevărată? Care să fie chipul real al lumii? Oare, aşa să fi fost lumea mereu: un Ianus? Un Ianus etern? Un Ianus universal, precum protectorul antic al porţilor, un chip azvârlit afară, dincolo de porţi, şi alt chip înăuntrul porţilor? Zeul cu două chipuri! Istoria cu două chipuri! Oare, ar trebui rescrisă întreaga istorie a lumii? se întreba înspăimântat Daion Doroga.

Se întreba bulversat, sideral de ceea ce i se întâmplase în ultima săptămână…

Fuseseră trei zile de fantastice revelaţii. Trei zile absurde. Incredibile. Şi dacă n-ar fi fost micro-casetofonul ăla, negru, lucios, compact, cât o cutie de chibrituri, cu căştile lui minuscule, ca nişte ventuze, care nu se puneau la urechi, ci se lipeau de tâmple, şi dacă n-ar fi ascultat şi reascultat, apoi, tot dialogul acela bizar, năucitor, ce dialog, n-a fost niciun dialog, a fost aproape un monolog interminabil, monoton, punctat ici şi colo de interjecţiile lui Daion, sau de întrebările lui scurte, nevralgice, Doroga ar fi crezut că cele trei zile petrecute în compania Baronului nu au fost decât o nălucire. Un vis. O reverie cumplită. Dar toată întâmplarea aceea fusese de un realism crud. Provocator. Trăise trei zile încheiate, alături de bătrânul Ion Popescu, supranumit de către iniţiaţi Baronul. Trei zile, l-a târât Baronul după el, prin munţii Bucegi, într-o călătorie fantastică, nu fantastică datorită peisajului – de altfel sublim, fabulos şi fermecător – ci fantastică prin porţile secrete pe care Ion Popescu i le deschisese, altruist, către un alt tărâm. O altă lume. Către un alt chip al lumii: tainic şi grav. Cel de-al doilea chip al lui Ianus. Chipul secret. Chipul din interiorul porţilor. Din interiorul cercului. Chipul la care nu aveau acces decât cei aleşi.

De ce? De ce făcuse Baronul acest gest? De ce îl alesese tocmai pe el, pe Daion Doroga? De ce îl iniţiase tocmai pe el în istoria secretă a

puterii? Ce urmărise? Să-i confere mai multă putere? Mai multă încredere? Sau doar să-l supună la nişte teribile încercări? El, Doroga, ce să facă? Să se bucure? Să se mândrească? Ori să se înfricoşeze? Oricum, sentimentul de frică era dominant. Paralizant…

Capul plecat

Azi este sâmbătă. Exact cu o săptămână în urmă, în cealaltă sâmbătă, fusese sunat pe firul scurt, în cabinetul de la Senat. Era obosit, era nervos, ridicase automat receptorul, mormăise un „alo" impersonal, plictisit, bărbatul de la celălalt capăt al firului telefonic dăduse respectuos „bună ziua", apoi se recomandase sec:

— Popescu!

Care Popescu? Ce fel de Popescu? fusese gata-gata să explodeze Doroga, dar făcu reflex o pauză, iar celălalt întrebase precaut:

— Domnul Daion Doroga e la telefon?

Daion îşi revenise brusc, îşi cenzurase magistral iritarea, doar nu fitecine îl putea suna pe firul scurt, se stăpâni, răspunse afabil, aproape afectuos, că da, el este Daion Doroga, dar cu cine are onoarea? se interesase el, apoi, un pic hâtru, un pic milităros.

— Am spus: Popescul, pocni, în rafale scurte, răspunsul celuilalt. Şi, deodată, Daion îngălbeni. Zvâcni în picioare. Ţeapăn. Câteva pixuri metalice se răsturnaseră cu un zgomot infernal pe tăblia din cristal a biroului, îşi încleşta fălcile, înghiţi un nod cât pumnul, când deschise gura se auzi întrebând cu o voce stinsa pe care nu şi-o mai recunoscu:

— Domnul Ion Popescu? Baronul?

Răspunsul venise tăios:

— Exact!

Din clipa aceea, viaţa domnului Daion Doroga, prim-senatorul României şi preşedintele Ligii Renaşterii Naţionale, care călărea ţara de aproape cinci ani, căpătase o turnură uluitoare. Baronul îl invitase prompt, fără nicio explicaţie, începând de luni, la o excursie de trei zile prin munţii Bucegi. Amândoi. Doar ei. Singuri în pustiul măreţ al munţilor.

— De altfel, chiar ai nevoie de o mini-vacanţă, să te aerişeşti, să te decuplezi de la toate prizele de presiune, să evadezi, să-ţi reîncarci bateriile! punctase, în final, sfătos, bonom, Baronul. După care, precizase tranşant: Te iau luni dimineaţa, la orele opt fix, de lângă Arcul de Triumf. Nu laşi vorbă nimănui, absolut nimănui, unde anume te duci şi cu cine te duci. Fabulează, Daion, inventează orice scuză,

orice motiv, spune cui vrei, ce vrei, dar nu adevărul! Ai priceput, Daion? Şi încă ceva: niciun fel de bagaj, în afară de o geantă cu strictul necesar personal. Atât. Şi, mai ales, te rog să nu-ţi faci niciun fel de gânduri urâte. În fond, ce e aşa de rău că doi prieteni fac o excursie, de câteva zile, prin cei mai frumoşi munţi europeni Bucegii?

Salut, ne revedem luni! încheiase retezat Baronul. Sub Daion, parcă se surpase tot pământul…

Până luni, timpul cursese ca un mâl: greu, exasperant de greu. Abia târându-se. Doroga lansase legenda că se duce la o vânătoare, că fusese invitat la o vânătoare de urşi, undeva prin pădurile Gorjului, va dispare trei zile, începând de luni, pa şi n-am cuvinte L.

Ce dracu' vrea Baronul? Ce vrea cu el? Ce gânduri are? Ce intenţii? De ce vrea să-l care după el, hai-hui, printre pietrele Carpaţilor? Are să-i reproşeze ceva? Să-i ceară ceva? Sau, pur şi simplu, vrea să-l cunoască mai bine? Şi de ce, mă rog, să-l cunoască mai bine? auzi la el: „Ce e aşa de rău că doi prieteni fac o excursie?" Doi prieteni? Cum, adică, el, Daion Doroga, este prietenul Baronului? Ce-a vrut să spună bătrânul? i-oi fi dat un semnal, iar el, ca prostul, se învârte în jurul cozii şi nu pricepe nimic? Dar dacă o fi vreo chestie infectă în legătură cu tablourile alea? Licitaţia se terminase de mult, firma de la poziţia patru de pe lista ofertanţilor câştigase cele douăzeci de vapoare, comisionul intrase în haznaua Ligii, el a rămas cu tablourile. Toată lumea a fost mulţumită. Să mai clămpănească cineva că nu facem privatizare! surâse onctuos Doroga.

Apoi, tresărise la un alt gând, iute, ascuţit ca o lamă de stilet: „Salutări Baronului!" Glasul acela îndepărtat, în registru metalic, îi plasase telefonic nişte „salutări Baronului", iar el, Daion, ca un bou, se inhibase şi nu trimisese salutările la destinatar. Chiar s-o fi supărat Baronul pe chestia asta tâmpită? Daion o să fie cinstit. O să-i zică franc, că nu a avut curajul să-l sune şi să-i spună că cineva îi trimisese nişte salutări. Cine? Ei, uite, tocmai asta e, nu ştie cine a fost la telefon, atunci, şi de aia nu a îndrăznit să-l deranjeze pe domnul Ion Popescu cu salutările alea anonime. Punct! Capul plecat, sabia nu-l taie…

CAPITOLUL 12

Motto:

Nimic nu-l scoate mai tare pe un activist de partid din papuci, din ţâţâni şi din propriul limbaj de lemn, decât o stare de nervi. Dacă reuşeşte să rămână calm, activistul de partid e un om desăvârşit,

întruchiparea însăşi a perfecţiunii aparatului care l-a produs. Daţi-mi un activist tenace şi liniştit şi voi răsturna lumea – ar putea spune orice filosof marxist. Forţa lui stă în seninătatea lui şi dacă această seninătate e sprijinită şi de o mare încăpere dreptunghiulară umplută de o masă masivă şi prelungă la capătul căreia activistul odihneşte ascultându-ţi imperturbabil măruntele păsuri – impresia e copleşitoare. Tu, petiţionarul umil, te simţi o gânganie şi te-ntrebi dacă ai, în fond, dreptul să deranjezi atâta măreţie.

Dar, ia enervează-l puţin, nu mult, pe activist şi vei avea imediat imaginea umanităţii lui, a vulnerabilităţii lui fireşti şi expresive. Spune-i sau mai bine zis sugerează-i cu gingăşie că nu e decât un activist nenorocit şi vei savura imediat un spectacol sufletesc inubliabil. Din acest punct de vedere, aş putea zice că eu unul chiar ţin la domnul Ion Iliescu. Mai rar persoană distinctă în propria-i enervare ca Domnia Sa. Când i se inflamează nervii, trebuie să te ţii pe-aproape, cu ochii măriţi şi urechile ciulite. E greu de estimat ce va rămâne din notabila sa carieră politică. Eu înclin să cred că doar un şir de expresii: „cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă” – „lasă-i să fiarbă în suc propriu” – „cu sula-n coaste” – „măi, animalule”. Şi cam atât. Mult? Puţin? Istoria va judeca.

Ioan Groşan

Animalul de la Cotroceni

În ultima vreme, îşi luase obiceiul să se plimbe de unul singur – îngândurat şi trist – fără cravată, cu haina pe umeri, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor, cu privirea pierdută undeva de-a lungul zidurilor înalte, uriaşe, ridicate parcă până la cer, care împrejmuiau, deopotrivă brutal şi protector, ca un brâu de puşcărie, celebrul parc al Cotrocenilor. îmbătrânise. Se simţea bătrân. Se cocoşase. Bătrâneţea venise brusc, se iscase aşa, ca un cutremur care te zdruncină din temelii, care te schimbă fundamental. Te uiţi în oglindă şi abia te mai recunoşti în personajul acela bătrân şi uimit şi năuc. Pielea i se uscase. I se pătase. Devenise scorţoasă. Când îşi pipăia obrazul, tenul foşnea aspru, ca un pergament prăfuit. Şi parcă tremura mereu ceva adânc, visceral, în făptura lui. Iar faimoasa lui agitaţie, din timpul furtunoaselor şedinţe din Ligă, devenise o bâţâială caraghioasă, pe care şi-o reprima greu, tot mai greu. Îşi privea adeseori palmele, răsucindu-le uluit în faţa ochilor, strângându-le pumn sau zbârlindu-şi degetele nervoase, ca pe nişte fiinţe vii, independente de trupul său,

străine de făptura lui, din simbioza lor de altă dată rămânând tot mai puţin, îngrozitor de puţin. Dintotdeauna, mâinile nu-l prea ascultaseră. Gesticulau aiurea. Gesticulau haotic, mai ales când animalul politic din el se lansa în peroraţii lungi, în discursuri savante, în dizertaţii laborioase, exact atunci mâinile lui o luau razna, zburând în jurul său ca nişte păsări negre, spintecând aerul cu viraje scurte, tocate mărunt – mărunt, până când cineva îi şoptea iritat: „Nu mai da din mână!" Se controla rapid, îşi cenzura prompt gesturile, zâmbea apoi larg, provocator – ah, zâmbetul lui sediţios! – după care, plonja iarăşi în oceanul cuvintelor pe care şi le închipuia idei. Putea vorbi ceasuri nesfârşite – elocvent, patetic – fără să spună nimic. Absolut nimic. Această meserie – el o numea retorică – o deprinsese la Moscova, în cei patru ani bătuţi pe muchie, ca student, imediat după 1950, la Institutul Internaţional de Ştiinţe Politice. Ştia să-şi strunească cuvintele. Niciodată, gesturile. Cuvintele le stăpânea. Mâinile, nu. În ultimul timp, începuseră chiar să-i tremure. Să vibreze dureros, ca nişte aripi împuşcate.

Mâinile îl terorizau. Se zbârciseră. Se umpluseră de nişte pete maronii. Se lăsaseră cotropite de o zbatere inutilă, nu era inutilă, parcă mâinile lui încercau să-i transmită un semnal, se înverşunau să-i spună ceva, el nu înţelegea nimic, şi atunci – disperat şi perplex – şi le vâra adânc în buzunarele pantalonilor, plimbându-se însingurat prin parcul Cotrocenilor…

Sugestiile generalului Saharovski

Deşi ordonase să nu fie însoţit de nimeni, să nu vadă pe nimeni în preajma lui, se ştia totuşi pândit – păzit de o armată de ochi, care vegheau necontenit la securitatea lui. A Preşedintelui Leon Lotreanu. Surâse trist unui gând aiurit: un regiment de gardieni păzind un singur deţinut – Preşedintele. Exact acesta era gândul care îl covârşea tot mai teribil în ultimii ani: că nu era altceva decât un prizonier, condamnat să rămână singur. Un singur deţinut, într-o puşcărie de lux: Cotrocenii. Îşi aminti, frisonat, că un tâmpit chiar scrisese o carte pe chestia asta: „Condamnat la Cotroceni". Doamne-Dumnezeule, şi cât de mult îşi dorise să ajungă în vârful puterii! Fusese crescut, fusese educat, fusese pregătit să ajungă în vârful piramidei, încă din 1962, însuşi bătrânul general Saharovski, întemeietorul Securităţii române şi viitorul şef al spionajului sovietic, îi spusese la Moscova, la un pahar de vodcă:

— Tovarăşe Lotreanu, noi avem nişte gânduri mari cu

dumneata. Cu zece ani în urmă, ai fost studentul nostru cel mai bun. Astăzi, eşti rezerva noastră secretă. Mâine, asul din mânecă, şi, parafrazând vorbele unui american celebru, aş mai adăuga că Salin a murit de mult, Hruşciov e şi el pe drojdie, nici Dej al vostru nu se simte prea bine. Înţelegi?

Cum să nu înţeleagă Leon? Despre tovarăşul Leon Lotreanu, pe atunci prim-secretar al uteceului român, se putea spune orice, dar că e prost, nu! Fusese, la Moscova, într-adevăr, un student eminent. Premiantul promoţiei. De-acum, destinul său fusese pecetluit. Destin de conducător. Semnase un angajament la Kremlin.

Era pregătit. Trebuia să fie pregătit. Pregătit pentru orice variantă. Comunismul îşi devora propriii eroi, cu voracitate. Trebuiau pregătiţi alţii. Cu orice sacrificiu. Şi niciun sacrificiu nu era prea mare, dacă era pus în slujba comunismului. Comunismul nu e un sistem politic, nici măcar o ideologie nu e – cum încercase Marx să ne vâre pe gât tezele lui imbecile – nici administraţie nu e, nici democraţie şi nici dictatură. Ci putere. Puterea pură. Puterea absolută. Este acea putere care nu are nimic omenesc în ea, după cum în Dumnezeu nimic nu e omenesc decât chipul. La fel şi chipul comunismului, arată profund uman, dar în interiorul său sălăşluieşte singură Puterea. Puterea eternă. Puterea totală. Universală. Pentru că întreg Pământul se va afla, la un moment dat, într-un viitor nu prea îndepărtat, sub puterea comunismului. Iar pentru înfăptuirea acestui măreţ ideal, nimic nu este imposibil. Niciun gest nu trebuie exclus. Niciun compromis. Niciun scenariu. Dacă vrei să aspiri către această putere, niciodată să nu foloseşti cuvântul „niciodată", în lupta pentru puterea supremă, „firescul" poate deveni oricând „nefiresc". Şi invers. Lucrurile se schimbă, lumea se schimbă, istoria se schimbă, comunismul – adică, esenţa puterii – rămâne. Toate chestiile astea, deopotrivă înfricoşătoare şi captivante, Leon Lotreanu le aflase de la acelaşi general Saharovski, dar cu alt prilej şi la un alt pahar de vodcă, sub poalele Kremlinului: „Ţine minte, tovarăşe Lotreanu, una din regulile de fier din sfera puterii: ceea ce ţi se pare ţie astăzi normal, mâine poate deveni lucrul cel mai bizar din lume". După care urmase invariabilul „înţelegi?" Leon dăduse din cap ca un şcolar conştiincios, înţelesese. Şi-i plăcea la nebunie puterea. Ca un pericol veşnic incitant. Ca o primejdie care te ţine cu simţurile încordate. Excitate. Otrăvite de drogul puterii. Au urmat ani de zile de conservare. De aşteptare. Şi, aşa

cum prevăzuse Saharovski, după nici trei ani Dej a lăsat tronul gol, răpus de un cancer galopant. Leon ştia, însă, că nu are nicio şansă în faţa lui Ceauşescu. Dar, tot la fel de bine ştia că îi va urma. îi va succede„Va moşteni sceptrul puterii. Trebuia doar să aibă răbdare. Timpul lucra în favoarea lui. A lui Leon Lotreanu…

Puterea urii

Ce dracu' se întâmplă cu mine? M-am ramolit? Mă las furat de amintiri? Am început să evadez în trecut? bombănea arţăgos Preşedintele, singur pe aleile parcului Cotroceni. Când începi să te agăi de umbrele trecutului, e semn rău. Suntem abia în 1994. Până la alegeri, mai sunt încă doi ani. Şi tu ce faci? îţi scoţi spaimele la plimbare? Te laşi hăituit de amintiri? Ştii cum ţi se spune deja pe culoarele tainice ale palatului? Mătuşa. Mătuşa de la Cotroceni! Sau, alteori, Cucuveaua. Mătuşa îţi spun prietenii. Cucuveaua, duşmanii. Când eşuezi în trecut, e rău! E semn rău!

— Ce te holbezi aşa la mine, domnule? ţipă el deodată răguşit, inflamat, la un tânăr ofiţer SPP, care ţâşnise brusc de undeva, din decorul vegetal, exact în mijlocul aleii, la câţiva paşi în faţa lui. Ofiţerul împietrise câteva clipe lungi, apoi se reculese şi raportă sec:

— Mi s-a părut că vorbiţi cu cineva, domnule Preşedinte, iar dumneavoastră aţi ordonat să nu vă însoţească nimeni, să nu vă deranjeze nimeni. După care, salută scurt şi dispăru ca o nălucă în tufişurile de pe marginea drumului.

— Asta-i bună! îşi zise, oţărât de tot, excelenţa sa domnul Leon Lotreanu. Am început să vorbesc şi singur. Simte că ceva ciudat se petrece cu el. Alienare? însingurare? Oboseală? Nici măcar Irina, nevastă-sa, nu-l mai înţelege ca altă dată, îl priveşte, adeseori, lung-lung, fără să-i spună un cuvânt, dar simte un gol imens în ochii ei. Întotdeauna femeia lui fusese de o discreţie reconfortantă. Prezenţa ei îl calma. Irina îi înţelesese toate frustrările, toate refulările, toate dorinţele, îl susţinuse cu tact şi delicateţe în toate ambiţiile lui, fusese alături de el, până în decembrie 1989. După Crăciunul acela însângerat, ceva parcă se frânsese în sufletul ei şi privirea i se pierdea într-un gol uriaş. O singură dată îi zisese nevasta, într-o noapte de nesomn: „Prea mulţi morţi, măi bărbate. Prea multă duşmănie. Şi prea multă sângerare. Treaba ta, tu ştii mai bine ce faci, dar ai grijă, ai mare grijă de tine". Atât i-a spus. Şi de atunci, între ei, s-a căscat golul acela trist.

Cu cine să te mai înţelegi pe lumea asta, dacă şi nevasta se uită

la tine ca la o stafie? Cine să te mai înţeleagă? Miniştrii? Parlamentarii? Consilierii? Colegi nu mai are. Prieteni nu mai are. Nu mai are decât subalterni. Preşedintele surâse larg, haios. Era şi un soi de mulţumire bizară în surâsul său. Ajunsese singurul om din România care nu avea decât subalterni. Şefi, nu! Fusese visul său de-o viaţă. Visul care l-a ţinut în picioare. Visul din care nu se va trezi niciodată. Şi pentru că Ceauşescu năvălise, tropăind ca un barbar, prin visul acesta al lui, încercând să i-l spulbere, Lotreanu îl urase. Doamne, cât îl urase! îl urase de moarte. Şi, deodată, la acest gând, Preşedintele se lumină, se opri şi pocni din degete: Asta era! Ura!! Toată formidabila lui energie de dinainte de 1990 se născuse din ură. Fusese urzită din ură. Se hrănise cu ură. Ura îi conferise vigoare. Tărie. Speranţa. Abia după ce Nicolae Ceauşescu îl mazilise la Bacău, apoi la Hunedoara, apoi la Casa Scânteii, încercând să-i frângă cerbicia, să-l îngenuncheze, să-i stingă visul, realizase Lotreanu cât de mult îl urase. Acum este sigur, teribil de sigur, că fără ura aceea neagră, fără suportul acela energetic interior, fără puterea demonică a urii, n-ar fi ajuns niciodată şeful statului. Ceauşescu făcuse o eroare fundamentală, atipică pentru un dictator: îl alungase pe Lotreanu din camarila lui. Dacă l-a fi ţinut, în continuare, sub aripa lui sufocantă, Leon n-ar fi avut niciodată curajul şi forţa să-şi detroneze stăpânul. Aşadar, indirect, Ceauşescu lucrase pozitiv la destinul lui Leon Lotreanu. Şi, la ce bun? se întreba Preşedintele, macerat de gânduri masochiste, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor, păşind posac pe asfaltul din grădina Cotrocenilor. La ce bun? De ce atâta risipă de energie? De ce atâţia ani irosiţi? De ce atâţia morţi? Ca de obicei, Irina spune o întreagă poveste, în doar câteva cuvinte: „prea mulţi morţi, măi bărbate!" O poveste sângeroasă. O poveste scrisă cu sânge. Iar scriitorul am fost eu. Eu am fost Povestitorul. Oare, mă vor ierta vreodată cititorii? Prieteni, prieteni adevăraţi, nu mai am niciunul. Linguşitori, o armată întinsă. Duşmani, o armată şi mai întinsă. Iar între linguşitori şi duşmani pustiul. Şi în acel pustiu, el, Leon Lotreanu.

Preşedintele. Singur. Singur cum nu a mai fost niciodată.

Basmul despre teroriști

Şi totuşi, acum, nu sentimentul singurătăţii îl torturează. Singurătatea o poate înfrunta. Frica, nu! Locul urii de altă dată a început să fie ocupat, invadat de frică. O frică rea, reală, rece. O frică obsesiva, încet-încet, se strecurase în el o frică adâncă. Se furişase în

sufletul său o frică oarbă. Morbidă. La început, l-a asediat doar. I-a dat târcoale. Se urca pe ziduri şi urla ca o hiena flamandă. Frica agresivă. Acum, frica l-a cucerit. Îl ţine, captiv, în ghearele ei. S-a instalat printre gândurile lui, în visele lui. Nu se poate lepăda de frică, nici în somn. Ce să facă? Spre ce orizont se îndreaptă? Ce alternativă are? Cineva, undeva, într-o carte, chiar scrisese despre el că trăieşte un destin tragic: „Dacă-şi dă drumul de pe creastă, se îneacă; dacă rămâne, se sufocă".

— Aşa este! aproape că strigă Preşedintele, privind speriat coroanele arborilor seculari. Ce vă pasă vouă? Ce ştiţi voi ce-i frica? ridică el pumnul către lumea vegetală din jur. Frica îi paralizează. Nu poate gândi. Nu poate dormi. Nopţile îi sunt bântuite de vedenii macabre. Fantasme cu morţi împuşcaţi. Nu spintecaţi. Nu spânzuraţi. Doar morţi împuşcaţi. Şi un vacarm îngrozitor. Ca de război nesfârşit. Iar colo şi colo, incendii devastatoare, colosale, şi urlete metalice, şi trupe negre mărşăluind peste cadavrele împuşcate. De ce l-a ascultat pe Gorbaciov? O veche vorbă din bătrâni zice că întotdeauna trebuie să te fereşti de oamenii însemnaţi pe frunte. El, Leon Lotreanu, de ce nu s-a ferit? De ce l-a ascultat orbeşte? De ce a mers, ca un habotnic, pe mâna lui? Pe directivele lui? Şi ce dacă semnase atunci, cu treizeci de ani în urmă, angajamentul acela la Kremlin? Atunci era altă lume, alţi oameni, altă istorie. Gorbaciov a fost un idiot. Asta a fost. S-a crezut Mesia. Marele Mântuitor al ruşilor. Providenţialul. Reformatorul. Rahat! Ce să reformezi? Comunismul? înseamnă să-l spargi, pur şi simplu. E ca şi cum ai sparge un ou! Când spargi un ou, e spart şi gata. Nu-l mai poţi reforma. Nu mai poţi face alt ou din el. Aici, Salin se dovedise mai isteţ, rânjind superior în faţa unor ziarişti occidentali, care îl înghesuiseră cândva cu nişte întrebări despre Gulagul sovietic: „Dar voi ce vreţi, măi oameni buni, să faceţi şi omletă şi să rămâneţi şi cu ouăle întregi!"

Gorbaciov, însă, nu făcuse nici omletă, dar nici oul sovietic nu mai era întreg. Complicatul eşafodaj perestroikist se dovedise, până la urmă, un fiasco. Total. Mizerabil. La drept vorbind, ca să fie sincer cu sine însuşi, sincer până la capăt, Leon avusese nevoie de Gorbaciov. Şi nu invers. Ideile lui Gorbaciov se mulaseră perfect peste ambiţiile politice ale domnului Leon Lotreanu. Voise puterea, cu orice preţ. Servindu-şi, de fapt, propriile interese, Lotreanu urmaşe, punct cu punct, riguros, toate prevederile secrete ale faimosului plan „Dnestr",

întocmit de KGB încă din 1978 şi avizat recent de Gorbaciov.

Conform planului, întâi şi-ntâi, Leon organizase Liga. Liga Renaşterii Naţionale. În al doilea rând, pusese Armata şi Securitatea sub aceeaşi caschetă kaghebistă: generalul Nicolae Militaru. În al treilea rând, pentru captarea simpatiei internaţionale, Leon inventase povestea cu teroriştii, lansând, simultan, zvonul că dictatorul şi teroriştii lui au ucis zeci de mii de demonstranţi, în al patrulea rând, a informat permanent Moscova asupra stadiului loviturii de stat. În al cincilea rând, a solicitat posibilitatea intervenţiei militare a URSS, în caz că lucrurile ar fi scăpat de sub control. Singurul lucru care nu se afla prevăzut în planul „Dnestr" era asasinarea soţilor Ceauşescu. Această operă fusese integral numai a lui, a lui Leon Lotreanu. Săvârşită în numele valorilor umane ale comunismului, întinate de fostul tiran.

— Vorbe! îşi zicea, de astă dată resemnat, Preşedintele. Eufemisme! Poleială de virtute, peste gestul răzbunării.

Leon se răzbunase pentru douăzeci de ani de umilinţe. Gestul ucigaş fusese exclusiv rodul uriaşei un care se cuibărise în germinând acolo, crescând, otrăvindu-l. Lotreanu, în România! Şi făcuse datoria cu prisosinţă.

— Dar Gorbaciov? Ce-a făcut Gorbaciov? A devastat cea mai grandioasă construcţie a veacului douăzeci: ţară Sovietelor. A făcut-o ţăndări. Oare, să fie şi aici tot mâna Consiliului Suprem al Iluminaţilor? se întreba trist, îngrozitor de trist, Preşedintele, plimbându-şi dureroasele amintiri prin grădina Cotrocenilor.

La urma urmei, Gorbaciov îşi încheiase şi el menirea şi plecase. Maurul îşi făcuse datoria! Iar domnul Leon Lotreanu rămăsese singur-singur. Rămăsese de izbelişte, în faţa lumii întregi, de parcă ar fi rămas în curul gol. A fost, atunci, un sentiment infernal de prăbuşire. Gorbaciov plecase la mama dracului, lăsând în urma lui o bulibăşeală cumplită. Leon rămăsese, ca prostu-n târg, cu toate păcatele năruindu-se asupră-i: Liga, teroriştii, Securitatea, Armata, 1104 morţi, 3352 răniţi, incendii sinistre, care mistuiseră edificii naţionale, şi cu ţara împărţită în două imense tabere duşmane. Ce să facă? Ce trebuia să facă? Leon trebuia să iasă cumva din această fundătură istorică. Să abjure? Să-şi recunoască eşecul? Să se lepede de comunism? Să regrete? Să se căiască? Nu i-a fost deloc uşor. A încercat din toate, câte puţin. Leon Lotreanu se trezise deodată singur în faţa istoriei. Atunci a

simţit, pentru prima dată, frica, dându-i târcoale, ca un stol de corbi flămânzi. De atunci, visează numai oameni împuşcaţi, împuşcaţi în gât. În gură. În albul ochilor, împuşcaţi în inimă, împuşcaţi în mijlocul frunţii. Exista o precizie stranie în toate acele împuşcături letale. Nu fuseseră gloanţe rătăcite. Ci punct ochit, punct lovit. Şiruri înspăimântătoare de cadavre, şiruri nesfârşite de răniţi se târau prin visele lui, sângerând, gemând sau tăcuţi ca nişte statui.

Un avocatei de Slobozia

Gata! şi-a zis, la un moment dat, proaspătul Preşedinte al României. De-acum, gata! Morţii cu morţii şi viii cu viii. Viaţa merge înainte. Cu – sau fără Gorbaciov. Cu sau fără Moscova.

— România trebuia guvernată. Prezidată. Puterea forată asemenea banilor murdari – trebuia spălată repede, cât mai lepede. Trebuia albită. Oficializată. Lui Leon îi trebuia numaidecât o echipă. Şi-a făcut echipă. Şi şi-a reamintit atunci un proverb chinezesc, auzit încă de pe vremea când era student la Kremlin: „Politica este asemenea unei curtezane: se uită galeş la tineri, dar se oferă bătrânilor". Cum, adică, să se înconjoare numai de bătrâni? Să vadă numai mutre de moşnegi în jurul său?

Numai vechituri? Boşorogi? Ia mai dă-i dracului de chinezi! Ăştia întotdeauna văd lucrurile aiurea. Răsturnate. Şi şi-a croit echipă tânără. Exact ce-i trebuia: tinereţe.

În fruntea Guvernului, l-a pus pe Romul Petrean, un bărbat stilat, abia săltat peste 35 de ani, frumos ca un gigolo, şcolit prin ţări străine, fiu de ilegalist, dotat cu un şarm irezistibil. De fapt, Romul Petrean îi fusese oarecum impus. Fusese voinţa Baronului. Dar asta era altă poveste. Ceilalţi miniştri însă emanaseră exclusiv din voinţa lui Lotreanu. La Interne, l-a aşezat, deasupra unei turme de generali, pe Dinu Iocan Turtureanu, un avocatei de Slobozia, tânăr şi el, guraliv şi iute ca argintul viu. La Externe, a plantat un bărbat înalt, prezentabil, afabil, care nu împlinise încă 40 de ani, dotat cu o charismă cuceritoare: Doru Veleşcanu. La Securitate, pardon SRI – adică, Serviciul Român de Informaţii – l-a adus pe mai vechiul său prieten, fostul căpitan de Securitate Virgil Măgureanu, un tip rasat, trecut de 40 de ani, dar cu o mutriţă de adolescent şmecheros, zâmbind subţire şi cordial, afişând un aer de boem, de sub care însă te perfora o privire fixă, rece, ca de cobră regală. La Finanţe, l-a chemat pe un ţâşti-bâşti cârlionţat, uşor peltic, celibatar încă la 37 de ani, tobă de carte: Georgin

Florescu.

Liga o lăsase pe mâna unei conduceri bicefale: preşedinte – Daion Doroga, un flăcău serios, studios, ambiţios, dar şantajabil, ginerele lui Lazăr Marinescu, fost ministru al Agriculturii pe vremea comuniştilor; preşedinte executiv – Ovidiu Găman, un profesoraş somnolent, molâu şi cu priviri veşnic spăsite, ca un şcolar prins cu fiţuica pe bancă. Tot ei – Doroga şi Găman – tăiau şi spânzurau în cele două camere ale Parlamentului. Şi lista era lungă. Lungă şi tânără. Lotreanu ţinuse, totuşi, pe lângă el şi câţiva venerabili din vechea gardă: Nicolae Militaru, Jean Moldoveanu, Vasile Ionel.

— Extraordinar! tresări violent Preşedintele, în mijlocul unei alei şi la capătul unui gând. Extraordinar!! Toţi cei trei bătrâni păstraţi lângă el erau generali. Generali bătrâni. Trecuţi Prin instrucţia Moscovei. Trecuţi prin dârmonul KGB-ului. Bref: oameni verificaţi. De nădejde. Pe care poţi conta oricând.

Avuseseră dreptate chinezii cu proverbul ăla al lor. De ce nu-l înţelesese? De ce nu-l aplicase în practică? De ce dăduse politica pe mâna tinerilor? Din spirit de frondă? Din prostie? Sau pentru că lui însuşi îi era teamă de bătrâneţe? Oricum, avea să plătească, mai târziu, cu deziluzii cumplite nesocotirea acelei înţelepciuni din ţara Kitailor. Trădarea tinerilor!

Marea schismă, în urma căreia Liga se despicase în două cioburi enorme: Liga Renaşterii Naţionale şi Alianţa Democrata. Tot ceea ce zidise în doi ani, fusese gata-gata să se spulbere, sub forţa turbulentă, devastatoare a unor tineri, pe care chiar el, Leon, îi ridicase din anonimat, din neant, din nimic şi-i făcuse mari demnitari. Profund dezamăgit, dar şi furios pe eşecul său, domnul Leon Lotreanu recursese la eternul scenariu al mineriadelor. Mai organizase deja trei în 1990. Încă una, în 1991, îi va alunga pe trădătorii din Palatul Victoria. Iar în fruntea trădătorilor, nimeni altul decât primul ministru. Romul Petrean.

La amintirea acestui nume, Preşedintele aproape că icni, se poticni din mersul său băţos, nervos, apoi se opri numaidecât, stană de piatră, cu privirea fixată în pământ, fulgerat de arsura unei necruţătoare întrebări:

— Oare, Romul Petrean mă urăşte tot aşa de crunt, cum l-am urât eu pe Ceauşescu? şi nu-şi putu reprima un fior de spaimă, amintindu-şi de zidul însângerat de la Târgovişte.

CAPITOLUL 13

Motto:

Sub patronajul lui Răzvan Temeşan, unul dintre artizanii dezastrului financiar al României, de la Bancorex s-au furat două miliarde de dolari. Cea mai mare parte din aceşti bani a ajuns în buzunarele PDSR.

Bogdan Comaroni

Partidul zăbăucilor

Luni dimineaţa. Arcul de Triumf. Fix la orele opt, un BMW superb, cafeniu-metalizat, a oprit lin, parcă plutind, lângă bordura trotuarului, la un pas de Daion Doroga. La volan, Baronul. L-a salutat, i-a deschis portiera din faţă. Daion s-a prelins sportiv înăuntru, şi-au strâns mâinile, geanta de voiaj a aruncat-o pe canapeaua din spate. Baronul a demarat în trombă. Şofa impecabil. Relaxat. Doroga nu se mai aflase niciodată atât de aproape de enigmaticul şi temutul domn Ion Popescu, despre care chiar şi Mătuşa de la Cotroceni vorbea cu un soi de sfială evlavioasa. Temându-se, desigur, mai puţin de Dumnezeu, decât de Baron…

Până la Ploieşti, au bârfit despre politică, despre ţărănişti, despre liberali, despre social-democraţi, despre stânga, despre dreapta, despre centru, despre extreme, au făcut amândoi un haz nebun despre Partidul România Pitorească. Apoi, deodată, Baronul a devenit sever, afirmând imperativ, fără drept de apel, că dacă nu ar fi existat pe eşichierul politic românesc un astfel de partid ca România Pitorească şi un astfel de lider precum Ion Paul Rogojanu, tribunul pitoreştilor, ar fi trebuit inventaţi. Neapărat inventaţi! Pentru că, fără aşa ceva, nu se poate.

— Pricepi, Daion? îl întrebase grav, furându-l scurt, cu coada ochiului, bătrânul de la volan. Apoi, adăugase şnur. profesional: Un astfel de om şi un astfel de partid coagulează în jurul lor toţi disperaţii şi declasaţii unui popor. Toţi zăbăucii, îi disciplinizează. Le conferă un ideal. Le întreţine o iluzie, nelăsându-i să se disipeze în trupul social. Oprindu-i să se împrăştie, să explodeze în punctele cete mai sensibile, cele mai vulnerabile ale societăţii. Ci, polarizându-i, strângându-i cu o putere demonică sub umbrela unui partid, şeful lor suprem, tribunul, conducătorul lor îi lasă, când şi când, să urle, să hulească, să se descarce de otrava neputinţei, de răutate, >? gânduri turbate, oferindu-le imensa plăcere de a înjura pe toată lumea, după care,

energia lor malefică subţiindu-se, diluându-se, se liniştesc, nu mai constituie un pericol politic. Trebuie să recunoşti şi tu, Doroga dragă, că Rogojanu este un tip dat dracului său, dacă vrei, providenţial!

Pentru că, fără el, fără Partidul România Pitorească, am fi avut multe şi sângeroase tulburări în ţară. Nu te-ai întrebat niciodată, de ce extrema dreaptă din România aproape că a sucombat? Pentru că au sufocat-o pitoreştii lui Rogojanu. I-au luat aerul. Uită-te la alte ţări care nu au un astfel de partid şi să vezi ce ravagii au făcut extremiştii. Germania, de pildă, sau Anglia, ori Italia, Franţa sau Statele Unite: explozii, atentate, maşini infernale, clădiri aruncate în aer, masacre. Desigur, nu este un simplu raport, ca de la cauză la efect. Realitatea este mult mai complexă. Dar, poţi să nu recunoşti funcţia de asanare socială a unui tip ca Ion Paul Rogojanu? Nu poţi. Dacă nu era el, trebuia să inventăm noi înşine unul. Sau, poate mai ştii, chiar noi l-am inventat! conchise Baronul pe un ton pişicher, de om care le ştie pe toate.

Evadare rupestră

Trecuseră de Ploieşti. Urcau spre Câmpina. Au oprit în Buşteni. Lângă poalele munţilor, pe un drumeag periferic, la umbra unui pâlc de brazi. Acolo au coborât amândoi din maşină, s-au întins, s-au dezmorţit, Baronul a scos din portbagaj două echipamente pentru excursii montane: bocanci uşori cu crampoane din oţel, pantaloni bufanţi, hanorac, şepci cu cozorocul lat cât o streaşină, ochelari de soare, câte un piolet pe post de baston şi rucsacul în spinare. Hainele noi veneau exact pe măsura lui Doroga. Se schimbaseră în tăcere, repede, milităreşte, aşa echipaţi arătau mai tineri, Daion parcă era un student, iar Baronul un profesor de sport, amândoi cotropiţi de vraja munţilor. Au abandonat BMW-ul, au plecat, Doroga nu întrebase nimic, Baronul nu-i spusese nimic. Au apucat numaidecât firul unei cărări, afundându-se în pădurea de brazi, ca într-un templu fabulos, cu acoperişul înalt, ciclopic, de un verde întunecat.

Cărăruia îngustă, şerpuitoare, se înfige adânc în coastele muntelui, trece pe lângă celebra Urlătoare, acolo unde apa unui izvor prăbuşindu-se din ceruri iscă un zgomot infernal, ajunge pe un mic platou neted, cenuşiu, zgrunţuros, ca o piatră arsă – chiar

Arsura se numeşte locul acela – urcând abrupt în sus, tot mai sus, către imperiul prăpăstios al jnepenilor. La Crucea de pe Caraiman, Baronul şi Doroga vor ajunge după prânzul cel mare. Mâine, vor fi la

Babele şi Cabana Bolboci. Poimâine, miercuri, vor poposi la Observatorul astronomic de pe vârful Omul, iar seara vor coborî, vor reveni în Buşteni, de unde vor pune cap-compas Bucureştiul. Miercuri noaptea, vor ajunge acasă. Dar până miercuri noaptea, mai era parcă un veac. Un veac de singurătate. Şi câte lucruri nu poţi afla, nu poţi descoperi într-un veac trăit în singurătatea captivanta şi covârşitoare a munţilor?

CAPITOLUL 14

Motto:

Interesele structurilor crimei organizate – care se dezvoltă ca un cancer galopant sub guvernarea Văcăroiu – nu cedează, niciodată, în raport cu interesul naţional. Agresivitatea acestor structuri pune în pericol siguranţa naţională, în cel mai înalt grad. Complicii lor sunt infiltraţi până în cele mai înalte sfere ale clasei politice, ale administraţiei centrale şi locale, ale tuturor instituţiilor, de la Justiţie, până la Serviciile secrete.

Sorin Roşca Stănescu

Microfonul din pantaloni

Ziarele şi televiziunea nutreau o fascinaţie morbidă faţa de crima organizată. Se ghicea, adeseori, printre rânduri tipărite, printre imagini difuzate, un soi de admiraţie bizara. Extravagantă. Se vorbea despre afacerea grâului, despre afacerea vapoarelor, despre firmele – căpuşă, despre evaziunea fiscală, despre economia subterană, se vorbea despre delapidarea băncilor. Presa descria cu lux de amănunte, înfierând marile tunuri financiare, noile imperii de tip mafiot, luxul ridicol al miliardarilor de carton, dar se ghicea, totodată, dincolo de cuvintele corozive, acuzatoare, şi o admiraţie abil disimulată…

Mihai Negulescu, alias Mişu, ştia că, dincolo de aparenţe, presa poate fi de partea lui. Era încă un om puternic. Foarte puternic. Dispunea de resurse de putere, despre care Dan Mircea Hariton nu avea habar. Ce-o fi crezut boşorogul ăla colţos şi infatuat, că îl pusese pe Mişu la pământ? Că-l jucase în picioare? Că îl înspăimântase de moarte? Mihai Negulescu ştia despre sine că este un os greu de ros. Un dumicat greu de înghiţit. Ştia că era făcut dintr-un material dur. Casant. Greu de ronţăit. Greu de digerat, „îşi va rupe dinţii în curul meu!”, gândise încrâncenat Mişu, după ce-i predase lui Hariton toate video-casetele cu Mariana şi Tomiţă. Originalul şi cele trei copii. Nu se va lăsa! Hariton va plăti scump această umilinţă, îngrozitor de scump.

Mihai Negulescu pierduse un restaurant, o consignaţie, câteva buticuri. Adică, un fleac. Reţeaua de afaceri a lui Mişu se întindea, însă, mai departe, către zone obscure, pe care Hariton nici nu le bănuia! Ce-şi închipuise bătrânul ăla arogant şi nebun. Că e mare pută în nu ştiu ce Sistem? Dan Mircea Hariton îi vorbise despre un anumit Sistem, al cărui buton interzis fusese atins de Mişu. Ei, şi? Are şi Mişu Sistemul lui. Butoanele lui. Dovada: toată discuţia dintre Hariton şi Mişu fusese înregistrată, mot à mot, pe un micro-reportofon disimulat în centura pantalonilor. Mişu se umilise, se conformase întocmai dorinţei imperative a bătrânului, plecase, se întorsese, îi adusese toate video-casetele alea, în care nevasta secretarului general al Guvernului se regula cu unul din bodyguarzii lui.

Toate video-casetele? Aşa ceva numai tâmpitul ăla de Hariton îşi putea închipui. Pentru că Negulescu îşi mai păstrase o copie. Pentru presă. Tot pentru presă, avea în buzunar şi caseta micro-reportofonului. În faţa lui Dan Mircea Hariton, Mişu coborâse fruntea supus, dar sub fruntea lui germinau, roiau gânduri răzbunătoare. Mişu devenise robul acelor gânduri. Va fi o răzbunare cumplită. Teribilă. O răzbunare pedepsitoare. Să se ştie – o dată pentru totdeauna – că lui Mihai Negulescu nu-i este frică de nimeni. Şi chiar dacă ar fi să piardă totul, chiar de-ar fi să piară, va pieri de gât cu Hariton. Cu tot Sistemul lui. Presa îi va zdrobi pe toţi în malaxorul ei uriaş. Îi va mistui. Vor fi transformaţi apoi în dejecţii, îngropate adânc în uitare. Lui Mişu nu-i este frică. Nu i-a fost niciodată frică. Nici măcar atunci, pe Dunăre, în mijlocul Dunării, în mijlocul nopţilor geroase, furtunoase şi, de jur-împrejurul lui, grănicerii înarmaţi până în dinţi. Ehei, prin ce vremuri câinoase trecuse el! Contrabanda cu benzină. Clisura Dunării. Celebră pe vremea embargoului. Acolo se născuseră mulţi miliardari, stipendiaţi politic tocmai de la Bucureşti. Mihai Negulescu îşi reaminti cu o plăcere perversă, posesivă, de vremurile acelea nu prea îndepărtate. Barca de mare viteză, pe care o cumpărase de la un neamţ, avea două motoare Mercury, de 275 cai putere, parbriz de sticlă antiglonţ, vâsle puternice din duraluminiu, în caz de avarie, şi o mitralieră Browning de calibrul cincizeci. Prindea peste 150 km pe oră şi era mai rapidă decât orice ambarcaţiune a poliţiei de frontieră. Nu fusese prins niciodată. La început, avusese o barcă, apoi cinci, apoi douăzeci. Aşa făcuse o avere enormă, îşi plătise, la rându-i comisioanele grase, risipite prin buzunarele unor miniştri. Aşa

ajunsese Mişu unul din cei mai respectaţi miliardari din România. Nu miliardar de carton, ca Ilie Alexandru, boul ăla din Slobozia, ci miliardar din aur. Aur curat. Curat, pentru că şi operaţiunea de spălare a banilor murdari se încheiase cu un succes enorm. Iar acum, moş Pârţ ăsta de Hariton vrea să-mi tragă preşul de sub tălpi? Mie? se întreba Mişu vexat. Insultat. Tocmai mie? Vrea să mă doboare? Să mă răstoarne? E un cretin, dacă îşi închipuie aşa ceva. Un cretin, cu Sistemul lui cu tot…

Clubul cocoşaţilor

Era noapte. Abia se înnoptase. Mihai Negulescu mergea pe stradă, cu mâinile vârâte până la cot în buzunarele fulgarinului uşor, mătăsos, şi se trezi fredonând melodia aia ciudată, obsesivă, din serialul „Zona crepusculară". Renunţase la maşină, ia bodyguarzi, de dragul acelei scurte plimbări pe jos. Când se plimba pe marile bulevarde, cu trotuarele lor doldora de pietoni, când se strecura anonim printre ceilalţi oameni, simţea mai bine pulsul cetăţii, mai viu, gândea mai limpede. Era mai lucid. Mai ales când avea o întâlnire importantă, Mişu se ducea pe jos. Singur. De astă dată, avea întâlnire cu o ziarista de la un cotidian central. Ziar de scandal. Ziar de spaimă. Un soi de groapă de gunoi – uriaşă, puturoasă – în care erau tăvăliţi, de-a valma, politicieni, popi, generali, miniştri, funcţionari publici. Nu scăpa nimeni. Tirajul era imens. Patronul publicaţiei – unul din magnaţii presei din România – recunoscuse el însuşi, cu un dezarmant cinism, într-unul din editorialele sale: „Aşa cum banii nu au miros, nici ziarul meu nu are culoare politică. Nu are stăpâni. Singurul ei stăpân este cititorul. Iar în relaţia dintre mine şi cititor, spânzură principiul Şeherazadei. Eu trebuie să-i servesc cititorului poveşti care de care mai captivante, altfel îmi taie gâtul. Adică, nu mai mă cumpără nimeni. Şi pier. Iar, ca să nu pier, îi servesc exact basmele pe care le vrea. Şi ce sunt altceva scandalurile publicate de mine, decât basmele de altă dată din celebra carte „O mie şi una de nopţi"? Dacă presa va prelua scandalul Mariana-Hariton, el, Mişu, va fi răzbunat. Răzbunat! Pentru că trăim într-o lume rea! îşi zicea el înfiorat de gânduri fierbinţi. Râul ne înconjoară de pretutindeni. E statornic. Binele e doar pasager. Un pasager grăbit. Foarte grăbit. Şi foarte zgârcit. Este o lume urâtă. O lume cocoşată. Ca un sinistru club ai cocoşaţilor. Deopotrivă, sinistru şi tragic. Nu contează, orice am face noi. Nu putem scăpa de cocoaşă. Câştigă întotdeauna cel mai rău. Asta e clubul pe care ni l-am construit

noi înşine. Aşa a fost la început. Ne-a plăcut. Acum pute. Pute al dracului de urât. Ne place sau nu, acum nu mai putem evada din Clubul Cocoşaţilor.

Pentru că am devenit urâţi. Şi răi. Şi răutatea noastră se vede de la o poştă, ca o cocoaşă. Purtăm răutatea cu noi, în noi, ca pe o funestă povară. Iar dacă cineva îţi spune că nu este adevărat, înseamnă că e un mincinos. Mihai Negulescu mai avea câteva minute până la locul întâlnirii: restaurantul „Solaris", în inima târgului. Palatul telefoanelor e în faţă, pe dreapta, dincolo de el, puţin mai departe, pe stânga, domina cupola argintie a stabilimentului de lux „Solaris"...

Ucigaşul are perciuni castanii

Restaurantul era full. Numai lume bună. Gusturi rafinate. Cosmopolite. Interiorul era luminat de un stroboscop violet, efectul fiind extraordinar, reflectat în pereţii îmbrăcaţi cu sticlă fosforescentă. Dansatoare foarte tinere, în costume Lycra, se fâţâiau pe o scenă micuţă, cât un fund de farfurie. Boxele vibrau greoi, lepădând în aerul electrizant una din melodiile lui Prince. Cârnăciorii olteneşti, pastrama şi jumătăţile de pui rumenite din farfuriile Wedgwood potoleau foamea muşteriilor. La fel supa de pasăre şi caviarul Beluga malossol caspian de pe platourile din argint patinat. Iar sticlele de Krugs Clos du Mesnil erau aliniate ca nişte bodyguarzi de serviciu. O picoliţă apetisantă, cu trup de fotomodel într-o uniformă albastră, impecabilă, plutea printre mese cu un platou uriaş, pe care se răsfăţau trei cupe de cristal Bohemia şi o sticlă de Courvoisier VSOP. Nu mai cânta Prince. Cânta Madonna celebrul şlagăr „Holiday". Lângă bar, un grup de senatori, cu guşile revărsate peste gulerele albe, cu dungi albastre. Nevestele senatorilor, în rochii lungi, decoltate, sclipitoare, înzorzonate cu perle şi diamante veritabile, se hlizeau la sceneta pe care evoluau, de astă dată, doi bărbaţi sexy, aproape goi, şi chiriau excitate, ca nişte vânzătoare în piaţa Matache Macelaru.

În acelaşi restaurant, lângă intrarea tivită cu baldachin auriu, se mai afla şi un bărbat tânăr, cu perciunii castanii, stufoşi, cu un aer distins de intelectual fin, care se cufundase în lectura unei reviste. Era îmbrăcat într-o haină gri, peste o cămaşă albă, maculată, închisă până la gât. Fără cravată. Pantalonii negri.

Ochelarii de vedere Morgan, mari, pătrăţoşi, cu lentile umbrel, îi acopereau cu desăvârşire ochii. Aştepta de zece minute, singur la masă, în cârciuma aia de lux, plantată exact vizavi de Cercul Militar.

Sorbise o singură dată din paharul auriu: Grasă de Cotnari. Era vinul lui preferat. Dar acum, nu pentru preferinţele sale venise. Avea de executat un ordin. De fapt, un contract, încasase preţul. Trebuia să livreze serviciul. Deodată, auzi vocea lui Edith Piaf cântând „La vie en rose" din boxele stereo ale localului. Era semnalul. Se ridică, îşi scoase calm pistolul cu surdină, de la brâu, ţinti scurt în fruntea lui Mişu care tocmai îşi făcuse apariţia în restaurant, trase, omul se prăbuşi, parcă se împiedicase de ceva. Altcineva se aplecă rapid asupra lui Mişu, îl buzunări, găsi ce trebuia găsit, se ridică, pluti parcă printre mese, către bar, dispăru în grupul senatorilor. Asasinul era deja afară, pe motocicleta lui ultrarapidă. Dispăruse şi el. Somptuosul „Solaris" se transformase într-o hărmălaie de spaimă nebună…

CAPITOLUL 15

Motto:

Eu nu cred deloc în mitul presei care poate modifica situaţia politică. Nu! Dimpotrivă, am convingerea că presa spune exact ce gândeşte cetăţeanul de rând şi amplifică la maximum un sentiment dominant. Nimic mai mult decât atât. Restul sunt exagerări, orgolii sau neputinţă.

Bernard Guetta directorul hebdomadarului politic francez „Le nouvel observateur".

Consiliul Suprem al Iluminaţilor

Feerie în piatră. Piatră şi brazi. Şi cerul înalt. Pur. Geana orizontului – limpede şi clara – închipuia un filigran uriaş ţesut din arabescuri fantastice. Departe, în vale, siluetele geometrice ale caselor, ale grădinilor, ale drumurilor captau privirile cu liniile lor perfecte, suspendate parcă între cer şi pământ. Priveliştea era adâncă. Solemnă. Daion Doroga nu mai fusese niciodată înfiorat de asemenea emoţii superioare. Purificatoare. Se simţea extraordinar. Făcuseră popas pe un tăpşan cât o prispă. Baronul se răsturnase pe spate, cu ochii înfipţi în catapeteasma celestă. Daion, încă în picioare, înmărmurit de priveliştea captivantă de la poalele Bucegilor…

— Lumea aceasta a noastră, de când există ea, de când există istorie şi de când există bani, deci cam de vreo cinci milenii – începuse, la un moment dat, să-i povestească Baronul, în popasul acela din pleasna munţilor. Doroga îl asculta cuminte, concentrat, expresiv, Baronul îşi desfăşura expozeul amplu, întortocheat, făcea ocoluri lungi, se pierdea în amănunte, aparent se pierdea, revenea apoi cu explicaţii,

unele palpitante, altele stufoase, o aglomerare doctă de cifre, date, nume, locuri, evenimente, exemplifica o idee, o concluzie, un principiu, sărea cu gândul în altă parte, făcea o precizare, puncta o întâmplare, un sentiment, o întrebare retorică, se întorcea apoi pe firul lucid al povestirii, legând, închegând la un loc o planetă de gânduri rostite cu glasul domol, persuasiv, gânduri diferite, gânduri contradictorii, gânduri disperate şi totuşi configurând, ca într-un enorm mozaic, un singur chip al Puterii, chipul ei secret, ocult, chipul interzis muritorilor de rând, refuzat celor de dincolo de porţi, celor dinafară cercului de iniţiaţi, chipul iluminat al Puterii.

— Aşadar, de când există istorie scrisă şi de când există bani, repetase stăruitor Baronul, lumea nu a fost condusă nici de regi, nici de împăraţi, nici de preşedinţi, nici de prelaţi, nici de dictatori, nici de parlamente şi nici de guverne, ci de Iluminaţi. Dintotdeauna, lumea a fost condusă de Iluminaţi. De oameni care nu se afişează niciodată în public. De oameni care nu se bat niciodată cu pumnul în piept, în faţa maselor isterizate de vraja unei idei.

De oameni care niciodată nu depăşesc pragul umbrei. Ei sunt eminenţele cenuşii ale speciei umane. Ei guvernează. Ei controlează din culise tot ceea ce se face, la vedere, pe scena lumii. Pe scena politică. Pe scena economică. Pe scena militară, culturală, religioasă. Şi totuşi, Iluminaţii nu sunt supraoameni. Nu sunt fiinţe perfecte. Nu provin dintr-o rasă privilegiată. Ci sunt oameni, pur şi simplu. Din toate rasele, din toate culturile, din toate straturile sociale. Dar care aparţin unei singure organizaţii mondiale secrete, absolut secrete: Consiliul Suprem al Iluminaţilor. Puterea lor, imensa lor putere, consistă într-un anonimat desăvârşit. Iar instrumentul acestei puteri – dragă Daion – teribila forţă, arma temerară care poate lovi oricând, oriunde şi pe oricine, sunt banii. O, sancta simplicitas! olia Baronul. Cât de simplu e: banii! Cea mai terifiantă invenţie a omului. Cea mai cumplită. Cea mai fecundă. Banii – o invenţie deopotrivă sublimă şi diabolică. Specia umană a produs o singură invenţie cu adevărat gigantică, genială: banii. Pricepi, Daion, ce vreau eu să-ţi spun? Aş dori să înţelegi sensul exact al acestor lucruri. Poftim, hai să ne ducem, pentru câteva momente numai, hai să pătrundem într-un teritoriu care îţi este perfect familiar: marxismul. Aminteşte-ţi că Marx – pe numele său real Mordehai Levi – a scris undeva o frază celebră: „Am descoperit un secret istoric: comunismul trebuie să triumfe, pentru că duşmanul

său capitalismul îi aduce triumful". Ţi-ai amintit? Fraza aceasta a făcut de mai multe ori înconjurul pământului. Pe seama ei, s-au scris biblioteci întregi de tratate. Ca să vezi cum se pot prosti nişte oameni deştepţi, cultivaţi şi de bună credinţă. Pentru că Marx a fost, într-adevăr, genial. Dar şi diabolic. De ce? Simplu: aşa a fost manipulat de Iluminaţi. Marx era unul din membrii marcanţi ai lojei „Alianţa Drepţilor", care nu era altceva decât o filială a organizaţiei secrete „B n-ai b rith", adică Fiii Alianţei", al cărei maestru – conducător făcea parte din Consiliul Suprem al Iluminaţilor. Ulterior, loja „Alianţa Drepţilor" s-a transformat în loja „Comuniştilor", iar în 1847, la Londra, a devenit „Liga Comuniştilor", de unde s-au născut apoi alte partidele comuniste ale lumii. Dar asta este deja istorie. Să nu divagăm prea mult.

Aşadar, diabolicul Marx, la sugestia Iluminaţilor, a reuşit să-i păcălească pe toţi oamenii de ştiinţă care s-au aplecat asupra operei sale. Întrucât în germenele tezei sale se afla însuşi resortul autodistrugerii. Ca o maşină infernală, magistral camuflată. Ca o bombă cu efect întârziat. Ca şi cum ar fi vrut să spună: „Nu vă atingeţi de capital, pentru că acesta ne va aduce plocon comunismul". Şi comunismul a tot crescut, s-a lăţit, s-a lungit, s-a îngrăşat, aşteptând să triumfe. Până când maşina aia infernală a făcut „pod", iar comunismul a fost înghiţit, cu fulgi cu tot, de acelaşi etern demon: capitalul. Adică, banii. Quod erat demonstrândum!

Hai să ne apropiem, acum, de Revoluţia decembriştilor noştri, din 1989, şi să ne aplecăm cu un ochi rece, atent şi avizat asupra acelor apocaliptice evenimente. Ce observăm? Ce descoperim? în vreme ce poporul inundă străzile şi urlă surescitat lozinci: „Ole, ole, Ceauşescu nu mai e!" – „Jos comunismul!" – „Jos Lotreanu! „– „LIN – KGB" ele; în timp ce oameni disperaţi ocupau Piaţa Universităţii, ori alţii făceau liste cu guverne în Piaţa Revoluţiei, sau nişte actori tembeli ordonau incendierea Bibliotecii Universitare; în vreme ce unii chemau hoarde de mineri pentru a se răfui cu adversarii politici, iar alţii mărşăluiau în nesfârşite şi belicoase manifestaţii, ori ocupau Televiziunea sau azvârleau cu cocteiluri Molotov în sediul pustiu al Ministerului de Interne; în vreme ce unii trăgeau cu pistoalele – mitralieră din ură, sau din frică, sau din răzbunare, sau din ordinul criminal al unor idioţi avizi de putere, iar alţii mureau ca proştii, purtaţi de avântul ameţitor al revoltei, scandând cu o sfântă inocenţă: „Vom muri, dar vom fi

liberi!”; în timp ce unii telefonau la Moscova şi raportau îndeplinirea planului „Dnestr”, iar alţii furau documente secrete din dosarele Securităţii, pentru şantajele de mai târziu; în vreme ce unii se băteau pe ciolanul politic, înjurându-se ca la uşa cortului, iar alţii perorau în Parlament, sufocau Parlamentul cu lungi tirade populiste; ei bine, în tot acest timp, a existat un grup restrâns, foarte restrâns, de oameni iniţiaţi, de intermediari ai Iluminaţilor, care au pus mâna pe putere. Pe adevărata putere. Puterea magică a finanţelor. Şi au înfiinţat bănci. Acolo, în acele bănci, se află toată puterea României.

Puterea absolută. Ai văzut cum arată Bucureştiul după nici cinci ani de zile? Zeul păgân – adică, banul – şi-a înălţat temple somptuoase aproape la fiecare colţ de bulevard. Cele mai elegante, cele mai luxoase şi ultramoderne edificii sunt sediile băncilor. Băncile! Un veritabil stat în stat. Acolo, se câştigă cele mai mari lefuri din ţară. Acolo, se pune la cale destinul României, iar nu în Parlament. Stăpânii acelor bănci sunt şi stăpânii ţării, conducătorii ei temuţi, iar nicidecum voi, politicienii. Acolo, în imperiile financiare, se urzesc cele mai sofisticate planuri. Totul decurge legic, logic şi controlabil. Nimic nu se află sub aripa hazardului. Parafrazându-l pe Roosevelt, am putea spune că în lumea finanţelor, nimic nu se petrece întâmplător. Când se petrece ceva – un fenomen, sau un fapt, sau un gest – putem fi siguri că a f os t riguros plănuit. Hai să mai coborâm puţin prin istorie, după alt exemplu. În 1940, primăvara, Churchill era ministrul Marinei în Guvernul britanic. Prim-ministru era Chamberlain, care refuzase, încă din 1938, fotoliul de mare maestru al „Ordinului de Orania”. De asemenea, refuza să-i asculte pe mesagerii Iluminaţilor care îi sugeraseră, în mai multe rânduri, să declanşeze războiul împotriva lui Hitler. Chamberlain amâna, tergiversa. Practic, se opunea dorinţei Consiliului Suprem al Iluminaţilor. Trebuia schimbat. Urgent! Şi, astfel, Iluminaţii l-au desemnat pe Churchill, mason în grad înalt încă din 1927, să ocupe fotoliul de prim-ministru al Angliei. El ar fi declanşat imediat războiul împotriva lui Hitler. Prin vocaţie, Churchill era un luptător. Un războinic. Dar, ca persoană particulară, nu era decât un încurcă-lume, un pedant, un falit datorând băncilor britanice aproape opt milioane de lire sterline. Această datorie constituia o piedică serioasă pentru a ajunge prim-ministru. Atunci, Iluminaţii i-au cerut lui Beneş, preşedintele Cehoslovaciei, Mare pontif în „Ordinul Cavalerilor de Malta”, să rezolve problema. Beneş l-a solicitat, la rându-i, pe un

miliardar ceh, Max Loeb, proprietarul mai multor mine de diamante în Africa de Sud, să-i achite datoriile lui Churchill. Max a executat prompt rugămintea prezidenţială şi aşa a ajuns Churchill prim-ministru. Banii! Banii, dragă Daion. Aceasta este Puterea suverană care pune în mişcare şi controlează planeta numită Om.

Trădarea se plăteşte cu moartea

Baronul se ridicase în capul oaselor, era suplu, era elastic, se aşezase apoi în poziţia „lotus", atât de binecunoscută de practicanţii Yoga. Privea în susul muntelui, detaşat, interiorizat, cu nişte ochi limpezi, extraordinar de limpezi. Doroga se aşezase şi el pe un colţ de stâncă, îşi întinse picioarele, îngândurat, încordat, pierzându-şi privirile în hăul prăpăstios de sub buza tăpşanului din piatră. Asculta fascinat. Baronul îşi reluă monologul, pe acelaşi ton amical. Confidenţial.

— Dacă oamenii ar fi lăsaţi de capul lor, lăsaţi să se dezvolte liber, în mod natural, ar sfârşi, inexorabil, prin a se ucide unii pe alţii. Pentru motive eminamente străine întregului regn animal: ură, invidie, gelozie, lăcomie, rapacitate, plăcere. Omul fiind singurul animal care ucide din plăcere, în ultimii trei mii de ani, în lumea întreagă, s-au consumat douăzeci şi şapte de mii de războaie, în care au murit măcelăriţi peste cinci miliarde de oameni. Adică, aproape actuala populaţie a Terrei. De pildă, numai în anul 1991 au fost 51 de războaie locale. Şi numai în secolul nostru, al douăzecilea, au existat 104 ideologii contradictorii, exclusiviste, care nu urmăreau altceva decât exterminarea reciprocă. Fascismul a făcut peste 100 milioane de victime. Comunismul, de trei ori mai multe. Singură China a sacrificat pe altarul ideologiei comuniste aproape 80 de milioane de fiinţe umane. Şi toate aceste grozăvii au fost posibile în condiţiile când există deja Consiliul Suprem al Iluminaţilor. Există de aproape cinci milenii. Şi totuşi au fost asasinaţi cinci miliarde de oameni. Dar dacă n-ar fi fost Iluminaţii? Nu exagerez deloc când afirm că specia umană ar fi dispărut de mult. Sau ar fi fost pe cale de dispariţie. Ei bine, Daion dragă, tocmai din spiritul de conservare al speciei umane s-a născut necesitatea unei organizaţii mondiale, puternice, secrete, omniprezente, care să frâneze, pe cât posibil, impulsul ancestral de autodistrugere al oamenilor. Aşa au apărut Iluminaţii. Apoi, Consiliul Suprem…

Când vorbea despre Iluminaţi, chipul Baronului se transfigura,

zbârciturile vârstei dispăreau ca sub vraja unei lumini interioare, ochii îi străluceau de o energie stranie, subtilă, tainică, făptura lui întreagă vibra, gesturile lui deveneau scurte, tăioase, înfăşurându-l pe Doroga cu o privire hipnotică.

— Primele începuturi ale Iluminaţilor au apărut în epoca sumeriană, îşi derula mai departe bătrânul Baron solilocul său calm, cumpănit, în al treilea mileniu, înainte de Christos, în Sumer, sub conducerea generalului Lugalzagissi, s-a născut întâia grupare de Iluminaţi care, din umbră, au preîntâmpinat prăbuşirea şi destrămarea legendarului regat sumerian. Dar când, mai târziu, Lugalzagissi ajungând rege, Iluminaţii l-au sfătuit să-şi ţină în frâu lăcomia şi trufia, regele s-a înfuriat şi şi-a decapitat propriii sfetnici, crezându-se atotputernic. După nici doi ani, a sfârşit însă şi el tot sub sabie. Iar de atunci. Iluminaţii, reorganizându-se, au trecut în cea mai neagră clandestinitate. Nu au mai operat decât prin intermediari. Au devenit anonimi. Invizibili. Invizibili au fost şi în Mesopotamia, pe vremea lui Alexandru cel Mare, când purtau numele de cod „Frăţia şarpelui". De atunci, de pe vremea lui Alexandru Macedon, Iluminaţii s-au organizat în loji pe deplin conspirate, în loji sunt organizaţi şi astăzi, deşi lojile nu mai sunt învăluite în misterul absolut de altă dată, ci mai degrabă într-o discreţie densă: fie că se numesc Masoni, Iezuiţi sau Cavaleri de Malta, Grupul Bilderberg, înţelepţi ai Sionului, Templieri sau membri ai Clubului Rotary. Înţelegi, Daion? se întoarse, pentru o clipă, Baronul către mai tânărul său însoţitor, împungându-l uşor cu degetul în plexul solar, înţelegi? Vreau să te fac să înţelegi nu doar cu mintea aceste adevăruri, ci cu toată fiinţa ta. Dar, să revenim la Iluminaţi. La Consiliul Suprem al Iluminaţilor. Şi nu aş. vrea să insist, acum, mai mult asupra perioadei antice. Mai târziu, poate, cu alt prilej, ne vom găsi timpul necesar să scormonim şi prin istoria captivantă a acelor vremuri. Acum, însă, avem nevoie de prezent. Trebuie să ne oprim asupra Prezentului. Să înţelegi perioada modernă şi, mai ales, cea contemporană a Iluminaţilor. Cine sunt Iluminaţii veacului douăzeci? Pe ce organizaţii se sprijină ei? Trebuie să ştii că există o structură bine pusă la punct. Impecabilă. Un Sistem impenetrabil.

Viu! Ca un organism viu. După toate regulile artei şi ştiinţei unui front secret. Precum arta informaţiilor. Sau ştiinţa guvernării. Când e nevoie ca un secret, un anumit secret sau un pachet de secrete să fie scoase la lumină, să fie servite publicului veşnic avid de senzaţii tari, o

fac Iluminaţii înşişi. Cu un scop precis, riguros calculat: acela de a induce frica. Pentru că niciodată oamenii nu au fost şi nu pot fi conduşi cu duhul blândeţii. Ci cu frică. Frica de lege. Frica de moarte. Frica de foame. Frica de pierdere. Frica de durere. Frica de sărăcie. Frica de singurătate. Frica de pedeapsă. Chiar şi religiile tot pe frică se bazează: frica faţă de Dumnezeu. De-a lungul tuturor veacurilor, suverană a fost doar frica. Iar chintesenţa ştiinţei oricărei guvernări este exact frica…

Astăzi, Iluminaţii sunt organizaţi într-un for mondial: Consiliul Suprem. La baza căruia se află aşezate anumite structuri, bine definite, desfăşurate fie pe zone şi regiuni geografice, fie pe o sumă de vectori de putere, de influenţă, de decizie. Toate aceste structuri sunt organizaţii de tip secret sau discret. În care nu pătrund decât iniţiaţii. Adică acei oameni ce se supun jurământului de moarte. Odată intrat într-o astfel de organizaţie, rămai prizonierul ei pentru toată viaţa. Pentru că nimeni nu te obligă să te duci, să intri, să faci parte dintr-un Sistem. Te duci singur. Te duci, pentru că aşa vrei tu. Decizia este numai şi numai a ta. Îţi aparţine cu desăvârşire. Dar, după ce te-ai decis, cale de întoarcere nu mai există. După o vreme însă, dacă ai motive întemeiate, poţi să nu mai activezi în organizaţia de care te-ai legat pe viaţă: intri în conservare, în aşteptare, în rezervă. Dar dacă trădezi, preţul este unul singur: Moartea.

CAPITOLUL 16

Motto:

Lucrurile trebuie privite în faţă, fără menajamente şi fără estompări de circumstanţă: România lui Iliescu are un nivel subafrican, este subminată de racile enorme, dominată de o mizerie cruntă, de o murdărie cruntă, de o iresponsabilitate cruntă, de un troglodism crunt. Calitatea vieţii e la pământ, structurile economice sunt desfigurate, administraţia e paralizată de indolenţă şi corupţie, mediul înconjurător e sufocat de poluări extreme. Nimic nu merge normal, iar standardele europene se află undeva dincolo de orizont.

Radu Budeanu

Un tip cu picioarele pe pământ

Înserarea se lăsa lent asupra Bucureştilor, iar aerul poluat sclipea violet-portocaliu. Radu Dunca alergase toată ziua, ca un cal de curse. Se deplasa, pe cât era posibil, pe jos sau cu Metroul. Rar apela la autobuze, tramvaie, troleibuze, taximetre. Şi mai rar, la Volvo-ul gri-metalizat, aproape nou, pe care domnul Daion Doroga, preşedintele

Ligii, i-l pusese la dispoziţie. Nu-i plăcea volanul. Avea oroare să şofeze. Unul din „fixurile" lui Dudu. Avea chiar şi o teorie a lui, fistichie, pe care, mai în glumă, mai în serios, o servea oricui voia să-l asculte:

— Domnule, când mergi pe jos, eşti cuplat la pământ, la cosmos, la energiile cosmice. Când te sui în maşină, te decuplezi. Toate legăturile se duc dracului. Şi atunci energiile din tine, atomii din tine o iau razna. Te umpli de ioni pozitivi. Adică, de uzură. De boală. De cancer. S-a făcut chiar şi un studiu: morbiditatea scade invers proporţional cu numărul paşilor făcuţi pe jos. Şi am de gând să înfiinţez un club: Clubul pietonilor! E cineva împotrivă? Se abţine cineva?" Ăsta era Dunca: un tip cu picioarele pe pământ. Şi la propriu, şi la figurat…

Radu Dunca traversă sportiv scuarul din faţa Ambasadei Germane şi se apropie de sediul central al Ligii Renaşterii Naţionale. La scară, erau trase două limuzine superbe: un Mercedes negru 380 SE şi un Rolls-Royce verde Phantom. Mercedesul era al lui Daion Doroga. Când Doroga pleca din Capitală, întotdeauna îşi lăsa Mercedesul în faţa sediului central al Ligii, ca un fel de emblemă, de simbol care să stoarcă privirile trecătorilor. Dudu surâse coroziv: „Aşa, ca felinarul roşu în faţa unui bordel!" Apoi, preţ de câteva secunde, zbură cu gândul în altă parte: „Oare, unde o fi dispărut Doroga?" Azi e marţi. Marţi seara. Şi nici ieri, toată ziua, nu l-a văzut nimeni. Nici la Senat, nici la partid. Fraga Dorneanu, care de obicei ştie şi când trage un mort un fâs, zicea, pe un ton uşor conspirativ, că Doru i-a lăsat vorbă că pleacă undeva, pentru trei zile, prin munţii Gorjului, la o vânătoare de mistreţi. „Poate dă peste mistreţul ăla cu colţi de argint!", rânji maliţios Dudu, necrezând o iotă din povestea cu vânătoarea.

Dar Rolls-ul uriaş al cui o fi? Curios, foarte curios, Dudu urcă scările sprinten, câte două trepte deodată, până la etajul întâi, unde îşi avea cabinetul. Când trecu prin dreptul Secretariatului, cu uşa larg deschisă, dădu cu ochii de Fraga. Şefa de cabinet a conducerii bicefale a Ligii: preşedinte – Daion Doroga, preşedinte executiv – Ovidiu Găman. Fraga se îmbrăcase într-un costum Calvin Klein simplu, cu tăieturi clasice, elegant, cafeniu, cu exact un centimetru deasupra genunchiului. Oricât bârfeau unii pe socoteala ei, tipa avea un rafinament înnăscut. Un simţ nativ al proporţiilor. Al armoniilor. Stătea picior peste picior şi asculta o „fugă" de Bach. De fapt, pândea culoarul, să nu-i scape nimic din tot ce se strecura, prin această trecătoare

obligatorie, către cabinetele din vârful partidului, aşezate la rând, ca nişte cuşete într-un vagon de dormit. Şi iarăşi surâse, dat dracului, Radu Dunca. Chiar că semăna sediul central al Ligii Renaşterii Naţionale cu un uriaş vagon de dormit. Tăcere. Calm. Somnolenţă…

Zărindu-l pe Dunca în mijlocul culoarului, Fraga sări din fotoliu, se întinse ca o pisicuţă şi, cu mersul ei felin, fu într-o clipă lângă el. Consilierul îi spuse amical „sărut-mâna", Fraga îi zâmbi, îl apucă numaidecât de mână şi-l trase în cabinetul spaţios cât un hangar. După care, închise uşa, făcându-i vânt cu piciorul. Când pocnetul sec al uşii se stinse, Fraga începu să-i şoptească ceva, repede-repede, făcând un botic misterios şi gesticulând iute, tăind aerul în felii subţiri-subţiri. Radu Dunca avea capacitatea de a gândi simultan în planuri paralele: o asculta pe Fraga, dar se gândea, totodată, şi la stilul extraordinar de personal al acestei femei, care-l tutuise din prima clipă, propunându-i o prietenie, o camaraderie sinceră, fără mofturi, fără fasoane: „Eu sunt Fraga, tu eşti Dudu, noi toţi din echipă suntem prieteni, ne tutuim, ai ceva împotrivă, Dudule?", turuise atunci Fraga ca o mitralieră. Dunca intrase instantaneu în joc, îi convenea, nu avea nimic împotrivă. De altfel, nu agrease niciodată relaţiile cu barieră, cu Ştaif protocolar, în care zâmbetul e pe scenă iar înjurătura în culise. Şi au rămas prieteni. Din mesajul alambicat, stufos, pe care Fraga Dorneanu i-l desfăşurase conspirativ la ureche, Radu Dunca înţelese că dincolo, în celălalt capăt al coridorului, în anticamera cabinetului său, îl aştepta domnul Ion Brestoiu.

Patronul de la „Bulina verde", cum îi ziceau, deopotrivă amici şi inamici, scandalosului dar temutului ziar bucureştean „Subiectul zilei".

Radu Dunca îl cunoştea de vreo douăzeci de ani, de pe vremea când Ion Brestoiu lucrase la ziarul „Scânteia Tineretului", apoi la „Suplimentul" acelui ziar, apoi îl întâlnise în mai multe rânduri pe holurile imense ale Ministerului de Interne, în compania profesională a unuia şi aceluiaşi ofiţer de securitate: maiorul Mihai Bran, astăzi ditamai general la Serviciul Român de Informaţii. Aşadar, ce-o vrea Ion Brestoiu? De ce nu şi-o fi anunţat din timp venirea? Cu ce gânduri sosise? Să vândă? Să cumpere? Să se sfătuiască? Să verifice vreo informaţie? Să solicite un interviu? Să ceară protecţie? Despre Ion Brestoiu umbla vorba că n-are mamă, n-are tată. Asta vrând să însemne că tipul nu avea absolut niciun fel de scrupule. Dorea să câştige bani, cât mai mulţi bani, iar pentru această dorinţă maladivă

era în stare de orice porcărie. Şantaja, corupea, făcea presiuni, promitea, ameninţa, tăia în carne vie. Crestase de câteva ori – urât de tot – şi obrazul Ligii, înfierase Guvernul. O pusese pe Mătuşa de la Cotroceni, la stâlpul infamiei. Nici pe socialişti nu-i iertase. Nici pe ţărănişti. Nici pe liberali. Trăgea în toţi. Dar nu la grămadă, ci, selectiv. Adică, numai atunci când era plătit. Cash! Fraga îşi epuizase mesajul, Dudu îi mulţumi, ieşi pe culoar, strigă sonor an „pa!" peste umăr şi dispăru în direcţia cabinetului său.

Ion Brestoiu, de la „Bulina verde".

„Salut!" – „Salut!", Brestoiu îl aştepta în picioare, îi auzise desigur glasul de stentor, îşi strânseră mâinile ca doi bătrâni colegi de breaslă. Dudu îl invită în cabinet, îl întrebă din mers, cu aplomb şi generozitate de amfitrion respectabil: „Un ceai, o cafea, o bere, fanta, vodcă imperială, mai am şi o jumătate de sticlă de şampanie Tokay, ce dorinţe?" Brestoiu se fixă asupra unei vodci cu fanta, Dunca desfăcu pentru sine o bere, ciocniră, se interesară reciproc de afaceri, de politică, de sănătate. Preludiu! Ion Brestoiu se fâţâia ţanţoş prin birou, într-un costum verde („Ca şi Rolls-ul de afară!", nu se putu abţine Dudu), cravată galbena de mătase Nina Ricci şi ceas brăţara Cartier.

Rotofei, mărunt, guşat, cu gura uşor strâmbată spre stânga, cu părul negru, lucios, dat cu gel, pieptănat lins peste cap, cu ochii uşor exoftalmici, lătăreţ şi greoi în mişcări, Ion Brestoiu părea într-adevăr un „ardei umplut", aşa cum îl botezase „tribunul" Ion Paul Rogojanu din spatele unui microfon public. Dudu îl privea relaxat, aparent relaxat, aştepta. Pândea. Brestoiu continua să povestească nişte întâmplări caraghioase cu „liberalii ăia care se făcuseră ţăndări", Dunca îl asculta, îl fura cu coada ochiului şi deodată îi descoperi, uimit, mâinile. Mâinile domnului Ion Brestoiu parcă nu făceau parte din făptura lui, parcă erau smulse în afara trupului mătăhălos, umflat, erau mâini de o nemaipomenită delicateţe, mâini frumoase, nobile, ca de artist: cu degetele lungi şi moi, unghii netede, rozalii, cu semicercuri albe, perfecte şi marginea subţire, clară, ca un fir de mătase albă. Brusc, Dudu îşi dădu seama ce anume îl deranjase acut, insistent, până atunci, fusese ceva ca o sâcâială, ca un bâzâit iritant, ca un iz ascuţit, penetrant, răscolitor. Parfumul! Celebrul parfum, Verssaille pour homme. Ion Brestoiu putea a Verssaille de te trăsnea.

După ce domnul Ion Brestoiu îşi consumă vodca şi fanta, depuse grijuliu paharele pe marginea mesei, se aşeză grav. Băţos. Şi rece. Ca

un veritabil om de afaceri.

— Domnule consilier, atacă frontal Ion Brestoiu, am câteva informaţii interesante. Trăsnet! Informaţii de scandal. Informaţii producătoare de capital. De fapt, dispun în exclusivitate de acest capital – aur pur – şi nu ştiu cum şi unde să-l investesc. Nu ştiu. Încă nu ştiu! repetă el, accentuând cuvântul „încă". Acum exact 47 de minute, îşi consultă el Cartierul brăţară, la restaurantul Solaris a fost ucis un om. Un singur foc de pistol în mijlocul frunţii. Mână de profesionist. Asasinul a dispărut de la faţa locului. Rapid şi silenţios. Propriu-zis, nici nu ştim dacă a dispărut, într-adevăr, pentru că nimeni nu l-a văzut. N-a văzut nimeni nimic: nici ucigaş, nici armă! Nici măcar focul de armă nu l-a auzit nimeni din local. Iar restaurantul era plin. Bref; pistol cu surdină; ucigaş profesionist. Lumea nu a văzut decât mortul. Victima: cunoscutul om de afaceri Mihai Negulescu.

Alintat de prieteni, Mişu. Miliardar curat. Adică, fără vreun dosar penal. Mişu tocmai se ducea să se întâlnească cu nişte tipi. Nu-i ştiu, dar aflu eu. Deci – încerca să fie cât mai explicit domnul Ion Brestoiu, dar şi cât mai concis – un barosan al afacerilor se duce la o şuetă, într-un local de lux. Şi o mierleşte exact când deschide uşa restaurantului. Pac şi gata. Mort! Asasinat de un ucigaş plătit. Un killer! Cine o fi plătit ucigaşul? se întrebă retoric domnul Ion Brestoiu.

Consilierul de presă Radu Dunca ridică din umeri neajutorat. Dar şi curios, cât cuprinde.

— Aici e aici! punctă sec domnul Ion Brestoiu. După care, continuă rar, persuasiv, cu o dicţie perfectă: noi deţinem informaţii verificate că domnul Mihai Negulescu era amantul doamnei Mariana Bereciuc, nimeni alta decât Sofia distinsului secretar general al Guvernului, excelenţa sa domnul Traian Bereciuc. Iar domnul Bereciuc este, în acelaşi timp, şi unul din vicepreşedinţii Ligii Renaşterii Naţionale. Domnule consilier! îşi schimbă timbrul vocii patronul de la „Bulina verde", tuşind cu subînţeles de câteva ori. Domnule consilier, acesta este capitalul pe care dorim să-l investim. De fapt, tot ce v-am prezentat eu nu reprezintă decât partea vizibilă a aisbergului. Deci, o câtime foarte mică. şi mă întreb, încă nehotărât: Unde să-l investim? în Ligă? La ţărănişti? în altă parte? Concurenţă serioasă, domnule consilier! Oare, cine va plăti mai mult? se întrebă el cu ochi parşivi.

Radu Dunca îl privi lung-lung, ca pe o insectă scârboasă, lipicioasă, care i se urcă pe picior, îşi reprimă cu greu un gest de

repulsie, de parcă ar fi strivit o libarcă. Domnul Ion Brestoiu merita cu prisosinţă o lecţie dură.

— Mă Ioane, îl luă din scurt, abrupt şi rău, consilierul Radu Dunca. Te ştiam mai subtil. Mai finuţ. Unele din editorialele tale chiar le-am gustat cu plăcere. Cu o reală plăcere. Dar acum te-ai purtat ca un rândaş, care a privit pe geam, în casa popii, şi a văzut-o pe coana preoteasă în braţele primarului. Te duci la popă şi-l întrebi: ce-mi dai părinte, ca să-ţi spun că muierea matale se regulează cu primarul comunal? Nu râde Ioane, că am dreptate. Uite, îţi spun eu ce să faci cu capitalul ăla.

Îl duci plocon la ţărănişti, sau la liberali, sau la hotentoţi, unde vrei tu. Numai la noi, nu! Te duci, îi investeşti şi aştepţi dividendele. Iar între timp, la ziarul „Ziua" – un ziar serios pentru un om serios! cum sună un slogan publicitar – va apărea un serial captivant despre „Bulina verde", cu următoarele capitole: Unu – dezvăluiri palpitante în legătură cu cele două containere din portul Constanţa, dana trei, sosite săptămâna trecută. Unul încărcat cu ţigări, celălalt cu cafea. Aşa scrie în acte. Taxele au fost plătite, marfa ridicată şi adusă în Bucureşti, la firma S.C. „Ager" S.R.L., ai cărei proprietari sunt prea amabilii soţi Ion şi Teodora Brestoiu. Numai că cele două containere au fost ticsite, în realitate, cu materiale electronice de vârf: computere, servere, imprimante. Introduse în ţară clandestin. Pagubă în buzunarul statului: câteva miliarde bune. Ei, ce zici, Ioane, facem o descindere la „Ager"? Doi – scoaterea ilegală din ţară a unui milion de dolari, preluaţi de la Bancorex printr-o ingenioasă inginerie financiară – şi depuşi la Banca „Vallors" din Berna, pe numele, stai să mă uit în agendă. Dudu făcu o pauză, trase un sertar, scotoci, scoase o agendă groasă, grea, îmbrăcată în piele, o răsfoi, citi aproape silabisind: pe numele Elenei Bragadiru, soră-ta, Ioane. Trei – contractul de închiriere cu proprietarul clădirii unde ai sediul redacţiei a expirat de doi ani. Chiria nu s-a plătit tot de doi ani. În schimb, domnul Iosif Avramescu, unul din funcţionarii proprietarului clădirii, primeşte lunar un ciubuc consistent din partea ziarului „Subiectul Zilei". Patru – aminteşte-ţi, Ioane, că ai importat 1500 tone de hârtie de ziar din Belgia, dar pe factură scrie hârtie de ambalaj. Hârtia, adusă fraudulos în ţară, ai depozitat-o în comuna Voluntari, la o firmă patronată de chinezi. Deci, evaziune fiscală. Cinci…

— Stop! ţipă deodată isteric domnul Ion Brestoiu. Ţipase

subţire, neverosimil de subţire. Se ridicase în picioare, ţeapăn. Stacojiu, încercă un surâs supus, conciliant, dar nu reuşi decât un rânjet cavernos. Spuse cu o voce de copil tembel, prins cu praştia Băgând în porumbei.

— Domnule consilier! Dar dumneavoastră chiar m-aţi luat în serios? Chiar vorbiţi serios? Eu am glumit, domnule consilier.

După care, oftă din rărunchi. Nu mai poate omul să bârfească, să glumească, să…

— Exact asta-i diferenţa dintre noi, Ioane. Eu nu am glumit! Apoi, schimbând brusc tonul glacial, uscat, cu acela de plăcut amfitrion: Eu parcă aş mai bea o bere. Dumneavoastră mai doriţi o vodcă? Tot cu fanta?

CAPITOLUL 17

Motto:

Creşterea continuă a fenomenului crimei organizate poate să declanşeze, la un moment dat, un uragan social mai violent, mai crud şi mai distructiv decât însuşi sistemul care l-a declanşat.

Prof. univ. dr. A.C. Germann (S.U.A.)

Beţia înălţimilor

— Crucea de pe Caraiman este o capodoperă a geniului românesc. Un simbol. Un spirit, încheagă, în structura ei maiestuoasă, spiritul unei naţiuni: credinţă, putere, mândrie, durată.

Daion Doroga reţinuse cuvintele acestea ca pe o strofă dintr-un imn naţional. Ion Popescu le rostise încet, grav, privind adânc în sus, cu palma streaşină la frunte. Daion îşi aminteşte că stătuseră acolo, până seara târziu. Apusul soarelui, văzut din înaltul Caraimanului, era o privelişte magnifică. Tulburătoare. Oraşul Buşteni, scrutat de sus, transmitea un fior cosmic, pe care senatorul nu-l mai încercase niciodată în călătoriile lui cu avionul, când se uitase, prin hublou, către geometria stufoasă, colţuroasă a oraşelor. Se întunecase şi Daion îşi aminti că Baronul se lamentase mai devreme:

— De fiecare dată, uit câte ceva, când plec într-o călătorie. Acum, mi-am uitat lanterna cu halogen. E vânătorească, am cumpărat-o de la o cabană, din Alpi, bate la 200 de metri. E ca un proiector militar. Păcat că am uitat-o. Merita s-o vezi, cum face pârtie prin noapte. O să ţi-o arăt, altă dată. Apoi, revenise cu discuţia iarăşi la Iluminaţii ăia ai lui. Era interesant ce spunea bătrânul. Teribil de interesant. Am spus, interesant? Nu, altceva, cu totul altceva simţise

Daion. Un şoc ciudat. Brutal. Şi mai ales un roi de întrebări nelămurite, dar cu atât mai agresive, plutea în jurul lui ca un stol de păsări de pradă: De ce? De ce-i spunea Baronul acele lucruri? Ce gânduri are? Ce urmăreşte? De ce tocmai el, Daion Doroga, trebuie să asculte, să afle acele cumplite adevăruri? Cu ce scop? Ce-i rezervă destinul? Ce vrea, de fapt, Baronul?

Doroga se trezi rapid din întrebările lui rotitoare, afară se întunecase repede, aşa cum cad nopţile pe creasta munţilor. Lângă falnica Cruce nu mai rămăseseră decât ei doi, Baronul şi Doroga, ceilalţi turişti plecaseră mai devreme, mult mai devreme, cabana de la Cruce era închisă, era pustie, pustiu era de jur-împrejur, până hăt-departe. Până la cabana Babele, mai aveau drum de-un ceas.

Poate mai mult. Cum să mergi însă pe cărarea muntelui, în bezna nopţii, până la cabana Babele? Era sinucidere curată…

Daion privi curios, întrebător, dar şi temător către Baron, îl admiră tăcut cum se ridică iute, aproape zvâcnit, de pe platoul stâncos, îi auzi apoi îndemnul scurt: „Hai să mergem!" Daion se ridică şi el încordat, bântuit de gânduri aiurite. Ghirlanda scânteind de becuri electrice, care desenau conturul Crucii pe canavaua cerului nocturn, le va ajunge pentru zece minute, poate un sfert de oră. Dar mai departe? Era un întuneric de puteai să-ţi bagi degetele în ochi. Doroga îl urma supus, tăcut, la câţiva paşi distanţă, pe Baron. Şi abia avu timp să observe, preţ de câteva secunde, cum se apropiase de Ion Popescu, ca o fantomă desprinsă din tenebrele pădurii, o matahală neagră, uriaşă, răzbătură vag câteva şoapte, matahala îi întinse Baronului i lanternă electrică, tip auto, lată, pătrăţoasă, apoi dispăru ca o părere. Baronul aprinse din mers lanterna, nu spuse nimic. Daion nu-l întrebă nimic, dar înţelese dintr-odată că bătrânul său camarad de drumeţie era protejat, în fiecare clipă, de puternice forţe invizibile. Şi îl inundă, atunci, o stare de bine, o stare euforică, aproape bahică. Să fie beţia muntelui? Beţia puterii? Până la cabana Babele, au făcut mai puţin de o oră. Acolo, în aceeaşi cameră austeră, cu două paturi simple, soldăţeşti, aproape până spre zori, Baronul îşi continuase netulburat excursul său profesoral despre lumea puterii, aşezată între esenţe şi aparenţe…

Băncile controlează politica lumii

— Consiliul Suprem al Iluminaţilor îşi transmite deciziile, se informează, acţionează – într-un cuvânt, operează – printr-o reţea de structuri secrete, organizaţii discrete, despre care toată lumea ştie câte

ceva şi nimeni nu ştie nimic. Experienţa Multimilenară ne-a demonstrat că secretul cel mai straşnic păzit este acela despre care umblă prin lume, aşa, un abur de zvonuri, de păreri contradictorii, de presupuneri care de care mai fanteziste, realitatea fiind astfel tăinuită în adâncuri insondabile.

Una din aceste organizaţii – a precizat, la un moment dat, Baronul, ridicând un deget în sus, ca un semn de exclamare, de avertizare – una din aceste organizaţii este „Comitetul celor 300", creat în anul 1729, la iniţiativa Ordinului „înţelepţii Sinonimului", cu nucleul în Europa, dar cu ramificaţii în lumea întreagă.

Ca să înţelegi mai bine ce hram poartă acest înalt „Comitet", aş vrea să-ţi spun, dragă Daion, că printre cei 300 de membri ai lui se află şi Sir John J. Louden. Cine este Sir Louden? Simplu, te rog să reţii: este preşedintele Băncii N.M. Rothschild din Londra; preşedinte al Băncii Chase Manhattan, banca familiei Rockefeller; preşedinte „al Companiei Royal Dutch Petroleum; director al holdingului Shell Petroleum Company; şi administrator general al Fundaţiei Ford. Ai reţinut? se interesă, uşor ironic, mai mult grav, Baronul. Simplu ca bună-ziua! Şi încă un exemplu: tot în „Comitetul celor 300" îl aflăm şi pe Lordul May or, regele absolut al City-ului din inima Londrei…

Dincolo de ocean, în SUA, îi servesc pe Iluminaţi două organizaţii deosebit de puternice. Este vorba de „Comisia Trilaterală" şi de „Council of Foreign Relations", mai cunoscut, printre iniţiaţi, cu abrevierea CFR. „Comisia Trilaterală" a fost înfiinţată în anul 1975, prin prestaţia inspirată a doi mari bărbaţi ai veacului nostru: profesorul Zbigniew Brzezinski, consilier pentru Securitatea Naţională în administraţia Carter, şi milionarul Rockefeller. Ei au lansat, atunci, cu acel prilej, şi faimosul concept de „Noua ordine mondială". Comisia cuprinde un lung şir de capete luminate, care guvernează diplomaţia lumii. Un singur exemplu, edificator: din „Comisia Trilaterală" face parte însuşi Papa Ioan Paul al II-lea, pe numele său adevărat Carol Voiţila Katz. De altfel, bătrânul părinte al Sfântului Scaun mai este şi şeful lojii secrete „Opus Dei", membru al celebrului club „Rotary", precum şi guvernator, ales prin vot secret, al etanului Rockefeller…

CFR-ul a fost creat în 1921, subordonându-şi, în numai câţiva ani, principalele agenţii de presă, ziare, reviste, edituri, posturi de radio şi televiziune americane. Reputatele agenţii de presă „Reuters", „Associated Press" şi „United Press" sunt controlate în exclusivitate de

CFR. Ca şi ziarele cu tiraje de masă: „Wall-street Journal", „New York Times" sau „Washington Post". Precum şi prestigioasele posturi de radio şi televiziune: „ABC", „CBS" şi „RCA".

De asemenea, sub umbrela CFR stau bănci de faimă mondială: Banca „Morgan", Banca „Schiff", Banca „Baruch", sau Banca „Warburg". Ori firme uriaşe: „Standard OH", „IBM", „XEROX", „PAN AMERICAN", „EASTMAN KODAK" sau „U.S. Steel". Iar printre membrii CFR întâlnim nume sonore, ca: Rothschild, Bill Clinton, Ford, George Bush, Koffy Anan şi alte somităţi din ţara unchiului Sam.

Tot o structură patronată de Iluminaţi este şi Organizaţia „Bilderberg", care îi cuprinde pe conducătorii principalelor puteri ale lumii. Un veritabil Guvern mondial ocult. Aici se fac şi se desfac toate scenariile politice planetare, pe termen scurt. Se iau hotărâri urgente. Se pun la cale acţiuni fulger. Organizaţia „Bilderberg" a fost înfiinţată în anul 1954, la hotelul „Bilderberg", din localitatea olandeză Costerbeek, de către prinţul Bernard al Olandei, soţul Reginei Juliana. De fapt, ideea a pornit încă din 1947, de la faimosul doctor Retinger. Pe numele său complet, Joseph Hieronim Retinger. Supranumit „Dirijorul". La acea vreme, Retinger îndeplinea funcţia de secretar general al Mişcării Europene, organizaţie creată, finanţată şi controlată în exclusivitate de CIA. Retinger se învârtea prin cancelariile europene şi americane, ca un om de-al casei. Era prieten cu Papa, cu generalul polonez Sikorski, cu premierul francez Clemenceau, cu Regina Juliana a Olandei, cu generalul atât de temut Walter Bedel Smith, directorul CIA, cu preşedintele Eisenhower, cu miliardarul David Rockefeller. Îmi aduc aminte şi astăzi, după 34 de ani, cuvintele rostite de Sir Edward Bedington Behrens, în 1960, la moartea lui Retinger: Nu-l voi uita niciodată pe acel Retinger, în Statele Unite, care punea mâna pe telefon, fixându-şi imediat o întâlnire cu Preşedintele. De asemenea, în Europa avea acces nelimitat în oricare cerc politic select".

— Şi poate că n-ar fi rău să-ţi aminteşti, dragă Doroga, că Mişcarea Europeană, al cărei secretar general a fost Retinger, s-a transformat, sub aceeaşi baghetă magică, în Consiliul Europei. Era anul de graţie 1949. Organizaţia „Bilderberg" este un club eminamente închis, care se reuneşte anual, furnizând " formaţii hotărâtoare pentru activitatea Consiliului Suprem al Iluminaţilor, întrunirile „Bilderberg" se află sub cultul secretului absolut.

Participanţii vin cu propriii lor şoferi, bucătari, medici.

Securitatea este asigurată de statul care găzduieşte reuniunea. Poliţia, jandarmeria, serviciile secrete, toate forţele de protecţie şi gardă sunt mobilizate în misiune de „gradul zero". Nu se face niciun fel de publicitate. Abia după sfârşitul conferinţei, se emite un comunicat de presă evaziv. Ultima conferinţă „Bilderberg", aceea de anul trecut, a întrunit 120 de participanţi. Şi este cât se poate de relevant faptul că, printre aceştia, s-au numărat 17 preşedinţi de state, 5 regi, 29 de prim-miniştri, 15 laureaţi ai Premiului Nobel şi 23 de bancheri. Ce este organizaţia „Bilderberg"? Aşa cum îţi spuneam, un adevărat Guvern Mondial. De altfel, el a şi hotărât, în conferinţa din 6 – 9 iunie 1990, toate detaliile atacului – blitz din Golful Persic. Casa regală din Kuweit a fost informată, preventiv, să părăsească rapid ţara, cu întregul aparat de serviciu şi imensa ei avere personală. La fel s-a procedat şi cu intermediarii Iluminaţilor, care operau în Kuweit. După care, a urmat invazia irakienilor, ordonată de nebunul ăla de Saddam. Primul simptom al schizofreniei este complexul lui Iisus Christos. Aşa şi este cunoscut în toate manualele de medicină. Fiecare dictator se crede, în esenţa lui, un Iisus Christos. Mesia! Mântuitorul!! Aminteşte-ţi lungul şir de dictatori ai veacului nostru: Salin, Hitler, Mao, Ceauşescu, Pol-Pot, Ghaddafi, Castro ori Saddam. Sau, de ce nu, hai să ne gândim şi la Ion Paul Rogojanu al nostru, tribunul de Dâmboviţa. Toţi au un numitor comun: complexul lui Iisus Christos. Şi afirmă cu patos, despre ei înşişi: „Am îmbrăcat cămaşa morţii!" Se cred izbăvitorii lumii. Paradoxal, ei nu sunt nişte şarlatani. Ci nişte oameni bolnavi. Uşor, foarte uşor de manipulat. Aşa s-a întâmplat şi cu Saddam, asupra căruia s-au concentrat anumiţi vectori de presiune, de influenţare, veniţi din partea Iluminaţilor. Pentru că ei, Iluminaţii, l-au determinat să invadeze Kuweitul. Iar George Bush, preşedinte al Statelor Unite, dar şi membru al organizaţiei „Bilderberg", a trecut în forţă la executarea planului hotărât: declanşarea intervenţiei din Golf şi readucerea lui Saddam la kilometrul zero, adică pe poziţiile iniţiale. Acest război – fulger a adus în băncile Consiliului

Suprem al Iluminaţilor un profit net de 200 miliarde dolari. Şi astfel au fost echilibrate conturile bancare ale Orientului, care începuseră să genereze grave dizarmonii financiare mondiale. Pentru cât timp? Cine ştie? Poate până la un nou război local. Rapid. şi eficient. Probabil, nu probabil, ci sigur te cutremură, Doroga dragă, aceste adevăruri brutale. Cumplite. Dar dacă pe altarul libertăţilor

fundamentale, naturale, ale omului, vor mai fi necesare sacrificii de sânge, acestea se vor face, vor mai muri câteva mii de oameni, dar războaie mondiale, cu milioane de morţi, nu vor mai fi. Niciodată! Acesta a fost jurământul sacru al Iluminaţilor, făcut la Madrid, pe 25 septembrie 1945. Şi aşa va fi! De altfel, Iluminaţii, grafie atotputerniciei banilor, au intervenit prompt şi permanent, de-a lungul istoriei, în conflictele sângeroase, fie ele locale, continentale sau planetare. Pentru a preveni spulberul fatal. Total. Pentru conservarea speciei umane. Şi a statelor. De pildă, dacă Iluminaţii nu ar fi intervenit în Războiul de secesiune american, din anii 1861 – 1865, finanţând ambele tabere, Statele Unite ale Americii, de astăzi, ar fi fost despicate în două jumătăţi de trup. Adică, în două state neviabile, şi, deci, generatoare de noi conflicte sângeroase. Banca Rothschild din Londra a finanţat războiul în Statele din Nord, iar Banca Rothschild din Paris a finanţat Statele din Sud. Şi astfel, America a rămas întreagă. Sau, mai aproape de noi: Fascismul şi Comunismul. Hitler şi Salin. Al doilea război mondial. Banca Warburg din Amsterdam l-a finanţat pe Hitler. Banca Chase Manhattan din New York l-a finanţat pe Salin. Ambele bănci fac parte dintre principalii deţinători de acţiuni ai celebrei FED, adică, Federal Reserve Bank, respectiv Banca cea mai puternică din SUA. Singura autorizată să tipărească dolari. Şi mai trebuie amintit că, încă din 1811, FED este controlată de familia de bancheri Rothschild. Ca urmare, al doilea război mondial nu a fost câştigat nici de Hitler, mort, otrăvit, în 1945, nici de Salin, mort? el, opt ani mai târziu, şi tot otrăvit. Fascismul şi comunismul – ca sisteme politice mondiale – au dispărut. Au pierit de pe faţa Pământului. Pentru că au fost construite exclusiv pe ură: ura de clasă, ura de rasă. Iar Iluminaţilor le este străină, cu desăvârşire străină, ura.

— Noi, dragă Daion, nu urâm pe nimeni! şoptea, înflăcărat de o tainică ardere interioară, Baronul, în acelaşi timp, Daion Doroga, în obscurul auster al camerei de la cabana Babele, îl asculta ca în transă, vrăjit de puterea de seducţie a bătrânului. Noi nu urâm pe nimeni! repetase Baronul. Nu trebuie să urăşti pe nimeni. Nici chiar pe duşmanul tău de moarte. Pentru că puterea duşmanului tău se trage din însăşi ura ta. Ura ta îl hrăneşte. Nu trebuie să-l urăşti. Păndeşte-l, iscodeşte-l, fii atent, fii foarte atent la toate gesturile lui, la gândurile lui, la viaţa lui, iar la momentul potrivit striveşte-l! Ucide-l! Dar fără niciun strop de ură. Nu din plăcerea urii trebuie să ucizi. Ci din

necesitate. Ai priceput, Daion, esenţa acestui raţionament? Ura este o energie ce foloseşte exclusiv celuilalt. Niciodată, ţie!

Dar să revenim la organizaţiile secrete ale Iluminaţilor. O asemenea structură este şi Ordinul „Rosacroce". A fost întemeiat de către împăratul Carol cel Mare, în sec. IX. Fraţii acestui Ordin deţin cea mai modernă şi complexă bancă de informaţii despre specia umană, despre originea omului, ştiinţele secrete, cosmos, energiile neconvenţionale, biocurenţi, psihotronică. La fondarea Ordinului, Carol cel Mare a pus Iluminaţilor o condiţie ciudată, acceptată de ei şi valabilă şi astăzi: Organizaţia „Rosacroce" va avea o existenţă intermitentă, cu perioada de 66 de ani. Timp de 66 de ani, să funcţioneze ireproşabil, apoi, următorii 66 să intre în conservare absolută, în aşteptare, în hibernare, interval în care umanitatea să producă un alt volum de informaţii, suficient de mare pentru a fi cuantificat, fructificat. Demn de reţinut este faptul că însuşi Michel de Nostredame, supranumit Nostradamus, a fost cooptat, la vârsta de numai 21 de ani, în 1524, printre fraţii Ordinului. Exact când a împlinit 33 de ani, şi-a redactat testamentul, pe care l-a depus apoi, închis şi sigilat, în custodia Ordinului. Nostradamus a murit la vârsta de 63 de ani. După ce i s-a deschis şi lecturat testamentul, întreaga asistenţă a rămas înmărmurită: marele învăţat îşi prezisese cu precizie matematică data morţii: 2 iulie 1566. Începând cu anul 1945, s-a deschis o nouă perioadă de 66 de ani, de funcţionare a Ordinului „Rasocroce". După care, în 2011, va intra iarăşi în conservare şi ciclul se va repeta la nesfârşit.

O altă organizaţie obedientă Consiliului Suprem al Iluminaţilor este „Ordinul de Orania". A fost înfiinţat de Wilhelm al III-lea, al Oraniei, în anul 1689. Motivul invocat de Iluminaţi era expansiunea prea mare a protestantismului. Protestanţii trebuiau controlaţi din interior. Şi aşa s-a născut acest Ordin, care se constituie astăzi în cea mai puternică confrerie mondială protestantă, strângând sub forţa sceptrului său toate sectele protestante ale lumii contemporane: baptişti, iehovişti, anglicani, lutherani, calvinişti, penticostali, reformaţi de toate soiurile. Numai în Irlanda de Nord, Ordinul de Orania are atestaţi peste 100.000 de membri…

Tandreţe la Snagov

— Dorule, spune-mi şi mie, te rog, ce e aia „Pretenţiune"? Au, te-am trezit? Ai adormit, cumva?

Glasul melodios şi molatec al Dardei l-a smuls dureros de brusc din gândurile lui grave, din amintirile lui stufoase, Doroga a tresărit violent, s-a ridicat iute în capul oaselor, privind în jurul său cu ochi de copil uşor uimit, uşor speriat, apoi a zâmbit relaxat, şi-a revenit, s-a întins prelung ca un ogar lenevos, trosnindu-şi oasele, fluturându-şi o mână în direcţia Dardei. Darda şi Corina epuizaseră de mult revistele de modă şi trecuseră pe integrame.

— Zău, Dorule, n-am observat c-ai aţipit, îmi pare rău! insista Darda, făcând un botic care cerea clemenţă. După care, zvâcni ca o panteră, din două salturi fu lângă Daion şi începu să-l gâdile, să-l smotocească, să-l scarmene, era şi tandreţe în gesturile ei, şi un halou de satisfacţie deplină, dar şi un aer şmecheros de adolescentă pusă pe şotii. Daion râdea, chirăia, era fericit, se apăra, se eschiva cu gingăşie, slab, tot mai slab, apoi deodată îşi cuprinse nevasta în braţe şi o sărută pe gură, sălbatic, prelung şi dulce. Darda asta aşteptase, era jocul lor dintotdeauna, se liniştise, revenise lângă Corina şi integramele lor.

— I-auzi ce scrie aici! insistase Darda pe întrebarea ei. Figură de stil retorică. Şi ne-a ieşit „pretenţiune”. Ce e aia „pretenţiune”?

— Este acea figură de stil retorică, prin care autorul declară că nu vrea să vorbească despre un anumit lucru, dar, de fapt, chiar prin negaţie, vorbeşte despre acel lucru. Clar, fetelor? Şi mai puneţi şi voi mâna pe carte! încheiase băşcălios Daion, izbucnind toţi în râs.

Copiii, Maria şi Iulian, împreună cu bunicii, Lazăr şi Beatrice, se retrăseseră în vila „Gemenii”, corpul „E”. Afară, pe iarbă, la umbră, mai rămăseseră doar ei: Daion, Darda şi Corina, precum şi soţii Jugureanu. Catrinel şi Ion Jugureanu devorau mai departe romanele lor poliţiste, Darda şi Corina se îngropaseră în integrame, el, Daion Doroga, se afla încă sub imperiul terifiant al întâlnirii cu bătrânul Ion Popescu. Baronul îi dezvăluise, cu dezinvoltură şi o deosebită forţă de persuasiune, un colţ dintr-o lume paralelă, invizibilă, disipată de-a lungul şi de-a latul pământului, o lume secretă care teşea şi deşira o istorie unde puţini, foarte puţini oameni aveau acces. Istoria puterii. Puterea banilor. Banii, ca generatori de istorie. Şi triunghiul se închidea perfect…

CAPITOLUL 18

Motto:

Criminalitatea „gulerelor albe” sau crima organizată beneficiază de trei avantaje: nu are lege; nu are frontiere; limită de bani nu există.

Este cert că, la ora actuală – în anul de graţie 1995 – venitul statului român este cu mult mai mic decât profiturile realizate de organizaţiile crimei.

Ina Sârbu

Un oltean de Filiaşi

Era o Mazda gri-argintie, ca o picătură de mercur. Nicolae Beldiman, alintat Ninel, scoase din ţeava de eşapament o cheie, descuie portiera, porni motorul, în câteva secunde dispăru.

Pe unde dracu' o fi hăimănind Doroga? Pe unde bate câmpii? se întreba, ciupit de gânduri contradictorii, Nicolae Beldiman, abia mângâind volanul şi pedalele Mazdei care torcea – supusă şi blânda – asemenea unei feline uriaşe, îndelung dresate. De ce nu ştie nimeni nimic de Doroga? La celular nu răspunde, acasă nu răspunde, la Ligă nu, la Senat nu l-a văzut nimeni. Pe Ada Genaru a concediat-o pentru trei zile. Nici frumoasa gardă de corp nu ştie mai nimic. Unde s-o fi dus? A lăsat doar vorba c-ar fi la o vânătoare de mistreţi, prin pădurile Gorjului. Judeţul Gorj? Rahat! Ninel a verificat la Tg. Jiu, nu ştie nimeni. Nimic! Nici de la Poliţie, nici de la Prefectură, nici de la Asociaţia vânătorilor. S-o fi întâmplat ceva? tresări Ninel. Ceva urât? Grav? Devenea tot mai nervos. Agitat. Negru de supărare. Nicolae Beldiman se simţea mizerabil, îngrozitor de mizerabil, când nu putea executa un ordin. Sentimentul neputinţei îl irita, îl înnebunea. Trebuia să facă ceva. Să inventeze ceva. Ce să facă? Pe cine să mai întrebe de Doroga? Pe unde să mai scotocească, pe urmele lui? încotro? Dar dacă, tot întrebând, colo şi colo, tulbură fără să vrea nişte ape? Dacă strică, în Paştele mă-sii, vreo chestie, vreo şustă, vreo afacere? Im? Ce să facă? Mai bine stă dracului, cuminte, la locul lui. Şi gata. Aşteaptă. De ce să-şi vâre tocmai el, Nicolae Beldiman, nasul unde nu-i fierbe oala?. Bine, bine, bombănea el strângând din dinţi, şi-atunci de unde să ia pachetul ăla pe care trebuie să-l ducă la Guvern? Primise consemnul clar, telefonic:

— Te duci şi aduci urgent pachetul! sunase sec ordinul.

— De unde? întrebase, la fel de sec, Nicolae Beldiman.

— Ştie Doroga! venise prompt, imperativ răspunsul, după care se auzi tonul alb, neutru al telefonului.

Celălalt, tipul de la capătul firului, adică şeful de cabinet al secretarului general al Guvernului, care-i transmisese porunca, închisese.

Brusc. Retezat. Fără drept de apel. Închisese şi Ninel. Rămase aşa – mut, perplex – câteva clipe lungi, amintindu-şi dialogul arid, milităros, avut cu mahărul ăla de la Guvern. Apoi, se dezlănţui. Urât. Ca-n ţigănia din Filiaşul copilăriei sale.

— Băga-mi-aş picioarele în mintea voastră, de bulangii. De handicapaţi. Tu-vă muma-n cur de împuţiţi, de coralii cocliţi, de jagardele clocite. Dar-ar macavela peste voi. Huo, fir-aţi ai dracului de căcănari!

Aşa păţea uneori Nicolae Beldiman, alias Ninel, oltean din Filiaşi, isteţ, mintos şi tuciuriu până-n zgarda unghiilor, începea să înjure. Dar numai când era de unul singur. Şi mai ales când era nervos. Nervos ca un câine gata-gata să rupă lanţul. Ninel ştia însă că lanţul acela nu se va rupe niciodată. Era legat, acolo, pentru tot restul vieţii. Priponit până la moarte de un par zdravăn, înfipt adânc în spinarea pământului. Parul acela nefiind altcineva decât domnul prim-senator Daion Doroga. Şi când te gândeşti că totul plecase de la un pahar de zaibăr. Un pahar în plus! Sfinte Sisoe, cum se poate răsuci într-o clipă viaţa unui om. Sau moartea, într-o noapte de beţie, prin toamna anului 1990, când abia ieşise zaibărul nou, Ninel se înfuriase pe unu, nici nu mai ştie pentru ce, l-a înjurat, ăla l-a plesnit peste bot, Ninel a văzut roşu în faţa ochilor, a scos brişcă şi i-a vărsat maţele. Abia în arestul Poliţiei a aflat, cu o spaimă nebună, că celălalt o mierlise la spital, el urmând să fie judecat şi să înfunde puşcăria pentru multă vreme. L-a salvat Daion Doroga. Acţiunea penală s-a stins, dosarul a ajuns în fişetul lui Doroga, sub şapte lacăte, Ninel a început o viaţă nouă. A fost adus în Bucureşti, împreună cu nevasta şi copilul, i-au dat şi muierii lui serviciu, dactilografă la Procuratură, el, Ninel, lucrează de atunci la Secretariatul General al Guvernului. Consilier tehnic. Un „giob" mişto, maşini de lux, ciolanul mare. Nici nu visase vreodată să ajungă atât de sus. Sus? se strâmbă Nicolae Beldiman, cu un rictus înţepat. Asta-i doar aşa un cuvânt colorat frumos, pentru liniştea sufletească a familiei. Dimpotrivă, Ninel ştia că se află, de fapt, jos, jos de tot, sub talpa etern ameninţătoare a domnului prim-senator Daion Doroga. Era omul lui de încredere. Omul de taină. Argatul care îndeplinea toate treburile murdare ale boierului: comisioane, ciubucuri, tranzacţii oneroase, colete misterioase, bani pentru partid.

Cu câte tablouri de artă cărase el în casa lui Doroga, putea deschide un muzeu. Numai tablouri? Parcă numai tablouri dusese? Dar

argintăria, sau statuetele din jad, din onix, sau cărţile rare, sau icoanele vechi de pe vremea lui Ştefan cel Mare? Dar casetele cu valută forte? Ninel nu se putea plânge nicidecum că nu are o slujbă bună. Nu trăgea la şaibă, nu era decât un curier anonim, într-o lume în care se vindea orice: onoare, credinţă, părinţi, demnitate. Ce-i păsa lui ce furtuni puternice, ce uragane apocaliptice urlau adeseori pe deasupra capului său? Atâta doar că, uneori, mai scăpa şi el boii în lucerna şi înjura, înjura cu toate înjurăturile pe care le auzise în copilăria lui, printre ţiganii din Filiaşi. Înjurături spurcate, de se stricau de greaţă şi îngerii din cer. Se sătura, când şi când, să stea sub tensiune, sub presiune, sub ochiul necruţător al lui Doroga: du-te colo, du-te dincolo, fă aia, fă ailaltă, vezi ce spui, vezi ce faci, ai grijă să nu te audă nimeni, să nu te vadă nimeni. Parcă ar fi trăit ilegal. Parcă s-ar afla în clandestinitate. Conspirat. Ascuns. Mai bine s-ar fi dus atunci la puşcărie. Lua zece ani pentru omor provocat, la bulău ar fi fost un tip model, comportament exemplar, scăpa cu cinci ani. Poftim, deja trecuseră patru de când se afla în slujba lui Doroga, ar mai fi făcut unul şi ar fi scăpat. Liber! Liber ca pasărea cerului. Liber să facă ce vrea, să spună oricui vrea să-l asculte cine e, unde lucrează, ce face, ce gânduri are, ce visuri are. Aici, în jungla asta, păstorită de Daion Doroga, n-ai voie să mişti un deget, n-ai voie să discuţi cu anumite persoane la care eşti trimis şi nu poţi să le spui altceva decât exact vorbele pe care le ai de transmis. Atât! Nimic mai mult!! Restul e sub puterea unui consemn absolut. Iar consemnul acela înseamnă tăcere. Ca în filmele americane cu mafioţi italieni: Omerta! Legea tăcerii. Dar dacă eu chiar fac parte dintr-o anumită Mafie?! surâse coroziv Nicolae Beldiman, la volanul Mazdei, rulând elegant prin cartierul Berceni. „Ninel, mafiotul!", nu sună rău, deloc nu sună rău! îşi bombă el pieptul costeliv, osos, mândru nevoie mare, că face parte din „Onorabila familie". Şi, la urma urmei, ce-mi pasă? încerca el să se liniştească. Ce-mi pasă mie? Nu fur, nu dau în cap nimănui, îmi fac treaba care mi se cere şi gata. Ei da, mai înjur şi eu uneori, mă mai răcoresc, îmi trece, de fapt eu nu înjur pe nimeni în faţă, cine ce are cu mine?

Asta-i clar, n-are nimeni nimic. Nu este însă deloc clar cum dau eu, acum, de Doroga, unde să-l găsesc ca să-mi spună de unde să iau pachetul ăla. Pe unde, Paştele mă-sii, o umbla? Şi atunci, brusc, îşi aminti de Ada Genaru, frumoasa gardă de corp a lui Daion Doroga. Ea nu plecase nicăieri din Bucureşti, nu-l însoţise pe Doroga, nici ea nu

ştia precis pe unde hălăduieşte prim-senatorul. Ce-ar fi s-o întreb pe Ada, dacă nu cumva ştie ea despre ce pachet e vorba şi de unde să-l iau? Ninel îşi consultă rapid ceasul: era aproape ora şapte, seara. La ora aceea, Ada Genaru nu putea fi găsită decât în cartierul Ciuleşti, la Cazinoul „AKBAR". Ada era cunoscută ca un cal breaz, la mesele de joc ale cazinoului, în schimb, la restaurantul cazinoului „AKBAR" calul breaz era Nicolae Beldiman. Cal breaz am spus? Eroare! Ninel era cunoscut acolo ca o personalitate marcantă. Mai mult: un ins de temut. Nimeni nu ştia cu ce se ocupa, ce învârteşte, pe unde umblă, dar de fiecare dată, când venea, descindea dintr-o maşină de lux, scumpă, rară. Iar când patronul cazinoului „AKBAR", domnul Gigi Patraulea, un mălai-mare înalt de aproape doi metri şi cântărind peste 120 g, negru, râu, colţos, cu gura trasă numai în aur curat şi pumnul cât un clopot de biserică, de spaima căruia tremura un cartier întreg, când însuşi domnul Patraulea îl primise, într-o clipă amiază, cu temenele până la pământ şi un surâs obedient, toată lumea dedusese că domnul Nicolae Beldiman nu poate fi decât „cineva de sus, foarte de sus". Ninel nu va uita niciodată ziua aia. Mare. Memorabilă. Fusese trimis de Doroga să ridice o casetă. S-a dus, a intrat, patronul de la „AKBAR" îl aşteptase el însuşi la uşă. Îl salutase cu deosebit respect, după care îl condusese, sub privirile înmărmurite ale asistenţei, într-un separeu din spatele imensului salon. Acolo fusese servit chiar de Patraulea, Ninel băuse, se ghiftuise, mulţumise politicos, Gigi Patraulea înmânându-i apoi o casetă micuţă, tăiată în fildeş, grea, lustruită, exact cât măsura buzunarului de la haină. Ninel o vârâse neglijent în buzunarul adânc al fulgarinului, zâmbi relaxat, îi făcu patronului cu ochiul, se pregăti de plecare. Gigi Patraulea îl condusese iarăşi până la uşă, înfăşurat într-un aer de totală supunere. Ninel ştia ce conţine caseta: bijuterii.

Aur şi pietre scumpe. Ajuns în maşină, o deschise, admiră o clipă, extaziat, conţinutul sclipitor, o închise apoi cu un pocnet sec şi demară în tromba. Daion Doroga preluase, la rându-i, caseta, vibrând de emoţie, aşa făcea de fiecare dată, era un sensibil, un emotiv, Ninel îi cunoştea reacţiile şi se bucura de bucuria lui. Acum, însă, amintindu-şi de cabinetul lui Doroga şi de caseta cu bijuterii, pe Nicolae Beldiman îl năpădiră deodată nişte gânduri urâte:

— Al dracului bulangiu, nu mi-a dat şi mie un inel, un cercel să i-l duc muierii mele, nimic dom'le, nimic, măcar un lănţişor subţire ca aţa, aşa de pam-plezir, se înfurie scurt Ninel. îi trecu repede. Se linişti.

Trebuia să ajungă la Ada Genaru. Se întoarse din Berceni, trecu val-vârtej pe lângă celebrul „BIG", traversă bulevardul Metalurgiei, intră pe Olteniței, rulă întins, silențios, până la Gara de Nord, după care făcu la stânga, îndreptându-se către cartierul Ciulești…

Gardă de corp cu fustă

Ada Genaru, căpitan în Serviciul de Protecție și Pază al Cotrocenilor, totodată gardă de corp a prim-senatorului României, excelența sa domnul profesor, doctor, inginer Daion Doroga, era îmbrăcată într-o jachetă roșie, de cașmir dublu, cu guler de catifea, fustă scurtă, din piele, și mănuși asortate, pantofi negri din piele de căprioară, cu tocul-cui. Coafura era „à la Gavroche". Un amestec teribil de șmecheraș, prostituată și om de afaceri. Pe umăr îi flutura o poșetă Cardin, din piele neagră, de rare nu se despărțea niciodată, pistoletul „Waugh-master" de 7, 65, ascuns înăuntru, conferindu-i exact sporul de siguranță necesar într-o lume bântuită de șacali. Tocmai transformase o lamă de spearmint într-un balon execrabil. Zâmbea unor gânduri fistichii, conducând sportiv, cu nerv, un Ford-Capri 525, roșu, decapotabil. Reușise! Avea iarăși poșeta doldora de bani. Proasta de ea, la început făcuse nazuri, zâmbise prostește, strâmbase din nas: Țigări? Țigări Assos? Ce să facă ea cu țigările Assos? Ea nu fumează decât Marlboro. A, să le vândă? Cui? Cum? Da' ce, ea are o întreagă rețea de chioșcuri, de buticuri, ca domnul colonel

Truți Pogoreanu? Apoi, la insistențele politicoase ale celuilalt, un arab frumos, înalt, manierat, care vorbea o românească limpede, elevată, și despre care auzise că este un tip putred de bogat, Ada înțelesese rapid despre ce este vorba, cedase, fusese de acord, intrase în sistem. Nu trebuia decât să însoțească niște transporturi auto, de țigări Assos, de la aeroportul militar Otopeni, la niște depozite, undeva, la marginea cartierului Chitila. Atât! Și câștiga la fiecare drum, pe întortocheatele căi ale Bucureștilor, cam 10 – 15 milioane de lei. Bani peșin. Cash. Bravo Ada! și-a zis ea surescitată de atâta bănet, după prima misiune, în care gardase un auto-tren plin cu țigări Assos. Bravo! Ai fost și tu o dată fată deșteaptă, în viața ta. „Ah, îmi vine să mă sărut!", jubila Ada Genaru, din nou. Câștigase iarăși, însoțise un alt transport până în inima Chitilei. Încasase prețul pe loc: zece milioane. Și zbârnâise apoi, într-un suflet, cu motorul turat la maximum, până la cazinoul „Akbar" din Ciulești. Opri într-un scrâșnet de frâne ascuțit, ca un țipăt de pasăre de pradă. Coborî și se îndreptă țintă către sala de

jocuri. Pasiunea ei, dintotdeauna: Blackjack! Pătrunse avântată prin portalul uriaş, de prost gust. Clănţănitul tocurilor ei înalte, pe mozaicul grotesc al imensului hol, răsuna ca pocnetul unui pistol: foc cu foc. Intră în sala de jocuri. Ochi dintr-o privire un loc. La celelalte mese se juca Baccara. Aici era singurul loc pentru Blackjack. Singura masă. Ada preferă, ca de obicei, Blackjack. Se aşeză pe unicul scaun rămas liber, deschise poşeta şi trânti pe platou un teanc de bancnote de 10.000 lei. Le împinse către crupier şi primi, în schimb, o căpiţă de jetoane colorate. Ochii îi dogoreau deja de patima jocului…

Cartierul Ciuleşti zumzăia monoton, ca un stup de albine, seara, înainte de a se întuneca. Restaurantul cazinoului „Akbar" era supraaglomerat, cu un ciorchine de oameni la intrare. Abia când intrai, însă, larma, vuietul vocilor te acaparau ca o ceaţă densă, lipicioasă, sufocantă. Ca în orice restaurant de mahala, zgomotul era asurzitor. Chelnerii strigau unii la alţii, clienţii strigau la chelneri, uşile dinspre bucătărie scârţâiau ascuţit şi ritmic.

Copiii mici plângeau. Alţii, mai mari, se fugăreau printre mese. Apoi, clinchetul paharelor, pocnetul farfuriilor, trosnetul metalic al tacâmurilor. Muşterii nu discutau unii cu alţii. Ci ţipau. Zbierau. Alţii cântau. Alţii înjurau aiurea, în vânt, cu ochii lipiţi de ferestrele înalte şi tulburi. Muzica – tărăgănată, ca o rugăciune, ca o litanie – curgea, se întindea ca o pastă groasă peste harababura sonoră a stabilimentului. Când Nicolae Beldiman – slab, înalt, osos, tuciuriu, cu părul negru, lucios, pieptănat elegant, scurt în părţile laterale şi lung către creştetul capului, purtând pantofi negri, din piele fină, pantaloni gri în dungi, cămaşă albă din pânză de in închisă până la gât, şi un blazer uşor din mătase fumurie – când şi-a făcut apariţia în cadrul uşii, s-a lăsat brusc o linişte de cavou.

Ninel traversă imperturbabil restaurantul, chiar băţos, savurând tăcut formidabila impresie de „boss", citită în ochii acelor amărăşteni care îşi îngropau viaţa inutilă într-un ciocan cu rachiu, ajunse în holul care ducea către sala de jocuri. Uriaşul salon încărcat cu mesele lui verzi, cu postavul tocit la colţuri, cu aerul înecat în fum de tutun, cu jucătorii lui transpiraţi, pe chipul cărora sticlea demenţa câştigului, sau disperarea eşecului, cu crupierii sobri, negri, impasibili, ca nişte ciocli sau mai degrabă ca nişte păpuşi mecanice, repetând la nesfârşit aceleaşi cuvinte şi gesturi, întreg acest panopticum de mahala configura o lume aparte, deopotrivă perversa şi ţicnită, dominată şi

otrăvită de puterea malefică a banilor, în capătul dinspre ferestrele întunecate, o zări pe Ada Genaru, transfigurată de glorie, excitată de câştigul fabulos, în faţa ei, trona o grămadă homerică de jetoane. Ada dăduse clasă tuturor. Era eroina serii. Când Nicolae Beldiman a abordat-o discret, interesându-se dacă ştie ceva despre Doroga, Ada Genaru s-a ridicat iute, ca o amazoană în călduri, i-a sărit de gât, l-a sărutat, l-a întrebat zglobie:

— Ce mal faci, Ninel? Sunt fericită că te văd. Fericită! silabisi ea pisicindu-se, după care adăugă, ridicând din umeri: De Doroga nu ştiu nimic, chiar nimic, oricum, când vine, îmi dă el un semnal. Apoi, desluşi o nerăbdare grea, un abur rece în ochii celuilalt şi întrebă sec: „S-a întâmplat ceva?" Ninel a început să-i şoptească repede, răspicat, despre telefonul de la Guvern, despre pachetul pe care trebuie să-l ia de nu ştiu-unde, el nu ştie nimic, Doroga nu-i de găsit, Ada ştie ceva?

Frumoasa garda de corp a prim-senatorului şi-a zvâcnit deodată fruntea către tavanul înalt, şi-a scuturat zulufii frumoşi, băieţoşi, şi-a revenit repede din nebunia ei fierbinte, redevenind brusc ofiţerul SPP, omul din sistem, care trebuie să răspundă prompt la comenzile sistemului. S-a gândit câteva secunde lungi-lungi, după care a început să-i murmure lui Ninel, rar, sacadat, lângă tâmplă:

— Da, asta trebuie să fie. Te duci la Intercontinental şi întrebi jos, la recepţie, de domnul Gioni Calistrat Pârvulescu. Este unul din patroni, gras, fălcos, cu ochelari de vedere cu rama din aur. Când intri în contact cu el, îi spui că te-a trimis Doroga după pachet. Atât. Iei apoi pachetul şi-l duci trap la şeful de cabinet al lui Troian Bereciuc. secretarul general al Guvernul! E clar? Şi sună-mă, pe celular, când termini treaba. Hai, pa!

Ada i-a întors spatele, revenind la masa de joc, Ninel a dispărut ca din puşcă, Mazda l-a primit calină în fotoliile ei moi, catifelate, într-un sfert de oră se afla la recepţia hotelului „Intercontinental". Totul a decurs ca într-un scenariu riguros: s-a prezentat la recepţie, a întrebat de domnul Gioni Calistrat Pârvulescu, l-a contactat, i-a zis de ce a venit, acesta i-a pus în braţe un pachet voluminos, din carton lipit cu bandă adezivă, parcă ar fi fost un aparat de radio înăuntru, sau poate un televizor mai mic, habar n-avea, n-a întrebat, nici domnul Gioni nu i-a spus nimic, Ninel a înşfăcat pachetul la subsuoară, era cam greu, a salutat, a plecat…

Când a ajuns la Secretariatul General al Guvernului, a aflat că

şeful de cabinet, domnul Titi Popov, tocmai plecase, nu mai era decât operatoarea de serviciu. Femeia îl cunoştea, l-a informat că domnul Titi lipseşte doar pentru câteva minute, poftindu-l să intre – la „şefu'" în birou şi să-l aştepte. Nicolae Beldiman i-a mulţumit, a intrat în biroul mare cât o sală de sport, a dat să pună pachetul pe o măsuţă din apropiere, de lângă uşă, s-a împiedicat de marginea covorului, era cât pe ce să se prăbuşească, a scăpat pachetul din mâini. Pachetul a făcut poc. A crăpat. Şi din măruntaiele lui au început, deodată, să se reverse peste covorul de Buhara teancuri-teancuri de bancnote. Numai bancnote de 50.000 lei.

Noi, nouţe. O avere! Pe puţin o jumătate de miliard. Ninel era singur în birou, priveliştea era ameţitoare, răpitoare, dar şi scârboasă, se uita năuc la comoara de la picioarele lui şi nu-şi putu reprima deloc o înjurătură, o sudalmă grea, ca un scuipat pe obrazul nu ştiu-cui…

CAPITOLUL 19

Motto:

Odată cu sfârşitul Războiului Rece, Vestul s-a lansat într-un lent dar sigur proces de scindare. La un pol, unica superputere, Statele Unite ale Americii, şi apendicele ei transatlantic, Marea Britanie, care pedalează pe o „nouă ordine mondială". Celălalt pol este reprezentat de Europa apusean-continentală coagulată pe axa Paris-Berlin: o bătrână domnişoară ajunsă, mai devreme decât era de aşteptat, în pragul ireversibilei disperări şi care se comportă aferent de iresponsabil.

Cristian Ştefănescu

Religia puterii

— Istoria Ordinului Secret al Iluminaţilor Bavarezi – susurase mai departe Baronul, cu glasul său profund, plăcut, odihnitor, aproape de obrazul lui Doroga – este captivantă ca un roman poliţist.

Mergeau unul lângă altul, agale, ca o plimbare pe Corso, prin grohotişul aspru, cenuşiu, de la poalele Babelor, plecaseră de vreo zece minute de la cabana Babele, îndreptându-se către Observatorul meteorologic de pe vârful Omul. În pas voinicesc, drumul durează cam o oră, o oră şi jumătate, în pasul Baronului – domol, mărunt, rar – drumul putea dura însă şi trei ceasuri, poate chiar patru. Pretext pentru a-şi iniţia discipolul în cea mai veche religie de pe pământ: religia puterii.

— Dintr-o mănăstire de iezuiţi din Germania, îşi continuase

Baronul firul uriaşului său monolog, s-a ridicat, în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, un om aparent banal, mai degrabă sfios decât voluntar, cuminte, tăcut, modest. Dispunea însă de o memorie fenomenală, dublată de o inteligenţă diabolică. Într-un cuvânt: genial! Era un tip genial!! La vârsta de numai 19 ani, stăpânea şi vorbea fluent zece limbi străine, între care chineza, rusa şi arabă. Un an mai târziu, a dobândit titlul de profesor-maestru al canonicilor, prin dispensă papală, întrucât acest titlu didactic nu se obţinea decât după vârsta de 45 de ani. Însuşi filosoful Mendelssohn, o eminentă personalitate a timpului, a fost profund uimit de judecata fulgerătoare, uşurinţa cu care învăţa limbi străine şi volumul enciclopedic de cunoştinţe ale tânărului iezuit. Acest proaspăt maestru al canonicilor se numea Adam Weishaupt. În anul 1770, bancherul Rothschild a primit însărcinarea, din partea Consiliului Suprem al Iluminaţilor, de a-l contacta urgent pe Adam Weishaupt şi a-l determina să fondeze „Ordinul Secret al Iluminaţilor Bavarezi". Lucru care s-a şi întâmplat, în acelaşi an, în oraşul Ingolstadt. Ordinul era organizat în cercuri concentrice, structurat pe 13 grade, amintind de cele 13 trepte ale celebrei piramide masonice. Cercurile nu comunicau între ele decât după principiul luciferic al imploziei: adică, exclusiv din exterior către interior.

Aşadar, membrii din gradele inferioare nu cunoşteau absolut nimic despre existenţa gradelor superioare, întreaga activitate a organizaţiei desfăşurându-se după reguli strict secrete. Unii membri erau „patriarhi", alţii „sfetnici", alţii „adepţi", alţii „experţi". Utilizând – cu rafinament şi artă – şantajul, corupţia, sexul, banii, slăbiciunile oamenilor şi nu în ultimul rând propriul farmec personal, Adam Weishaupt a reuşit, în numai câţiva ani, să atragă, în organizaţia sa secretă, ilustre personalităţi ale epocii, din comerţ, din industrie, agricultură, educaţie, justiţie, poliţie, ştiinţă, artă, politică. Membrii Ordinului deveniseră veritabile eminenţe cenuşii pe lângă Guvernele din Germania, Anglia, Spania, Franţa, Rusia, împânzind practic toată bătrâna noastră Europă. Iluminaţii ţintiseră departe. Lucrau, ca de obicei, pe termen lung. Lumea trebuia schimbată. Relaţiile sociale trebuiau schimbate. Trebuia instaurat un nou mod de producţie. O nouă ordine socială. Iluminaţii simţiseră, primii, pulsul noilor prefaceri istorice şi, pentru a nu se declanşa haosul general, interveniseră la momentul oportun. Astfel, prin intermediul Iluminaţilor bavarezi,

Consiliul Suprem al Iluminaţilor a organizat şi ţinut în frâu marile revoluţii burgheze din Europa. De pildă, în Franţa a fost creată „Loja Marelui Orient", unde s-a născut faimoasa lozincă: Libertate, Egalitate, Fraternitate. Supremaţia Bisericii a dispărut. Marii latifundiari au fost declasaţi. Au apărut noi state pe harta lumii. Şi, inerent, noi războaie. Incontestabil, Adam Weishaupt a fost un geniu. El a creat şi istorica lojă „Alianţa Drepţilor", subordonând-o unei alte structuri, imaginate tot de mintea sa veşnic înfierbântată: este vorba de organizaţia secretă „Fiii Alianţei", sau mai cunoscută cu numele „B" n-ai B'rith". Maestrul-conducător al organizaţiei „Fiii Alianţei" făcea parte din însuşi Consiliul Suprem al Iluminaţilor. La peste 70 de ani de la înfiinţare, loja „Alianţa Drepţilor" are un nou membru, despre care am mai amintit în discuţia noastră: Mordehai Levi, sau, cum l-a fixat istoria, pe numele de Marx. Ulterior, sub influenţa covârşitoare a lui Marx, loja „Alianţa Drepţilor" se transformă în „Loja comuniştilor", apoi în „Liga comuniştilor". Iar principalele teze ale lui Marx, din opera sa de bază, „Manifestul Partidului Comunist", sunt tocmai tezele lui Adam Weishaupt, aşezate cândva la temelia „Ordinului Secret al Iluminaţilor Bavarezi".

Aşadar, epocalul „Manifest" marxist, cartea sacră a comuniştilor de pretutindeni, nu este altceva decât un plagiat ordinar. Un text furat, care cuprinde fix 9.600 de cuvinte. Capriciul istoriei şi meandrele timpului l-au făcut însă celebru, tirajul „Manifestului" fiind unicul, din lumea întreagă, care a depăşit tirajul Bibliei. Singura contribuţie a lui Marx la opera lui Weishaupt a fost instituirea terorii ca politică de stat. Chiar el a scris, cu mânuţa lui, în prestigiosul „Neues Rheinische Zeitung", din 7 noiembrie 1848, aceste fatidice cuvinte, pe care le citez din memorie: „Nu există decât un singur mijloc de a scurta şi grăbi agonia de moarte a vechii societăţi: teroarea!" Dar, hai să-l lăsăm dracului pe Marx şi să revenim la Adam Weishaupt. El a mai elaborat, în 1773, şi „Noul Testament Diabolic", cunoscut marelui public abia în 1785, cu prilejul unui stupid accident: unul din curierii Iluminaţilor, călărind între Frankfurt şi Paris, a fost surprins de o furtună puternică, a fost lovit de trăsnet şi a murit pe loc, în mijlocul drumului. Poliţia bavareză a descoperit, printre documentele secrete ale curierului, şi „Noul Testament Diabolic", pe care, cândva, dacă eşti curios, am să ţi-l dau să-l citeşti. Merită! Este deosebit de instructiv, în esenţă, în chintesenţă, Weishaupt susţine, ca şi Machiavelli, un principiu dur,

draconic, dar viabil şi astăzi: „Omenirea trebuie ţinută într-o permanentă discordie şi buimăceală!" Adam Weishaupt a decedat în 1830, la venerabila vârstă de 82 de ani, dar opera lui funcţionează şi astăzi. Ireproşabil! Ca un mecanism tipic german…

Ion Popescu în Ţara Minunilor

Ion Popescu se abătu brusc câţiva paşi de la firul cărării, scormoni cu vârful bocancului prin grohotişul colţuros, bombăni ceva, se aplecă şi culese de pe jos două pietre vineţii, cu muchiile ascuţite. Daion Doroga îl privea curios, îl încerca un uşor sentiment de exaltare, contactul lui cu realitatea se subţiase, se tocise, parcă s-ar fi rătăcit prin Ţara Minunilor, şi nu s-ar fi mirat deloc dacă Baronul ar fi ciocnit pietrele şi ar fi scos din ele iepuri, sau papagali, sau panglici colorate.

Culmea era că Baronul chiar ciocnise puternic, în câteva rânduri, pietrele alea vineţii, între care aşezase cu îndemânare câteva fire de iarbă uscată, şi deodată apăru fumul. Apoi, focul. Baronul chiui prelung, se răsuci pe călcâie cu făclia de iarbă uscată în mâna stângă, cu pietrele în mâna dreaptă, hăulind sălbatic, cu braţele larg desfăcute către cer, precum altă dată omul cavernelor când avusese revelaţia focului. Daion Doroga îl privea cutremurat. Citise şi el chestia asta cu focul izbucnit din scânteia pietrelor, văzuse miracolul prin filme, dar îl considerase întotdeauna un miracol. Şi atât. O invenţie a artiştilor, ai căror eroi se dădeau mari şi tari prin ţinuturi sălbatice. Nu crezuse niciodată în povestea asta, iar acum, deodată, minunea se înfăptuise sub ochii lui. Din starea de perplexitate, l-a smuls glasul grav al Baronului.

— Doroga, ştiu că-ţi place să fii conducător, îţi place să fii mereu înfrunte. Să conduci. Să iei decizii. Iar deciziile tale să fie executate întocmai de o turmă cât mai mare de supuşi. Ştiu! Şi mai ştiu şi că ai calităţi de conducător. Eşti energic, inteligent, persuasiv. Şi, mai ales, fără scrupule. Ştii şi tu lucrurile astea. Dar, ceea ce nu ştii este că un conducător autentic, un conducător înnăscut, iar nu plămădit din împrejurări favorabile, trebuie să supravieţuiască în orice situaţie: fără arme, fără hrană, fără foc, fără apă. Altfel, ratează la primul şut în cur pe care îl primeşte din partea destinului orb. Se pierde. Clachează! Şi se declanşează atunci o cumplită tragedie. Nu atât pentru el, cât pentru milioanele de nenorociţi care şi-au pus în el toate speranţele. Spune-mi, Daion, ţi-au trecut vreodată prin cap asemenea gânduri? îl chestiona, sec, Baronul.

— Nu! fu răspunsul prompt al lui Doroga.

Baronul îl privi scrutător prin despicătura subţire a ochilor – ca două lame de silex – surâse iute, hâtru, aproape şmechereşte, glasul însă îi radia acelaşi îngheţ brutal, ca şi dunga neagră a privirii.

— Bravo, Doroga! Deşi nu întotdeauna sinceritatea e o virtute, de astă dată, ţi-a adus o bilă albă. Trebuie, însă, să perseverezi. Nu-i suficient să-ţi doreşti puterea. Nu-ţi sunt suficiente nici calităţile native.

Trebuie s-o meriţi! S-o încaleci singur, treaptă cu treaptă. Eu aştept, eu te aştept răbdător: când vei aprinde şi tu, cu două pietre, câteva fire de iarbă uscată, vei şti atunci că ai suit prima treaptă pe nesfârşita scară a puterii; dă-mi un semnal, să serbăm împreună succesul, înţelegi ce vreau să spun? Dar, până atunci, hai să revenim la Iluminaţii noştri.

Îţi povesteam, mai devreme, despre „Ordinul Secret al Iluminaţilor Bavarezi". Nu este singurul Ordin care îi serveşte pe Iluminaţi. Mai sunt şi altele: Ordinul Cavalerilor de Malta; Ordinul Masonic; Ordinul Iezuiţilor; Ordinul înţelepţii Sionului; Ordinul Templierilor; Ordinul Ursulinelor; Ordinul Teutonilor; Ordinul Sf. Maria; Ordinul Dominicanilor; Ordinul musulman al Rifailor; selectul Club „Rotary"; şi chiar hulita Mafie. Toate, absolut toate, secrete. Misterioase. Şi uluitor de puternice. Operative, în orice moment. La mesajul sugerat, prin intermediari, de către Consiliul Suprem al Iluminaţilor, ele pot acţiona oricând, oriunde şi împotriva oricui.

Ordinul Iezuiţilor, supranumit „Compania lui Iisus", datează din 1534, când a fost iniţiat de către Ignaţiu de Loyola. Organizaţia are caracterul unei agenţii de informaţii şi este considerată, pe drept cuvânt, Serviciul Secret al Vaticanului.

Ordinul Templierilor supraveghează structurile paramilitare ale Planetei, încă de la începutul lor, Templierii au fost militari. Călugări – militari. Ordinul a apărut pe la începutul mileniului nostru. Tradiţia spune că Templierii venerau, deopotrivă, puterea, viclenia şi frumuseţea. De altfel, simbolul lor iniţial era reprezentat de o uriaşă statuetă din jad, numită Baphomet, supranumită „Inspiraţia spiritului", divinitate care avea faţă de bărbat, sâni de femeie, aripi de vultur şi corp de leu. Începând cu anul 1117, Ordinul Templierilor proteja pelerinii din Ţara Sfântă. Ordinul dispunea de o doctrină secretă şi rituri de iniţiere preluate din vechea religie creştină, dar şi de la

Sarazini şi Druizi. De la Druizi au preluat Templierii celebra lor mantie albă, iar de la creştini crucea purpurie, în plin ev mediu, Templierii deveniseră o forţă deosebit de puternică, dictând practic jocul politic al cancelariilor europene. Temându-se că i se şubrezeşte autoritatea, Papa Clement al V-lea, prin Bula papală din 1312, ordonă dizolvarea Ordinului Templierilor, iar ultimul Mare Maestru al Ordinului, temutul Jacques de Molay, a fost condamnat la moarte şi ars pe rug în 1314.

Reorganizat de Iluminaţi, Ordinul Templierilor a renăscut în epoca modernă, viguros, cu o prezenţă tot mai penetrantă în cancelariile politice ale lumii contemporane. Organizaţiile de tristă faimă, ETA din Spania, IRA din Marea Britanie, PKK din Turcia, aşa-zisele Fronturi de eliberare din Africa şi Orientul Mijlociu nu sunt decât câteva din structurile para-militare controlate de Templieri. Un detaliu revelator: temutul terorist Carlos-şacalul a fost arestat, mai zilele trecute, de magistratul francez Jean-Louis Bruguere, care îmbrăcase celebra mantie albă a Templierilor încă din anul 1988.

Despre Ordinul Cavalerilor de Malta s-au scris tomuri întregi. Această organizaţie ocultă controlează negustoria mondială. Cu deosebire, comerţul cu arme. Ordinul a fost creat la începutul secolului al XII-lea, în Regatul Ierusalimului, sub denumirea iniţială de Ordinul „Ospitalierii Sf. Ioan". După cucerirea Ierusalimului de către sângerosul Saladin, în anul 1187, Ordinul a stăpânit oraşul – cetate Acra, în perioada 1197 – 1291, apoi Ciprul timp de 19 ani, insula Rodos, începând din 1309 până în 1522, şi insula Malta, de unde şi-a luat şi noul nume, teritoriu controlat neîntrerupt între anii 1530 – 1798. Începând cu anul 1834, Ordinul Cavalerilor de Malta şi-a instalat sediul central la Roma. Printre membrii acestui Ordin, descoperim nume sonore, precum John Kennedy. Fost preşedinte al S.U.A. Lichidat în plină glorie personală. Ucis pentru că, la un moment dat, cu toate avertismentele primite, i-a trădat pe Iluminaţi – care îi conferiseră puterea supremă la Casa Albă – luând câteva hotărâri peste capul lor: destituirea lui Allen Dulles din funcţia de şef al CIA; decizia de a pune capăt rapid războiului din Vietnam; hotărârea de a impozita cu 15%, anual, orice investiţie de capital american în străinătate; dezvăluirea unor secrete privind energiile libere. Aşa s-a întâmplat cu Kennedy: şi-a închipuit că este destul de puternic, să facă ce vrea. Să hotărască singur. S-a lăsat sedus de mirajul puterii. Apoi, intoxicat. După care, toate judecăţile lui au fost viciate de acest teribil drog: puterea.

Asta e. Şi-a făcut-o cu mânuţa lui. Cu Eisenhower, însă, cu enigmaticul Dwight David Eisenhower, alt fost preşedinte al S.U.A., lucrurile s-au derulat altfel. N-a ieşit niciodată din cuvântul Iluminaţilor. În anul 1940, devine membru al Ordinului Cavalerilor de Malta. Era ofiţer şi avea gradul de maior. Din 1940, destinul său capătă, deodată, o traiectorie ameţitoare. Trei ani mai târziu, în 1943, ajunge deja general cu cinci stele şi i se încredinţează comanda supremă a armatelor aliate pentru debarcarea, la început, în Nordul Africii, apoi în Sicilia şi ultima în Vestul Europei. Câştigă cel de-al doilea război mondial, în perioada 1950 – 1952 este numit comandant suprem al forţelor NATO. Din 1953, până în 1961, este ales preşedinte al SUA. S-a stins din viaţă în 1969, la venerabila vârstă de 79 de ani, fiind unul din marii ziditori ai acestui veac. Tot în Ordinul Cavalerilor de Malta îi găsim şi pe Elţîn al ruşilor, pe Kohl al germanilor, dar şi pe regele Cioabă al ţiganilor din România.

Clubul „Rotary" strânge periodic – exact din 33 în 33 de zile – în somptuoasele sale sedii secrete, răspândite prin marile Capitale ale mapamondului, o lume selectă, rafinată, instruită şi foarte bogată. Iată numai câteva din condiţiile strict-obligatorii care îţi pot deschide uşile Clubului: să dispui de două licenţe universitare, dintre care una cu doctorat; să vorbeşti fluent cel puţin patru limbi de largă circulaţie; să fii proprietarul unui cont bancar cu minimum şapte zerouri, în dolari americani. Simplu, nu? Ei bine, şi cu toate acestea, din Consiliul Suprem al Iluminaţilor doar preşedintele Clubului face parte. Restul nu sunt decât intermediari sau simpli executanţi. Aşa precum dinamita şi capsele nu se păstrează niciodată în acelaşi loc, tot astfel puterea şi averea nu trebuie să se afle împreună sub aceeaşi umbrelă. Este un principiu care face carieră de cinci mii de ani.

CAPITOLUL 20

Motto:

Suntem condamnaţi să râdem de cei care, acolo sus, ne reprezintă.

Ioan Groşan

Chinezul din Voluntari

Ce ciudăţenie: rasa chinezească, la o populaţie de aproape un miliard şi jumătate de locuitori, dispune doar de 472 de nume. Limba scrisă este aceeaşi pe tot teritoriul chinezesc. Limba vorbită, însă, diferă de la o regiune la alta. Fiecare chinez are şase nume: cel de lapte;

cel din copilărie; cel de la şcoală; cel din afaceri; cel de căsătorie; şi porecla. Chinezii se recunosc între ei mai ales după poreclă. De pildă, patronul restaurantului „Dragonul", din cartierul Voluntari, un chinez înalt, uscat şi subţire ca un băţ, pe care nu l-a văzut nimeni niciodată zâmbind, se numeşte, după actele lui oficiale, ca om de afaceri, Chai Wan Obe, dar toată lumea îl ştie şi-l strigă domnul Chop, în pronunţie Ciop. Asta e porecla lui şi vine de la expresia Chopstick, care nu reprezintă altceva decât unul din cele două beţigaşe subţiri, folosite cu atâta îndemânare de chinezi pentru a mânca. Deasupra restaurantului „Dragonul", lângă firma uriaşă vopsită în roşu şi negru, se poate citi clar un număr: 631. Mulţi îl văd, dar puţini, foarte puţini oameni ştiu ce înseamnă. Nu este nici numărul edificiului, nici numărul autorizaţiei de funcţionare. Dacă cineva îl întreabă, domnul Chop îi dezvăluie, cu o politeţe gravă, că în sistemul numeric chinezesc, numărul 6 simbolizează viaţa, numărul 3 – continuitatea şi numărul 1 – perseverenţa. Unii clienţi ai „Dragonului", deloc puţini, ridică din umeri, cu uimire şi toleranţă: „chinezării!". Alţii, însă, bombănesc cu o răutate infantilă: „Ai dracului chinezi! Dacă nu le vom pune frâu, ăştia ne vor călări, cât de curând. Scrie şi-n Biblie!"

Sâcâindu-l, fulgerându-l în mai multe rânduri cu tot soiul de întrebări idioate, delicate, dar presante, întrebări tendenţioase despre natura ocultă a chinezilor, întrebări jenante despre negustoria lor întinsă ca o reţea subterană de-a lungul şi de-a latul Pământului, întrebări subversive despre sursele lor misterioase de unde îşi procură o heroină atât de concentrată, cu o puritate de peste 99, 8 la sută, faimoasa heroină chinezească 4, întrebări naive despre lumea lor interlopă, despre fioroasele Triade, că e şi ea curioasă să afle aia şi aia despre chinezi, despre viaţa lor, despre obiceiurile lor, că e o veche clientă a „Dragonului", o clientă statornică, discretă şi onorabilă şi care, pe deasupra, îi mai conferă şi protecţie domnului Chop, şi ce e rău în faptul că vrea să ştie şi ea dacă Chopy – cum îl alinta, uneori, ţuguindu-şi buzele extraordinar de senzuale – face sau nu face parte din Triade, că prea multe poveşti palpitante se pun pe seama lor, e curioasă, şi atât, că doar n-o fi nebună să umple târgul cu secretele lor, cu relaţiile lor, îi zisese ea, făcând un botic uşor bosumflat, uşor posesiv, dar nemaipomenit de fermecător, zgâriindu-l cu un potop de întrebări obsedante, încât patronul restaurantului „Dragonul" o invitase odată la el în birou, la o ceaşcă de ceai, şi-i spusese blând,

într-o românească stranie, plecându-şi umil fruntea, dar cu glasul rece şi tăios ca o sabie de Nankin.

— Prea bună doamnă, eu aparţin unui popor vechi de peste cinci mii de ani. Şi trebuie să vă spun, de la bun început, că noi, chinezii, avem câteva contradicţii fundamentale: deşi suntem foarte politicoşi, nu ne plac întrebările; deşi respectăm legile, nu agream puterile statului; deşi ne iubim familiile, suntem obsedaţi de bani şi de profit; deşi părem foarte cuminţi, suntem în realitate de o monstruoasă viclenie; în sfârşit, deşi părem mereu grăbiţi, avem o răbdare uriaşă. Avem credinţele noastre, prea bună doamnă, miturile noastre şi păcatele noastre ancestrale, pe care nimeni altcineva, din afara neamului nostru, nu le-ar putea înţelege. Zidul chinezesc nu se întinde numai în jurul (arii noastre, ci şi în jurul sufletului nostru. Suntem încă legaţi între noi, unii de alţii, de juruinţe rostite cu cinci milenii în urmă. Ne apărăm cu aceeaşi străşnicie, şi lucrurile frumoase, şi lucrurile urâte. Ce ştiţi dumneavoastră, prea bună doamnă, despre Triadele chinezeşti? Hai să fim serioşi! în orice manual de criminologie orientală se pot găsi câteva informaţii destinate consumului public. Sunt savurate, sunt digerate, sunt comentate cu sufletul la gură, după care, din Triade nu mai rămâne decât o banală pagină de istorie asiatică. Vreţi să facem un test? Vreţi să vă dau un extemporal? Nu zâmbiţi, prea bună doamnă, că eu vorbesc serios. Ce mi-aţi putea spune despre Triade? Câteva date generale, la îndemâna oricui. Că au apărut în timpul dinastiei Zhou, cu o mie de ani înainte de Christos. Că însuşi marele şi înţeleptul Lao Tzi a făcut parte din structura Triadelor.

Că, la sugestia filosofului Xu Seem, Supremul Maestru al Consiliului Sacru al Triadelor, împăratul Qin Wang construieşte, la hotarele nordice ale imperiului, giganticul zid chinezesc. Că, la 1200 de ani, după Christos, mongolii cucerind China, Triadele sunt aruncate în cea mai neagră clandestinitate. Şi de atunci, mereu, de aproape opt veacuri, aşa sunt Triadele şi astăzi: invizibile! Ce altceva aţi mai putea şti, prea bună doamnă? Poate doar că, începând cu perioada manciuriană, din a doua jumătate a mileniului nostru, Triadele se reorganizează pe structuri de tip mafiot, acaparând comerţul şi finanţele imperiului. Nu întâmplător, zeul chinez al războinicilor este, în acelaşi timp, şi patronul cămătarilor, al negustorilor şi al Triadelor. Altceva? Cam atât. Adică, doar jumătatea adevărului. Şi nimic nu poate fi mai fals, decât adevărul cunoscut pe jumătate. Ce să vă mai spun,

prea bună doamnă? Altceva nu mai ştiu nici eu. Şi nimeni altcineva, dintre muritorii de rând, nu ştie. Doar trei oameni, cei din Consiliul Sacru, cunosc adevărul întreg. Adevărul despre Triade. Singuri ei ştiu totul. Noi, ceilalţi, care ne-am născut, de generaţii şi generaţii, în interiorul Triadelor, nu cunoaştem decât supunerea absolută, supunerea necondiţionată, şi nu ştim mai mult decât dumneavoastră. Şi tot ca şi dumneavoastră, ştim şi noi că trădarea, în Triade, are un singur epilog: moartea în cele mai cumplite chinuri. Tocat cu satârul. M-aţi întrebat, dacă fac parte din Triade. Ce să vă răspund? Să înţeleg, prea bună doamnă, că vreţi să mă condamnaţi la moarte?!…

Spânzurat între cadavre vii

Al dracului, Chopy! I-o zisese, îi retezase toate întrebările, cu un gest elegant. Dar necruţător. Nici nu l-ar fi crezut atât de profund. Şi-un atât de fin cunoscător al păcatelor omeneşti. Al păcătoşilor. Asta era: o păcătoasă. S-a ştiut, dintotdeauna, o păcătoasă. Era frumoasă, era foarte frumoasă. Era irezistibilă. Dar şi o păcătoasă incurabilă, îi plăcea să se reguleze la nebunie, ceasuri nesfârşite, nu se mai sătura de bărbaţi. Şi-i alegea din grămadă – cu un simţ posesiv acut, virulent – îi călărea pe deşelate, apoi îi abandona ca pe nişte batiste murdare.

Niciodată nu-i plăcuse să-şi dea batistele la spălat. Le arunca. Le lepăda. Aşa cum îşi lepăda şi amanţii. Era o nimfomană! Dacă ar fi fost numai atât. Dar îi plăceau şi petrecerile zgomotoase, spirtoase cum le spunea ea, pentru că erau stropite din belşug cu apriga vodcă „Rasputin”. Îi plăceau bârfele negre, bârfele horror. Se da în vânt după scandaluri mondene, sub a căror pojghiţă subţire de „Chanel – 5”, jegul putea ca o latrină de cazarmă. Organiza escapade nocturne la moteluri de lux. Copil de fost ministru fiind, nu-i lipsise niciodată nimic, făcuse tot ce vrusese, i se dezvoltase până la exacerbare gustul pentru rafinament, pentru viciu, pentru aerul tare al celor mai extravagante excitaţii, încercase toate senzaţiile tari, toate nebuniile excitante, se lăsase deflorată încă de la vârsta de 14 ani, oferindu-se unui ofiţer din garda personală a ministrului. Semăna cu maică-sa. Bucăţică ruptă din Agatha. Leită! Nu putea să semene un strop şi cu Teodor Petrescu, cu taică-su? Să fi avut, acolo, şi un pic de cumpătare, de modestie, de prevedere. Aş! Se dovedise o zurlie şi o curvă, ca şi maică-sa. Misterele genezei, în ultimii ani, dăduse şi în patima „beţiei albe”: începuse cu marijuana şi haşiş, trecuse prin experienţa tulbure a opiului, eşuase în ţarcul strâmt al heroinei. Heroina de tipul 4. Cea mai pură din lume.

Doamne – Dumnezeule, heroina se dovedise, până la urmă, singura ei salvare. Unica posibilitate de a evada dintr-o lume în care se simţea tot mai străină. Un covârşitor sentiment de însingurare, de alienare, îi marca zilele, transformându-le într-o pastă groasă. Puturoasă. Ce să facă? se întrebase adeseori, cu ochii pierduţi în gol. Să se sinucidă? Să-şi curme zilele? Să-şi ia câmpii? Heroina o ajută să supravieţuiască printre cadavre vii. Să fie deasupra lor. Să le domine. Să-şi bată joc de ele. Să-i ameţească pe oameni cu farmecul ei tulburător. Percutant. Dar cel mai mult îi plăcea să-i năucească, să-i întărâte cu întrebări stupide, să-i înţepe cu o curiozitate morbidă, să se vâre apoi în sufletul lor şi să facă acolo tot prăpădul de care era în stare. Simţea o nevoie maladivă să-i provoace. Să-i hărţuiască. Să-i umilească. Să-i pună în situaţii penibile, nu de puţine ori disperate, cu întrebările ei chinuitoare, brutale, întrebări precise şi muşcătoare, altele aluzive, subversive şi tulburătoare, întrebări nevralgice, întrebări inchizitoriale spuse cu aplombul ei sarcastic, dublat de o senzualitate fascinantă.

Chopy o ghicise perfect, îi descifrase la timp intenţiile viperine, răutatea şi plăcerea de a fi rea şi-i dăduse o lecţie dură. Al dracului Chopstick!…

Toate aceste gânduri – şi încă multe altele – se vânturau în rafale scurte, învolburate, prin mintea înfierbântată a distinsei doamne Mariana Bereciuc. Soţia secretarului general al Guvernului, excelenţa sa domnul Traian Bereciuc. Într-unul din separeurile restaurantului „Dragonul”, al cărui patron era un chinez: domnul Chai Wan Obe, alias Chopstick. Pe care Mariana îl alinta, cu o bizară duioşie, Chopy.

O picoliţă chinezoaică, minionă, gingaşă ca o păpuşă de porţelan, purtând cu o desăvârşită eleganţă enigmaticul cheongsam roşu, din mătase de Manilla, cu părul negru, lucios, strâns într-o coafură înaltă, sofisticată, cu mersul unduios, dezinvolt şi gesturi familiare, îi aduse un ceainic uriaş, din alamă şlefuită, şi o servi cu năvalnicul ceai negru cloud mist.

Ateul la spovedanie

Mariana sorbi înfiorată din licoarea fierbinte şi scăpărătoare, privindu-se peste buza paharului înalt, în imensul perete-oglindă din faţa sa. Se lăsă îndelung admirată de propriul orgoliu narcisistic. Se plăcea. Se îmbrăcase, ca de obicei, provocator. Era explozivă: cizme negre şi haină neagră Ferragamo, cu lanţuri de argint; stătea picior peste picior, iar fusta scurtă, din piele, îi dezgolea coapsele

marmoreene. Era o tipă mişto. Trăsnet! îşi surâse galant. Se simţea bine. Era linişte. Dincolo de draperia despicată a separeului, pe diagonala salonului – ocupat doar de câţiva muşterii rasaţi, rafinaţi, cu nasurile vârâte adânc în farfuriile lor – se zărea ecranul unui televizor color, licărind şi murmurând ceva despre politică şi corupţie. Era telejurnalul de seară. Ah, mă apucă greaţa! aproape că-i veni să strige Marianei. Politică şi corupţie! Cunoştea tot acest putregai din interior. O lume de prefăcuţi. De potlogari cu gulere albe. O lume de farisei. La ce le-o fi trebuind puterea, dacă nu ştiu ce să facă cu ea?

Doar să epateze? Să se laude? Şase ghiftuiască? Să-şi tragă nu ştiu câte rânduri de case? Doar să adune averi peste averi şi să-şi închipuie că au sânge albastru? Doar pentru aşa ceva au preluat puterea? Atunci, pentru ce, Dumnezeii mă-sii, a mai murit Piticul ăla la Târgovişte? De ce l-au împuşcat ca pe un câine? Doar ca să-i ia ei locul? Altă Marie, cu-aceeaşi pălărie? Mătuşa de la Cotroceni mai crede încă în rolul ei predestinat de a conduce România. De a reabilita comunismul. De a-i conferi o faţă umană. Aberaţii! Reziduuri ale unui timp revolut. Comunismul? O fundătură istorică. O monstruoasă experienţă, care nu va lăsa posterităţii decât mizerie, mediocritate, suferinţă şi moarte. Decât un cimitir enorm. Şi se mai găsesc, draga mea – îşi zicea Mariana, cu ochii înfipţi în paharul cu ceai – se mai găsesc în ţara asta idioţi care să-l regrete. Să nu-i piardă sămânţa. Din cauza asta, unii oameni sunt morţi de mult, iar ei încă nu ştiu: trăiesc în trecut. Exclusiv în ziua de ieri. Şi-au amanetat viitorul trecutului. L-au închis acolo, ca într-o puşcărie, şi încă se mai şi fudulesc cu faptele lor. Uită-te la Preşedinte cum râde, cum i se lăţeşte râsul până la ceafă, când vorbeşte poporului, parcă i-ar spune „Bonjour popor!", ca-n schiţa aia a lui conu Iancu. Că tot suntem noi francofoni de duminică. Vechile familii de rangul doi, de pe vremea Piticului, au ajuns familii de prim rang: familia Bârlădenilor, familia Lotrenilor, familia Stănculeştilor, familia Verdeţilor. Iar noile familii de rangul doi s-au născut pupând poala popii din primul rang: familia Bivolarilor, Păuneştilor, Temeşanilor, familia Dumitraşcilor, familia Rogojanilor, familia Şogunilor. Toţi sunt contaminaţi de virusul letal al trecutului. Toţi sunt cantonaţi în trecut: fură la fel ca nomenclaturiştii comuniştilor, înjură la fel, mint la fel, se vântură prin lumea largă la fel, râgâie la recepţii la fel, trag după ei, peste tot, o turmă de bodyguarzi. Chiar şi la nunţi, tot cu gorilele după ei se duc.

Mariana îşi aminti că unul din prietenii ei, Ioşca de la Cotroceni, consilier prezidenţial, îi povestise odată, după câteva pahare zdravene de „Rasputin", cum nebunul ăla de premier, Nae Coroiu, zis Trăscău, se dusese la o nuntă, la palatul Elizabeta, cu toate maşinile şi cu toate gărzile după el. Lumea se uita la Trăscău, ca la urs.

Parca năvăliseră tătarii. Şi fusese, până atunci, o nuntă ca-n poveşti, unde toţi oamenii sunt egali cu măria sa împăratul: beau, mănâncă, petrec, fiecare după pofta inimii. Se însura băiatul unui ministru, cu fata scriitorului Augustin Buzura. Ce-a vrut să spună musiu Coroiu cu gestul său? Ce a însemnat acel gest? Mârlănie? Trufie? Prostie? „Era – îi spusese Ioşca Marianei – era ca şi cum ai fi intrat în Biserică cu bocancii murdari şi căciula pe cap".

Al dracului, Ioşca, are o limbă ascuţită, dar spune lucrurilor exact pe numele lor. Nu ca Daion Doroga, pederastul ăla din fruntea Ligii, pe care, dacă-l întrebi ceva, te plimbă, te răsuceşte din vârful limbii, vorbeşte pe muchie de cuţit, poţi să înţelegi orice din ce spune el, e un tip alunecos, şerpuitor, te înfăşoară în cuvinte alese, fermecătoare, pioase, alteori cuvintele sunt goale, gratuite sau prudente, sau cuvinte colorate, răspicate, şlefuite, cuvinte vagi, sau cuvinte sprinţare, convingătoare, e teribil de convingător Daion Doroga, mai ales când zâmbeşte mefistofelic, în două ape, sau când zâmbeşte subţire, şiret, rafaelic, e un tip deştept, seducător, e cultivat, dar cineva i-a stricat dezastruos caracterul, i l-a alterat profund, i l-a smintit, i-a deformat mecanismele intime: poate socru-său Lazăr Marinescu, maresculămare pe vremea Piticului; poate nevastă-sa Darda, avocat de meserie, iar limba avocaţilor, se ştie, are o singură menire: să ascundă adevărul; poate anturajul în care s-a învârtit în ultimii cinci ani, un anturaj de lichele, de yesmeni; poate puterea însăşi i-a adus plocon un caracter nou-nouţ: viciat, otrăvit, caracterul parvenitului infatuat, un caracter exaltat, despotic, infernal. Nepătrunse sunt căile devenirii! Şi totuşi – îşi zicea Mariana conciliantă, tolerantă, sorbind din ceaiul negru cloud mist, încă fierbinte, sorbind şi aşteptându-l răbdătoare pe Chopy să-i aducă raţia aia de heroină 4, raţia pentru o lună întreagă – şi totuşi, Daion are o sămânţă bună în el, are un ceva echilibrat şi onest ascuns în adâncuri greu sondabile, poate va avea un, viitor, poate va fi printre puţinii oameni politici ai clipei care vor avea un viitor, ceilalţi fiind iremediabil înghiţiţi de nisipurile mâloase ale trecutului. Poate se va

găsi cineva să-l scoată din tot rahatul ăsta care colcăie de paraziţi, să-l smulgă şi să-l scuture zdravăn.

Să-l trezească! Atunci şi numai atunci va mai avea vreo şansă. Altfel, va continua să comande clipuri electorale, de o enormă prostie, ca acela în care apăreau, el şi nevastă-sa, în postura de creştini ce se duc la Biserică, în sfânta zi de duminică: amândoi în blugi, amândoi în geci, ea cu capul descoperit, plimbându-se printre icoane ca nişte ţoape. Noroc cu cineva de la Cotroceni, care l-a tras de mânecă, după vizionarea clipului, şi i-a arătat coşul de gunoi, cu o recomandare colegială, dar fermă:

— Măi Dorule, dacă vrei să mai mănânci o pâine albă în serviciul politicii româneşti, aruncă la coş mizeria asta şi spune Tatăl Nostru în fiecare seară. Acasă. Singur. Să nu te audă nimeni. Clar?

Ăsta era Daion Doroga. Dar ceilalţi cum erau? Majoritatea, imensa lor majoritate, nişte fripturişti. Şi Ovidiu Găman, preşedintele executiv al Ligii şi ditamai prim-deputatul, care, abia târându-şi băşinile de colo-dolo, umbla cu limba scoasă după avere, după case, după afaceri grase pentru toată liota lui de neamuri. Şi Sile Dogaru, unul din vicepreşedinţii Ligii, cu figura lui leonină, cu ochelarii uriaşi, cu rama groasă, pătrăţoasă, care, tunând şi fulgerând împotriva Opoziţiei din Parlament, se vârâse până-n gât în nişte afaceri urâte prin Ialomiţa, prin Piteşti, încasând multe miliarde murdare, măsluind un hectar de acte, dacă ar fi avut zece mâini, cu toate ar fi apucat ciolanul care i se oferea. Şi Sion Mocanu, alt vicepreşedinte, cu bărbuţa lui de ţap logodit, îşi amenajase cu osârdie un lung şir de sinecuri în venerabila Bănie a oltenilor, strângând în cămările familiei cât să-i ajungă pentru cinci generaţii. Dar ce vorbesc eu despre alţii?! se urâţi pentru o clipă, numai pentru o clipă, frumosul chip al Marianei Bereciuc. De ce mă uit numai în curtea altora? Omul meu e mai breaz? Trăenică al meu e mai cinstit? O, doamne, că bun şi răbdător mai eşti cu noi! Păi dacă ar începe cineva să-i împuşte pe corupţii din România, ar trebui să înceapă cu bărbatu-meu! Ce, lumea e proastă? Nu vede? Nu simte? Nu află? Degeaba scriu ziarele că unitatea de măsură a corupţiei este „Bereciucul”? A strâns pământuri peste pământuri, păduri, case, sereleuri şi valută forte. Dolarii i-a vârât, nu ştiu pe unde, prin Elveţia, sau prin Turcia, ce, mie îmi spune ceva?

Mă întreabă ceva? Ştie, a ştiut vreodată ce vreau şi eu, ce gândesc, ce doresc? Mi-a dat bani, şi atât. Bani, câţi am vrut. Şi m-a

lăsat de capul meu. Să fac ce vreau şi cu cine vreau. Nu-i pasă! Dar, i-a păsat vreodată? A ţinut vreodată la mine? M-a iubit? Dacă m-ar fi iubit un pic măcar, un picuţ, n-aş fi ajuns în halul ăsta: o curvă, o beţivă, o drogată! Dar ce dracu' face Chopy, de nu mai vine cu dozele alea?

Amanta îndurerată

Mariana ştia că undeva, în adâncurile restaurantului „Dragonul", diavolul ăla de Chopy are o cămăruţă cât un degetar, un laborator clandestin, în care el singur rafinează heroina l, aducând-o la concentraţia 4. Mariana Bereciuc ştia multe lucruri urâte despre mulţi oameni. Avea relaţii întinse, făcea favoruri înalte, îşi storcea amanţii de cele mai tăinuite informaţii, adeseori se ofereau ei singuri să pălăvrăgească, să se laude, să se dea mari şi tari, Mariana surâdea galeş, tăcea, îi asculta, îi exploata în orb. În alte timpuri, aş fi ajuns o spioană celebră! îşi zicea ea, când şi când, învăluită în aerul sublim al aventurii, gândurile inflamate se răceau însă repede, lăsând în urma lor doar satisfacţia perversă că este depozitara atâtor mizerii umane. Mizerii secrete. Pestilenţiale. Mizerii primejdioase. Nu se folosea însă niciodată de ele. Nu şantaja pe nimeni. Lui Chopy, de pildă, îi plătea dozele de heroină, cash, ca orice client. Pur şi simplu, se delecta cu acele mizerii îngrozitoare, pitite în adâncul fiinţei umane. Jubila ca o şcolăriţă care ştie despre diriginta clasei că trăieşte cu paznicul şcolii. O altă tipă ca ea, mai rar. Sau deloc. Ba, nu! se răzgândi iute Mariana. Mai e una! Lucrează la sediul central al Ligii Renaşterii Naţionale, e şefă la cabinetul preşedinţilor, o ştie bine, chiar foarte bine, sunt prietene, o cheamă Fraga Dorneanu. Fraga? E dată dracului Fraga. Asta ştie şi ce gândeşte primul ministru, nu numai ce iscăleşte. Ce-o mai face Dudu? se trezi, deodată, întrebându-se Mariana. Şi simţi brusc o fierbinţeală plăcută fulgerându-i sfârcul ţâţelor. Fraga îi făcuse cunoştinţă cu Radu Dunca. „Dudu", se prezentase el simplu, direct, colegial.

Dudu era tipul de bărbat după care era moartă: blond, săltat uşor peste 50 de ani, cu un început de burtică, perciuni stufoşi, grizonanţi, să te joci cu ei până leşini, şi ochi albaştri, limpezi, din apele cărora n-ai mai ieşi niciodată. S-au tutuit repede, s-au împrietenit, şi-au descoperit prieteni comuni, de atunci s-au mai revăzut în două rânduri, au mai vorbit la telefon şi asta-i. Ce-o mai face Dudu? După povestea aia urâtă cu Mişu, ţinuse post negru, îi băgase în mă-sa pe toţi bărbaţii din lume, că sunt nişte porci, nişte hahalere, uneori, însă, în

mijlocul nopţilor pustii, îi venea să se urce pe pereţi, gata, viitoarea ei victimă va fi Radu Dunca. Şi iarăşi Mariana Bereciuc reveni cu gândul la domnul Chopy, care dispăruse de mai bine de un ceas, o întâmpinase respectuos, o condusese în separeu, se scuzase că va întârzia puţin şi dispăruse instantaneu. De ce durează atât? Se linişti la gândul că la fel aşteptase şi în alte rânduri. Rafinarea heroinei era o treabă de o extraordinară fineţe. Şi de un pericol enorm. Pericol de explozie. Pericol de moarte. Mariana ştia că, pentru rafinarea heroinei, se folosesc soda, amoniacul şi acidul clorhidric. Emulsia preparată trebuie menţinută fix la 180 de grade Celsius, pe tot timpul procesului de rafinare. Gazul volatil emanat este foarte exploziv. Dacă temperatura creşte cu un grad, se produce explozia. Dacă scade cu un grad, se strică toată compoziţia morfinei. Era nevoie de răbdare, de atenţie concentrată, de timp. Şi de noroc. La capitolul noroc, Mariana stătea prost, îngrozitor de prost, îşi plătea bruma de fericire, cu un preţ ticălos. Un prieten o întrebase odată, mai în glumă, mai în serios, cât suferă ea de mult, ce anume o doare şi cât o doare, dacă nu ia drogul la timp? Mariana se gândise câteva clipe lungi, un sclipăr negru trecu peste ochii ei, oftă, apoi îşi întrebase, la rându-i, prietenul, dacă îl duruse vreodată o măsea cariată, explicându-i rar, cu voce răguşită, gravă, că era la fel, durerea era la fel, doar că de astă dată te durea tot corpul. Pentru că întreg corpul ei nu era altceva decât o măsea, o imensă măsea cariată…

Şi pe când Mariana Bereciuc se lăsase asaltată, asediată de aceste gânduri fulgurante, deodată ciuli urechea la televizorul din salonul cel mare al restaurantului. Printre alte ştiri curente, crainicul îşi informa publicul, cu glasul său plăcut, uşor baritonal, că „în urmă cu aproximativ o oră, în celebrul local de lux Solaris, influentul şi temutul om de afaceri Mihai Negulescu a fost asasinat cu un singur foc de armă.

Un singur glonţ trimis în centrul frunţii. Nimeni nu a auzit împuşcătura, nimeni nu l-a văzut pe ucigaş, muşteriii restaurantului trezindu-se cu un mort în mijlocul lor. Aşteptăm veşti de la Poliţie. Vom reveni cu amănunte".

Mariana Bereciuc ţipă scurt, icnit, înfundat, parcă se înecase cu ceva, chipul ei deveni stacojiu, apoi pământiu, apoi palid ca moartea. Vru să se ridice de la masa, se clătina ca bătută de vânt, se sprijini de perete, în clipa aceea, intră domnul Chopstick, în mâna cu două pachete de ţigări Kent, în care ascunsese, ca de obicei, dozele de

morfină rafinată. Se uita consternat la „prea buna doamnă" Bereciuc, era aiurit, nu înţelegea spaima tinerei femei, vru s-o întrebe ceva, Mariana îi făcu un semn imperativ să tacă, deschise poşeta, scoase teancul de bani, plăti, puse cele două „Kenturi" în poşetă, salută şi plecă. Dispăru ca o nebună. „Lancia" cafenie, decapotabilă, sport, cu două locuri, porni la un sfert de cheie. Ambala nervos, pneurile scrâşniră şi se topi ca un strigoi în aerul nocturn, obscur, perforat ici şi colo de ţipătul galben al becurilor cu halogen. Pentru a doua oară, în răstimpul unei luni de zile, Mariana va călca consemnul şi se va duce incognito la Dan Mircea Hariton. Iar va începe să urle bătrânul motan la ea. Iar îi va ţine o predică kilometrică. Iar sfaturi. Iar morală. Dar nu-i pasă. Se întâmplase ceva îngrozitor: fostul ei amant, din care nu făcuse cine ştie ce secret, fusese asasinat. Ce va zice lumea? Va fi târât în anchetă şi numele ei? Dar al lui Traian? Ce va zice Traian? Va ieşi un scandal uriaş. Monstruos. Oare, Dan o fi aflat că Mişu a fost ucis? Sau chiar el a… dar nu fu în stare să-şi ducă gândul până la capăt.

CAPITOLUL 21

Motto:

Avem feţe disperate
Asta fiindcă nu ştim încotro mergem!
Nicolae Esinencu poet din Basarabia

Terapia râsului

Rămas cu o jumătate de pas mai în urmă, Daion Doroga se uita la Baron cu o nedisimulată curiozitate. Aparent, era un bătrânel uscăţiv, liniştit, cumsecade, pierdut în gândurile lui vechi, foarte vechi, cu un chip aspru, aproape vânăt, fruntea amplă şi privirea severă prin care fulgera, când şi când, o flamă de zâmbet pasager. Era singura lumină de pe chipul său. Un observator mai atent i-ar fi surprins şi aerul academic, aproape solemn, eleganţa subtilă a gesturilor, firul curgător de povestitor împătimit. Hotărât lucru: bătrânul Ion Popescu avea o elocinţă caldă, convingătoare, captivantă chiar, în ciuda felului de a fi: reticent şi îngheţat. Un tip contradictoriu. Complex. Rece şi misterios. Având, totuşi, un anumit farmec particular, care te îndemna să-l priveşti, să-l asculţi, să-l urmezi.

Daion Doroga, un brunet veritabil, chiar prea veritabil, părea un uriaş dog german, care îl urma supus pe Baron, în periplul său bizar prin pustiul Bucegilor. Poate că aşa gândise şi Ion Popescu, apucându-l subit dorul de Valter, credinciosul său prieten, un superb exemplar

negru, din rasa canină a dogilor germani. Iar Daion aproape că tresări, când Baronul îl întrebă scurt:

— Ţie-ţi plac câinii, Doroga? Ai mângâiat vreodată un dog german?

Nu-l interesa răspunsul, Daion Doroga înţelese numaidecât acest lucru, tăcu, Baronul continuându-şi firul unor gânduri îndelung elaborate.

— Primul dog german l-am cumpărat din City-ul londonez. Ai fost vreodată în City? N-ai fost? Păcat! E un teritoriu sacru. Ca şi Vaticanul. Dumnezeul Vaticanului este Dumnezeul creştinilor. Dumnezeul City-ului este Dumnezeul întregii omeniri: adică, Banul. Dar, înainte de a-ţi povesti câte ceva despre City, să zăbovim puţin asupra Ordinului „înţelepţii Sionului", cu ale cărui imense averi financiare a fost ridicat acest stat în stat din inima Londrei: City-ul. Ordinul a fost înfiinţat în Anglia, la începutul secolului al XVII-lea, de către Asociaţia rabinilor englezi.

Rabinul-şef era de opt ani membru în Consiliul Suprem al Iluminaţilor. Contribuţia Ordinului „înţelepţii Sionului" la revoluţia burgheză din Anglia şi alungarea Stuarţilor este deja o pagină cunoscută de istorie. Mai puţin cunoscută este istoria City-ului. Această cetate ocupă doar 2, 7 kilometri pătraţi în inima Londrei. Este, la rândul ei, inima financiară a lumii. Locul cel mai bogat de pe pământ. Guvernul statului City se numeşte Coroana şi este compus exclusiv din bărbaţi: 12 membri şi cu şeful Guvernului 13. Şeful Guvernului, care poartă titulatura de Lordul Mayor, este ales, prin vot secret, de către Guvernul însuşi, pentru o perioadă fixă: 666 de zile. Lordul Mayor are prerogativele unui rege absolut. Cea mai mare Bancă din City este Banca Angliei, controlată de bătrânul Rothschild, membru în „Comitetul celor 300". Demn de reţinut este şi faptul că City-ul nu este subordonat nici monarhiei engleze, nici parlamentului, nici Guvernului englez. Dacă Regina Marii Britanii face o vizită în City, Lordul Mayor o întâmpină la „Temple Bar", poarta simbolică a Cetăţii. Regina se înclină în faţa Lordului Mayor şi-i solicită permisiunea de a pătrunde pe teritoriul City-ului. Lordul îi oferă această permisiune şi, după ce îi înmânează Marea Spadă a statului suveran City, păşeşte calm şi solemn înainte, Regina urmându-l respectuoasă la o distanţă de câţiva paşi. De ce? Simplu: prin tradiţie seculară, Lordul Mayor are gradul 32 în Ordinul Masonic adică, Prinţ Sublim al Secretului Regal; iar Regele

englezilor doar 31, respectiv, Mare Inspector Inchizitor Comandor. Aici, în City, în fiecare dimineaţă, fix între orele 6, 06 şi 7, 06, se fixează preţurile, pentru toate bursele din lume, la: fructe, legume, carne, brânzeturi, alcooluri, grâu, porumb, în cânepă, bumbac, pietre preţioase şi metale preţioase, în total, 12 produse. Această procedură se consumă, zilnic, din 1729. Este anul în care, la iniţiativa „înţelepţilor Sionului", a fost creat celebrul „Comitet al celor 300", considerat şi astăzi elita City-ului.

Baronul tăcu, îşi scoase batista, îşi tampona uşor fruntea înaltă, revenind, după câteva clipe lungi, pe făgaşul sofisticat al destăinuirilor.

— Am mai amintit, în plimbarea noastră, când şi când, câte ceva despre masoni.

Despre Ordinul masonic s-a scris ba una, ba alta. Presa şi-a cam vârât nasul peste tot – şi nu e deloc rău să fie aşa – iar publicul a aflat exact cât i s-a dat: câteva fragmente din uriaşul imperiu masonic, câteva idei, câteva persoane. Adică, mai nimic. Aşa cum îi şade bine unui Ordin discret. Să afle lumea despre el, dar să nu ştie nici cum arată, nici ce face. Ca despre Dumnezeu. Ştim că există. Dar cine ştie cum arată? Cine ştie ce face? Mister absolut. Aici stă forţa colosală a oricărui Dumnezeu: Anonimatul! Tainicul! Misterul de nepătruns! Pentru că nu te temi decât de ceea ce nu ştii. Te temi, nu râzi. Râsul ucide frica! spune undeva Umberto Eco. Fără frică, nu există credinţă. Iar cine nu se teme de Dumnezeu, nu are nevoie de Dumnezeu. Acest postulat guvernează specia umană de peste cinci mii de ani. şi cam tot de-atunci datează şi primele forme rudimentare de organizare masonică, în aceeaşi vreme cu primele consemnări despre. Iluminaţi. Consemnări! Cronici!! înţelegi, Daion? Iluminaţii au avut, de la începutul începuturilor, cronicarii lor. împânziţi peste tot pământul. Cronicarii Iluminaţilor! Există chiar şi o structură mondială a lor: Comisia „Majestic – 12". A fost creată de împăratul Napoleon Buonaparte, el însuşi cronicar al Iluminaţilor, în tinereţe. Aşa a ajuns împăratul Franţei: servindu-i pe Iluminaţi. După care, i s-a suit puterea la cap, l-a ameţit, l-a orbit, s-a crezut nemuritor, l-a umilit pe Papa de la Roma, a stricat echilibrul Europei, i-a prigonit pe Masoni, sfârşind lamentabil, exilat pe o insulă pustie. Dar asta este deja istorie. De unde puţini, foarte puţini oameni au învăţat câte ceva din erorile şi ororile înaintaşilor. De regulă, cronicarii Iluminaţilor sunt ziarişti sau scriitori, dar uneori şi celebrităţi politice. Cum a fost, cu două veacuri în urmă,

cazul lui Napoleon. Ori, mai spre timpurile noastre, cazul lui Reagan, fost preşedinte al S.U.A. şi cronicar al Iluminaţilor. De altfel, Ronald Reagan a ordonat, în 1987, înfiinţarea unui Comitet secret, care să întocmească un plan de acţiune pentru ascunderea adevărului în legătură cu OZN-urile, sau UFO cum le spun americanii, comitet pe care l-a denumit chiar aşa: „Majestic – 12”. De ce? Pentru că majoritatea membrilor acelui comitet sui-generis erau şi cronicari ai Iluminaţilor. Aceştia, ţi-o spun aşa pe scurtătură, au ajuns la următoarele concluzii: adevărul despre OZN-uri poate periclita sistemul financiar mondial; toate religiile s-ar prăbuşi, ar trebui să-şi schimbe dogmele, templele, slujitorii; furnizarea energiei, la scară planetară, ar fi dată peste cap, generând grave dezechilibre economice; sistemul graniţelor va fi bulversat, declanşând nimicitoare războaie; structurile politice tradiţionale vor sări, realmente, în aer; omenirea încă nu este pregătită să ia în stăpânire noi tipuri de energii libere, neconvenţionale, de pildă: magnetismul, biocurenţii, gravitaţia, telepatia, energiile rezultate din implozie, etc.

În final, Comitetul „Majestic – 12” recomanda minimalizarea fenomenului OZN, ridiculizarea, transformarea lui într-o bagatelă fantezistă. Şi astfel au apărut, şnur, vândute pe tot mapamondul, la preţuri ridicol de mici, dar excelent realizate, celebrele seriale de televiziune: „Dosarele X”, „Ultima frontieră”, „Limita imposibilului” sau „Zona crepusculară”…

Baronul se opri un moment, îşi trase sufletul de câteva ori, vorbise tot timpul, curgător, implicat în tot ceea ce spunea, vorbea de parcă alerga prin istorie, fugea contra-cronometru, cu ochii pe ceas, dar şi pe gândurile ce trebuiau rostite. Şi timpul trece repede şi gândurile sunt multe şi nu ştie încă dacă experienţa lui cu Daion Doroga va avea rezultatul scontat. Oricum, el a încercat. A adus mingea în careul lui Doroga. Următoarea mişcare va fi a lui. Ce va face? Cum va reacţiona? Voi şti cu precizie, abia când Daion va pune mâna pe minge! surâse trist şi uşor obosit, Baronul. Dar dacă nu va pune mâna? se întrebă tot el, crispat, înfăşurându-l pe Doroga cu o privire îngheţată. Voi şti ce am de făcut atunci, abia atunci voi şti! puse el punct monologului său interior, revenind apoi, revigorat, la firul povestirii.

Înapoi la masoni

— Şi acum, Doroga dragă, hai repede înapoi la Masoni. Mâine ne vom întoarce la Bucureşti, iar eu încă n-am terminat tot ceea ce aveam

să-ţi spun. Aşadar, cu 3.000 de ani înainte de Christos, pe pământurile Libiei, sunt menţionate, de către cronicarii Iluminaţilor, pe câteva foi de papirus, primele date despre întrunirile – ei le spun ţinute – secrete ale Masonilor.

La început, Masonii au fost organizaţi în bresle de constructori, de zidari. Mai târziu, mult mai târziu, în loji. Există înscrisuri de-ale cronicarilor, cu o mie de ani înainte de Era Creştină, care vorbesc despre participarea Masonilor la ridicarea marelui Templu al lui Solomon; despre moartea celebrului lor meşter Hiram, fiul unei văduve din cetatea Tir, ucis de trei calfe pentru a-i răpi secretele meseriei; despre simbolica ramură de salcâm; despre reînvierea spiritului lui Hiram; despre puterea de sacrificiu pentru binele oamenilor şi credinţa în Marele Arhitect al Universului. Masonii au o istorie de-a dreptul captivantă. Şi, totodată, plină de farmec. De profund umanism. Ei promovează dialogul, modestia şi toleranţa. Masoneria îşi îndreaptă toate eforturile spre perfectibilitatea omului, aproapele fiind considerat frate. Masonii afirmă, de la bun început, că numai prin iubire poţi deveni mai bun, mai drept, mai tolerant, mai luminat. Iar duşmanii Masonilor – după cum declară ei înşişi în constituţia lor – sunt: ignoranţa, reaua voinţă, obscurantismul cultural şi ideologic, minciuna, laşitatea, ateismul, necinstea, falsificarea istoriei, totalitarismul şi extremismul de orice fel. De altfel, regula de aur a Masoneriei este următoarea: cunoaşte-te pe tine însuţi, iubeşte-ţi aproapele, ajută-l, respectă-i demnitatea! Am să-ţi dau, mai târziu, nişte cărţi, să te uimeşti şi tu cât de interesantă este lumea Masonilor. Despre Masoneria modernă – care nu este internaţională, ci universală – putem vorbi din anul 1717, când se constituie, la Londra, Marea Lojă din Anglia. Apoi, în 1723, James Anderson redactează, de fapt condensează toate Constituţiile Ordinului Masonic, de pretutindeni, într-un singur Cod de norme, pe care Marea Lojă din Anglia îl aprobă în acelaşi an.

În România, primele loji Masonice le înfiinţează Anton Maria del Chiaro, fost secretar al domnitorului-martir Constantin Brâncoveanu, înregistrând Loja de Galaţi în 1734 şi Loja de Iaşi în 1740. Toţi regii României, de la primul Carol, la Mihai 1, au fost Masoni. De asemenea, în rândurile Masonilor români, descoperim şi alte figuri ilustre, precum: Alexandru Ioan Cuza, Mihail Kogălniceanu, Ion Luca Caragiale, Titu Maiorescu, Mihail Sadoveanu, C.I. Parhon, Petre Carp, Gheorghe

Brătianu, Dimitrie Sturdza, George Călinescu, Grigore Moisil, George Enescu, Iuliu Maniu, Tudor Arghezi şi încă mulţi, mulţi alţii, nume de prestigiu în viaţa românească.

Chiar şi Nicolae Ceauşescu a fost Mason. Fusese recrutat, spre a se despica o breşă în blocul sovietic, de faimosul Licio Gelli în loja italiană „Propaganda Due", sau mai cunoscută cu abrevierea „P-2", pe care o conducea cu mână forte. De altfel, în cercuri restrânse, foarte restrânse, era deja cunoscut faptul, cu certitudine, că niciodată Nicolae Ceauşescu n-ar fi putut pune mâna pe puterea absolută, în România, fără ajutorul teribilei loje „P-2". Relaţia firească de colaborare între Ceauşescu şi Gelli a ţinut însă doar şapte ani. Până în 1972. După care, s-a produs o degradare lentă, dar implacabilă, a raporturilor dintre ei. Ceauşescu se intoxicase cu propria-i putere, începând să nesocotească, cu brutalitate, recomandările Masonilor, în anul 1983, Licio Gelli i-a dat primul avertisment. În 1985, al doilea, în toamna lui 1989, al treilea. Aşa cere procedura: trei avertismente. Câteva luni mai târziu, au fost împuşcaţi, el şi otrava aia de nevastă-sa, proptiţi pe unul din zidurile Târgoviştei. Ciuruiţi ca la poligonul de tir. A fost singurul şef de stat, din toate ţările ex-comuniste, care, după virajul din 1989, a fost asasinat. Aşa sfârşesc toţi dictatorii, care uită cine i-a propulsat pe tronul puterii. Alţii, puţini, foarte puţini, nu uită, şi mor de bătrâneţe, în paturile lor, lângă familiile lor. Generalul Francisco Franco, dictatorul Spaniei, este unul dintre puţinele exemple: a închis ochii, în mijlocul familiei, la vârsta de 83 de ani…

Povârnişul era greu, era prăpăstios, cărarea îngustă, lipită de coasta muntelui. Dacă n-ar fi fost cablul de oţel, fixat în piatra netedă a muntelui, în lungul cărării, puţini oameni ar fi avut curajul să se aventureze în spaţiul acela nesigur, ameţitor. Doroga se ţinea cu strâşnicie de cablu, se ţinea cu mâna stângă, înainta încet, pas cu pas, în urma Baronului, privea numai în vârful bocancilor, privea şi asculta. Când Baronul tăcu şi tăcerea se prelungi, Daion îşi ridică domol privirile şi abia atunci observă, cu inima cât un purice, că bătrânul nu se sprijinea de cablu. Păşea lejer, nepăsător, aparent nepăsător, balansându-şi braţele parcă a joaca.

Vorbise neîntrerupt o bună bucată de drum, deodată tăcuse. Undeva, departe, către pleasna cerului, se zărea vârful Omul. Acolo, la Observatorul Meteorologic, vor ajunge cândva: poate peste un ceas, poate peste două sau peste un veac. Curios, abia când Baronul tăcuse,

Doroga simţise că îl cuprinde un soi de frică tulbure, adâncă, viscerală, la picioarele lui se căsca hăul, deasupra nesfârşirea cerului, cărarea era cât un lat de palmă, unicul element de siguranţă, între cer şi pământ, nimic altceva decât cablul acela de oţel, desfăşurat de-a lungul drumului, cum să nu te apuce frica? Şi Daion îi mulţumi, în gând, lui Dumnezeu, auzind iarăşi glasul reconfortant al Baronului.

Departamentul treburilor murdare

— Cred că a venit vremea să ne aplecăm puţin şi asupra Mafiei. Mafia! strigă sentenţios Baronul. Ce cuvânt monstruos, întruchiparea răului absolut. Vezi tu, Doroga, Bine fără Rău nu se poate, întregul univers e dual. Acţiune şi reacţiune. Lumină şi întuneric. Polul negativ şi polul pozitiv. Electroni şi protoni. Infinitul mare şi infinitul mic. Bine şi rău. Răul! Răul este ca o apă otrăvită, care nu seacă niciodată. Există pretutindeni în jurul nostru, în natură, în lumea animală, în lumea vegetală, în lumea minerală. Există în noi: în celulele noastre, în gândurile noastre, în gesturile noastre, în speranţele noastre. Răul e, deopotrivă, în noi şi dincolo de noi. Independent de voinţa, dorinţa sau puterile noastre. Răul curge permanent, ca un fluid gigantic de energie malefică, vine din neant şi neantul îl absoarbe. Răul există în sine şi pentru sine, sinistru şi orb, forţă naturală distructivă, menită să spulbere ordinea, să strice echilibrul, să disloce structuri viabile, dar încremenite într-o înşelătoarea clipă ce se vrea eternă. Răul este o formă primară a materiei, care urcă inexorabil din straturi abisale ca gravitaţia, irumpe din genuni ca presiunea stelară, bântuie nimicitor ca uraganele magnetice. Pentru că răul, înainte de toate, e mişcare: o mişcare enormă, o revoltă devastatoare a materiei împotriva propriului ei destin. Doroga dragă, să nu uiţi niciodată, că răul se află oriunde, este omniprezent, ca electricitatea, şi nu-i trebuie decât un pretext ca să înceapă să curgă pustiitor între doi poli magnifici: viaţa şi moartea.

Atunci, aflăm că undeva s-a întâmplat ceva cumplit: o furtună apocaliptică, un cutremur de pământ fatal, o epidemie planetară, un incendiu mistuitor, o revoltă bălţind de sânge, un război sau o banală crimă. Şi nu de puţine ori – reluă Baronul, trist, după câteva secunde lungi – pretextul izvorăşte din singurătatea noastră, ca dintr-o rană cosmică. Fără de rău, nu se poate. Şi dacă nu se poate, trebuie să-l organizăm. Mai bine este să organizezi răul, să-l (îi sub control, decât să-l laşi să se dezvolte liber. Atunci, devine stihnic. Distrugător.

Societatea omenească, aşa cum nu poate administra, prin intermediul statului, tot Binele, nu poate administra nici tot Răul. Şi astfel, la sugestia Consiliului Suprem al Iluminaţilor, a apărut Mafia. Nu mafia vulgarizată de presă, de radio, de televiziune, mafia cea plină de sânge, mafia cea hulită, mafia ca structură exclusiv a crimei organizate. Nu! Acolo apele sunt tulburi şi ne aflăm eminamente în lumea interlopă. Adică, lumea care se teme cel mai cumplit de Mafie. Interesant, foarte interesant! Vezi tu, Daion, de veritabila Mafie nu se tem oamenii cinsti (i, corecţi, onești. Ci secăturile. Canaliile. Corupţii şi coruptibilii. Leprele. Hoţii de drumul mare: fie că sunt oameni politici, feţe bisericeşti, generali, magistraţi sau poliţişti. Ei se tem de Mafie, ca de moarte. Un paradox, nu? Desigur, dar un paradox aparent. Eternele aparenţe! Esenţa constă în necesitatea imperioasă a administrării, a controlării Răului pe Pământ. Cu ajutorul Mafiei, Răul poate fi extirpat chiar şi din cele mai înalte sfere ale puterii. Acolo unde nu se poate opera cu un alt instrument. Acolo unde numai bisturiul Mafiei mai poate vindeca o cangrenă. John Edgar Hoover a rămas neclintit în fruntea FBI-ului decenii la rând. Nu mai puţin de opt preşedinţi ai SUA şi-au consumat mandatele, în timp ce Hoover a supravieţuit în fotoliul suprem al FBI. Miracol? Măiestrie profesională? înalte raţiuni de stat? Nicidecum. Ci, şantaj. Un ordinar şantaj! Hoover acumulase o impresionantă colecţie de sex-dosare de scandal despre toţi liderii politici americani ai vremii sale. Şi imediat ce unul dintre ei ajungea preşedinte, hop şi Hoover cu sex-dosarul în Cabinetul Oval. Situaţia devenise cronică.

Explozivă! Hoover trebuia înlăturat. Cum? Aici a fost împinsă în joc Mafia. Cosa Nostra. Naşul mafiot Meyer Lansky a procurat – la sugestia Iluminaţilor – un set de fotografii color, care îl înfăţişau pe Hoover, în pielea goală, într-un uriaş dezmăţ cu homosexuali. Şi astfel s-a încheiat brusc o carieră ce se prelungise periculos de mult. Adeseori, culisele istoriei put ca o latrină de bordel. Şi cineva trebuie să facă, din când în când, curăţenie. Aşa a apărut Mafia. Dintr-o hidoasă necesitate. Ce este Mafia? Cum gândeşte un mafiot? Ce urmăreşte, de fapt, o structură de tip mafiot? Este ea o organizaţie altruistă, care şi-a pus în cap să reprime tot Răul care bântuie prin omenire? Categoric, nu! Acesta poate fi doar un exerciţiu de gândire. Sau simple întrebări retorice. Ce este Mafia? Simplu: Mafia este o construcţie ocultă. Este o organizaţie, o asociaţie secretă, strict piramidală, cu reguli draconice,

care practică şantajul, corupţia, teroarea şi asasinatul. Mafia urmăreşte să obţină, să stoarcă – din reprimarea Răului – câştiguri fabuloase, averi enorme, profituri maxime cu minimum de efort. Uneori, cu un glonţ bine plasat, care costă doar zece cenţi, câştigi milioane de dolari. Deci, un mafiot gândeşte în termeni strict economici. Asemenea unui manager general. Doar mijloacele diferă. Mijloacele Mafiei sunt exclusiv criminale. Pentru că operează într-un mediu exclusiv criminal. Şi nu-i poţi controla pe criminali cu duhul blândeţii. Sau cu rugăciuni. Nu poţi fi apostol, într-o lume de asasini. Şi Christos a încercat şi a ajuns crucificat. Dar el a fost fiul lui Dumnezeu. Sacrificiul său a folosit oamenilor. Sacrificiul nostru n-ar folosi la nimic. Mafia nu face sacrificii. Dar, pentru că e zona cea mai puturoasă, cea mai pestilenţială a umanităţii, aici se produc trădările cele mai spectaculoase. Aici, au loc acele aşa-zise reglări de conturi mustind de sânge vinovat, iată un exemplu, doar un palid exemplu. Consumat relativ recent. Georgianul Otari Vitalievici Kvantrişvili, alias Otarik, şeful „Komunităţii K", aşa cum este supranumită Mafia rusă, deci II Cappo Dei Tutti Cappi al întregii Mafii din Rusia, spune la un moment dat, de fapt se laudă, în faţa unei camere de luat vederi a postului de televiziune „Ostankino" din Moscova: „S-a scris despre mine că eu aş fi naşul mafiei ruse. Organizatorul ei suprem.

Nu e adevărat. Organizatorul mafiei ruse este Vladimir Ilici Lenin. Pentru că el a fondat acest stat criminal. Şi, indiferent de statul care ţi urmează, eu sunt obligat să-l servesc. Să-l slujesc. Cu o mică diferenţă: Lenin a fost unul din mahării Iluminaţilor, pe câtă vreme eu nu sunt decât un umil intermediar al lor". Exact o lună de zile mai târziu, adică pe 5 aprilie 1994, pe când Otarik ieşea de la sauna sa preferată, „Izvorul Roşu", din cartierul moscovit Krasnopresnenski, a fost ucis cu trei gloanţe de calibrul 5, 60, trase dintr-o carabină germană. Asasinul: Alexandr Slonik, ucigaş de profesie, se află în solda „Comitetului celor 300". Nu va fi prins niciodată. Otarik vorbise prea mult. De fapt, trădase! Trebuia lichidat!! Desigur, Mafia nu e un club select, nu distribuie carii de membru şi nu ţine condica de prezenţă. Indiferent că se numeşte Camorra, Triadei., Komunitatea K, Jakutza sau Cosa Mostra, ea nu apare în public – ca posibilă structură ocultă – decât în acţiunile violente, în reglările de conturi sau în tribunalele de judecată. Conotaţia populară a Mafiei este una urâtă. Murdară. Criminală. Aşa şi trebuie să fie. Şi aşa trebuie să rămână. Astfel, cele

două puteri ale ei – puterea de seducţie, deopotrivă cu puterea de înfricoşare – învăluite în mister, îşi ating scopul: controlarea Răului! Aminteşte-ţi de debarcarea aliaţilor în Italia, din iulie 1943. În plin război mondial. Ştii cine a pregătit terenul debarcării, fără a se trage un singur glonţ? Mafia Siciliana! La sugestia Iluminaţilor. Răul, de astă dată, avea chipul fascismului. Numele de cod al debarcării aliaţilor în Sicilia era „Husky". Generalul american Dwight Eisenhower, comandantul suprem al armatelor aliate, cel care avea să ajungă, peste zece ani, preşedinte al SUA, l-a contactat personal pe celebrul lider din Cosa Mostra, Lucky Luciano, alias Salvatore. Lucky i-a promis generalului că debarcarea în Sicilia se va face fără victime omeneşti. Şi exact aşa s-au petrecut lucrurile. Don Carlos, primarul localităţii Vilalba, şi Don Morandi, primarul din Bologneta – amândoi şefi ai Mafiei locale – au primit consemnul să dezvolte, într-un deplin anonimat, o uriaşă operă de dezinformare a fasciştilor. Şi astfel, la 10 iulie 1943, aliaţii au debarcat în Sicilia, operaţiunea „Husky" devenind o ilustră pagină de istorie. Adevăraţii mafioţi trăiesc şi acţionează într-un desăvârşit anonimat.

A trecut de mult vremea însemnelor la vedere, a insignelor sau a eşarfelor colorate, precum celebrul fular din mătase galbenă, ca semn de recunoaştere al mafioţilor din teribila Camorra. În concluzie, Daion dragă, fiecare organism social are un „Departament al treburilor murdare". Al nostru se numeşte simplu: Mafia.

CAPITOLUL 22

Motto:

Ce este Poliţia? Un instrument de represiune al statului? O forţă coercitivă? Braţul înarmat al legii, menit să apere statul de cetăţean? Un garant al proprietăţii colective? Evident, nu! Într-un stat democrat, Poliţia are ca principală menire apărarea cetăţeanului. A vieţii, a integrităţii sale fizice. A proprietăţii particulare. Dacă omul se simte în siguranţă, atunci şi statul este în siguranţă.

Sorin Roşca Stănescu

Era ticăloşilor

Căpitanul de poliţie Andrei Zavera puse frână brusc, înfipse pedala brutal în pântecul maşinii, în stilul său caracteristic, bătrâna lui carapace, o Dacie 1210, albastră, încă zglobie, gemu scurt, apoi scârţâi prelung din pneuri şi opri la mustaţă, adică exact la trei milimetri în spatele unui Mercedes negru 480 SEL. în faţa restaurantului „Solaris".

Tudor Burada, proprietarul Mercedesului şi al restaurantului, îl întâmpină la buza trotuarului, reverenţios, dar speriat şi palid ca moartea. Purta pantofi negri, din piele de crocodil, şosete albe, pantaloni gri, reiaţi, cămaşă neagra, din mătase, cu monogramă albă, şi un blazer galben – piersică, Ştefanei, cu flori mari, negre. Arată ca un borfaş la paradă! gândi caustic criminalistul. Un derbedeu în haine scumpe, îl salută din mers, Burada rămase cu mâna întinsă, Zavera trecu pe lângă el, împingând abrupt uşile restaurantului – uşi mari, înalte, grele, din stejar sculptat, cu clanţa uriaşă, masivă şi mânere din bronz şlefuit – uşi neatinse însă de aripa modernă a celulelor fotoelectrice. Înăuntru, pustiu. Muşteriii se topiseră imediat după întâile clipe ale vacarmului. Odată cu vacarmul. Până să apeleze Burada la poliţie, până să sosească Zavera la locul crimei, scena se golise de figuranţi. De actori. De spectatori. De martori. Doar câţiva ospătari îl priveau, cu mutre de sfinţi încremeniţi, de undeva de lângă scaunele înalte ale barului. Privi mai atent în jur: toate scaunele erau din lemn de trandafir; mesele aveau blatul din marmură; pereţii, acoperiţi cu sticlă fosforescentă; ferestrele, fumurii; lângă fiecare masă, un lampadar discret, din argint patinat. Lux şi moarte! Din difuzoare cobora, tăind tăcerea de cavou în felii subţiri – subţiri, celebra piesă Lemon a formaţiei Sarmale Reci. Căpitanul Andrei Zavera nu mai intrase niciodată în restaurantul „Solaris", localul ăsta de lux apăruse peste noapte, Tudor Burada cumpărase, la chilipir, vechea cârciumă „Bulevard", afumată, aglomerată cu clienţi de rând, transformând-o rapid într-o perlă a capitalismului sălbatic: cu o cafea la „Solaris", puteai să mănânci o săptămână întreagă la „Carul cu bere"…

Zavera ocoli cadavrul, adulmecându-l ca un copoi de rasă. Fără să-l palpeze, ştiu că moartea se instalase de cel puţin o jumătate de oră. Şi încă un amănunt pentru ochiul exersat al criminalistului: cineva buzunărise în pripă victima, îi scotocise buzunarele. Ce căutase? Cine căutase? Găsise ceva? Ce? îl întrebă, sec, pe Burada, dacă se aplecase cineva asupra cadavrului, dacă victima fusese mişcată sau mutată din locul iniţial. Patronul restaurantului „Solaris" îl privi hipnotic, clipi năuc, parcă nici nu auzise întrebarea, apoi deodată, trezindu-se ca dintr-un vis urât, răspunse gâfâind, cu pauze lungi, sufocate: „A, nu, nu… nimeni… cine să… nu s-a atins nimeni de e! domnule căpitan!"…

Tânărul bărbat zăcea pe spate, cu braţele larg desfăcute,

răstignit peste parchetul din lemn de Balsa. O şuviţă de păr i se răsucise curios, în sus, ca un fuior scărmănat, periat, gata de tors. Victima ţinea pleoapele întredeschise, în maniera tipică a oamenilor care mor instantaneu. Parcă ar fi aţipit. Rana din mijlocul frunţii era, însă, edificatoare. Omul fusese asasinat. Mână de profesionist…

Criminalistul se aplecă uşor asupra victimei şi, dintr-o singură mişcare, îi extrase portofelul din buzunarul interior al hainei, îl desfăcu tacticos, curios, întrebător. Doamne, oare ce căutase cel de dinaintea lui? Actele erau intacte. Banii – mulţi, foarte mulţi – la locul lor. Smulse dinăuntru cartea de identitate, o citi, fluieră uimit, la picioarele sale zăcea unul din marii rechini ai Bucureştilor: Negulescu Mihai, fiul lui Alexandru şi Maria, născut în oraşul Mizil, judeţul Prahova, CNP 1600503, adică născut la data de 3 mai 1960, cu domiciliul în Bucureşti, Sectorul 4, strada Tohani, numărul 75, apartamentul 90. Căpitanul Andrei Zavera îl cunoştea prea bine din acele dosare niciodată finalizate: unul din miliardarii perioadei de tranziţie. O stea de primă mărime, pe firmamentul crimei organizate. Suspect de evaziune fiscală, contrabandă, trafic de carne vie şi spălare de bani murdari. Suspect şi atât. Nu fusese dovedit niciodată. Ancheta se înfundase, se împotmolise de fiecare dată, fie într-un cabinet ministerial, fie într-unul parlamentar, unde opera o singură şi monstruoasă putere: imunitatea! Cea mai diabolică protecţie inventată de Mafia românească: imunitatea parlamentară.

Stipulată în Constituţie, sub motivaţia cinică a noilor stăpâni că în toate democraţiile occidentale este prevăzut acest tip de imunitate. Scăpându-se însă din vedere, ocolindu-se cu bună ştiinţă un amănunt determinant: la occidentali, imunitatea acţionează exclusiv în domeniul politicului, al opiniilor politice, pe câtă vreme la români ea operează de la un capăt la altul al Codului penal. Poţi să furi, să falsifici, să tâlhăreşti, să jefuieşti, să faci moarte de om: dacă eşti parlamentar, legea nu te atinge nici măcar cu un fir de păr. şi criminalistul Andrei Zavera zâmbi, zâmbi strâmb, amintindu-şi şi parafrazând bancul cu „Raţa", în mare vogă pe vremea Piticului: „Raţ-ai dracului de ticăloşi!" Pentru că ticăloşii erau aceeaşi. Trecuseră doar prin purgatoriul din 1989, sărind cu arme şi bagaje dintr-o barcă în alta, lepădaseră grabnic la garderoba istoriei elegantele şi pomădatele lor veşminte de activişti de partid, trăgându-şi cu nonşalanţă peste cap câte un pulover democrat sau un tricou nonconformist, metamorfozându-se subit în

răspândaci ai democraţiei. Ai capitalismului. Şi, astfel, şi-au însuşit imense bogăţii din averea ţării: hartane întregi de uzine, cârduri de vapoare, pământuri peste pământuri, vile somptuoase, conturi personale cu multe, foarte multe zerouri. Era ticăloşilor se adaptase cameleonic democraţiei de Dâmboviţa, inventând chiar şi un termen savuros: „democraţie originală". Mai subtilă, Mătuşa de la Cotroceni îi zicea „democraţie socială", surâzând larg şi lipicios, cu conştiinţa senină că spune întotdeauna adevărul. Adevărul cui? se întrebă scârbit criminalistul, amintindu-şi brusc, printr-o asociaţie de idei, despre cazul „Profesorul". După multe ezitări, îi ceruse sfatul vechiului şi bunului său prieten Radu Dunca: Ce să facă cu Antonie Zărnescu, acest şef de clan al crimei organizate? Să-l aresteze? Să nu-l aresteze? Ofiţerul dispunea de probe indubitabile, probe materiale, declaraţii, mărturii, acte. Se pregătea să-l aresteze, când criminalistul a fost contactat de unul din locotenenţii „Şarpelui cu ochelari", Virgil Măgureanu, temutul şef al Serviciului Român de Informaţii. Lovitură de teatru: profesorul Antonie Zărnescu era unul dintre cei mai preţioşi informatori ai SRI Arestarea lui ar fi declanşat un enorm val seismic în lumea crimei organizate, dând peste cap importante acţiuni operative ale SRI, cu imense repercusiuni negative pentru siguranţa financiară a statului.

O fi adevărat? N-o fi adevărat? Oricum, pisica moartă fusese aruncată în grădina lui Zavera.

— Ce să fac, Dudule? întrebase criminalistul, bântuit de gânduri negre, de îndoieli negre.

— Lasă-l dracului în pace! izbucnise Radu Dunca, după câteva clipe de tăcere grea.

Era furios Dudu. Furios, dar şi precaut, îşi iubea prietenul, îi cunoştea convingerile, îi ştia măiestria profesională. Căpitanul Andrei Zavera era unul dintre cei mai buni criminalişti ai Poliţiei române. După regretatul Dumitru Ceacanica, poate cel mai bun. Şi, ca şi marele său înaintaş, cinstit până în ultima fibră a sufletului. Prost de cinstit, cum se spune. Dar Radu Dunca văzuse atâtea porcării uriaşe în ultimii ani, atâtea cariere strălucite distruse, atâţia oameni iluştri şi onești pierzând la ruleta cinstei! Pentru că cinstea ajunsese o miză oarecare, într-un joc naţional. Un joc pervers. Murdar! O miză cu o valoare tot mai mică, tot mai puţină. Câteva jetoane colorate, şi gata cu cinstea. Dudu trebuia să-şi apere prietenul. Cu orice preţ! Chiar şi cu preţul de

a nu-şi face datoria până la capăt. Care capăt? De unde şi până unde? De unde începe cinstea şi unde se termină minciuna? Care este graniţa dintre cinste şi necinste? Un lucru este sigur, este foarte sigur: deocamdată, graniţa aceasta nu trece prin România. Corupţia a devenit politică de stat. Şi poţi pieri ca un nebun, strigând adevărul în pustiu. Te poţi lupta cu morile de vânt? Un telefon, un simplu telefon dat ministrului de interne, din cabinetul senatorului „X", te poate aduce, în numai cinci minute, de la condiţia de căpitan în poliţia română, la aceea de răcan.

— Merită să rişti? Când graniţa aia va trece şi prin România, poate că va merita, dar acum, nu! hotărâse cătrănit Radu Dunca. Dă-le lor dosarul „Profesorului", să se spele ei pe cap cu el. Opreşte-ţi câteva documente-cheie, pune-le la păstrare pentru timpuri mai bune, restul leapădă-l pe biroul lor. Odată şi odată, Antonie Zărnescu tot îşi va frânge gâtul. Ai să vezi, mai târziu, câtă dreptate am avut. Ei, îmi promiţi că te strecori afară, la aer curat, din toată mizeria asta? îl chestionase Dudu, cu ochi trişti, punându-i prieteneşte mâna pe umăr.

Andrei Zavera simţise atunci, pe umărul său, tremurul acelei mâini. O vibraţie scurtă. Strunită. Ca un semnal de alarmă. De primejdie. Dacă şi Dudu se teme, îşi zisese Andrei, înseamnă că de acum încolo trebuie să fie atent, foarte atent pe unde calcă. De jur-împrejurul său, cât vezi cu ochii, terenul este minat. Şi i-a predat cuminte procurorului Horia Neamţu, i-a predat a doua zi, fără nicio explicaţie, întreaga afacere „Profesorul". Fără să-l întrebe nici el nimic, ca într-un sinistru ritual al tăcerii, Horia Neamţu a primit actele, a semnat nota de transfer, parcă atât ar fi aşteptat. Căpitanul Andrei Zavera l-a salutat, a ieşit, a trântit uşa în urma lui şi dus a fost…

Descindere la locul crimei

Câteva minute mai târziu, la faţa locului îşi făcuseră apariţia şi membrii echipei operative, Salvarea, brancardierii, medicul legist. Treaba lor era să conserve urmele de la locul faptei, să strângă probe, să măsoare, să facă fotografii, să culeagă amprente digitale, să scotocească cu lupa în câmpul infracţional, să ridice victima, să-i facă necropsia şi să asculte ce poveşti captivante poate spune un cadavru pe masa de disecţie. Atât. Rostul lui Zavera era să-l prindă pe asasin.

Generalul Petre Penciu, alintat de toţi subordonaţii cu apelativul Pepe, venise personal la el în birou, Andrei Zavera, răsturnat în fotoliul de lângă fereastră, răsfoia relaxat ultimul număr al revistei

„Criminalistica”, scoasă de fostul său profesor de criminalistică, inepuizabilul colonel Vasile Lăpăduşi, tocmai se oprise asupra articolului „Amprenta olfactivă”, semnat de un prieten al său, ziaristul Vladimir Alexandrescu, când în pragul uşii apăru, ca din senin, generalul Pepe. Era zbârlit, era surescitat, îngrijorat, i-a zis fără nicio introducere:

— Andrei, vezi că la Solaris avem o crimă. Cineva l-a împuşcat pe altcineva. Iar restaurantul era umplut numai cu senatori, deputaţi şi granguri de prin ministere. Ai grijă ce întrebi, pe cine întrebi şi mai ales cum întrebi. Mă înţelegi, Andrei, da? după care, se răsuci pe călcâie, ostăşeşte, şi dispăru ca un prâsnel.

I se păru lui Andrei Zavera, că generalul strivi o înjurătură între dinţi, sau nu?

Teodor Burada nu ştia nimic, ospătarii nimic, picoliţele nimic. Barmanul tocmai se întorsese cu spatele în clipa crimei, să combine un cocteil, dansatorii de pe scenetă se aflau în pauză, majordomul cu fireturile lui aurite se plimbase afară, ţanţoş, prin faţa restaurantului, nimeni nu văzuse nimic. Absolut nimic. Toată lumea parcă picase din lună şi dăduse peste cadavrul acela insolit, răstignit pe parchetul din lemn de Balsa, aproape de intrarea într-unul din cele mai luxoase restaurante din Bucureşti. Dar ceilalţi, clienţii localului? Nici ei nu observaseră momentul crimei? Dăduse peste toţi, aşa dintr-odată, orbul găinilor? Cum de n-a mai rămas nimeni din poporul acela de muşterii? De ce s-au împrăştiat, ca un stol de ciori, la primul foc de puşcă? Din frică? Din laşitate? Se tem de încurcături cu poliţia? Declaraţii, complicaţii? Un semen de-al lor fusese împuşcat de faţă cu ei, fusese omorât cu sânge rece. Cu mână calificată. Un singur foc în mijlocul frunţii. Desigur, fusese o armă sofisticată, dotată cu surdină ultramodernă, nu se auzise nici măcar un „fâs”, glonţul plecase în cea mai desăvârşită linişte şi făcuse ravagii în ţinta lovită. În cea mai adâncă tăcere. Şi totuşi, se încăpăţâna căpitanul Andrei Zavera să nu le găsească circumstanţe atenuante acelor muşterii care spălaseră puţina, in corpore, din restaurantul „Solaris” – ca nişte borfaşi de rând – şi totuşi, un om cu fruntea însângerată se prăbuşise în mijlocul lor. Între ei. Mort! Cineva trebuie să fi văzut victima când a căzut, fulgerată, la pământ. Un om nu cade, aşa, ca un pai rupt. E om! E semenul nostru. Oricare dintre noi ne putem prăbuşi, la un moment dat, într-o clipă de slăbiciune, de neatenţie, de durere, sau într-o clipă nefastă. Ceilalţi, din

jur, să ne întoarcă spatele? Să dea bir cu fugiţii? Oricărui om îi poate veni, oricând, dreptul la ajutor. Ceilalţi oameni, de lângă el, ce să facă? Să-l abandoneze? Să-l ignore? S-o rupă la fugă? Să nu-i sară în ajutor? Să nu-i întindă o mână? Nici măcar o privire? Atunci, unde mama dracului mai este instinctul ăla de specie? se burzuluia criminalistul, într-un uriaş protest mut. Ne-am stricat aşa de rău? Ne-am înstrăinat atât de mult? Trecem unii pe lângă alţii, ca nişte fantome? Ca nişte orbi? Ca nişte nebuni incurabili? De la o vreme, trăim într-o perpetuă alienare, ca într-un balamuc. Să fi devenit cetatea noastră o enormă casă de nebuni? în care nimănui nu-i pasă de nimeni? în care fiecare trăieşte numai cu gândurile lui, numai pentru sine, totul pentru sine şi nimic pentru ceilalţi?…

Criminalistul Andrei Zavera se învârtea hai-hui prin salonul imens al restaurantului, îngândurat, taciturn, asaltat de întrebări urâte, întrebări inutile, cu Burada pe urmele lui. Deodată, ştiu ce are de făcut. Se opri, se întoarse, patronul de la „Solaris" înţepeni locului, cu ochii în pământ. Zavera îl cuprinse amical pe după umeri, Teodor Burada era moale ca o cârpă, jilav, asudat, cu chipul pământiu. Abia îşi săltă privirile albe, reci. Se uita la căpitanul de poliţie ca prin sticlă. Criminalistul mai văzuse ochi ca aceştia, glaciali, goi, pe feţele derbedeilor de cincisprezece ani suflând în pungile cu aurolac. Astfel de oameni nu cunosc decât un sentiment: frica! Spaima, ca un embargou total. Restul se poate vinde oricând şi oricui, pe bucăţi mai mari, pe bucăţi mai mici, la taraba compromisului. Singură frica nu se poate vinde. Pentru că frica nu are preţ. Marele Creator însuşi a pus la temelia Genezei sale acelaşi sentiment totalitar: frica de Dumnezeu.

Andrei Zavera ştia că numai exploatând – abil şi feroce – acest sentiment tiranic, ştia că numai scormonind adânc în materia vie a fricii, amplificând-o, exacerbând-o, ştia că numai zgrepţănând acolo cu gheare de lup, poate determina tipi ca Teodor Burada să coopereze, să fie utili în câmpul unei cercetări penale. De aceea atacă direct, crud, fără menajamente. Foc la gura ţevii. Patronul restaurantului îl asculta cu priviri ofilite, cu un chip tulbure, emaciat.

Mâncarea leului, pe clanţă

— Domnule Burada, îmi pare nespus de rău, dar trebuie să constat că, din clipa aceasta, steaua dumneavoastră, ca om de afaceri, s-a stins. A făcut implozie. Ştiţi ce e aia implozie? E ca şi cum întreaga fiinţă s-ar strânge, s-ar comprima, s-ar suge în stomac şi acolo ar pieri

digerată de o spaimă letală. Ce-ar mai rămâne?

Nici măcar un „pârţ", aşa ca amintire. Pentru că implozia fuge către infinitul mic. Ştiţi ce e ăla infinitul mic? A, nu, nu, poate altă dată, cu alt prilej, vom vorbi şi despre (eroarea infinitului mic. Acum, aş vrea să discutăm însă despre o altă teroare: frica! Vă terorizează! Sunteţi ostatecul unei necruţătoare teroriste: frica! Zău, şi mie mi-ar fi la fel de frică, dacă aş fi în locul dumneavoastră! Numai nebunii nu se tem! Avem noi mutre de nebuni? Aţi cheltuit o avere cu restaurantul ăsta, domnule Burada. O avere enormă! Nu, n-am să vă întreb, vă asigur că n-am să vă întreb nimic despre sursa acestei averi. Strânge fiecare banul cum poate, îl strânge, nu-l risipeşte. Şi, deodată, zbang, destinul orb vă aruncă un cadavru în pragul casei. E ca şi cum cineva ar fi scris cu vopsea roşie pe diagonala uşilor: loc ciumat! Mafia chinezească, atunci când vrea să distrugă, fără vărsare de sânge, un patron de local care nu-şi mai achită taxa de protecţie, îi atârnă de tocul uşii un sinistru simbol: „Mâncarea leului"; adică, un pachet cu bancnote, învelit în hârtie roşie şi legat cu o sfoară de canatul uşii. În argoul Triadelor i se spune L-ai tze. Când apare semnul acesta ticălos, picior de om nu mai calcă prin prăvălia lui. Exact aşa s-a întâmplat şi la dumneavoastră. Unul din cei mai influenţi oameni de afaceri din Bucureşti, domnul Mihai Negulescu, este asasinat în localul dumneavoastră. Un semnal macabru! Cine va mai trece pragul „Solarisului", de acum încolo? Care senator mai cutează să pună piciorul într-un loc compromis? Cine, din lumea bună, va mai avea curajul să petreacă într-un local, unde oamenii sunt împuşcaţi, precum lotrii în codru? Nu glumesc, domnule Burada, deloc nu glumesc! Iar aceasta este doar o latură a fricii care vă paralizează. Doar o faţetă. Cealaltă faţetă e frica de răzbunare. Cei care au ordonat asasinatul, dar şi cei care l-au executat, stau cu ochii aţintiţi asupra dumneavoastră. Cât ştiţi? Cât aţi văzut? Cât aţi ciripit la Poliţie. Aţi auzit de „legea tăcerii"? Mafioţii îi spun omerta. În astfel de situaţii, cine spune ce a văzut, e un om condamnat la moarte. Gestul de răzbunare este necruţător. Şi mai există încă o faţetă a fricii, domnule Burada, o faţetă terifiantă, mai teribilă chiar decât frica de moarte, care vă îngheaţă sângele în vine: teama ca, odată ancheta penală declanşată, să nu se extindă cumva şi asupra afacerilor dumneavoastră din trecut.

Afaceri, desigur, murdare. Afaceri învăluite în comisioane grase, plantate generos prin cabinetele de sus ale Puterii. Afaceri oneroase.

Ticăloase. Afaceri de corupţie, de contrabandă, de evaziune fiscală, să mai continui, domnule Burada? Asta e! Eu nu am vrut decât să fiu clar, cât se poate de clar. Să vă pun în gardă. Zic să ne oprim aici şi să devenim băieţi cuminţi. Cooperanţi. Eu, încercând să repar cât pot din nenorocirea care s-a abătut asupra „Solarisului". Dumneavoastră, încercând să vă temperaţi frica şi să aveţi încredere în mine. Să colaboraţi cinstit cu mine. Să jucăm deschis. Nu ca adversari. Ci, ca parteneri. Pe mine, de pildă, v-o spun de la bun început, nu mă interesează afacerile dumneavoastră din trecut, făcute, hăt departe, dincolo de graniţa legii. De ce să mă intereseze? Sunt treburile dumneavoastră. Eu sunt un criminalist banal, care nu-şi doreşte altceva decât să-l prindă pe ucigaş. Atât. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru dumneavoastră. De altfel, eu sunt sigur, sunt absolut sigur, domnule Burada, că dumneavoastră nici nu aveţi habar cine este asasinul şi cu ce scop l-a omorât pe Mihai Negulescu. Deci, nici nu vă întreb nimic despre aşa ceva. Pe cale de consecinţă, frica dumneavoastră virtuală faţă de o posibilă răzbunare din partea ucigaşului, trebuie să dispară. Dumneavoastră nu ştiţi nimic despre el, nu-mi spuneţi nimic, eu nu vă întreb nimic, de ce l-ar mai încolţi gândul răzbunării? A, eventual, gestul său răzbunător se va fi îndreptat spre mine, dar asta-i cu totul şi cu totul altă poveste. Cât despre prestigiul distrus al restaurantului „Solaris", vă propun să facem un târg: eu am o droaie de prieteni gazetari, prieteni buni, cărora le voi furniza în aşa fel informaţii pe timpul anchetei penale, încât să scrie cât mai copios despre localul dumneavoastră, sporindu-i faima; este binecunoscutul paradox al celebrităţii negative, care aduce public şi bani. Asta voi face eu, domnule Burada. Dumneavoastră, în schimb, îmi veţi întocmi o listă, cât mai cuprinzătoare, cu lumea care se afla în local pe timpul crimei: clienţi, bucătari, ospătari, picoliţe, artişti, bodyguarzi, personal auxiliar. De asemenea, observând că restaurantul dispune de o micro-reţea Tv cu circuit închis, aş dori, în cel mai desăvârşit secret, să am acces la toate înregistrările video, din ultimele trei iile, până astăzi, inclusiv.

Şi, pentru că veni vorba, vreau să vă felicit pentru soluţia practicată la montarea camerelor de luat vederi, ascunse, pierdute, perfect mascate de puzderia de lentile fosforescente care îmbracă pereţii salonului. Ingenios, foarte ingenios! De acord, domnule Burada?

Patronul restaurantului „Solaris" tresari, nu scoase niciun

cuvânt, înghiţi un nod cât pumnul, privirea i se mai limpezi, schiţă un zâmbet supus, stins, şopti răguşit:

— Sunteţi un om formidabil, domnule căpitan. Un om extraordinar! Iar eu sunt omul dumneavoastră! şi îi întinse mâna cu un gest scurt, semnificativ. Criminalistul i-o strânse înfiorat. Era moale şi rece ca de păpuşă gonflabilă. După care, se duse repede la bar şi comandă un scotch Carlsberg dublu.

CAPITOLUL 23

Motto:

Jaful comuniştilor din proprietăţile oamenilor – clădiri, terenuri şi păduri – a fost, practic, consfinţit prin simulacrele de legi adoptate de regimul Iliescu. Însăşi Constituţia are o imensă lacună: actul fundamental nu garantează proprietatea.

Răsvan Moldoveanu

Daion de Pietricica

Vila „Gemenii", de la Snagov, exact la jumătatea cordonului ombilical care unea cele două corpuri identice, „E" şi „N", dispunea de un salon uriaş, cu lambriuri, din lemn de cireş, acoperind toţi pereţii, draperii groase, de culoarea vişinei putrede, şi tavanul pictat cu scene pastorale, dominate de un roşu aprins, luminos. Fotoliile, canapelele şi scaunele erau tapiţate, toate, în piele albă, fină. Cele două servante – numai oglinzi, cristaluri şi porţelan. Masa amplă, ovală, din centrul salonului, abia se golise de tacâmuri, veselă, resturi culinare. Personalul de serviciu dispăruse, îşi încheiase misiunea, rămăseseră doar bodyguarzii. Afară. Înăuntru, răspândit prin puzderia de fotolii, clanul lui Daion Doroga: Darda şi copiii lor Iulian şi Maria, apoi Catrinel şi Ion Jugureanu, Corina Doroga, Beatrice şi Lazăr Marinescu. Daion! Caraghios nume! Darda nu-l strigase niciodată Daion. Ci, Doru. Ea îl botezase Doru. Şi, de atunci, toată familia şi toţi intimii Doru îi spuneau. Cu „Daion" era o poveste veche, stupidă şi banală. Părinţii lui Doroga locuiseră în Pietricica, un sat de căldărari din munţii Gorjului. El acolo se născuse. Corina, soră-sa, cu zece ani mai mică, se născuse la Tg. Cărbuneşti, unde familia Doroga se mutase între timp. Dar el, Daion, se născuse la Pietricica: un pumn de case rătăcite prin negura munţilor. Apa era o raritate. Strânsă doar din ploi şi din topirea zăpezilor. De jur-împrejurul satului, nesfârşite livezi de pruni. Fiecare casă avea cazanul ei de ţuică. Sau „Căldarea moşului", cum i se mai spunea. Astfel încât, ţuică era, dar apă ba. Iar primarul satului, care era,

în acelaşi timp, şi popă, şi notar, şi învăţător, umblând mai toată vremea beat, din meteahna asta s-a născut stâlcirea multor nume, în satul Pietricica. Pe tatăl lui Daion îl chema Ion, şi aşa ar fi vrut să-l boteze şi pe întâiul său născut, tot Ion. I-a spus primarului, „scrie-l Ion!", primarul tehui, clătinându-se pe picioare, s-a prăvălit în scaun, a stat aşa o vreme să-şi adune puterile, a deschis registrul, a înmuiat tocul în călimară şi a întrebat oficial „Ion ziseşi?", la care proaspătul tată a răspuns hotărât „Da, Ion!", iar primarul a caligrafiat încet, cu litere mari: DAION. Ion Doroga, tatăl, a observat trăsnaia asta abia când şi-a dat copilul la şcoală, dar atunci se aflau cu toţii mutaţi la Tg. Cărbuneşti, şi cine să mai îndrepte lucrurile?

Strâmbe au rămas până în ziua de azi. Paradoxal, însă, omului politic Doroga chiar îi pica bine acest nume năzdrăvan – Daion – conferindu-i un aer esoteric, particularizându-l în imensa turma de Ioni ai României…

Afară abia s-a înserat, încă nu s-a întunecat, în salonul „Gemenilor" s-a instalat o pace patriarhala. Bătrânul Lazăr a pus o video-casetă cu teribilul „Rambo" şi toată lumea trăia din plin deliciul primejdiilor prin care trecea, secvenţă cu secvenţă, eroul justiţiar, interpretat cu măiestrie de sublimul Silvester Stallone. Toată lumea, în afară de Daion Doroga: prim-senatorul României, preşedintele Ligii Renaşterii Naţionale, al doilea om în stat, după excelenţa sa domnul Leon Lotreanu, Preşedintele ţării. Daion trăia, retrăia o altă aventură: cele trei zile petrecute cu un oarecare Ion Popescu, zis Baronul, călărind împreună Bucegii, ca nişte căpiaţi…

Ajunseseră la Observatorul meteorologic de pe vârful Omul, când până la apusul soarelui mai erau câteva ceasuri bune. Au făcut, acolo, un scurt popas, au vizitat Observatorul, au luat masa, s-au odihnit un strop de timp, după care au apucat poteca de coborâre către cabana Bolboci. Doroga era frânt. Baronul, parcă atunci s-ar fi sculat după un somn zdravăn.

Vulpea în politică

— Vorbeam, mai devreme, despre Răul ca o energie malefică! îşi reluă Baronul firul povestirii. Dintotdeauna, omenirea s-a confruntat cu cele mai agresive forme de răutate. De bestialitate. De criminalitate. Iar dintre acestea, nu războiul este cel mai primejdios. Nici foametea. Nici corupţia. Nici catastrofele. Există forme de Rău mult mai subtile şi infinit mai periculoase. De pildă, manipularea oamenilor prin

intermediul muzicii, sau al imaginii. Genocidul psihic! Genocidul intelectual! împingerea speciei umane într-o fundătură biologică, în care individul este redus la funcţiile sale primare: adică, în zona reflexelor simple, elementare, de tipul Pavlov, acolo unde dresajul poate opera mutaţii spectaculoase.

Monstruoase! Au fost inventaţi chiar şi termenii necesari: „subliminal messages" pentru imagine, şi „backward masking" pentru muzică. Muzica difuzată de marile companii transnaţionale este axată, în proporţie de peste 90 la sută, pe două componente fundamentale: violenţa şi sexul. Iar Roy Godson, director la firma „Patrak", specializată în hit-uri internaţionale, a lansat un nou concept: „Sex şi moarte. Fără sex şi moarte nu există viaţă". O nebunie sonoră! Reputatul analist Jean Cau ne avertizează undeva, într-un interviu, că muzica de astăzi, în cea mai mare parte, nu este nimic altceva decât un laborator infernal al Nimicului. Iluminaţii au descoperit şi au anihilat sute de cântece care cuprindeau mesaje „backward masking". Iată numai ca „exemple: în cântecul „Like a virgin", interpretat de Madona este cuprins mesajul: „Sunt fericit că mă cufund în păcat. Trăiască bestia umană!"; sau în „The Bop", cântat de Cindy Lauper, apare mesajul repetat: „Eşti neputincios în faţa Răului!"; ori faimoasa „Revoluţia nr. 9 a Beatles-ilor, care îndeamnă, pur şi simplu: „Începe să fumezi marijuana! Nu te împotrivi visului tău!"; sau cântecul atât de popular „Crazy little thing called love" interpretat magistral de rafinatul Queen, cuprinde acest mesaj barbar: „La dracu' cu Biblia! Eu nu cred în Dumnezeu!"…

Aceste mesaje sonore, ca şi mesajele din imagine, sunt semnale parazite, introduse cu o tehnică specială, semnale nesesizate nici de ochi, nici de ureche, dar recepţionate de creierul mic, stocate şi transmise apoi creierului mare, deci conştientului, care le prelucrează şi „le transformă în convingeri. Unul din marii mei prieteni, Contele de Marenches, obişnuia să-mi spună, pe vremea când era şeful Spionajului francez, că astăzi, pentru a stăpâni oamenii, nu se mai cotropesc teritorii, ci suflete. Se cucereşte psihicul uman. Având psihicul, ai omul. Iar când ai omul, ai totul: teritoriu, cultură, putere. Realizezi, Doroga, ce potenţial pericol se ascunde în această zonă? Iluminaţii fac şi ei ce pot. Cercetează, descoperă şi divulgă opiniei publice acest tip diabolic de criminalitate. Iar, uneori, când autorităţile înseşi sunt corupte, intervin direct, şi atunci se mai sinucide câte un patron muzical, sau

sare în aer casa de discuri, ori dă faliment nu ştiu care companie de filme. Adică, intră în acţiune Departamentul Treburilor Murdare: Mafia!…

Baronul se opri în marginea unui platou acoperit cu aşchii de stâncă, avea priviri sprinţare, jucăuşe, se lăsă pe vine, culese de jos o piatră plată, îngustă, şlefuită de intemperii, o aşeză în podul palmei drepte, o puse acolo într-un anumit fel, apoi deodată ridică braţul şi o azvârli cu putere în abisul de dincolo de platou. Daion tresări, făcând un gest reflex de apărare, parcă s-ar fi ferit din zborul unui proiectil sonor. Piatra zbârnâi ciudat prin aerul pur, vâjâi strident ca o elice turată la maximum, înălţându-se brusc pe o curbă ameţitoare, mai vui acolo, în înălţimi, o clipă-două, după care se stinse şi se prăbuşi în prăpastie.

— Tata le zicea telegrame! spuse Baronul, surâzând cu o undă de melancolie. Era prieten cu scriitorul Mihail Sadoveanu, amândoi nişte vânători împătimiţi. Uneori, tata mă lua cu el la vânătoare de vulpi. Toamna. Ştii şi tu, Daion, că vulpea e un animal foarte inteligent şi foarte viclean. Cred că este cea mai deşteaptă sălbăticiune de prin părţile noastre. Şireată şi cu o personalitate deosebit de puternică. Simte vânătorul de la câteva sute de metri şi se ascunde în pământ, în văgăuni numai de ea ştiute. N-o scoţi de acolo, nici dacă dai foc pământului. Poţi să stai la gura vizuinii un veac: vulpea nu iese afară. Preferă să moară de foame în bârlogul ei, dar de ieşit nu iese. La una din aceste vânători, m-a învăţat tata să arunc telegrame. Trebuie să cauţi o anumită piatră, pe care s-o arunci într-un anumit unghi cu suprafaţa solului şi cu o anumită viteză. Altfel, nu zbârnâie. Ei bine, singur zbârnâitul acestei pietre poate scoate vulpea din bârlogul ei. Iese afară numaidecât, clătinând năucă din cap, parcă ar avea nişte bondari uriaşi în urechi. Atunci o plesnea tata cu focul de armă. Sadoveanu nu prea era încântat de isprava asta, bombănea, îşi făcea cruce, pufnea încruntat, tata zâmbea cu ochi daţi dracului şi zicea, aşa, parcă vorbind de unul singur: „Da’ ce, numai dumneaei să umble cu vicleşuguri? Noi, nu?!” Pentru că, într-adevăr, Daion, o viclenie ascunsă se afla la mijloc. Un tertip. O armă neconvenţională. Este vorba de sunetul stroboscopic, un sunet special, de o anumită amplitudine, emis de piatra aruncată către înaltul cerului, sunet într-atât de iritant pentru auzul vulpii, încât pur şi simplu îi anihila instinctul de conservare, de apărare.

Asta-i! punctă bătrânul sec, după care porniră iarăşi la drum.

Se scurse, aşa, un moment de tăcere, de translaţie, la capătul căruia Baronul se interesa retoric.

— Ai auzit de „efectul tesla”? Ştii ce sunt „ELF”-urile? Sunt cele mai noi şi mai sofisticate tipuri de arme neconvenţionale, bazate pe radiaţiile psihotronice, undele stroboscopice şi pulsaţiile electromagnetice. Toate trei modifică, profund şi ireversibil, comportamentul uman. Nu omoară, îndobitocesc! Transformă indivizii umani într-o turmă de imbecili. Prin intermediul celor mai nevinovate jucării sau jocuri mecanice, electronice ori captivantele aventuri pe calculator. Zici că te distrezi, te recreezi, când, de fapt, te transformi încet-încet într-un cretin. Cum poţi să lupţi împotriva unor asemenea monştri, care vor să transforme oamenii în idioţi incurabili? Cu o putere la fel de monstruoasă: puterea Iluminaţilor! Nu de puţine ori, manipularea, degradarea pot fi şi mai subtile. Şi mai profunde. Penetrează bunul simţ, anihilează echilibrul estetic natural al omului, inducându-i şi cultivându-i prostul gust, spiritul vulgar, grobian. Unui astfel de om poţi să-i vinzi, apoi, orice porcărie, poţi să-i spui orice prostie, el te crede, devine supus, lipsit de personalitate, redus la satisfacţiile primare, bun să execute orice poruncă. Lucrurile plutesc în derivă. Pe muchie de cuţit. Sunt greu sesizabile. Greu de contracarat. Oamenii având, în general, tendinţa de a accepta mai repede, mai uşor, facilul şi prostul gust, decât lucrul elaborat şi rafinamentul. Mergem către „ţara rinocerilor”. Spre ce altceva crezi că duc spectacolele alea muzicale enorme, organizate pe stadioane uriaşe, cu difuzoare imense, asurzitoare, care urlă odată cu spectatorii supraexcitaţi până la demenţă? Cultivarea prostului gust la scară planetară. Sau uriaşa nebunie colectivă care înconjoară meciurile de fotbal: ai văzut cât animalism colcăie, deopotrivă, pe gazon, şi în tribune? Sublimul fior sportiv de altă dată e pe cale de dispariţie. Cum poţi să te opui valului acestuia de spirit gregar? Instinctele primare ne invadează ca o apă neagră.

De pretutindeni, în formele cele mai insidioase. Urmăreşti, la televizor, rubrica „Ispita”, semnată de ziaristul ăla cu papion roşu? Te-ai uitat vreodată la ea? E tot ce a născut mai prost micul ecran. Dar se bucură de o audienţă incredibil de mare. De ce? Se mizează pe forţa de atracţie a prostului gust. Şi se câştigă. Piere Binele. Câştigă Răul. Mergem mai departe: telefonul erotic; sau reclamele porno; sau unele

talk-show-uri, cu sau fără papion, în care tâmpenia e ridicată la rangul de dialog; ori filmuleţele Tv în care actorii fac tumbe, spun măscări, se înjură, debitează cele mai execrabile banalităţi, iar din aut, din afară, se aude un cor intermitent de râsete. Deci, atac la esenţa râsului: umorul! Când nu vom mai şti pentru ce râdem, vom fi deja prizonierii unor criminali care ne-au stricat sufletul. Ca să nu mai vorbesc de violenţă, care a devenit un drog. Un drog furnizat masiv de presă, televiziune, radio, edituri, teatru, cinematografe. Atac pe toate fronturile. Urmarea? Violenţa va ajunge un modus-vivendi. Atunci, va fi prea târziu ca să ne mai putem iubi. Iar unde iubire nu e, nimic nu e! N-a spus-o primul Marin Preda. Ci Homer, într-unul din miile sale de versuri nemuritoare…

CAPITOLUL 24

Motto:

De vină e foliculina. Cu foliculina nu te joci. Ea ţi-o poate lua înainte când ţi-e luciditatea mai dragă şi te trezeşti că nu vorbeşti cu capul, ci cu glanda. Este, oricum am lua-o, un fenomen îngrijorător. Cu atât mai mult, cu cât a început să se observe şi-n exterior: am un amic francez, medic fără frontiere de felul lui, care, la o palincă, mi-a mărturisit, cu lacrimi în ochi, că foliculină ca-n România n-a văzut nicăieri, nici în Africa. Şi-a umblat mult, şi-n Thailanda.

Ioan Groşan

Fraga de la Cabinet

Era miercuri. Miercurea, se îmbrăca întotdeauna în haine de piele. De astă dată, purta o geacă şi pantaloni largi, uşor evazaţi, din piele neagră Claude Montana. Geaca avea umerii mari, bombaţi. Sub geacă, o bluză roşie, brodată, din mătase Nina Ricci. Sub bluză, ei nu, asta nu! mai bine privim la ceasul-brăţară. Fraga Dorneanu purta la încheietura mâinii stângi un ceas greu, scump, sofisticat, cu o puzderie de cadrane mititele, marca Chopard. Din Elveţia. Eşti dată dracului, Fraga! îşi zicea ea, uneori, privindu-se fugitiv în oglindă. Cu un ochi critic. Goroziv. Nu se plăcea. Se îngrăşase. Se ofilise pe sub bărbie, pe sub tăietura ochilor. Nici prea frumoasă nu fusese vreodată. Dar era dată dracului! Asta vrând să însemne că avea gusturi libere. Rafinate. Dispunea de un instinct al proporţiilor. Al combinaţiilor. Se îmbrăca strong. Întotdeauna şoca. La modul plăcut. Agreabil. Avea o imaginaţie explozivă. Iar curaj, cât cuprinde. De la o vreme, avea şi bani. Mulţi bani. Fiecare cu norocul lui. Fraga Dorneanu era membră fondatoare a

Ligii Renaşterii Naţionale, în timp, îşi cultivase, cu ambiţie, cu perseverenţă, cu talent, întinse şi profitabile relaţii până sus, sus de tot, în vârful Puterii. Adeseori, punea mâna pe telefon şi, pe firul scurt, se tutuia cu toţi miniştrii. Dacă o supăra vreunul, îl băga în „aia mă-sii" cât ai zice peşte. Toţi îi ştiau de frică. Pentru că tuturor, Fraga le cunoştea slăbiciunile, petele negre, nevolniciile. îl ştia pe fiecare cu meteahna lui, cu păcatele lui. Cusururi, hibe, vicii. De ochiul ei necruţător nu scăpaseră nici noii îmbogăţiţi. Şarlatanii cu gulere albe. Sau cu livrea, îi ţinea în frâu, strâns, foarte strâns, le făcea aranjamente bănoase, le vindea ponturi grase, le facilita întâlniri rentabile cu miniştri, cu senatori, cu deputaţi, dar când Fraga făcea un gest, nimeni nu îndrăznea să treacă peste gestul ei. La apelul ei, proaspăta protipendadă capitalistă răspundea „prezent!", oricând era nevoie. Când Fraga Dorneanu, trimisă de la Cotroceni, preluase sediul central al Ligii, era pustiu de sus şi până jos: fără mobilier adecvat, fără covoare, fără draperii, fără birotica necesară. Dincolo de orice falsă modestie, trebuie să recunoaştem că ea, Fraga Dorneanu, umpluse cu de toate căsoiul acela superb, înalt, triunghiular, cu trei etaje, de pe strada Arterei, numărul 11, deasupra căruia scria mare, pompos, cu albastru pe alb: Liga Renaşterii Naţionale, sediul central.

Cu de toate, adică numai lucruri moderne, ultramoderne, ultimul răcnet al tehnicii de birou. Fără ca partidul să cheltuie un singur leu din hasnaua lui. Când aflase despre toate chestiile astea, Radu Dunca, consilierul de presă al partidului, trimis şi el tot de la Cotroceni, dar mai târziu, mult mai târziu, o avertizase, mai în glumă, mai în serios:

— Fraga, să ştii că ai acumulat prea multă putere. Şi ce-i prea mult, strică. S-ar putea ca, la un moment dat, chiar şefii tăi, cei doi preşedinţi, ori vicepreşedinţii, să se teamă de tine. Sau, cel puţin, să se simtă incomodaţi. Stânjeniţi, înţelegi ce vreau să-ţi spun? Fraga Dorneanu îşi aprinse eternul ei Kent, pufăi îndelung, adânc, ca orice fumător înrăit, apoi făcu un botic haios, teribilist, de şmecheraş exotic, azvârlindu-i înţepată peste umăr:

— Ia mai dă-i în mă-sa de ciumeţi! Ce-o să-mi facă? Or să mă reguleze? Sunt prea bătrână. Or să mă dea afară? Plec cu ei de gât. Grămadă! Se duce dracului toată prăvălia! Şi chestia asta nu convine nimănui, Puiule. Nimănui! repetă ea silabele, rar, foc cu foc, după rafala furioasă de mai înainte.

Radu Dunca era însă un vizionar. Pentru că, parafrazând lecţia din Cartea Sfântă, nu va cânta cocoşul de trei ori, până când onor conducerea bicefală a Ligii Renaşterii Naţionale se va lepăda de Fraga, cu o nonşalanţă demnă de ţeluri mai înalte. Dar asta-i altă poveste. Să nu anticipăm…

Aşadar, era miercuri şi Daion Doroga nu dăduse niciun semn de viaţă. De luni dimineaţa, nu-l mai văzuse nimeni. Darda, nevastă-sa, zisese că e plecat la Tg. Jiu, invitat la o vânătoare de mistreţi. Darda a fost o gâscă toată viaţa ei, crede tot ce zboară din gura lui Daion. Ce să caute Doru la mistreţi? Poate la vânătoare, de vulpiţe, sau de paraşute, deşi nu se prea dă el în vânt după vânat extraconjugal. Vânătoare? Cu cine? Nu mai lipseşte nimeni, absolut nimeni din stafful lui. La Senat, toată lumea ridică din umeri. De la Cotroceni, nicio ştire. Şoferul a primit trei zile libere, începând de luni, şi e plecat pe undeva, prin Bărăgan.

Bodyguarzii sunt liberi şi ei. Tot trei zile. Şi tot de luni. Fraga simte că e ceva neobişnuit la mijloc. Antenele ei n-au minţit-o niciodată. N-au înşelat-o. Simte că s-a pus ceva la cale. Un scenariu nou? Un chilipir? Un joc la care ea nu a fost invitată? Nu ca actor. Nici măcar ca figurant. Ca spectator. E ceva! Dar nu e pericol. Ea ar fi prima care ar simţi pericolul. Ce i se ascunde? Ce-o fi? Pe unde o bântui Daion? Chestia asta o arde. O roade. O zgândărire ca un gând parşiv. Agresiv. L-a întrebat şi pe Radu Dunca:

— Dudule, tu ce ştii de şefu'?

Dudu, ritos, i-a răspuns tot cu o întrebare:

— Care din ei?

Făcându-i jocul, Fraga a precizat:

— Doroga!

Dud a făcut scurt:

— Aha! după care, a adăugat cu cel mai inocent chip: Habar n-am!…

Fraga nu se supărase că Dudu o luase peste picior. Nu se enervase. Dud e un tip aparte, aşa un amestec ciudat de altruism, rafinament, putere şi seducţie, cum să te superi pe el? în schimb, pe împuţita aia de Ada, era făcută foc. Catran! Abia aşteaptă să vină, s-o vadă, a zis că într-un sfert de oră vine la partid, după ce-i va arăta cât de proastă e, după ce-i va spune să-şi bage minţile în cap, fufa dracului, şi să nu mai facă pe grozava, pe breaza, ca Miţa-baston la Târgul de

Moşi, după ce-i va vărsa toate lăturile astea în cap, o va lua de guler şi-i va da un şut în cur: „Afară din biroul meu! Afară!!” Pe Ada Genaru, frumoasa gardă de corp a lui Daion Doroga, Fraga Dorneanu n-o înghiţise niciodată. Prea se ţinea cu nasul pe sus, farfuza dracului, prea îşi dădea aere că-i din lumea subţire, că le ştie pe toate, că face ce vrea, că e mare-podoabă-mare sub aripa şefului suprem. Prea de tot! Prea făcea pe tiribombista! Venea adeseori în cabinetul preşedinţilor, intra nepoftită, făcea un „ţoc” din buze către Fraga, apoi se proţăpea în fotoliul din spatele biroului, se crăcăna, avea craci mişto, târfa dracului, şi-i dezvelea până la chiloţi, îşi aprindea un Marlboro superlong şi începea să dea telefoane pe firul scurt. Fraga crăpa. Simţea că turbează. Se stăpânea. O mai înţepase cu o vorbă, două, sau se mai uitase la ea ca la un rahat în ploaie, dar de înjurat n-o înjurase niciodată.

Astăzi, însă, ifosele Adei atinseseră paroxismul, îi telefonase, aşa, pe un ton rece, ultimativ şi îl ceruse pe Daion. Fraga i-a răspuns alb că „nu e!”

— Dar unde e? se interesase Ada cu glas de scandal.

— Nu ştiu, dragă! îi răspunsese simplu Fraga.

— Cum, adică, nu ştii, da’ tu ce păzeşti acolo? îi sărise ţandăra Adei Genaru, adăugând tranşant: într-un sfert de oră, sunt la partid. Şi „tronc”, îi închisese telefonul în nas.

Ce dracu’ s-a întâmplat cu Ada? A înnebunit? A luat-o razna? De ce se dă la ea: „Da’ tu ce păzeşti acolo?” Ce-a vrut să spună Ada cu chestia asta? Nenorocita dracului, nu-şi dă seama, oare, nu-şi dă seama că ea, Fraga Dorneanu, dacă dă un telefon, un simplu telefon la Cotroceni, directorului SPP, ăla o trimite unde-a-nţărcat dracu’ copiii, la Satu Mare sau la Vaslui?! Şi ce se dă aşa rotundă? Ce, Fraga nu ştie despre învârtelile ei cu ţigările Assos? Despre mişmaşurile ei cu Truţi Pogoreanu, colonelul ăla sepepist uns cu toate alifiile Aeroportului Militar Otopeni? ia uite, paţachina dracului, cu părul ei ca de capră tunsă, ia te uită ce nas are?! Ce fiţe face?! Păi, cu mine se pune ea? Păi, nu vine ea încoace, futu-i mama ei de piţipoancă împuţită, scroafa satului, păi nu vine ea la mandea, să vezi ce-i fac?! Se înfuriase rău de tot Fraga Dorneanu. Arăta exact ca un gardian de puşcărie întărâtat, năbădăios, turbat că deţinuţii fac mişto de el…

Înjurături printre gene

În ciuda mahmurelii, Ada Genaru era fericită. Jucase, dezlănţuită, la cazinoul „Akbar” până noaptea târziu. Ninel Beldiman o

sunase pe celular că rezolvase problema cu pachetul, ea câştigase o căpiţă de bani, când intrase la „Akbar" avusese în poşetă zece milioane de lei, la plecare suma se dublase. Făcuse apoi un chef straşnic, acasă la prietenul ei, Pătrel Boiangiu, un locotenent de poliţie frumos şi focos ca un gigolo, întotdeauna la dispoziţia ei. Nu se iubeau. Făceau sex ca şi cum ar fi jucat ping-pong. Sport! Ajunsese acasă în zori. Dormise trei-patru ceasuri, pe brânci, soldăţeşte, la orele nouă fix se sculase. Făcuse un duş scoţian, rase repede două cafele tari după o omletă cu jumări, de-acum putea iarăşi să ia lumea în coarne.

Se îmbrăcase, ca de obicei, elegant, dar sobru: pantofi închişi, maron, cu tocul jos, Steilmann, costum cafeniu Christian Lacroix, ciorapi Lycra de culoarea pielii şi, pe umăr, nelipsita poşetă Pierre Cardin. Era frumoasă, era sexy, dar avea şi un uşor aer oficial, glacial, ca să-i ţină pe masculi la distanţă. La orele zece şi douăzeci era la Senat, la unsprezece a făcut o tură pe la Cotroceni, la douăsprezece urca scările către Secretariatul General al Guvernului. De acolo o sunase, aşa, de-a dracului, pe firul scurt, pe Fraga Dorneanu. Pe pupăza aia cu aere de fecioară. Se lăudase că făcuse pensionul la Buzău. Poate, trotuarul! Păi, aşa arată o damă care a trecut prin pension?! Ca o teleleică de bâlci? Dacă ştergi sulimanurile după ea, scade cu trei kilograme. Cum dracul de n-o plesneşte odată cineva peste bot? Că tutuieşte pe toată lumea. De la primul ministru, până la ultimul deputat. Singură Mătuşa de la Cotroceni scăpase de tutuiala ei mizerabilă. Cine, pisicii mă-sii, se crede? Maica Tereza? Bâzâie peste tot că e membră fondatoare a Ligii. Ei, şi?! Au fost sute, la început. Poate, mii. Unii ajung în vârf. Alţii stau pe margine. Asta-i regula jocului. Dacă am plecat cu toţii, împreună, la drum, asta nu înseamnă nicidecum că trebuie să ne tragem toată viaţa de şireturi, de brăcinar, să ne spunem „bă" şi să ne batem pe burtă, ca negustorii de bomboane agricole. Ia uite la madam, ce mofturi face! Cum strâmbă din nas! De câte ori mă vede, parcă îi pute. Se uită la mine, ca la un jeg. Alteori, citesc în ochii ei un singur cuvânt: curvo! Parcă m-aş fi tăvălit cu bărbat-su! Am să-i spun lui Doru că nebuna asta face ciocu' mare, că vorbeşte în numele lui, că trage tot soiul de sfori prin culisele partidului, că face Liga de râs… Căca-m-aş în bafta ei de ţoapă, când ajung la partid, îi fac un balamuc, de-o să mă ţină minte cât o trăi. Se ia cu mine în unghii?! Sau face pe mironosiţa? Degeaba clămpăne ea lozinci siropoase! Ce, eu nu-i văd ochii? Mă înjură din priviri…

Ada Genaru avea nervii opăriţi deja, când ajunse în faţa sediului central al Ligii Renaşterii Naţionale. Era pornită pe gâlceava. Tărăboi! Vacarm! Cum, adică, nu ştie unde e plecat Doru? Da ce păzeşte ea acolo? Ce face ea acolo? Vânare de vânt?! vorba lui Adrian Păunescu.

Şi de ce, mă rog, Ada simte întotdeauna, când vorbeşte cu Fraga, că se învârte lumea cu ea? De ce i se face greaţă? De ce-i vine să borască? Răul acesta s-a strâns în ea, în Ada, de o groază de timp. O sufocă! A venit vremea să-l lepede. Să se descarce. Iar Fraga trebuie să înghită toată mizeria asta. Acum! Imediat!!

Ada Genaru deschise brusc uşa cabinetului celor doi preşedinţi ai Ligii, în mijlocul încăperii, o aştepta Fraga. Privirile li se încrucişară ca două săbii de Damasc. Scânteind. Dar, mute: „Scroafa satului!"; „Teleleică de bâlci!" După care, îşi zâmbiră amândouă, ca două bune prietene, se îmbrăţişară, se sărutară, aşa mai mult un ţocăit din vârful buzelor şi se aşternură numaidecât pe o bârfă lungă. Plăcută. Amicală…

CAPITOLUL 25

Motto:

Suntem într-o situaţie de criză. Toţi analiştii economici avertizează că furtuna e aproape, iar termenul de graţie e groaznic de scurt. Pentru o situaţie de criză, trebuie adoptate măsuri de criză. Când o corabie începe să ia apă, matrozii sar cu toţii la pompe şi căldări, nu se hârjonesc pe covertă. Asta le dictează instinctul lor de conservare. Guvernanţii noştri dovedesc, încă o dată, că, pe lângă instinctul politic, le lipseşte şi instinctul de conservare. Când valul crizei va izbi, primii măturaţi de pe punte vor fi oamenii politici.

Adrian Pătruşcă

666

Un om, în mijlocul junglei. Puternic! Statuar! Un superb exemplar al speciei umane. El şi pădurea ostilă din jur. Singur, aproape dezbrăcat şi rănit. Un om sângerând în inima junglei. Nu are la dispoziţie decât un cuţit. Şi trebuie să supravieţuiască. Mai mult: trebuie să execute un ordin! Să descopere nişte prizonieri în pustiul duşmănos al junglei. Cu un singur cuţit: trebuie să supravieţuiască, să înfrunte primejdiile pădurii, să nu se lase hăpăit de carnasieri veşnic flămânzi, să nu se lase prins de oameni care îl hăituiesc mai abitir decât fiarele junglei. Acest om este Rambo…

Daion Doroga se lăsă câteva clipe furat de ecranul televizorului, pe care se derula destinul unui om singur, singur împotriva tuturor

forţelor malefice. Va izbuti? Va învinge? Da, pentru că se numeşte Rambo. Înseamnă că Rambo este un erou predestinat? Dar el, Doroga, este un erou? Un biruitor? Veritabil? înnăscut? Sau zămislit de capriciile unor împrejurări pasagere? Ce-a vrut să-i spună Baronul, acolo, în munţi, aprinzând un smoc de iarbă uscată doar ciocnind două bucăţi de piatră? Ce a vrut să-i transmită lui Daion? Un semnal? Un mesaj? La urma urmei, ce înseamnă să supravieţuieşti? Doar, pur şi simplu, să te cramponezi de viaţă? Cu ghearele şi cu dinţii? Sau să învingi? Să fii biruitorul? Eroul? Conducătorul? Conducătorul cui? Al propriilor neputinţe? Dorinţe? Ambiţii? Sau al semenilor cu care te confrunţi? şi Doroga a uitat subit de isprăvile lui Rambo, dintr-o lume virtuală, revenind în lumea reală, în carne şi oase, o lume în care respirăm, trăim, luptăm. O lume în care supravieţuim…

— Un fost guvernator din Arkansas, SUA – îi răsuna încă în minte, lui Daion Doroga, glasul de bariton profund al Baronului – l-a avut ca educator şi părinte spiritual pe venerabilul Vaught, care era membru al Ordinului Masonic, în grad 27: adică, Mare Comandor al Templului. Guvernatorul însuşi va deveni membru al lojii masonice „De Molay", dar în grad 24: respectiv, Prinţ al Tabernacolului. Mai târziu, avea să fie cooptat în Council of Foreign Relations.

Şi mai târziu, în Consiliul Suprem al Iluminaţilor. Dar atunci era deja Preşedintele SUA. Şi este încă. Se numeşte Bill Clinton.

Boris Elţîn, Preşedintele Federaţiei Ruse, este cavaler de Malta, dar şi membru al Ordinului Masonic „Skull and bones", adică „Oase şi craniu". Acest Ordin a fost întemeiat în SUA, încă din anul 1862, de către generalul american Alfons Taft. Mai târziu, generalul, sprijinit de Iluminaţi, a ajuns ministru de război al SUA, apoi ambasador al Americii în Rusia, Preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie şi, în final, însuşi Preşedinte al Statelor Unite. Prin banca W.A. Harriman, controlată de Ordinul „Skul and bones", au fost finanţate, începând cu 1920, principalele proiecte economice ale URSS. Interesant, nu? Din 1992, ţarul Boris este membru în Consiliul Suprem al Iluminaţilor.

Papa Ioan Paul al II-lea, pe numele său adevărat Carol Voiţila Katz, este membru al Clubului „Rotary", şeful lojei secrete „Opus dei" şi guvernator al clanului Rockefeller. De asemenea, este regentul „Noii biserici mondiale creştine", având misiunea unirii, sub acelaşi sceptru, a tuturor „credinţelor creştine". El este, pregătitorul unei religii mondiale, integrându-şi toate eforturile către ţelul suprem al

Iluminaţilor: un guvern mondial şi o nouă ordine mondială. De altfel, Papa Ioan Paul al II-lea o spune destul de clar, încă din 15 noiembrie 1982, într-o cuvântare publică, ocazionată de moartea Preşedintelui libanez Gemayel: „Ierusalimul, oraşul Domnului, poate deveni şi un oraş al oamenilor". Expresia „oraş al oamenilor", sau „City of man", fiind întrebuinţată de Iluminaţi numai când se referă, exclusiv, la „guvern mondial".

În atingerea ţelului lor suprem – constituirea unui guvern mondial şi întemeierea unei noi ordini mondiale – Iluminaţii şi-au pus, la baza întregii activităţi, un scenariu de o incredibilă simplitate: declanşarea, în mod permanent, a unor conflicte în care oamenii să lupte unii contra altora; învăluirea într-un secret absolut a autorului adevărat al conflictului declanşat; susţinerea cu bani a tuturor părţilor beligerante; apariţia, la momentul oportun, a unei instanţe împăciuitoare, care doreşte aplanarea şi încheierea conflictului, înţelegi, Doroga?

Mai simplu şi mai eficient, nu se poate! Numai astfel putem controla Răul. Pentru că el, oricum, tot se produce. Şi doar controlându-l, îl putem diminua, îi putem reduce efectele dezastruoase. Catastrofale. Adică, tot la supravieţuire ajungem. Crezi că, dacă i-am fi lăsat pe comunişti şi fascişti de capul lor, n-ar fi aruncat de mult planeta în aer? Sau n-ar fi atentat, reciproc, la însăşi geneza speciei umane? Gândeşte-te, te rog, la experienţele morbide ale doctorului Mengele. Sau la sumbrele aplicaţii psihologice ale pedagogului Makarenco. Îţi reaminteşti de înspăimântătorul „Fenomen Piteşti", cel mai cumplit episod al genocidului comunist din România? A fost un „al nouă-lea cerc al infernului", nu atât prin numărul victimelor, cât prin dimensiunea psihologică a experimentului. Ei bine, „Fenomenul Piteşti" s-a bazat, în exclusivitate, pe experienţele lui Makarenco…

Sau ce crezi că s-ar întâmpla, dacă i-am lăsa pe sionişti şi arabii islamici să se încaiere după cum îi taie capul? Şi unii şi alţii dispun de arma nucleară. De arma chimică. De arma bacteriologică. Ce s-ar întâmpla? În câţiva ani, Pământul ar deveni o planetă pustie, în numele supravieţuirii, controlăm ambele tabere. Banca Lazard Brothers, din Paris, îi finanţează pe arabi, iar banca Lehmann, din New York, îi finanţează pe evrei. Ambii preşedinţi ai băncilor fac parte din Council of Foreign Relations din SUA, al cărui mare-maestru, la rândul lui, face

parte din Consiliul Suprem al Iluminaţilor. Ai înţeles mecanismul? De aceea avem nevoie de conducători care să ştie ei înşişi să supravieţuiască în orice împrejurare, înainte de a asigura supravieţuirea speciei umane. Acesta este drumul puterii. Scara puterii. Iar prima treaptă începe cu două pietre şi un smoc de iarbă uscată…

Aşadar, Doroga dragă, o nouă ordine mondială! Ştii ce înseamnă asta? Nu ştii. Îţi închipui doar că ştii. Înseamnă, în esenţă, societatea fără bani. Printre autorii Bibliei – Cartea fundamentală a creştinismului – ca şi printre autorii Talmudului, sau ai Coranului, ori ai Budismului, au fost nenumăraţi Iluminaţi. Chiar Sakia-Muni, întemeietorul Budismului, şi-a zis Buddha, adică Iluminatul. Ei au scris şi rescris cărţile sacre al umanităţii.

Iar gândirea lor a fost cu bătaie lungă, foarte lungă. De pildă, în Apocalipsa lui Ioan, din Biblie, la capitolul 13, versetele 16 – 18, scrie cam aşa: „Va veni vremea când cei mici şi cei mari, cei bogaţi şi cei săraci, liberi şi sclavi vor purta un semn distinctiv pe mâna dreaptă sau pe frunte, pentru ca nimeni să nu poată să cumpere ori să vândă ceva, dacă nu are acest semn, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei. Cine are minte, să vadă că numărul este 666”. Ce înseamnă aceasta? înseamnă o nouă ordine mondială, înseamnă societatea fără bani. Semnele se vădesc clare – foarte clare – încă de pe acum. În prima etapă, au apărut: conturile bancare, cambiile, biletele la ordin, cecurile, cărţile de credit, cartela de telefon, de transport, de sănătate etc. În a doua etapă, va fi o singură cartelă universală: debit card-ul; acesta şi-a făcut deja apariţia în SUA, în Canada, în Australia, în câteva ţări europene; în cea de a treia etapă, va urma tatuarea, prin laser, în palmă, pe braţ sau pe frunte, a unui cod numeric personal, invizibil pentru ochiul liber, complet inofensiv şi care va reprezenta debit card-ul nostru, al fiecăruia. Iar aşa-zisul „număr al fiarei biblice” îl putem găsi deja, astăzi, în diferite situaţii perfect concrete şi controlabile: codul Băncii Mondiale este 666; credit card-ul din SUA, Canada şi Australia conţine, de asemenea, în diferite combinaţii cu alte numere, grupul 666; sistemul de calculatoare „Olivetti” poartă acelaşi grupaj simbolic – 666; firma „Exon”, a lui Rockefeller, cuprinde în indicativul ei şi setul 666; la fel, unele lozuri din Israel, Franţa, Germania, Italia etc.

Avertismentul Bătrânului

— Ar trebui să fii mai atent, Daion, să fii mult mai atent la lumea din jurul tău. Şi să nu te mulţumeşti doar cu ceea ce vezi. Sau cu ceea ce ţi se spune. Sau cu ceea ce citeşti. Acestea sunt aparenţele. Caută să pătrunzi, dincolo de aparenţe, esenţa. Adică, realitatea. Adevărata realitate! Nu cea mistificată. Nu realitatea virtuală, care ni se vâră în suflet, în minte, prin toate simţurile noastre. Trebuie să observi mai atent mişcarea oamenilor. Mişcarea ideilor. Şi, mai ales, mişcarea fenomenelor care determină evoluţia lumii.

Schimbă-te, Daion! Este momentul să te schimbi! Să înţelegi ceea ce n-ai înţeles, ceea ce n-ai putut înţelege până acum. S-ar putea ca Iluminaţii să nu fie decât o iluzie, o uriaşă iluzie, un vis, o dorinţă niciodată împlinită a umanităţii. S-ar putea să existe, însă, şi în realitate: aşa cum m-am străduit eu să-ţi dezvălui câteva din tainele lor. S-ar putea, la fel de bine, să nu fie decât o fabulaţie frumoasă, o poveste fermecătoare şi atât. Cine sunt Iluminaţii? Unde sunt? câţi sunt? Şi ce fac? Nu ştiu! Iar cine ştie nu se află în postura de a fi obligat să-i numească. Oricum, Doroga dragă, noi ţi-am deschis o poartă: dacă vrei, intri; dacă nu, nu. Decizia îţi aparţine în exclusivitate. Tu hotărăşti! De ce te-am ales tocmai pe tine? Să nu te surprindă brutalitatea răspunsului, brutalitate, desigur, dar şi o dezarmantă sinceritate. Aşadar, de ce te-am ales? Pentru că eşti inteligent, cultivat, sănătos şi setos de putere. Eşti deopotrivă agresiv, cutezător, diabolic, dar şi fermecător. Eşti fariseic până-n vârful unghiilor, dar şi amabil când vrei, maleabil, hazliu chiar. Eşti despotic din fire, dârz, cu accente de exaltare uneori, dar eşti şi angelic, concesiv, captivant, ştiind să foloseşti cu măiestrie forţa seducţiei. Ştim şi că eşti mândru, intoxicat de trufie, însă eşti şi adorabil, fascinant, elocvent când îţi susţii un punct de vedere. Dar, mai ales, ştim că eşti şantajabil. În nici cinci ani, ai strâns o avere enormă, pe care n-ar putea-o justifica nici următoarele zece generaţii de după tine. Eşti avid nu numai de putere, ci şi de avere. Or, averea şi puterea sunt două săbii care nu încap în aceeaşi teacă. Alegi: ori, ori! Vrei să te împărtăşeşti cu elixirul puterii: renunţi la avere! Vrei să rămâi cu averea: predai puterea! Tu decizi! Şi nici măcar nu trebuie să ne spui ce ai decis. Noi vom înţelege ceea ce trebuie să înţelegem, exact la momentul oportun. Ştim însă că putem conta pe discreţia ta. Discreţie absolută! Pentru că, în forul tău interior, acolo unde eşti tu însuţi, numai tu însuţi, acolo eşti Marele Laş. Să nu te

simţi jignit. Sau ofensat. Adeseori, laşitatea este o calitate salvatoare. Indispensabilă! Te ajută să supravieţuieşti! Iar noi avem nevoie de supravieţuitori. Noi preţuim laşitatea, atunci când se constituie într-unul din elementele fundamentale ale spiritului de conservare. Aşadar, eşti un tip eminamente şantajabil, dragă Daion.

De altfel, mai ştim şi că ai o pată urâtă în trecutul tău tânăr, o ştii şi tu, urâtă de tot. Noi deţinem fotografii, înregistrări video, declaraţii olografe. Ştim că putem conta pe tine şi fără şantaj. Dar o măsură de prevedere, o poliţă de asigurare nu strică niciodată. Lumea Iluminaţilor nu este o lume de îngeri. Pentru că nu lucrează cu îngeri. După cum, nici tu, Daion Doroga, nu eşti un înger: furi, înşeli, minţi, te laşi corupt, ai luat cu japca mai multe rânduri de case, mai multe sfori de moşii mănoase, dispui de conturi personale, secrete, la două bănci din Geneva şi una din Karlsbad, primeşti comisioane grase în valută forte, în bijuterii din aur şi pietre preţioase, preferi însă picturile celebre, scumpe, foarte scumpe. À-propos: „Spălătoreasă" lui Ciucurencu îmi place şi mie. E una din marile capodopere ale românilor. Şi încă ceva: nu mi-ai transmis salutările celui care ţi-a făcut plocon cele trei tablouri. De ce? E o simplă întrebare retorică. Pentru că ştiu răspunsul. Şi nu-mi place să mi se spună ceea ce ştiu. Înţelegi jocul nostru, Daion? Încearcă să-i pătrunzi toate nuanţele, pentru că aşa lucrează Iluminaţii: la graniţa dintre lumină şi întuneric, dintre Bine şi Rău. La graniţa dintre libertate şi necesitate. Eşti liber, absolut liber, să intri sau să nu intri pe poarta care ţi-am deschis-o. Înainte însă de a lua o decizie, gândeşte-te dacă este necesar sau nu este necesar să intri. Aşa lucrează Iluminaţii: se alege cu grijă intermediarul, în funcţie de problema care trebuie rezolvată; apoi, se transmite mesajul; nu se aşteaptă răspuns, ci răspunsul îl constituie chiar faptele care urmează; dacă cel solicitat execută cerinţele mesajului, totul este în regulă; dacă nu execută, personajul este înlăturat sau, dacă trăncăneşte ce nu trebuie, lichidat…

Înregistrarea pe bază de biocurenţi

Bătrânul Ion Popescu, alias Baronul, tăcu brusc, tăcerea picase ca o ghilotină peste gândurile lui Doroga, se opriră amândoi în faţa cabanei „Bolboci". Baronul îşi dădu jos rucsacul, cu un singur gest eliberator, făcu câteva genuflexiuni rapide, îşi trosni apoi oasele omoplaţilor, după care se aşeză cuminte, oftând adânc, pe unul din cuburile acelea din beton armat, risipite prin curtea imensă a cabanei.

Daion Doroga făcu şi el aidoma, se cam încurcă însă în curelele rucsacului, râse ştrengăreşte, se lăsă şi el pe vine de câteva ori, până îşi simţi genunchii pârâind, dar nu se aşeză, ci rămase în picioare, la câţiva paşi în dreapta Baronului.

— Domnule Popescul zise el, la un moment dat, neştiind ce să spună altceva, tăcerea se întinsese între ei grea, apăsătoare, Baronul parcă aştepta ceva, el, Doroga, ce să facă? Să stea ca prostul cu deştu-n gură? Trebuia să zică ceva, trase aer până-n fundul rărunchilor şi continuă: Domnule Popescu, chiar dacă n-am să vă pot mulţumi niciodată îndeajuns pentru faptul că aţi avut încredere în mine, voi rămâne însă toată viaţa prizonierul acestor trei zile petrecute împreună.

— Nu, Daion, nu avem încredere! Deocamdată, nu avem încredere în tine! îl întrerupse brutal, dar binevoitor, Baronul. Nu pentru că avem încredere în tine, te-am ales. Ci pentru că avem nevoie de tine. Nevoie, nu încredere! Ai exact calităţile şi defectele care ne sunt necesare. A avea încredere deplină în cineva, e o prostie. O prostie oarbă! Ca şi încrederea oarbă. Mai devreme, am vorbit despre laşitate şi despre supravieţuire. Dacă-ţi pune, mâine, cineva un stilet la beregată şi-ţi cere să-i spui tot ce ai auzit din gura mea, tu nu-i spui? Hai să fim serioşi. Îi spui şi ţâţa care-ai supt-o de la biata mama, când erai prunc. Nu despre încredere e vorba aici, între noi. Ci despre o relaţie de strictă necesitate. Abia când vei intra în Sistemul nostru, vei deveni invulnerabil. Adică, puternic. Cu adevărat puternic: pentru că abia atunci vom avea încredere în tine! Până atunci, însă, îmi place să cred, aşa cum ai spus şi tu, că vei rămâne pentru toată viaţa prizonierul acestor trei zile.

Daion Doroga îl privea inhibat, cu acest om nu se putea discuta, gândi el cu gânduri împiedicate, nu se putea vorbi, trebuia doar să-l asculţi. Ceea ce şi făcu, aşezându-se tăcut, supus, pe celălalt cub din beton armat, din faţa Baronului.

Enigmaticul bătrân nu se lăsă aşteptat prea mult, reluându-şi firul curgător al monologului.

— Ştiu că nu vei scăpa niciodată de aceste întrebări obsesive: Cine sunt Iluminaţii? De unde vin ei? Ce vor? Ce fel de oameni sunt? Unde locuiesc? Cum trăiesc? Cum conduc lumea?

Nu ştie nimeni exact. Doar presupuneri, bănuieli, păreri. Jumătăţi de adevăr. Nici măcar de oamenii pe care ţi i-am numit eu ca

fiind Iluminaţi, nu poţi fi sigur vreodată că şi sunt. Dacă i-am inventat? Dacă, vrând să subliniez o idee, o teză, un principiu, am recurs la exemple inventate? Te-am minţit? Nu te-am minţit? Aminteşte-ţi, Doroga, de graniţa dintre umbră şi lumină. Dintre Rău şi Bine. Acolo, la graniţa dintre plăsmuire şi adevăr, se află toate răspunsurile pe care se sprijină umanitatea de peste cinci milenii. Iluminaţii nu apar niciodată în public, în postura de Iluminaţi, ci doar ca oameni de cele mai variate profesii: ingineri, politicieni, muzicieni, bancheri, scriitori, militari, economişti, ziarişti, jurişti, poliţişti etc. Despre Iluminaţi, în public, nu se vorbeşte niciodată nominal şi niciodată la modul concret. Ci doar la modul general. Aluziv. Se ştie cu precizie doar că ei există! Dar cine anume sunt, nu ştie nimeni. De la omorârea lui Rathenau, ministrul de externe al Germaniei, în 1922, la Rapallo, Iluminaţii din Consiliul Suprem se folosesc, în exclusivitate, de intermediari. Iluminaţii rămân pe deplin conspiraţi. Cea mai teribilă armă a lor, aşa cum ţi-am mai spus, este anonimatul. Dacă vrei o comparaţie, intermediarii sunt marionetele: preşedinţi, miniştri, regi, parlamentari. Ei sunt păpuşile. Dar păpuşarul nu se vede. Toţi ştiu doar că există, undeva, în adâncul culiselor, însă nu-l vede nimeni. Niciodată! în ceea ce mă priveşte, pot să-ţi spun că eu nu sunt decât un umil intermediar. Sau poate o simplă născocire în mintea unui bătrân răscopt: Ion Popescu, supranumit de unii, dracu' ştie de ce, Baronul! Şi cu asta, basta! Eu mi-am terminat misiunea. Am ajuns la cabana „Bolboci", mâncăm, ne culcăm, mâine plecăm la Bucureşti…

Nu ştiu cât ai înţeles, din tot ce ţi-am spus. Sincer, nu ştiu. Dar, ca măsură de prevedere, am înregistrat toată discuţia noastră. Uite, aici ai micro-casetofonul, iată şi căştile pentru tâmple. Da, da, pentru tâmple, înregistrarea a fost făcută în sistemul biocurenţilor, iar căştile acestea sunt acordate exclusiv pe biocurenţii tăi cerebrali. Aşadar, nimeni altcineva, în afară de tine, nu poate avea acces la conţinutul înregistrării. Ascultă din nou toată povestea noastră. Reţine cât vrei. Cât poţi! Un singur lucru, însă, te rog imperativ: să nu-ţi faci niciun fel de însemnări, de notiţe.

Ai la dispoziţie fix şase zile. După care, predai casetofonul şi căştile domnului Radu Dunca. El este unul din cronicarii noştri…

CAPITOLUL 26

Motto:

Am ajuns la concluzia că românii suferă de ceea ce aş numi

Sindromul Prometeic. Acesta ar putea fi descris ca reprezentând fenomenul potrivit căruia cei ce facilitează cunoaşterea adevărului sunt eliminaţi de către cei care astfel pierd monopolul cunoaşterii şi, totodată, abandonaţi de către cei care au beneficiat de dezvăluirea adevărului. La nivel individual, sindromul se manifestă prin indiferenţa cu care cel luminat asistă la pedepsirea celui de la care a primit lumina.

Adrian Severin

Şofer spre Preşedinţie

Ce se întâmplase cu el? Unde greşise? De ce lucrurile începuseră să capete, deodată, o turnură incontrolabilă? Ce-i putuse scăpa din vedere, la un moment dat, lui, tocmai lui, care supravieţuise ultimilor doi dictatori? Pe vremea lui Gheorghiu-Dej, fusese activist utecist în aparatul central, apoi curierul personal, curierul de taină al dictatorului, care depunea lunar, cu cifru secret, la Banca „Harold" din Berna, importante sume de bani în valuta forte. Cu exact o săptămână înainte de moartea lui Dej, fusese trimis la Berna, cu două milioane de dolari în valiza diplomatică, dar o intuiţie diabolică îl determinase să aştepte câteva zile, până când a aflat de moartea tiranului. Atunci a făcut o piruetă genială, s-a răzgândit, a depus dolarii în alt cont, la altă bancă, pe alt nume. Numele lui: Dan Mircea Hariton. Acolo zăcuseră aproape un sfert de veac cele două milioane de dolari, înmulţindu-se an de an, dobândă la dobândă, astfel încât după Revoluţie, în 1990, era deja stăpânul unei imense averi. Sub Nicolae Ceauşescu, slujise de la bun început cu supunere şi credinţa: chiar a doua zi de la instalarea noului dictator, Hariton se dusese la el şi-i făcuse cadou contul secret al lui Dej, înregistrat la banca „Harold". Piticul îl cooptase numaidecât în noul Comitet Central, îl făcuse deputat, apoi şef de secţie la CC al PCR, ultima răsplată fiind aceea de ministru al industriei. În ziua când Marele Pitic fugise, însă, ca un laş, cu funestul elicopter condus de Vasile Maluţan, el trecuse rapid, cu arme şi bagaje, în barca noilor stăpâni. Se dusese personal cu maşina la Casa Scânteii după Leon Lotreanu, îl adusese la Televiziune, îl însoţise pas cu pas ia plămădirea Ligii Renaşterii Naţionale, la croşetarea scenariului cu teroriştii, la Ambasada Sovietică, la Ministerul Apărării Naţionale, la sediul Comitetului Central, la acapararea puterii, până când l-a văzut instalat la Cotroceni. Atunci s-a retras clin politică, rămânând să facă bani pentru partid. Pentru lumea oficialilor, rămăsese totuşi unul din

consilierii prezidenţiali. De fapt, era omul de taină al Mătuşii de la Cotroceni. Mai târziu, nu prea târziu, după ce devenise Prior al Ordinului Cavalerilor de Malta, mai vechiul său protector Ion Popescu, supranumit Baronul, îl integrase în Sistem.

De atunci, viaţa lui se schimbase fundamental. Devenise unul dintre cei mai temuţi, dacă nu cumva cel mai temut om de afaceri din România, finanţând – la sugestia Baronului – deopotrivă Puterea şi Opoziţia. Toţi îi ştiau de frică, toate vârfurile politice se temeau de el: şi Daion Doroga de la Ligă, şi Coposu de la ţărăniști, şi Quintus de la liberali, şi Romul Petrean de la Alianţa Democrată, până şi nebunul ăla de Ion Paul Rogojanu de la „România Pitorească" îi ştia de spaimă. Şi, dintr-odată, buf! picase peste el, ca un trăsnet din senin, povestea asta urâtă. Oare chiar din senin picase? Nu cumva furtuna o stârnise el însuşi? Nu cumva el însuşi, azvârlind asupra Nu ştiu-cui nori ameninţători, declanşase stihiile naturii omeneşti? Nu cumva trăsnetul nu picase deloc din senin, ci din spulberul noros, furtunos al cerului răvăşit de un orgoliu demenţial? Cine se crezuse? Dumnezeu? Nici măcar Dumnezeu nu-şi conduce imperiul doar cu frică şi umilinţă. Când şi când, mai devine şi altruist, înţelegător, iertător. El, Dan Mircea Hariton, iertase vreodată pe cineva? Nu-şi aminteşte. Se crezuse dintotdeauna un om puternic. Foarte puternic! Ştia să influenţeze. Să manipuleze. Să convingă. Cu o singură armă: frica! O crezuse până atunci, în seara aia, o armă infailibilă. Inexpugnabilă! Şi deodată un om, un singur om nu se mai supune fricii, dă cu tifla fricii, se repede cu pieptul gol în ascuţişul sabiei, şi-i răstoarnă lui tot eşafodajul principiilor, al convingerilor, edificiu construit de el în ani şi ani de încrâncenare, cu migală, cu tenacitate, cu răbdarea şlefuitorului de perle. Nu cumva el – se întreba cu obstinaţie, cu înverşunare, dar şi cu o teamă nelămurită Dan Mircea Hariton – nu cumva tocmai aici greşise? Asta-i! pocni el din palme asurzitor, îl durea greşeala. Mai dureroasă era însă recunoaşterea ei. Aici greşise! Se crezuse prea puternic. Iar puterea naşte aroganţă. Şi din aroganţă se zămislesc apoi marile dezastre. Doamne-Dumnezeule, tocmai lui să i se întâmple una ca asta? Tocmai lui care cunoştea preţul puterii, dar şi pericolul la care se expune cel puternic? O vibraţie adâncă se declanşase în el, în seara aceea, aproape imediat după plecarea Marianei Bereciuc. Un fior glacial. Pustiitor. Greşise! Acum, ştia foarte bine că greşise.

Iar greşeala trebuia reparată rapid. Urgent! Şi cu pierderi

minime. Fără pierderi nu se poate. Nu poţi câştiga mereu. E un nou sens. O aberaţie. El, însă, nu pierduse niciodată până atunci. Acum îi venise şi lui rândul la pierdere. Cât? Cum? Până unde?…

Dan Mircea Hariton se învârtea ca un leu în cuşca. Furios. Fioros. Dar şi speriat, înalt, elegant, uscat ca o scândură, trecut de şaptezeci de ani, îmbrăcat într-un costum cărămiziu, din pluş reiat, Versace, cu pantofi Gucci, moi, de casă, din piele de antilopă, maronii, cu părul alb, leonin, sprâncenele zburlite şi chipul colţuros şi congestiont, Dan Mircea Hariton părea într-adevăr un leu bătrân, încă viguros, rănit în adâncul viscerelor sale, aruncat apoi într-un ţarc şi uitat acolo de braconieri şi de Dumnezeu. Hăituit de gânduri sumbre. O spaimă stranie, oarbă se năruise peste el, odată cu sosirea intempestivă a Marianei Bereciuc. Odată cu întrebarea ei stupidă:

— De ce l-ai omorât pe Mişu?

Lui Hariton îi scăpase o întrebare la fel de tâmpită:

— Care Mişu?!

Atunci se dezlănţuise Mariana, înfricoşată, isterizată, ţipase ca din gură de şarpe, sărise la el cu ghearele desfăcute, se împiedicase de un fotoliu, căzuse, începuse să bată convulsiv cu pumnii în covorul de Buhara, să urle ca o zurlie, să se tăvălească, după care se liniştise brusc, se ridicase albă ca varul, îl privise calmă şi rece în ochi şi gemuse atât de lugubru, încât Hariton n-avea să-i uite niciodată cuvintele răguşite, grele, aspre, mustind de o ură atroce:

— De ce faci, Dane, pe cretinul cu mine? De ce mă întrebi, care Mişu? Cum, care Mişu? Dacă te-ai boşorogit într-atât, dacă te-ai senilizat, dacă te-ai idioţit, lasă dracului scaunul altuia. Lasă averea altuia. Lasă puterea altuia. Şi du-te de te-mpuşcă! Nenorocitule!! Am venit la tine, ca la tata, Dumnezeu să-l ierte, am venit să mă ajuţi, aşa cum te-a rugat şi el cu limbă de moarte, să mă ajuţi să ies din rahatul ăsta împuţit, am venit şi te-am rugat în genunchi să discuţi cu Mişu, să faci cum ştii tu că e mai bine şi să recuperezi videocaseta aia scârboasă. Compromiţătoare. Atât! Atât te-am rugat! Iar tu ce-ai făcut, Dane? Ai ordonat să fie lichidat!

Ca între mafioţi ordinari. Asasinat în buricul târgului. La restaurantul Solaris. Plin cu miniştri şi parlamentari. Ce urmăreşti, Dane? îl întrebase Mariana, cu ochi îngheţaţi. Arunci tot Sistemul într-un scandal naţional? Crezi că lumea aia care colcăie pe sus nu ştie că Mişu a fost amantul meu? Crezi că ancheta criminalistică ne va ocoli

pe mine şi pe Traian? Ne va cruţa? Crimă sentimentală! Soţul înşelat îşi ucide rivalul din patul nevestei!! Un ucigaş printre miniştri!!! Aşa vor titra, mâine sau poimâine, toate ziarele, pe prima pagină. Aici ai vrut să ajungi. Dane? Baronul, te întreb, Baronul ştie de toată porcăria asta pe care ai montat-o? Ştie sau nu?", îl executase Mariana cu o teribilă întrebare.

Un ucigaş printre miniştri?

Abia acum înţelesese Dan Mircea Hariton grozăvia în toată amploarea ei. A liniştit-o pe Mariana, a mângâiat-o, a împăcat-o, i-a dat un sedativ uşor, unul din bodyguarzi a dus-o acasă cu maşina. A rămas singur. Singur în ţarcul lui. Singur şi speriat. Rănit de spaimă. Pentru prima dată în viaţa lui, simţise puterea vorace a fricii. Trebuia să intervină prompt. Operativ. Şi eficient. Pupitrul de comandă se afla în mâinile lui.

Telefonase, în primul rând, la Ministerul de Interne, sunase pe firul scurt, îl ceruse pe ministru, şefa de cabinet îl informase, cu un superior plictis graseiat, că ministrul era plecat într-o vizită oficială în Grecia.

— Fir-aţi ai dracului de lăutari! izbucnise Hariton, după ce închisese telefonul. Vă plimbaţi ţambalul de colo-colo, prin toată lumea!

Îl căutase apoi pe generalul Pavel Aron, de la Inspectoratul General al Poliţiei. I se comunicase – oficial, rece – că generalul Aron era plecat la o şedinţă la Satu Mare.

— S-au dus comuniştii, dar şedinţele lor au rămas! bombănise el cu ochi în care se ivise un sclipăr tulbure.

Disperat, îl sunase pe generalul Petre Penciu – faimosul Pepe de la Poliţia Capitalei. Slavă Domnului! îl găsise. Generalul încă nu plecase de la birou.

— Salut, Pepe! Ai auzit de crima de la „Solaris"? îl întrebă direct, precis, Dan Mircea Hariton.

— Să trăiţi, domnule consilier! Chiar acum l-am trimis acolo pe cel mai bun criminalist al meu, răspunse şnur, profesional, generalul Petre Penciu.

— Andrei Zavera? punctă sec, Hariton.

— El! răspunse la fel de scurt generalul.

— Pepe, am o rugăminte la tine! spuse, după o scurtă pauza, Hariton. O rugăminte în trei puncte! preciza el ritos. Apoi, după câteva

momente lungi, reluă. Unu: nu dai publicităţii, deocamdată, nicio informaţie, absolut niciuna, despre acest caz. Doi: atrage-i atenţia căpitanului Andrei Zavera că sunt în joc mari interese de stat şi, pe cale de consecinţă, să acţioneze cu o discreţie desăvârşită. Trei: ţine-mă la curent, zilnic, cu mersul anchetei. Da? se interesă tranşant Dan Mircea Hariton.

— Am înţeles, domnule consilier! Vom proceda întocmai! se auzi răspunsul arid al generalului, ca un pocnet de călcâie soldăţeşti.

— Îţi mulţumesc, Pepe! Te sărut! şi, zbang, Hariton închise telefonul, de parcă ar fi scăpat din mână o piatră de moară.

În aceeaşi seară, îl căutase şi pe senatorul Sile Dogaru, preşedintele Comisiei de control şi coordonare a Serviciului Român de Informaţii, îl găsise acasă, în mijlocul familiei, îl pusese rapid în temă cu toată povestea, cerându-i abrupt:

— Sile, în două, maximum, trei zile, am nevoie, am stringentă nevoie de informaţii complete despre Mihai Negulescu. Relaţii, legături, afaceri, neamuri, planuri. Tot! Absolut tot. Absolut orice. Pune-ţi la treabă oamenii de încredere. Consemnul e: alertă generală! Trebuie să ţinem tot cazul acesta sub un control strict. Riguros! Total!! Orice atingere posibilă adusă oricui din sfera puterii, trebuie stopată imediat. Muşamalizată. Acoperită pentru o mie de ani. Întregul material adunat mi-l predai mie, personal. Numai mie! Clar, Sile?

Era clar, era cât se poate de clar pentru excelenţa sa domnul senator Sile Dogaru, unul din vicepreşedinţii Ligii Renaşterii Naţionale, care se temea de Hariton mai mult ca de Dumnezeu, chiar dacă Dumnezeu însuşi ar fi avut chipul Mătuşii de la Cotroceni.

Dan Mircea Hariton îi telefonase, apoi, domnului secretar de stat Leopold Mavrodin, supranumit Monseniorul. Cu Mavrodin, era o poveste întreagă. Fost general de securitate, vânturându-se conspirat prin mai toate ţările Pământului, Leopold Mavrodin a eşuat printre locotenenţii celebrului Carlos-şacalul, organizând şi participând la numeroase atentate teroriste, executând el însuşi, cu mânuţa lui, mai mulţi indezirabili, la ordinul expres al clanului Ceauşescu, transmis prin filiera Şacalului. În 1990, era gata-gata să fie arestat în Franţa, unde fusese deconspirat, ca urmare a unei defecţiuni în organizaţia lui Carlos. Atunci, la ţanc, fusese recuperat de Dan Mircea Hariton, salvat şi adus în ţară. Un an de zile mai târziu, Leopold Mavrodin era deja patronul firmei „Kondor Security", cel mai puternic sereleu de

investigaţii, protecţie şi gardă din Bucureşti. Agenţii lui Mavrodin, o veritabilă armată de detectivi particulari, erau folosiţi în afacerile cele mai delicate ale marilor îmbogăţiţi de după Revoluţie, afaceri veroase, oneroase, în dispreţul total al onoarei. Detectivii de la „Kondor Security" aduceau servicii oculte proaspeţilor potentaţi, operau tranzacţii subterane în numele lor, corupeau, şantajau, spionau, Mavrodin însuşi fiind perceput, printre iniţiaţi, drept unul din naşii lumii interlope cu gulere albe de pe malurile Dâmboviţei. Cu acoperire oficială: secretar de stat în Ministerul Comerţului Exterior.

— Salut, Leo! Hariton la telefon.

— A, să trăiţi, şefu'! sări, parcă ars de o bucurie subită, domnul Leopold Mavrodin. Adăugă numaidecât, complice, pe un ton pişicher. Lăsaţi-mă să ghicesc! Mă lăsaţi?

— Dă-i drumul! îl încuraja Hariton.

Leopold Mavrodin nu vorbi numaidecât, i se auzi doar respiraţia grea în receptorul telefonic, păru o clipă că-şi măsoară gândurile, după care izbucni gâfâind.

— Pute-a hoit, în lumea subţire. Aşa-i? Pute a hoit cu autori necunoscuţi. Este şefu'? Iar a mierlit-o vreun barosan! Împuşcat? Spânzurat? Otrăvit? Călcat cu maşina? se interesă el, galopând printre întrebări.

— Hai, termină! îl retezase Hariton, cu glas uscat, dur.

Gata cu gluma! Ascultă-mă cu atenţie! La restaurantul „Solaris", în seara asta, a fost împuşcat magnatul Mihai Negulescu. Îl ştii, nu? E-n regulă! Vreau să aflu tot ce se poate afla despre victimă. Ochii cât sarmaua, Leo, pentru că e posibil ca anumite informaţii să ducă până sus, în flacăra puterii. Ai grijă, să nu-ţi arzi aripile. Ţin mult la tine, am investit mult în tine, şi n-aş vrea să te pierd. E limpede? Şi încă ceva. Dacă dai de urma asasinului, dacă ai o cât de mică suspiciune, nu te avânta, nu-l speria, vino la mine cu toate informaţiile. Hai, Leo, vreau să văd cum ştii tu să te achiţi de datorii. Pa!

Dan Mircea Hariton declanşase un imens mecanism de investigaţii secrete. De cercetări. De explorări în mizeria umană.

Trebuia să afle, să afle cu orice preţ, ce se întâmplase, de fapt, cu Mihai Negulescu? Cine-l omorâse? De ce? Oare, cineva îl ţintise chiar pe el, pe Hariton? Ca la biliard: loveşti cu tacul o bilă, ca să scapi de altă bilă. Sau ţinta fusese secretarul general al Guvernului? Soţul încornorat se răzbună! îl ucide pe amantul nevestei. Un ucigaş printre miniştri?

Avea dreptate nebuna aia de Mariana. Dar asta înseamnă că cineva, cineva destul de puternic, îl monitorizează pe Troian Bereciuc, o filează pe Mariana Bereciuc sau poate chiar de coada lui Hariton se ţine. Cine, parascovenia mă-sii, o fi?? se întreba întărâtat, dar şi temător, Dan Mircea Hariton, lăsându-se luat de valul speculaţiilor. O fi cineva din Opoziţie? Urmăreşte compromiterea Ligii? A Guvernului? Sau o fi răzbunarea vreunui nenorocit pe care, în loc să-l omor cândva, cum ar fi trebuit, i-am rupt doar o mână? Şi ce căuta, la urma urmei, Mişu la restaurant? Singur? La „Solaris", nimeni nu se duce singur. Acolo se ţes combinaţii înalte. Au loc întâlniri selecte. Profitabile. Urma să se întâlnească Mişu cu cineva la „Solaris"? Cu cine? Dar dacă Mişu o fi fost vârât în vreo afacere cu şapte sau opt zerouri, a trădat, a înhăţat singur prada, lăsându-i pe ceilalţi cu ochii în soare? Să fie doar o simplă reglare de conturi, în spaţiul crimei organizate? Dacă s-a recurs la omor, înseamnă că miza e mare. E foarte mare! Ţi se taie respiraţia, când afli.

El, Dan Mircea Hariton, o să afle toate chestiile astea curând, cât de curând. N-are nicio îndoială. Declanşase un uriaş aparat de supraveghere operativă.

Un aparat pe care îl controla în toate punctele lui nodale. Vitale. De un singur om se temea Hariton: căpitanul de poliţie Andrei Zavera. Era prea deştept, prea iscusit şi prea cinstit, ca să poată fi cumpărat. Un geniu, în meseria lui. Cel mai bun criminalist al Capitalei. Ei, şi?! Deasupra lui Zavera, se afla Pepe. Generalul Petre Penciu putea oricând interveni, clasând cazul sau scoţându-l pe Zavera din joc. Ia te uită ce gânduri îmi fac?! se mustră Hariton. De ce să mergem atât de departe? De ce să ne panicăm? De ce să facem presupuneri absurde? Situaţia se află, cum se spune, sub control. Şi mai am încă în mânecă un as de rezervă: ziarista Aurora Manta, de la cotidianul de mare scandal „Subiectul zilei", supranumit „Bulina verde"…

Ziarista cu şiş la strungăreaţă

Aurora – Auraş, cum o alinta Hariton – era spaima miniştrilor. Piaza rea o bancherilor. Coşmarul miliardarilor. Otrava vârfurilor politice. I se mai spunea şi pantera presei politice. Toată lumea stricată, deopotrivă din sfera Puterii şi a Opoziţiei, se întreba înfricoşată, ce forţă malefică, ce pumn năprasnic, ce zid teribil de protector se afla în spatele ziaristei, de nu se temea de nimeni şi de nimic?! Aurora pătrundea peste tot, spinteca, despica, fulgera prin cele

mai murdare tainiţe oficiale şi lepăda apoi, prin vârful peniţei, sub ochiul necruţător al cititorilor, o materie extrem de toxică pentru personajele celebrelor ei reportaje. Stăpânea la perfecţie arta de a-şi învălui victimele într-un giulgiu letal din cuvinte otrăvite. Şi nu doar cuvinte erau, ci fapte riguros exacte. Cifre, întâmplări, oameni şi idei. Jurnalista dispunea întotdeauna de informaţii exacte. Indubitabile. Verificabile.

Mică, slăbuţă, pirpirie, cu trupul adolescentin, firav, cu pielea aproape străvezie, Aurora Manta era totuşi de o frumuseţe percutantă, exotică, cu chipul etern feciorelnic, suav, ca o efigie antică. Se apropia de 40 de ani, dar nu-i dădeai mai mult de 20 sau 25. îmbrăcată întotdeauna în costum taior, cusut la renumita casă de modă „Venus", cu câteva mici bijuterii scumpe, rafinate, purtate cu discreţie, cu părul negru, bogat, greu, strâns într-un coc superb, cu glasul ei melodios, subţire, dar energic, ca o soprană de coloratură, pantera presei politice părea mai degrabă şefa de cabinet la un serviciu de relaţii publice, decât o ziarista care să înoate voinicește prin toate lăturile pestilenţiale ale oficialilor.

Verbul Aurorei era extrem de otrăvit. Ucidea fulgerător: precum celebra Currara mexicană. Era informată prompt, la zi, cu cele mai puturoase şi periculoase ştiri despre cutare şi cutare, cu probe, cu înscrisuri, cu nume şi date de o înspăimântătoare exactitate. Dacă picai în plasa ei, erai un om mort. Mort din punct de vedere politic. Sau un cadavru în lumea afacerilor. Ori a profesiei. Loviturile Aurorei nu rataseră niciodată ţinta. Avusese zeci de procese de judecată cu marii mahări pe care-i tăvălise prin noroi. Nu pierduse niciunul. O forţă misterioasă şi redutabilă, o forţă cumplită se afla în spatele ei. Numele acelei forţe: Dan Mircea Hariton. Consilier prezidenţial. Pe ea o sunase Hariton, ultima, în seara aceea explozivă, când Mariana îi adusese năucitoarea veste de la „Solaris".

— Săru' mâna, Auraş! Ce făceai? se interesă blând, afectuos, Hariton.

— Salut, Dănuţ Citeam o carte groasă, borţoasă ca un dicţionar. Eşti curios? ciripi briantă Aurora Manta.

— Sunt! răspunse, într-adevăr, curios bătrânul ei protector.

— Cartea se numeşte „Mein Kampf, are coperţi mari, tari, portocalii şi este semnată de domnul Adolf Hitler, spuse pe un ton fals profesoral ziarista.

— Măi, să fie! se miră sincer Dan Mircea Hariton. Ai început să guşti subtilităţi fasciste. Nu te-ai săturat de comunişti? se răsti el blajin-retoric.

— Păi tocmai asta e! Că m-am săturat! Şi vreau altceva! se explică febrilă Aurora. După care, continuă dezlănţuită. Nu ştii proverbul: cui pe cui se scoate! Mă dezintoxic de comunism, făcând o cură de fascism. Uite un citat revelator. Mă asculţi? Vrei să ţi-l citesc? îl întrebă ea dulce.

— Te ascult, Auraş! îi răspunse Hariton şi chiar înclină uşor fruntea, concentrându-se.

— I-auzi ce spune domnul Hitler! începu să păcănea, ca o motoretă, Aurora Manta.

Citez: „Agitaţia politică trebuie să fie primitivă. Aici se află partea slabă a tuturor celorlalte partide. Cuvântările reprezentanţilor lor sunt prea profesionale, prea academice. Omul obişnuit, de pe stradă, nu-i poate înţelege şi de aceea, mai devreme sau mai târziu, va cădea jertfă metodelor asurzitoare, primitive, al propagandei comuniste". Am încheiat citatul! răsuflă uşurată ziarista, reluând coroziv. Interesant, nu? Ca să vezi cine de cine vorbeşte! Apoi, deodată, făcu o pauză, se reculese, continuând cu o nedisimulată tandreţe. Iartă-mă, Dănuţ! M-am luat cu vorba, am început să bat câmpii cu prostiile mele, iar tu ai ceva grav, ceva al naibii de grav să-mi spui. Aşa-i? Antenele mele, care nu m-au înşelat niciodată, detectează furtună de gradul zero. Despre ce este vorba, Dănuţ? întrebă severă Aurora Manta.

Dan Mircea Hariton aşteptase calm acest moment. Aşteptase răbdător. Momentul sosise, Aurora îşi făcuse numărul, acum îl asculta. Trebuia să-l asculte. Hariton îi vorbi simplu, fără nuanţe inutile, ca între parteneri care cunoşteau perfect regula jocului.

— E vorba despre crima de la restaurantul „Solaris", Auraş. Nu ştiu dacă ai auzit, ce s-a întâmplat acolo. Asasinatul s-a produs în urmă cu o oră şi jumătate – două. A fost ucis, prin împuşcare, unul din capii marilor afaceri negre din Bucureşti, miliardarul Mihai Negulescu. Vreau să afli cât mai multe date despre victimă. Despre asasin. Despre cine se ascunde în spatele asasinului. Despre motivul omorului. Ce căuta acolo Negulescu? Avea vreo întâlnire? Cu cine? La „Solaris" nu te duci doar să mănânci, înţelegi, Auraş?

Aurora Manta tăcea. Parcă se blocase. Hariton aştepta un

răspuns. Pauza se prelungise nefiresc de mult. Obositor. Iritant. Hariton bătu, nervos, cu degetul în receptor.

— Alo, Auraş, mai eşti la telefon?

De la celălalt aparat se auzi, în sfârşit, un oftat prelung, apoi o tuse uscată, seacă, la capătul căreia ţâşni – uluit, explicativ – glasul viguros al ziaristei.

— Dănuţ, să nu-mi zici mie că nu există predestinare. Sau ciudată întâmplare, cum vrei să-i spui. Uneori, hazardul leagă lucrurile între ele într-un mod bizar.

Inexplicabil. Dar perfect real. Pentru că este o realitate, e strict autentic faptul – presupus de tine – că Mihai Negulescu avea o întâlnire cu cineva la „Solaris". Cu cine? Habar n-ai! Nu ghiceşti nici într-o mie de ani. Cu mine avea întâlnire Mihai Negulescu. Cu mine şi colegul meu Răul Axinte. Practic, pe Răul l-am luat eu, ca să nu fiu singură, să nu mă duc singură la restaurantul „Solaris". El nici nu ştia cu cine mă întâlnesc. Nu i-am spus! Negulescu îmi telefonase mie, mă sunase la ziar, mă găsise, săru' mâna doamnă, sunt cutare, am un caz trăsnet pentru dumneavoastră, o adevărată bombă nucleară, vreau să vă întâlnesc, să vă spun ce şi cum, să vă dau probele necesare – o videocasetă şi o microcasetă de reportofon – eu nu am altă pretenţie decât să publicaţi tot scandalul ăsta pe care vi-l aduc pe tavă. Va fi un prăpăd până sus de tot. Dar, îmi asum orice risc. Aşa mi-a spus Negulescu la telefon, m-a întrebat dacă sunt de acord, i-am zis că sunt, apoi mi-a fixat întâlnirea la „Solaris". L-am luat pe Răul de mânecă, nu i-am spus cu cine mă întâlnesc, ne-am dus la restaurant. Ne-am aşezat – eu cu faţa către uşă, Răul cu spatele, am servit ceva, am aşteptat, Negulescu a venit la ţanc. Eu îl cunoşteam deja de la nişte întâlniri mondene, baluri de cristal, chestii de-astea, l-am văzut că intră pe uşă, mă pregăteam să mă ridic în picioare, pentru ca Negulescu să mă repereze imediat, de altfel nu eram prea departe de intrare, Negulescu a deschis uşa, a făcut câţiva paşi, după care s-a împiedicat parcă de ceva şi a căzut. S-a prăbuşit! Atunci am auzit şi câteva ţipete, de la mesele de lângă uşă. Am sărit ca arsă, m-am dus acolo, Negulescu era întins pe parchet, cu faţa în sus, într-o baltă de sânge, cu fruntea perforată de un glonţ. I-am palpat jugulara. Nu mai avea puls. Murise instantaneu. Cel care trăsese ştia precis unde se află centri nervoşi care controlează cordul. Exact acolo ţintise. De fapt, nu se auzise niciun foc de armă. Am dedus, desigur, că se folosise amortizorul. Lumea a

intrat în panică, a început să urle bezmetică, a fugit. Eu i-am zis lui Răul că întâlnirea mea se dusese dracului, că persoana pe care trebuia s-o întâlnesc la „Solaris" probabil fusese luată de valul celor care spălau puţina într-o teribilă voioşie, am plecat şi noi. Ei, spune şi tu, Dănuţ, nu e aiuritoare toată întâmplarea asta, mai ales după telefonul tău?

Dacă aş fi ştiut, atunci şi acolo, că te interesează individul, acum aş fi dispus de mai multe informaţii despre Mihai Negulescu. A, şi încă o chestie, Dănuţ: Bossul, ştii la cine mă refer, la domnul Brestoiu, cred că a mirosit ceva, sau pune la cale vreuna din porcăriile lui, pentru că m-a întrebat, imediat ce am revenit în redacţie, măi Aura, tu ştii ceva de scandalul de la „Solaris"? i-am răspuns că tocmai de acolo venisem, că avusesem întâlnire cu cineva, dar că am ratat-o, pentru că acolo s-a lăsat cu moarte de om. A fost împuşcat cineva. Nu-l cunoşti? m-a întrebat el, bănuitor. Nu! i-am răspuns eu cât se poate de ferm. Este magnatul Mihai Negulescu, măi Aura, mi-a râs el în nas, adăugând repede, cu un aer de Mafalda. Este cel mai recent amant al Marianei Bereciuc, nevasta secretarului general al Guvernului. Ei, ce zici? mi-a făcut el cu ochiul. O adevărată mină de aur, nu? Am ridicat din umeri, i-am spus că nu mă interesează, după care Bossul a dispărut din redacţie…

Pantera tăcuse, i se auzea doar respiraţia precipitată, Hariton era încă şocat de povestea jurnalistei, îşi reveni repede, îi spuse tranşant, dar cu aceeaşi afecţiune blândă.

— Auraş, deci, faci ce te-am rugat, da? Ca de obicei. Ca şi altă dată. Şi tot ca şi altă dată, ai acces nelimitat la fondurile Sistemului. Contul e acelaşi. Scoţi bani, cât îţi trebuie. Oricât! Cu o singură rugăminte: discreţie maximă. Ai grijă că, de astă dată, presimt că terenul este minat. Dacă simţi pericolul, te opreşti imediat. Mă ţii la curent, da? Săru' mâna, Auraş.

Dan Mircea Hariton închise repede telefonul, gestul fu posac, retractil, ca o fugă spre adâncul din sine, alergând către sine însuşi, urmărit de o presimţire sumbră, obscură, îi venea să urle de o spaimă nebună, agitându-se în ţarcul său luxos, precum un leu captiv care detectează primejdia telurică, dar încă nu ştie când va izbucni cutremurul…

CAPITOLUL 27

Motto:

Orice guvern trebuie să aibă cenzori. Acolo unde presa este

liberă, aceştia vor exista. Singura securitate a tuturor este presa.

Thomas Jefferson preşedinte al S.U.A.

Singurătate pe panta de fugă

Radu Dunca se trezi, ca de obicei, dis-de-dimineaţă, erau ceasurile şase fix, trase draperiile, deschise larg ferestrele şi plonja vioi în jumătatea lui de oră zilnică de gimnastică. Casetofonul bâzâia uşor arhicunoscutele melodii ritmice, aerobice, Radu se mişca mai lejer în prezenţa acestui portativ sonor, ştia cu precizie ce anume gest va face pe sunetul cutare, unde se va apleca, unde se va ridica, unde se va roti, unde îşi va parai omoplaţii, clipă cu clipă, sunet cu sunet, mişcare cu mişcare, până când va transpira ca un salahor. Atunci se va repezi în baie, sub duş, după duş urma bărbieritul, însoţit de nişte vocalize stranii – gâgâitoare, fornăitoare – pe care Dunca le taxa drept şlagăre la modă, singurul păcat pe care Dudu nu şi-l conştientizase niciodată fiind acela că era un afon desăvârşit. Incurabil! După bărbierit, se înfăşură într-un halat de mătase, vişiniu, cu arabescuri negre, fantastice, şi îşi pregăti micul dejun: ouă jumări, cu caşcavalul ras deasupra, cana cu lapte cald, ceaşca fierbinte cu cafea şi nelipsita linguriţă cu miere. Ah, dacă n-ar fi cântat tot timpul cât s-a fâţâit prin casă, ar fi fost frumos, prea frumos. De fapt, nu cântecul îngrozitor de fals deranja pacea intimă a apartamentului. Ci nota aceea de tristeţe, furişată ca o negură pe lângă vocea lui, pe lângă gesturile lui. În ciuda tuturor aparenţelor, Radu Dunca era un om trist. Nu foarte trist, dar trist în adevăratul sens al cuvântului…

Locuia, de foarte multă vreme, într-un apartament de trei camere, undeva, într-un bloc superb, de pe lângă Parcul Tineretului: locuia singur. Nu-i displăcea singurătatea. Dar, uneori, singurătatea devenea o povară sfâşietoare. Tragică. Fusese însurat de două ori, divorţase de două ori, prima nevastă se nimerise o stricată, care-l înşelase încă din luna lor de miere; a doua o ţăcănită, care se certa de trei ori pe zi, se certa cu el, cu vecinii, cu neamurile, cu colegii de la serviciu, se lua la harţă cu toată lumea, căuta râcă oricui, n-o ţinea în picioare decât o vrăjmăşie absurdă împotriva tuturor. Dunca n-avusese noroc la femei. În ultima vreme, trăia cu o văduvă tânăra, mai tânără cu vreo zece ani decât el, frumoasă, înţeleaptă, trecută prin purgatoriul durerii: în floarea vârstei, îşi pierduse bărbatul, răpus fulgerător de o boală necruţătoare, lăsându-i în braţe doi copii.

Se cunoşteau mai demult, apoi cunoaşterea a devenit prietenie,

iar prietenia, dragoste. Avea un nume straniu – Idra Şotrian – cules din cine ştie ce străbuni de pe Valea Melenilor, el însă o numise Pao. O iubea şi se temea, în acelaşi timp, era fericit şi înfricoşat, totodată, de amintirea eşecurilor sale matrimoniale. Să fie doar o simplă relaţie pasageră? Sau să meargă, mai departe, până la ofiţerul stării civile? Să fie doar o combinaţie născută la graniţa dintre singurătate şi fugă? Sau să fie dragoste de viaţă lungă? Să fie ultima lui dragoste? întrebări, îndoieli, temeri! De aici şi aerul acela de tristeţe, care îl învăluia pe Dudu, când şi când, ca un supliciu greu reprimat. Din a doua căsătorie se alesese, totuşi, cu un băiat, isteţ, cumpătat, deştept, îi semăna, se mândrea cu el, în 1990 terminase medicina, se căsătorise cu o englezoaică, informaticiană, de trei ani era plecat în Australia, la Canberra, cu femeia lui, la casa lui. Vorbeau cam o dată pe lună la telefon, câteva scrisori pe an şi cam atât. În rest, singurătate. Dacă n-ar fi fost Pao, dacă n-ar fi fost masa de scris şi vechea relaţie cu Baronul şi maldărul acela de cărţi de pe noptieră, care aşteptau cu sufletul la gură să fie citite, Radu Dunca ar fi eşuat, poate, în Cişmigiu, la celebra rotondă a pensionarilor, pierdut în nesfârşite partide de table.

Toate gândurile acestea fulgurante îi ţopăiră o vreme prin minte, exact timpul în care şi-a luat micul dejun, acum trebuia să se îmbrace, repede, cât mai repede, la orele opt îl convocase preşedintele Ligii Renaşterii Naţionale, la o discuţie de informare. Astăzi se va îmbrăca în gri, din cap până-n picioare. Griul îţi pune cel mai bine personalitatea în valoare, în evidenţă. Griul te scoate în faţă. El, griul, rămânând etern în plan secund. Ca un ecran pe care este proiectată, în toată complexitatea ei, propria-ţi imagine. Aţi observat că ecranele televizoarelor nu sunt albe, ci gri?

Radu îşi făcuse un punctaj de idei, pe care le va dezvolta în faţa preşedintelui, dar ştia deja şi ce-i va spune Daion Doroga. Îi telefonase Baronul, îl prevenise, îl pusese la curent cu rostul celor trei zile de hoinăreală prin Bucegi, Dudu trebuia să recupereze reportofonul cu discuţia lor, să-i ataşeze convertorul de sunet – reglat pe propriii săi biocurenţi cerebrali – trebuia să transcrie toată banda şi să depună apoi textul la Fondul de aur al Iluminaţilor. Între alte atribuţii, aceasta era misiunea majora a cronicarilor: să lase posterităţii semnele trecerii Iluminaţilor prin lume.

Cândva, la început, Baronul îi spusese: „Dudule, trecutul e ca un perete între prezent şi viitor, în care rareori descoperim o fereastră.

Tu vei fi una din aceste ferestre!" Doamne, cât amar de timp trecuse de când Baronul îi zisese aceste cuvinte! Aproape treizeci de ani. O viaţă de om! Ţine minte, ca astăzi. Era tânăr, era ofiţer de securitate la fosta Regiune Oltenia. Era locotenent. Ceauşescu abia se căţărase în fotoliul suprem al puterii. Dudu publicase nişte povestiri poliţiste în revista „Ramuri" din Craiova, apoi câteva seriale de spionaj şi contraspionaj în ziarul „România Liberă", precum şi primul său roman: „Bătrâna domnişoară n-are alibi". Primele succese, mai consistente, în lumea literelor. Dar şi primele mari deziluzii în profesie. În cea mai mare parte, colegii săi, în special bătrânii cu galoane mari, se comportau ca nişte mercenari într-o ţară străină. Pentru ei, România era parca un stat străin, ocupat, în care te porţi ca un zbir. Ca o brută. Aproape toţi se lăudau, care mai de care, cu arestările făcute, cu descinderile nocturne în casele oamenilor, cu pumnii căraţi în gura lor, fălindu-se chiar cu umilinţele şi înjosirile la care îi supuneau pe arestaţi. Discutau cu lux de amănunte, debordând în detalii crude, insistând asupra ororilor, asupra mutrelor stâlcite cu pumnul, cu crosa pistoletului, cu bocancii, stăruind asupra ochilor speriaţi de moarte, asupra oaselor frânte cu ciomagul, asupra degetelor strivite la ţâţâna uşii, se îmbătau cu un soi de glorie barbară, se excitau în faţa suferinţei, vibrau de o voluptate satanica, privirea lor sticlea de o satisfacţie smintită, ca într-un desfrâu al torturii. Există un desfrâu al violenţei, al caznelor, al chinuirii, după cum există un desfrâu al plăcerilor carnale. Era, mai ales, unul Rotuloiu, colonelul Rotuloiu şi nu mai ştie cum, înalt, pietros, ţigănos, mătăhălos, care râdea ca un tartor, râdea cu gura toată, cu gura larg deschisă, încât i se zărea şi omuşorul din hăul beregăţii, şi i se vedeau toţi dinţii mărunţi, ascuţiţi şi albi, strălucitori de albi, ca la peştii răpitori, râdea şi îşi agita pumnii uriaşi pe deasupra capului, zbierând că asta era toată averea lui: pumnii!

Adeseori, Radu Dunca se întrebase, deopotrivă oripilat, scârbit şi înspăimântat, ce căuta el printre monştrii ăia? Nimic, din ceea ce studiase în Academia Naţională de Informaţii, nu se aplică în practică. Acolo, în practică, domnea legea mercenarilor. Legea pumnului. Se uita la colegii lui mai mari, ca la nişte infirmi. În fond, aşa şi erau: nişte handicapaţi! Ceea ce făceau ei, nu era meserie, ci o ură neagră revărsată asupra tuturor, plecându-se de la un slogan imbecil: „Oricine poate deveni un duşman al poporului!" Şi Radu se ţinuse departe, cât mai departe de colegii săi mai vârstnici, cum putuse, cât putuse, cu

imaginaţie, cu şiretenie, cu aerul său inocent, uşor naiv şi bonom…

După primele seriale şi primele povestiri publicate, Radu Dunca ajunsese deja un nume cunoscut în presa şi cultura locală. Şi tot cam pe-atunci se iviseră şi primele satisfacţii profesionale. Colonelul Jean Firu, şeful Direcţiei Regionale de Securitate Oltenia – cel care avea să se sinucidă, mai târziu, cu arma de vânătoare, dar asta-i altă poveste – aşadar, colonelul Firu îl chemase pe locotenentul Dunca la el în birou şi-i ordonase să-l contacteze urgent pe scriitorul Ion D. Sârbu, zis Gări, fost deţinut politic, proaspăt eliberat din puşcărie, să-l ţină în legătură şi să-l supravegheze permanent prin toate mijloacele informativ operative – agentură, filaj, investigaţii, interceptarea telefonului şi a corespondenţei – să nu-l scape o clipă din ochi, iar la prima manifestare duşmănoasă, oricât de firavă ar fi fost, să-l aresteze pe loc. Trei săptămâni de zile mai târziu, Dudu şi Gări deveniseră prieteni buni, Dunca ajutându-l efectiv să ocupe funcţia de secretar literar al Teatrului Naţional din Craiova. Şi prieteni au rămas toată viaţa. A fost prima lui izbândă. A doua avea să fie legată tot de un scriitor din Craiova, venerabilul Ştefan Bosun, care avea interdicţie de la Securitate să mai publice vreun rând.

— Pe ăsta poţi să-l arestezi când vrei tu, îi ordonase colonelul Gheorghe Lungu, unul din adjuncţii lui Firu, îi faci dosarul, îi propui nu mai puţin de zece ani şi curăţăm, în candela mă-sii, Bănia de încă un duşman al poporului.

După câteva zile, locotenentul Radu Dunca era edificat: scriitorul Ştefan Bosun – nea Fane, cum îi zicea toată lumea – era un om profund onest.

O săptămână mai târziu, Dudu organizase o agapă în trei: el, nea Fane şi Alexandru Firescu, zis Lizică, un mustăcios simpatic, redactor şef al ziarului local „Înainte”. Cu Lizică, Dudu era prieten mai vechi. Au mâncat mici, au spus bancuri, au băut bere, la plecare Dunca i-a zis lui Firescu:

— Măi Lizică, stăpânirea cică ar vrea să citească în ziarul tău, cât mai curând, un articol scris de nea Fane. Eşti de acord?

Lizică l-a luat în braţe pe Dunca şi l-a sărutat. Pe vremea aia, ziarul „Înainte”, din Craiova, juca rolul, mutaţis-mutandis, cam ca al Băncii Mondiale, de astăzi, în lumea finanţelor. Dacă Banca Mondială te împrumută măcar şi cu zece dolari, semnalul pentru toată lumea e că eşti solvabil. Cine publica în ziarul „Înainte”, putea apoi să publice

orice şi oriunde în fosta regiune Oltenia…

A doua zi după chestia asta, Radu Dunca fusese contactat de Baron. Fusese extraordinar Ion Popescu, în ziua aceea. De o elocinţă covârşitoare. Captivantă! Dudu avea să-i rămână devotat toată viaţa. Atunci îi vorbise Baronul despre trecut, despre prezent şi viitor, oferindu-i prilejul de a fi o fereastră între prezent şi viitor. De atunci, devenise cronicarul Iluminaţilor…

Un bebeluş de ciocolată

Dudu se fură cu coada ochiului în oglinda mare de pe hol. Din apele ei îl privea olimpian o siluetă gri, impecabilă. Inspecţia nu dură decât o fracţiune de secundă – pălăria, cravata, costumul, pantofii, caseta diplomat – fu mulţumit, apoi deodată gândul îi zbură în altă parte şi izbucni în râs: afară îl aştepta Volvo-ul pus la dispoziţie de Ligă; tot gri; gri-metalizat. Ia te uită, îşi zise el vitriolic, am început să calc pe urmele domnului Brestoiu de la „Bulina verde”: îmi asortez maşina cu costumul. Bravo, Dudule! Nu degeaba spune Biblia: cine se simte fără de păcat, să arunce primul cu piatra! Uneori, mai mult ca să-i facă pe plac domnului preşedinte Daion Doroga, folosea autoturismul pus la dispoziţie de partid…

După exact un sfert de oră, opri pe strada Arterei, la numărul unsprezece.

Erau ceasurile opt fără cinci minute. La opt fără un minut, după ce Fraga Dorneanu îi făcu şmechereşte cu ochiul, Radu Dunca ciocăni discret în uşa pe care scria: Liga Renaşterii Naţionale. Preşedinte. Daion Doroga îl aştepta în picioare, şi-au strâns mâinile, aşa, cu un plus de afecţiune faţă de alte rânduri, Dudu s-a aşezat într-un fotoliu, Daion în celălalt, se tatonau din priviri. S-au schimbat amabilităţile de rigoare, banalităţi, chestii curente, frivole, bârfă de bonton, Fraga a intrat cu cafelele, a aruncat şi ea câteva cuvinte aţoase, pe dungă, dar de bun simţ, a plecat, Dudu începuse deja să-l informeze cu ce se mai întâmplase în cele trei zile cât Doroga lipsise din Bucureşti.

În acest interval, Adrian Păunescu, vicele de la PSM, publicase un interviu în ziarul „Adevărul”, în care se dăduse tare, tare de tot, la Ligă, cu precădere la Daion Doroga, care se înconjurase de corupţi, lichele şi proşti. Asta fusese luni. Şi tot luni, Ghiţă Funar, de la PUNR, a lătrat o jumătate de oră, bătută pe muchie, la un post de radio privat, aruncând tot felul de măscări în grădina partidului de guvernământ: hoţie, şantaj, nepotism, fripturişti, mafioţi, trădători de neam. La gura

lui, numai bălării puturoase. Dar cel mai dur atac la adresa lui Daion Doroga îl lansase Ion Paul Rogojanu, preşedintele Partidului România Pitorească, în ziarul cu acelaşi nume, patronat de el.

— Un atac la baionetă. Brutal! Aş vrea să vă citesc doar câteva extrase! îi sugeră Radu Dunca, frunzărind printre hârtiile scoase din eterna lui casetă diplomat. Iată-le! I-auziţi, domnule preşedinte, ce spune Rogojanu:

„Pentru mine, lucrurile sunt clare: Daion Doroga, fătălăul ăsta racordat la conducta unei pipe, ca să pară şi el mai bărbat, este acela care a imprimat conduita arogantă şi antipopulară a Ligii Renaşterii Naţionale, el a tras acest partid de centru-stânga spre extrema dreaptă, devenind unul din capii mafiei din România.

Îl cunosc foarte bine pe acest bebeluş uriaş, de ciocolată. Am fost colegi de şcoală. Daion ar fi putut fi un actor interesant. Sau un manechin, cu dublă folosire: dimineaţa prezenta moda masculină, iar seara pe aceea muierească. De mic era snob şi deosebit de îngâmfat. Luxos, lăudăros şi plin de ifose Aşa este şi astăzi.

Când a ajuns flăcău, a început să vâneze zestre şi funcţii. Prima oară, s-a însurat cu fata lui Gogu Vergulescu, fost ilegalist comunist şi ministru de externe. Apoi, după ce tata-socru a căzut în dizgraţie, prăbuşindu-se mai târziu cu avionul, ginerele de profesie a divorţat, cică şi-a prins nevasta în pat cu amantul. După care, a încercat să intre în familia altui ministru, dar i s-a trântit uşa în nas. Vânătorul de socri s-a orientat, însă, repede, ochindu-l pe Lazăr Marinescu, ministrul agriculturii, cu fata căruia s-a însurat la repezeală şi cu care trăieşte şi în prezent.

Toată lumea ştie că Lazăr Marinescu a fost şi a rămas un gangster. A strâns o avere uriaşă din tot felul de matrapazlâcuri, hoţii şi lovituri de tun. Peste tot dai de mâna lungă a lui tata-socru. Trag sforile nişte infractori să privatizeze Insula Mare a Brăilei? Poţi fi sigur că bossul lor este chiar Lazăr Marinescu. S-a perfectat un import scandalos de cartofi, cu beneficii uriaşe? Nu-i bai, Lazăr era cu tuberculii în pălăria lui de găzar texan. S-a prezentat un ticălos tânăr, la un ticălos bătrân, pentru a face presiuni să obţină scutire de taxe vamale pentru 200.000 tone de sămânţă? Ei bine, ticălosul bătrân era nimeni altul decât Lazăr Marinescu, iar ticălosul cel tânăr era Mihai Negulescu, un nabab al mafioţilor dâmboviţeni. Aud că Mihai Negulescu a fost împuşcat mortal, mai zilele trecute, în restaurantul

„Solaris", locul unde se strânge toată pegra de lux a Bucureştilor. Pe când îi vine rândul şi lui Lazăr Marinescu?

La o zi după arestarea lui Marcel Ivan – ăla care a adus în sapă de lemn nişte bănci prospere – Daion Doroga, zis Cufurel, pentru că toată ziua se vaită de maţe, l-a chemat pe generalul Costică Voicu şi i-a cerut, imperativ, să-l elibereze imediat pe escroc.

Şi ce a mai făcut Cufurel? Toate ziarele bucureştene de mare tiraj îl acuză de afaceri necurate, îmbogăţire frauduloasă, samsarlâc de case, trafic de influenţă, escrocherii naţionale. Apoi, cinic şi arogant, Cufurel a cerut, printr-o scrisoare deschisă, secretarului general al Guvernului să-l verifice. Adică, subalternii să-şi verifice şeful! Culmea ipocriziei!! Traian Bereciuc, secretarul general al Guvernului, în loc să-şi păzească muierea care se-ntinde cu toţi depravaţii din lumea bună, s-a conformat ordinului şi l-a scos pe Daion Doroga basma curată.

Cufurel şi-a creat un adevărat imperiu de prosperitate nemeritată.

Ceea ce mă deranjează însă cumplit, este că şeful statului, domnul preşedinte Leon Lotreanu, i-a dat acestui Mălai-Mare ţara pe mână. Or, aşa ceva este inadmisibil, efectele dezastruoase văzându-se în viaţa de zi cu zi.

Ceea ce face Daion Doroga într-o lună, nu făceau toţi demnitarii comunişti într-un an de zile: vizite de lucru, baluri, chermeze, partide de vânătoare, vernisaje, partide de poker, sforării pe la diferite festivaluri de muzică, competiţii sportive, interviuri televizate, întâlniri cu staruri străine, dansuri prin cabarete de lux, inaugurarea unor case de modă şi tripouri cu miliardari, e vârât în tot felul de şedinţe, analize, simpozioane, congrese, conferinţe, licitaţii, şuete şi bârfe de tot soiul…

Marele Măsliniu nu are nicio trăire autentic românească, se preface, lui să-i fie bine. Restul nu contează. El nu ştie decât să dea capul pe spate, să nu-i mai ajungă nimeni la nas nici cu prăjina, vorbeşte feminin şi studiat, se fandoseşte, se fudulеşte, e bolnav de acel orgoliu tipic minorităţii sexuale şi etnice din care face parte: e negru de sus şi până jos, chiar şi gingiile îi sunt negre, dar are palmele şi unghiile alburii. Eu nu zic ce zice toată lumea, că este homosexual, dar ce caută numele lui prezent într-un proces de pederastie, desfăşurat înainte de 1989?

Daion Doroga este îndrăgostit de sine până la narcisism. Cufurel

nu şi-a reprimat nicio curiozitate şi nu şi-a refuzat niciodată vreo plăcere. Minte cu o uşurinţă înspăimântătoare. Un astfel de om e capabil de orice porcărie.

Povestea cu casele nu-i doar o găselniţă gazetărească, ci purul adevăr. Cufurel are vile şi în Bucureşti, şi la Snagov, şi la Tg. Cărbuneşti din judeţul Gorj. O avea el zece case, dar se poartă ca un spălător de morţi. E putred până-n măduva oaselor, iar starea lui naturală e frauda. De peste tot îi pică ceva: dacă nu bani, măcar nişte bijuterii din aur, sau nişte tablouri de Patrimoniu…"

— Gata, gata! Gata!!… ţipă deodată strident Daion Doroga, se ridică în picioare, păli îngrozitor, vru să mai spună ceva, se înecă, tuşi uscat, sec, se încovoie ca sub lovitura unei dureri cumplite, îşi încovrigă braţele deasupra burţii, strânse puternic, rămase aşa crispat câteva clipe lungi, se linişti, se îndreptă, dar rămase în picioare.

— Deci, concluziona imperturbabil Radu Dunca, atac pe toată linia, din partea aliaţilor. Opoziţia aproape că nu mai are ce face. Este un paradox idiot, scăpat de sub control. Vreau să spun, domnule preşedinte, că aliaţii noştri de la guvernare au devenit, de fapt, un puternic centru de energii negative, de unde oricând poate izbucni o catastrofă…

Domnul foarte mult şi foarte prost

Daion Doroga se îndepărtă de lângă fotoliu, respira zgomotos, se plimba iritat, palid încă, prin vastul birou, îi venea să înjure, ca pe vremuri, în copilărie, la Tg. Cărbuneşti, când se încăiera cu ţiganii din cartierul Valea Seacă, înjurându-i atât de urât şi crunt, încât puradeii se înspăimântau, îl abandonau şi plecau aiurea, să tabere pe altul mai puţin negru în cerul gurii. Se abţinu cu greu, fărâmă totuşi câţiva Dumnezei şi Christoşi printre dinţii strânşi, întrebându-se întunecat, dezorientat: Ce vor oamenii ăştia de la el? Ce mama dracului mai vor? Le dăduse sedii de partid, sedii de sereleuri, case luxoase, posturi de secretar de stat, PRP-ul avea chiar şi câţiva miniştri, îi făcuse pe mulţi directori generali, prefecţi, preşedinţi de societăţi comerciale, le dăduse pe mână hălci mari din FPS, le facilitase împrumuturi bancare cu dobânzi ridicole, îi vârâse în afaceri grase, ce să le mai dea?! Ce au cu Liga? Ce au cu el, cu Daion, de se-nfig cu dinţii în curul lui? Pe cei din Opoziţie i-ar putea înţelege. Dar aliaţii? Tocmai aliaţii să-l terfelească, să-l pângărească, să-l spurce atât de urât?! Tocmai aliaţii să-l lovească sub centură, să-i strivească boaşele?? Înseamnă că este o alianţă contra

naturii. Ceva, la un moment dat, îi scăpase din mână. Ce? Frâul? Biciul? Sau zăhărelul? Ori, poate, n-a prevăzut la timp reacţiile partenerilor. N-a fost suficient de atent, de prudent.

Avusese dreptate Radu Dunca, spunându-i cândva, în felul său, aluziv, dar convingător: „Un politician trebuie să ştie tot ce se întâmplă în lumea lui, dar mai ales ceea ce s-ar putea întâmpla, dar nu trebuie să se întâmple". Aici greşise Doroga: nu-şi închipuise niciodată că propriii lui dulăi îi vor sfâşia turul pantalonilor.

— Domnule preşedinte, spuse Dunca pe acelaşi ton domol, trezindu-l pe Daion din gândurile lui dureroase şi insuflându-i o parte din calmul său, domnule preşedinte, ar mai fi câteva chestiuni de trecut în revistă.

Daion Doroga reveni, se aşeza în fotoliu, un strop de senin licări iarăşi în ochii lui negri, negri ca păcura, era pregătit să-şi asculte, în continuare, consilierul de presă, cu toate informaţiile lui prăpăstioase, spuse direct, brutal, fără menajamente, aşa cum conveniseră încă de la prima lor întâlnire: Radu Dunca să dispună de totala libertate de a-l informa cu orice problemă, de a-i zice, între patru ochi, fără ocolişuri, tot ceea ce crede el într-o chestiune sau alta, Daion Doroga nefiind obligat a-i da crezare ori a lua vreo măsură. Singura obligaţie a lui Daion era aceea de a avea răbdarea să-l asculte. Atât!

Şi astfel, domnul preşedinte al Ligii Renaşterii Naţionale avu prilejul să afle că Dumitru Tiron, unul din vicepreşedinţi, fost mare sculă pe la sindicatul găzarilor, îi poartă sâmbetele lui Doroga, îi trage preşul de sub picioare, şi-a pus, la filialele din judeţe, oamenii lui de încredere şi că n-ar fi rău ca Daion Doroga să-l oprească la timp, să-i dea peste mână, până când fostul sondor nu apuca pârghiile partidului cu ambele mâini.

Că se coace o dizidenţă în sânul Ligii, de care nu ar fi străini nici ministrul de la Externe, nici cel de la Justiţie, şi niciun anume consilier de la Cotroceni.

De asemenea, că domnul Sion Mocanu, vicele de la Ligă care se ocupă cu propaganda, trage nişte sfori să înfiinţeze un ziar al partidului, intitulat „Renaşterea democraţiei", în care să-şi planteze toate ştifturile lui, veleitari de doi bani, yesmani care habar n-aveau cu ce se mănâncă presa.

Pe de altă parte, doamna Fraga Dorneanu, şefa de cabinet, umblă după nişte sponsori să înfiinţeze o gazetă săptămânală, probabil

se va numi „Bucureşti Club” care să facă exclusiv politica partidului de guvernământ.

— Bani aruncaţi în vânt, domnule preşedinte! Reflexe de pe vremea comuniştilor: presa de partid! Presa de partid a murit de mult. Nouă ne trebuie altceva. Ne trebuie o structură de simpatizanţi în mai multe ziare şi reviste de mare tiraj. Trebuie să învăţăm să pătrundem în redacţii, să-i capacităm pe ziarişti cu lucruri interesante, şocante, inedite, altfel pierim! Avea dreptate hahalera aia de Brestoiu, de la „Bulina verde”, când scrisese într-un editorial că în presă operează principiul Şeherazadei: dacă nu spui, de fiecare dată, o poveste interesantă, împăratul – în cazul nostru, cititorul – îţi taie capul. Şi, pentru că tot veni vorba despre Ion Brestoiu, tipul ne-a făcut, de curând, o vizită la sediul central, încercând să ne şantajeze cu crima aia de la restaurantul „Solaris”. Zicea Brestoiu că victima, un mafiot tânăr, dar putred de bogat, pe nume Mihai Negulescu – despre care turuie şi Rogojanu în articolul lui – ar fi fost amantul doamnei Mariana Bereciuc, soţia secretarului general al Guvernului, care este, totodată, şi unul din vicepreşedinţii Ligii, întrebându-mă sec, ce-i dăm ca să nu facă un scandal monstru pe chestia asta? L-am liniştit numaidecât, de şi-a înghiţit limba. Dar dacă scandalul izbucneşte în altă parte?

— Şi încă o problemă, ultima, dar care vă priveşte strict personal, domnule preşedinte, preciza ritos Radu Dunca, adăugând sever: de astă dată, primejdia nu mai vine din afara dumneavoastră, ci dinlăuntrul dumneavoastră. Despre ce este vorba? Ieri a apărut în librării o carte cu titlul „Perle parlamentare”, semnată de Daion Doroga. Şi cum, întâmplător, autorul acestei cărţi este şi şeful meu, sunt obligat la câteva observaţii: în primul rând, nu se cade ca însuşi prim-senatorul României să prezinte Senatul ca pe un loc în care se fac tot soiul de glumite răsuflate, seci, găunoase, un fel de ciobuleţe de sticlă colorată pe care nici măcar hotentoţii nu le mai iau drept bijuterii. Ilustrez cu o singură mostră, citez din memorie: „Domnul Funar ar trebui să fie primit în Uniunea Scriitorilor, pentru că scrie foarte mult şi foarte prost”. Am încheiat citatul. Sper că înţelegeţi, acum, enormitatea gafei de o perfectă inepţie.

Sau chiar lucrul acesta aţi vrut să-l spuneţi? În al doilea rând, colecţia de perle parlamentare despre care vorbim este opera prim-senatorului, sunt exclusiv perlele lui. Cititorul se poate întreba, pe bună dreptate: dar ceilalţi senatori ce fac? Dorm? Sau sunt doar

nişte cretini patentaţi? În al treilea rând, cu tot respectul, domnule preşedinte, exhibiţia aceasta a dumneavoastră între două coperţi tipărite demonstrează înclinaţii narcisiace irepresibile. Ceea ce, trebuie să recunoaştem, nu dă deloc bine unui om politic de talia dumneavoastră…

Se lăsase o tăcere grea, sufocantă, Dunca terminase, nu se ridica, aştepta. Daion Doroga îi zâmbi obosit, apoi deodată îşi aminti ceva, trase unul din sertarele biroului şi scoase reportofonul Baronului, cu ciudatele lui căşti pentru tâmple. I-l dădu lui Dunca, mâna stângă pe care i-o întinse tremura puţin, consilierul luă aparatul, într-o desăvârşită linişte, îl vârî în caseta diplomat, aşternu deasupra hârtiile pe care le scosese mai devreme, se ridică. Abia atunci, Doroga îi spuse, având un ciudat aer confidenţial.

— Ştiţi, desigur, despre ce este vorba! Vă rog, domnule Dunca, telefonaţi-i dumneavoastră Baronului şi informaţi-l de primirea aparatului.

Radu Dunca era în picioare, se înclină, îi strânse călduros, prietenos aproape, mâna preşedintelui, se îndreptă spre uşă, înainte de a pune mâna pe clanţă se opri o clipă, se întoarse şi spuse, aşa, mai mult ca pentru sine:

— Am citit undeva că pe frontispiciul celebrei societăţi americane Bell Telephone se află următorul motto: „Când e vorba de secrete, scrie, nu telefona!”

CAPITOLUL 28

Motto:

În perioada 1990 – 1996, România a fost un paradis al contrabandei, în contextul în care, începând cu 1990, evoluţia întregii criminalităţi organizate a cunoscut dimensiuni halucinante. Cu consecinţe extrem de grave pentru stabilitatea economico-socială şi a stării de legalitate din ţara noastră. Şi, în ultimă instanţă, pentru siguranţa naţională.

Bogdan Comaroni

Barul de la Galeriile lutherane

Căpitanul de poliţie Andrei Zavera îşi vârâse nasul într-un pahar cu vodcă şi aştepta. Vodcă seacă, fără obişnuitul suc de portocale. Durduliu, blond, cu un aer potolit, aproape blajin, cu figura lui de boem rasat, în care doar ochii – paradoxal de negri sub sprâncenele blonde – iradiau un uşor licăr agresiv, celebrul criminalist părea mai degrabă un

şofer de cursă lungă, singuratic, aflat în ziua lui liberă şi ieşit în târg la „una mică”. Desigur, geaca din piele neagră, descheiată, cămaşa roşie, în carouri mari, negre, cu gulerul răsfrânt, şi blugii tociţi de-atâta purtare contribuiau din plin la conturarea unei false identităţi. Eternele aparenţe! Barul în care aştepta era cât un nasture – cochet, elegant, intim – cusut pe stânga, imediat ce pătrundeai în universul fastuos al faimoaselor Galerii lutherane. Patronul Galeriilor, cunoscutul om de afaceri Nicolae Caval, răsfăţat de amici cu apelativul Nino, era prieten bun cu Andrei Zavera şi, ori de câte ori ofiţerul avea de organizat o întâlnire, o fixa în barul de la Galeriile Lutherane, venea mai devreme cu o jumătate de oră, îşi lua prietenul de-o aripă, se înfundau în două vodci zdravene, din colecţia Sankt Petersburg, la ultima măsuţă, în colţul cel mai discret, şi trăgeau acolo o bârfă de zile mari, Nino fiind un cozeur desăvârşit. După o jumătate de oră, cu bateriile încărcate, criminalistul rămânea, Nino pleca la treburile lui, venea cine trebuia să vină şi căpitanul Zavera îşi putea urzi de-acum toate combinaţiile sale în sempitermul joc de-a hoţii şi vardiştii. De astă dată, însă, ghinion: Nino era plecat în provincie, astfel încât singurul camarad de aşteptare al lui Zavera, în barul acela de la Galeriile lutherane, rămăsese elixirul ţarilor. Cum, nu ştiţi cam pe unde îşi deschid porţile împărăteşti Galeriile lutherane? Poftim: vizavi cu Biserica lutherană. Şi biserica asta cam pe unde vine? Ei, bine, de aici încolo, mai întrebaţi şi pe alţii, pentru că eu trebuie să-mi termin romanul şi nici măcar la jumătate n-am ajuns…

Aşadar, barul, vodca şi Zavera. Criminalistul aşteaptă. Are întâlnire cu un domn. A zis că-l cheamă Ionescu. La câţi Ioneşti a cunoscut el, exact unul mai lipsea. Omul îi telefonase scurt, întrebare standard: „Domnul căpitan Andrei Zavera?”

Răspunsul fusese şi mai scurt: „Da!” După care, domnul Ionescu începu să zbârnâie ceva despre crima de la restaurantul „Solaris”. Andrei l-a retezat sec şi i-a dat întâlnire în barul de la Galeriile lutherane. Punct!

Să nu spună cineva, acum, că habar nu are despre crima de la „Solaris”. Au fost scrise câteva pagini chiar în această carte, au urlat toate ziarele, domnule, ceva de speriat, timp de trei săptămâni: scandal, fotografii, fantezii, reportaje senzaţionale, editoriale incendiare, întrebări, îndoieli, toată lumea şi-a dat cu presupusul. Cazul l-a preluat chiar căpitanul de poliţie Andrei Zavera, şeful

Departamentului de criminalistică, el a tras toate ponoasele, el a primit toate şuturile. Plăcerea a fost de partea lui. Păi, dacă n-a prins asasinul, are el dreptul să facă nazuri? Pentru că nici după trei săptămâni trecute fix, nu ştie încă cine l-a omorât pe magnatul Mihai Negulescu. Împuşcat în cap, în mijlocul frunţii, într-o gloată de demnitari preocupaţi într-atât de destinele patriei, încât n-a băgat nimeni de seamă că, sub nasul lor, fusese frânt destinul unui om. Dar ce să mai intrăm în amănunte, povestea e cunoscută de la un cap la altul…

Ei, şi după trei săptămâni de dat cu capul de toţi pereţii, căpitanului Zavera îi pică plocon telefonul unui oarecare Ionescu. Cică ştie el cam cine ar putea fi ucigaşul de la „Solaris", cunoaşte cazul din presă, îl cunoaşte şi pe Andrei Zavera şi că vrea să-i facă un bine. „Vreţi să ne întâlnim?", întrebase domnul Ionescu. Căpitanul i-a dat întâlnire în barul de la Galeriile lutherane, iar celălalt, „ţac", a închis telefonul. Ionescu?! Cine o mai fi Ionescu ăsta? Şi dacă nu vine? O fi vreo ţeapă? O face mişto vreun coleg de el? Ce mama dracului caută el, criminalistul Andrei Zavera, la un bar în timpul serviciului? Şi, ca să-şi mai alunge din gândurile aiurite, mai rase un gât ţeapăn din elixirul ţarilor…

Reconstituire pe casetă video

Căpitanul Andrei Zavera se învârtise trei săptămâni, pe loc, ca într-un cerc vicios, în care patrula singur, nu-l vedea nimeni, nu-l auzea nimeni, nu răspundea nimeni întrebărilor lui.

Cine l-a omorât pe Mihai Negulescu, alias Mişu? Din ordinul cui? Cine îl buzunărise, apoi, imediat după ucidere? Ce căutase? Găsise ceva? Ce? Şi cum e posibil ca, în prezenţa a cel puţin patruzeci de oameni, cineva să fie omorât, să fie împuşcat şi să nu observe nimeni nimic? La întrebările criminalistului, toţi ridicau din umeri. Fiecare declarase că fusese ocupat exclusiv cu treburile lui, cu afacerile lui, cu farfuria lui, de ce să belească ochii la ceilalţi? Nimeni nu observase clipa crimei. Gestul crimei. Chipul criminalului. Toţi tăceau, cu nişte mutre inocente de troglodiţi. Şi fuseseră în noaptea aceea, acolo, la „Solaris", numai obraze subţiri: senatori, deputaţi, câţiva miniştri, oameni de afaceri prosperi. Foarte prosperi! Toţi parcă avuseseră orbul găinilor. Sau funcţionase şi acum, suverană, vestita Omerta? Legea tăcerii! Teodor Burada, patronul restaurantului, îi întocmise lista solicitată, cu oamenii aflaţi în local, desigur cu oamenii pe care îi cunoştea, îi furnizase videocasetele cerute, n-avea cu ce să-l mai ajute. Din verificarea video-casetelor, mare brânză nu aflase. Totuşi,

căpitanul Andrei Zavera reţinuse câteva chestiuni punctuale: asasinul, văzut de camera Tv doar din semiprofil, era un bărbat tânăr, tipul caucazian, cu perciuni castanii, stufoşi, cu părul pieptănat spre frunte, à la Cicero, dacă nu cumva o fi fost o perucă cu perciuni cu tot; avea trăsături distinse, regulate, un aer de intelectual fin, citea o revistă; purta ochelari de vedere, umbrel, eleganţi, Zavera recunoscuse faimoasa marcă Rayban; de asemenea, căpitanul stabilise că ucigaşul fusese servit, la masă, cu Grasă de Cotnari şi tot picoliţa îi adusese revista cerută: ultimul număr din „Moto-leader", un mensual select, care se adresa exclusiv fanaticilor din templul unui zeu modern: automobilul! Să fie inginer – auto de profesie? Un amator împătimit? Un colecţionar bogat de mărci auto? Sau ucigaşul mersese la derută?! Oricum, era un tip cu o extraordinară stăpânire de sine. Cu gesturi controlate, precise, profesioniste. Nu-i trebuiseră decât trei-patru secunde ca să scoată pistolul, un „Brades" modern, cu surdină, să ţintească în fruntea lui Negulescu care tocmai intrase, să tragă, să-şi ascundă arma sub haină şi să părăsească liniştit restaurantul „Solaris". Ochelarii, umbrel, părul bogat lăsat pe frunte, perciunii uriaşi, toate lucrurile acestea îi ascundeau chipul adevărat, făcând imposibilă orice identificare.

Câteva fotografii fuseseră, totuşi, executate după casetele Tv, fuseseră publicate în presă, speranţele erau însă insignifiante. Fără ochelari, fără părul de pe frunte şi fără perciuni, nu l-ar fi putut identifica nici chiar un fizionomist hârşit în meserie. Se mai stabilise – prin corelarea declaraţiilor unor martori oculari – că asasinul fusese aşteptat afară de o motocicletă „Yamaha", a încălecat-o, a dispărut ca un bolid dincolo de colţul primei străzi. În Bucureşti se aflau 23 de posesori de motociclete „Yamaha". Zavera îi verificase pe toţi, la sânge, toţi aveau alibiuri-beton, niciunul din ei nu aducea, nici măcar pe departe, cu figura ucigaşului din casetele Tv. Dar dacă motociclistul era din provincie? Dacă nu avea motocicleta înregistrată la poliţia rutieră? Dacă motociclistul asasin era un străin, venit în ţară, la comandă, doar ca să execute omorul, după care a plecat, s-a topit în lumea largă? Criminalistul verificase: în ultima lună de zile, până la comiterea omorului, în ţară nu intrase nicio „Yamaha". Nici după, nu ieşise din ţară vreuna. Ce-ar fi putut să mai facă Zavera, pe urmele motociclistului ucigaş? Aşteaptă provincia! Parcă aşa se spune, în momentele de criză, nu? Aşteptăm provincia! Dar şi pe acest vector,

speranţe puţine, foarte puţine…

Nici arma folosită la uciderea victimei nu ar fi putut fi identificată vreodată. Nu lăsase la locul sinistrului nicio urmă, absolut niciuna care s-o dea de gol: asta-i arma crimei! Modelul „Bradex" era de un tip special, cu recuperator automat de tuburi trase, la faţa locului negăsindu-se niciun cartuş folosit. Totodată, nici glonţul din capul mortului nu-i putea fi de folos criminalistului. Era din faimoasa serie italiană „Pullverum", gloanţe inventate de mafioţii sicilieni, care, imediat după impact, explodau în mii de fărâme, obţinându-se, în felul acesta, două efecte draconice: gloanţele „Pullverum" făceau un prăpăd cumplit acolo unde intrau şi nu puteau fi folosite la identificarea armei.

Tot pe caseta Tv se mai putea distinge şi o siluetă feminină, uşor estompată din cauza spaţiului obscur, din zona intrării, acolo lumina era slabă, spectrală, cu nuanţe de albastru întunecat. Silueta se afla cu spatele, era de tipul minion, îmbrăcată cu un trenci uşor, gri, descheiat, cu gulerul ridicat. O fracţiune de secundă se răsuci spre dreapta, ocolind colţul unei mese, descoperind, pentru o clipă, conturul nebulos al unei urechi şi o frântură de obraz pierdut în penumbra gulerului.

Femeia se ivise din dreptul uşii, lateral, cam din acelaşi colţ de unde pândise şi asasinul, se iţise de acolo brusc, ca şi cum ar fi ţâşnit din perete, făcuse doi paşi, se aplecase rapid asupra victimei prăbuşite, o clipă-două, apoi se ridicase şi, parcă ştiind exact unde se află camera de luat vederi, nu se întorsese deloc cu faţa în direcţia aceea, plutise printre mese ca un fulg, dispărând în grupul senatorilor de lângă bar. Ce poţi distinge din spatele unui fulg? Cine era duduia? De unde venise? Nimeni din personalul restaurantului „Solaris" nu recunoscuse pe cineva anume în silueta aceea feminină, delicată, îmbrăcată într-un fâş fumuriu, întoarsă cu spatele. De ce se aplecase asupra victimei? De ce cotrobăise prin buzunarele ei? Căutase ceva? Găsise? Ce? Un document – bombă? Infamant? Compromiţător? Pentru cine, compromiţător? Cine se temuse atât de îngrozitor de Mihai Negulescu, încât îi dorise moartea? Urma, oare, ca Negulescu să se întâlnească cu cineva la restaurantul „Solaris" şi n-a mai apucat? Fusese oprit în ultima clipă? Cu cine trebuia să se întâlnească?

Căpitanul Andrei Zavera, graţie videocasetelor, identificase în masa clienţilor de la „Solaris" şi doi ziarişti: Aurora Manta şi Răul Axinte, de la „Bulina verde". Ce căutaseră acolo? O simplă distracţie? Taman la „Solaris", unde preţurile exorbitante descurajau pe orice

individ din clasa medie? Să fie Aurora şi Râul atât de bogaţi, încât să-şi permită acest lux? Zavera discutase cu amândoi: Râul habar n-avea de ce se dusese acolo, îl cărase şefa după ea; Aurora i-a surâs şmechereşte criminalistului şi i-a spus franc, dar cu o tainică sclipire în priviri, că cineva îi telefonase la redacţie, era vocea unui bărbat şi i-a solicitat o întâlnire la „Solaris", nu i-a spus pentru ce, nu i-a spus cine e, doar atât, îi ceruse o întâlnire, ea s-a dus, însă nu s-a dus singură, a avut aşa un soi de temere, de presimţire neagră, l-a luat şi pe Râul, s-au dus amândoi la „Solaris", au luat un coniac, au aşteptat, apoi s-a întâmplat nenorocirea aia. Este posibil ca însăşi victima să-i fi dat întâlnire, după cum e la fel de posibil să fi fost altcineva.

De ce a plecat aşa de repede după uciderea lui Negulescu? Toată redacţia ştie, i-a răspuns înţepată Aurora, toată redacţia ştie că nu suportă sângele, că i se face rău! Povestea Aurorei Manta era perfect rotundă, ca o sferă, pe unde să pătrunzi în povestea ei, să vezi dacă minte sau nu?

Semnalul

Un alt set de întrebări îl genera însuşi locul faptei. De ce Mihai Negulescu fusese ucis chiar la restaurantul „Solaris"? De ce, în mijlocul unei mulţimi umane, cu riscul ca ucigaşul să fie prins pe loc? De ce asasinul n-a folosit o stradă lăturalnică, o piaţă pustie, un loc mai puţin aglomerat? Să fi fost presat de timp? Aşa fusese ordinul dat: ucide-l imediat ce intră în restaurant?! De ce? înseamnă, deductiv, că Mihai Negulescu trebuia să ia legătura cu cineva, la „Solaris", şi chestia asta nu trebuia să se întâmple, cu niciun preţ. Să fi fost Mihai Negulescu cel care i-a telefonat Aurorei Manta? Jurnalista era o celebritate în meseria ei, cunoştea dedesubturi şi taine care îi scăpau lui Andrei Zavera. Să-l fi minţit Aurora? Ascunde Aurora Manta ceva? Pe cineva? Cu ce scop?

După mai multe vizionări ale ultimei casete Tv – insistând asupra înregistrării imediat anterioare crimei – cu ochii obosiţi, lipiţi de ecranul monitorului, criminalistul avu, la un moment dat, senzaţia ciudata că ceva nu merge, nu se leagă, ceva îi scapă, un clenci greu perceptibil îl iritase, era parcă ceva legat de coloana sonoră, de muzică, de rumoarea internă a marelui restaurant, nu ştia anume ce. A reluat în mai multe rânduri caseta, cunoştea pe de rost cele două melodii lansate de staţia automată de restaurantului: „Holiday", cântată de Madonna, şi „La vie en rose", interpretată de Edith Piaf. Ceva însă îl deranja pe Andrei Zavera, îl sâcâia, îl trăgea de mustăţi – cum ar fi zis

generalul Pepe, el avea vorba asta, când un subordonat îl enerva, Pepe striga numaidecât al ei: Măi, de ce mă tragi de mustăţi? – enervat fusese şi Zavera atunci şi nu ştia de ce. Apoi, deodată, înţelese, mai degrabă avu o bănuială, lăsă totul baltă la Poliţie, se duse la staţia automată de muzică a restaurantului „Solaris", îi ceruse cheile lui Teodor Burada, cheile staţiei de sonorizare numai la el stăteau, deschise uşa, căută cele două melodii, erau pe role diferite, le ascultă cu ochii pe ceas: „Holiday" dura 6 minute şi 42 de secunde, iar „La vie en rose" 8 minute şi 35 de secunde.

Compara cu timpii înregistraţi pe caseta Tv: timpul cât cântase Edith Piaf corespundea întocmai; Madonna însă cântase numai 2 minute şi 30 de secunde; după care, brusc începuse „La vie en rose". Ce se întâmplase? Burada ridicase din umeri aiurit. Răspunsul nu putea fi decât unul singur: cineva oprise intenţionat staţia câteva secunde, stopase rola cu „Holiday" şi difuzase, apoi, „La vie en rose", de pe cealaltă rolă. Înseamnă că fusese un semnal? Un semnal, cui? Transmis de cine? Una din ferestrele staţiei dădea exact spre interiorul intrării restaurantului, spre uşa gigantică de la intrare. Cineva – ascuns acolo – observase clipa când intrase Mihai Negulescu, oprise rola cu „Holiday" şi apăsase butonul de la cealaltă rolă, care avea cap de linie „La vie en rose". Adică, semnalul prestabilit. Aşteptat. Odată cu difuzarea acestui cântec, se petrecuseră, fulgerător, trei lucruri distincte: Mihai Negulescu intrase în restaurantul „Solaris"; ucigaşul îşi făcuse meseria şi dispăruse din restaurant; victima fusese buzunărită de o siluetă feminină, al cărei chip nu putuse fi detectat de camera de luat vederi.

Căpitanul Andrei Zavera avusese tot timpul impresia că poartă căpăstru, că generalul Pepe îi pusese zăbale şi nu-l lasă de loc din hăţuri, în fiecare zi, Pepe îl chestiona ba de una, ba de alta, îl sfătuia să nu se vâre într-o direcţie sau alta, îi sugera să nu-l mai hărţuie „pe ăla şi pe ăla" cu întrebări jenante, că erau oameni sus-puşi, oameni de afaceri, oameni politici, „terenul e minat, atenţie pe unde calci!", îi zisese Pepe la început.

Relaţiile lui Mihai Negulescu erau întinse pe mai multe nivele, de la borfaşi de rând, sau patroni de buticuri, până la escroci cu ştaif, gulere albe, secretare la uşă, bodyguarzi şi imunitate parlamentară. Sute de persoane. Sute de exemplare dintr-o lume proteică, viermuind, aflată în veşnică mişcare subterană, o lume convulsivă în care te puteai rătăci uşor. Unii îl iubiseră pe Negulescu, alţii se temuseră de el, ceilalţi

– deloc puțini – îl uraseră de moarte. Care dintre ei pusese pistolul în mâna ochelaristului cu perciuni castanii, de la „Solaris”?

Acasă la Mihai Negulescu, criminalistul descoperise un talcioc de lucruri scumpe, dar haotic alăturate, aruncate parcă cu furca, îngrămădite peste tot, în enorma locuință – un apartament duplex, de șapte camere, cu scară interioară, trei camere la un etaj, patru la celălalt – lucruri aglomerate pretutindeni, cu un desăvârșit prost gust. Lucrurile nu spunea nimic. Familia, nimic. Rudele, nimic. Vecinii ridicau din umeri. Negulescu parcă nici nu trăise printre lucrurile alea, printre oamenii ăia. Sau poate că lucrurile abia așteptaseră să piară stăpânul lor, pentru a-și regăsi un rost estetic, valoric, sub alți stăpâni. În ochii familiei, ai neamurilor, dincolo de lacrimile oficiale, de circumstanță, sclipeau niște luminițe al dracului de lacome. Cupiditatea era la ea acasă. Singurul lucru de interes, pentru căpitanul Andrei Zavera, fusese un caiet modest de însemnări personale ale victimei: nume de oameni, adrese, numere de telefon, prețuri, întâlniri de afaceri, cumpărături, aventuri sexuale, călătorii prin țară, călătorii în străinătate și, din când în când, colo și colo, presărate comentarii acide, unele virulente, altele otrăvite de tot, păreri pasagere, puncte de vedere, opinii și chiar înjurături, în caietul acela banal, cu scoarțele trase în vinilin albastru, criminalistul descoperise adevărata lume în care trăise Mihai Negulescu. Un monstruos club al cocoșaților, cum scrisese el însuși, cu exact o zi înainte de a fi omorât.

La un moment dat, criminalistul Andrei Zavera dăduse peste un fir bizar, trăsese de el cu grija și deșirase o întreagă poveste de amor clandestin: răposatul domn Mihai Negulescu, alias Mișu, fusese până în ultima vreme amantul – focos, generos – al distinsei doamne Mariana Bereciuc, nevasta și mai distinsului domn Traian Bereciuc, secretarul general al Guvernului. Și tot pe acest fir, mergând cu precauție pe meandrele lui, criminalistul mai descoperise că Mariana făcuse, în ultima lună de zile, două vizite acasă la venerabilul domn Dan Mircea Hariton, consilier prezidențial. Când generalul Pepe a aflat uluit de toată istoria asta, îi ordonase, cu glasul deodată asprit, așa cum nu mai făcuse niciodată până atunci, îi ordonase sever, dar și înspăimântat:

— Stop, Andrei! Stop!! Abandonezi imediat acest traseu.

E o pistă care nu ne poate aduce decât buclucuri. Nu ne băgăm! înțelegi? Luăm foc amândoi, iar toți pompierii sunt în concediu, înțelegi, măi omule?! De altfel, cred că ești convins și tu că ucigașul nu

se află pe acest traseu? E-n regulă, da? Cum naiba să nu fie în regulă, ce Zavera era un bou? Nu ştia pe ce lume trăieşte? Nu văzuse niciodată dreptatea cu capul spart? Ei, asta-i bună!…

Căpitanul surâse acru gândurilor care-l năpădiseră, dădu peste cap ultimii stropi de Sankt Petersburg, exact în clipa aia auzi un baritonal „Să trăiţi!" şi în faţa lui, lângă măsuţa roşie, din barul de la Galeriile lutherane, răsări ca din pământ un bărbat tânăr, frumos, brunet, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, singurele lucruri albe de pe făptura lui fiind dinţii şi fularul.

Criminalistul Andrei Zavera s-a ridicat de pe scaun încet, greoi, obosit, ca un bătrân peste care parcă trecuseră o sută de ani. Într-adevăr, se topise multă, foarte multă vreme de când nu-l mai văzuse pe Artur. Artur Ionescu, zis Cămaşăneagră.

CAPITOLUL 29

Motto:

Am înţeles abia în după-amiaza zilei de 30 decembrie 1989, că participasem şi asistasem la o farsă sinistră. La o lovitură de stat. Atunci când pe Brucan l-a luat gura pe dinainte şi a anunţat transformarea FSN în partid.

În epicentrul loviturii de stat, care a pus capăt revoltei revoluţionare de la Timişoara, Cluj, Braşov, Sibiu, Constanţa şi Bucureşti, s-a aflat un personaj macabru. Un bătrân activist-comunist. Un experimentat conspirator. Un om făcut la Moscova. Şi pentru Moscova. Revoluţionarilor, Ion Iliescu este cel care le-a furat Revoluţia. De aceea noi am avut, în 1989, revoluţionari, fără a fi avut şi o revoluţie.

Cât timp este vorba de Ion Iliescu, trădarea nu constituie o surpriză. La Moscova, KGB l-a învăţat cum să săvârşească şi cum să instituţionalizeze trădarea.

Sorin Roşca Stănescu

Băi, animalule!

De câteva zile, nu se mai înţelegea cu nimeni: nici cu nevasta, nici cu gărzile de corp, nici consilierii nu-i mai intrau în voie. Nici chiar vârfurile Ligii, pe care el însuşi, le aşezase acolo sus, pe culme, la soare, la aer, în fotolii confortabile, să ronţăie o jimblă albă şi dulce: pâinea puterii. Toţi se temeau de el, el se temea de toţi, excelenţa sa domnul Leon Lotreanu, preşedintele României, devenise morocănos, suspicios, nervos. De temut! îi sărea ţandăra din te miri ce. Unde era zâmbetul lui

haios de altă dată? Nu mai primea pe nimeni. Nu mai discuta cu nimeni. Golul acela straniu, care se căscase între el şi ceilalţi, se mărise, devenise un pustiu uriaş, primejdios, prin care nu mai avea nimeni curajul să treacă. Palatul Cotroceni se transformase, într-adevăr, într-un turn de fildeş, în care Preşedintele se izolase, sau fusese izolat, în care se închisese, sau fusese închis. Aproape toată presa preluase un slogan al Opoziţiei: „La palatul Cotroceni, cântă Cucuveaua!" Instinctiv, Preşedintele se ferea de oameni, fugea de oameni, de privirea lor, de vorba lor, de gesturile lor. Resortul acestui instinct era firea. O frică brutală. Paralizanta. O spaimă care îl scotea din minţi. Cu câteva luni în urmă, la Constanţa, unde se afla într-o vizită de lucru – ah, vizitele de lucru, din alte vremuri, desfăşurate pe întinsul luminos al patriei socialiste! – tocmai traversase o piaţă, înconjurat de oamenii săi care îl ovaţionau, când de nicăieri apăruse în faţa lui un corespondent de presă, o aşchie de bărbat, cu ochii vii, fierbinţi, ca două guri de mitralieră, întrebându-l tare, să audă toată lumea:

— Cum comentaţi, domnule Preşedinte, acest slogan de presă: la palatul Cotroceni, cântă Cucuveaua?

Atunci Leon Lotreanu fusese invadat brusc de o furie oarbă şi se repezise cu mâna în beregata ziaristului, urlând la el:

— Băi, animalule!

Acum, Leon Lotreanu ştie că furia aceea a lui avusese ca resort intim aceeaşi enormă frică, în care se prăbuşea adânc, tot mai adânc. Şi pe măsură ce cădea, nu se mai înţelegea cu nimeni.

Rămăsese singur. Venea la palatul Cotroceni singur. Se închidea, apoi, în vastul şi somptuosul său birou, unde rămânea singur toată ziua. Uneori, se plimba prin luxuriantul parc al Cotrocenilor. Tot singur. Cu haina pe umeri, cu cravata desfăcută, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor. Traseul era de-acum cunoscut, gărzile palatului îl respectau cu sfinţenie. Alteori, se plimba prin uriaşul palat regal – care, în pofida modificărilor şi renovărilor de tot soiul, încă mai respira un aer de sacralitate – avea şi aici un traseu respectat de toată lumea, întreaga liotă de funcţionari prezidenţiali ocoleau acel traseu, fugeau de el ca de un loc ciumat, îl lăsau liber, îl lăsau pustiu, prin pustietatea aceea regală se plimba Preşedintele, îngândurat, înfricoşat. Singur! Drumul pleca din cabinetul prezidenţial, se strecura printr-un vestibul albastru, îmbrăcat în mătase albastră, traversa Salonul de Marmură, apoi Salonul Maur, intra pe Culoarul

Oglinzilor, lung, larg şi drept ca un bulevard de cristal, spinteca în două jumătăţi perfect egale Sala Sfinţilor Voievozi, pătrundea în Holul Trandafirilor, după care urca încet celebra scară de onyx ce ducea în Turnul Cotrocenilor. De acolo, din turnul dăltuit în stejar masiv, tare ca piatra, privea adeseori Preşedintele lumea de la picioarele sale. Este fascinantă lumea privită de sus. Nu din zbor şi nici prea de sus – atunci lumea apare altfel, mică, meschină, schimbătoare – ci privită din turnul palatului. De acolo, lumea se lăsa admirată în toată grandoarea ei. În toată splendoarea ei citadină. Bulevardele şi străzile se împleteau şi se despleteau ca nişte fiinţe vii, absorbind surplusul de energie umană dintr-o parte şi disipându-l în altă parte, construind un echilibru vital. Acele cutii metalice, pe patru sau mai multe roţi, cu forme suple, aerodinamice, ca nişte suveici imense, policromatice, într-un ciclopic război de ţesut, nu erau doar banale mijloace de transport, ci erau mai ales Biomecanisme cu o geneză complexă, iscusite, inteligente, care zburau prin tubulatura transparentă a străzilor, întreţinând respiraţia enormului motor urban. Oamenii păreau alte mecanisme programate, asamblate în structura trepidantă a Cetăţii, deplasându-se nepăsători, pe traiectorii aparent haotice, ca într-o uriaşă mişcare browniană. Ce le păsa acelor oameni de el? Ce-i păsa lui de ei? La mijloc nu se afla decât o banală convenţie. Ca la teatru.

Actorii se prefac că se iubesc, acolo, pe scena lor. Publicul se preface a crede în iubirea lor. O imagine multiplicată la infinit. Ca între oglinzi paralele. O uriaşă prefăcătorie. O uriaşă minciună. Toţi minţim cu neruşinare. Toţi ne minţim.

Cu capul în norii Kremlinului

Leon Lotreanu tresări, fulgerat de un frison îngheţat, acolo, în turnul lui de stejar, din pleasna Cotrocenilor, realizând brusc că începuse – de câtva timp – să vorbească şi cu Irina, nevastă-sa, şi cu consilierii săi personali, şi cu miniştrii, şi cu oamenii de la comanda partidului său, la fel cum vorbea în marile reuniuni publice: cu acelaşi aer teatral, cu aceleaşi cuvinte calpe, cu aceleaşi gesturi mincinoase. Minciuna îi pătrunsese în sânge. În nervi, în comportamentul diurn. El însuşi devenise o imensă minciună! Minciuna e viciu, e ca un drog malefic, o dată ce pătrunde în tine, o dată ce te laşi pătruns de el, scăparea devine un miracol. Mincinosul profesionist este asemenea alcoolicului: nu mai poate distinge plăsmuirea de realitate. Şi tot asemenea alcoolicului înrăit, mincinosul rareori poate suporta

dezintoxicarea, rareori o poate duce până la capăt. O singură scăpare din frâul abstinenţei, o singură cedare în faţa tentaţiei de a uza de otrava minciunii, şi coşmarul poate reîncepe. De aceea alcoolicul – ca şi mincinosul vicios – nu se mai înţelege cu nimeni. Rămâne tot mai singur. Se uită oamenii la el ca la un stâlp. Ca la o statuie. Aşa se uitaseră la Preşedinte şi cei trei mari bărbaţi din conducerea statului: prim-senatorul Daion Doroga, prim-deputatul Ovidiu Găman şi prim-ministrul Nae Coroiu. Leon Lotreanu instituise regula ca, în fiecare vineri, de la orele 12,00 la orele 16,00, să se întâlnească toţi patru, la Cotroceni. Să treacă în revistă ce s-a făcut săptămâna trecută, să pună la cale ce vor face săptămâna viitoare, sau pur şi simplu să mai facă un schimb de idei, de păreri, de argumente, într-o problemă sau alta, ori doar să se privească, să se simtă mai aproape unii de alţii, să respire împreună acelaşi aer. Azi era vineri, oamenii veniseră, ca de obicei – Doroga spilcuit şi parfumat, Găman somnoros, iar Nae puţind a trăscău – se instalaseră aferaţi în fotolii, înşirară câteva banalităţi, câteva amabilităţi, apoi Preşedintele începu să le vorbească despre Ligă, că Liga Renaşterii Naţionale, pe care o plămădise cu sufletul lui, cu viaţa lui, începe să decadă, începe să fie infiltrată de corupţi, fripturişti, lichele, că aceeaşi corupţie colcăie şi prin Guvern, că însuşi numele secretarului general al Guvernului a devenit, aşa scrie în toate ziarele, scrie că Bereciucul a devenit unitatea de măsură a corupţiei.

Şi Preşedintele se trezi gesticulând şi perorând ca la un miting în Piaţa Unirii, se ridicase în picioare, suveran, privirea lui mătura orizontul undeva, departe, peste capul celorlalţi trei convivi, vocea îi devenise mai puternică. Vibrantă! Voce de stentor, care se adresează maselor. Deodată, se simţi singur. Ceilalţi priveau la el ca la o statuie. Ca la un stâlp. Şi chestia asta l-a durut îngrozitor. Nu mai comunicau. El vorbea, prefăcându-se că le spune ceva. Ei ascultau, prefăcându-se că îl înţeleg. Atât! S-au despărţit ca nişte străini. Cu reverenţe mincinoase. Cu zâmbete mincinoase. Preşedintele se uitase atent – atent în ochii lor. Nu descoperise acolo nici ură, nici teamă, nici grija zilei de mâine. Ci, o enormă nepăsare. Doar în privirile lui Ovidiu Găman mai licărea şi altceva, o scânteie tainică, un surâs parşiv, dar asta era altă poveste pentru domnul Leon Lotreanu. Orice ar fi zis Preşedintele, ei făceau tot ce ştiau, tot ce voiau, pentru că aveau un scop comun: îmbogăţirea! îmbogăţirea cu orice preţ! Acum era vremea lor. Mai aveau la dispoziţie aproape încă doi ani. După 1996, după alegeri, gata: se va

închide hasnaua! gândea, cu ochi risipiţi aiurea, domnul prim-senator Daion Doroga. Vor veni alţii la rând. Rotaţia democratică. Ciclul electoral. Ce, ăia n-or să fure? N-or să înşele? N-or să şantajeze? înseamnă că vor fi nişte idioţi, ceea ce nu s-ar putea zice, privindu-le de pe acum sticlirea din ochi, ochi inteligenţi, de fiare care adulmecă prada. Dacă nu acum, atunci când să furăm? S-a îmbogăţit cineva, vreodată, numai din muncă cinstită? Hai s-avem rezon! Şi să-l ia dracu' pe Lotreanu, cu lozinca lui cu tot: „Mai bine sărac, dar cinstit!". Care cinste? Ce, el nu-şi ia partea leului? Dar, fariseu a fost toată viaţa! Ăsta, după ce primeşte puţina cu brânză drept plocon, tot el te îndeamnă să fii cinstit. Boala lui e fără leac. Dă-l în mă-sa! mai ales că Daion Doroga, la sugestia Baronului, prin filiera Dunca, trebuia să se conformeze dorinţei Iluminaţilor de a pierde alegerile din 1996.

Dar ce ştia Preşedintele? El încă mai trăieşte cu capul în norii Kremlinului. Lasă-l să dea din mâini. Lasă-l să-şi facă numărul. Plecaseră toţi trei, cu mersul ţeapăn, în costumele lor negre: păreau nişte ciocli. Parcă se despărţeau de un mort.

Bulimia de stres

Atunci se hotărâse Preşedintele să-l convoace pe consilierul său de taină, consilierul său cel mai apropiat, în care avea o încredere oarbă, între ei doi existând de multă, de foarte multă vreme, o înţelegere tacită, respectată cu sfinţenie: Leon Lotreanu putea să-l întrebe orice, absolut orice, iar consilierul avea dreptul să-i spună orice gândeşte, în orice termeni, oricât de supărători, dezagreabili, penibili sau duri ar fi fost. Aşa era înţelegerea. Aşa a funcţionat mereu. Ireproşabil. Ca relaţia dintre suveran şi nebunul de la curtea regelui. Te puteai supăra vreodată pe nebun? Nu apela la serviciile acestui ciudat consilier, decât rareori, în clipe cruciale, în momente critice. Numele lui: Dan Mircea Hariton. îl sunase pe firul scurt, îl găsise, îl convocase pentru orele şase după amiază. Preşedintele mai avea la dispoziţie aproape două ore de singurătate. Avea timp să-şi facă traseul de plimbare de câteva ori: cabinetul prezidenţial, vestibulul albastru, Salonul de Marmură, Salonul Maur, Culoarul Oglinzilor, Sala Sfinţilor Voievozi, Holul Trandafirilor, scara de onyx, pana în turnul palatului. Turnul de stejar. Acolo îl găsise Dan Mircea Hariton. Căruia Preşedintele îi zice, într-un fel aparte, simplu şi intim: Hari. Era singurul care îi spunea Hari. Suna mai occidental.

— Bună ziua, domnule Preşedinte! s-a înclinat, respectuos,

consilierul.

— Salut, Hari! i-a strâns mâna Leon Lotreanu, i-a strâns-o prietenește, cu ambele mâini, cu dreapta îi strângea palma, cu stânga îl apucase de cot, scuturându-l voinicește. Tot uscat ești, ca o scândură, râse Președintele și se bătu cu palmele peste pântec. Uite, eu am început să fac burtă. Și mănânc ca un căpcăun, zău, parcă tot a sărăcie mănânc! se lamenta Lotreanu, pipăindu-și straturile de osânză care se cam adunaseră sub centura pantalonilor.

Adăugă exotic: Odată, mi-a fost atât de foame, încât atunci când am mâncat, m-am speriat!

— Bulimia de stres, domnule Președinte! zise ritos Hariton și se răsturnă într-un fotoliu.

— Vrei să rămânem aici? îl întrebă Președintele, schimbând subiectul și alunecă și el în celălalt fotoliu.

— Oricum, aici, sus, mai aproape de Dumnezeu, e de preferat! răspunse calm consilierul prezidențial, adăugând numaidecât cu o maliție deloc cenzurată: Sau dumneavoastră mai sunteți încă un liber cugetător?

— Măi dragă, tu tot gură spurcată ai rămas! i-o întoarse ațos Președintele. Tu n-ai văzut că mă duc la biserică, îmi fac cruce, ce mai vrei?

— Eu nu vreau nimic, domnule Președinte, se apără blând Dan Mircea Hariton. Dar așa sunteți perceput de publicul larg: ca un liber cugetător.

— Și dacă nu sunt? întrebă aproape răstit Președintele.

— Nu are nicio importanță ceea ce sunteți sau nu! punctă arid consilierul prezidențial. Importanță are cum sunteți perceput de către ceilalți. Ca și în cazul unei alte nefericite formule: despot luminat! Nu mai știu cine a lansat-o, dar această sintagmă a făcut o extraordinară carieră de presă, pentru că vi se potrivește perfect, întrebare: de ce? Răspuns: așa sunteți perceput de marele public.

— Și dacă totul nu e decât o minciună? se încăpățâna Președintele să nu fie de acord.

Dan Mircea Hariton pocni din degete, parcă ar fi căutat ceva, se încruntă, apoi se destinse. Găsise.

— Domnule Președinte, spuse el gânditor, există un filosof pe nume George Berkeley, sunt convins că ați auzit de el. Ei bine, el a lansat un principiu care-i poartă numele, principiul Berkeley, care

spune clar, sec şi axiomatic: „A fi înseamnă a fi perceput!” Restul nu sunt decât închipuiri sau dorinţe refulate, ferecate în pustiul din noi înşine, şi care nu vor ajunge niciodată să fie consumate de ceilalţi semeni ai noştri, atât de avizi în a-şi face o imagine unii despre alţii. Imaginea, domnule Preşedinte! Acesta este elementul percutant, hotărâtor, pentru destinul unui om.

Ceea ce este omul, în esenţa lui, e ceva, iar ceea ce consumă publicul din el e cu totul altceva. Aşa se plămădesc eroii, sfinţii, legendele. Aici comiteţi dumneavoastră, domnule Preşedinte, o eroare fundamentală…

O sinceritate vorace

Sub turnul de stejar al Cotrocenilor, acoperişurile caselor spuneau – cui voia să asculte – o poveste captivantă. Policromatică. Geometrică. Erau acoperişuri de dinainte de primul război mondial, cu ţiglele înnegrite, tivite cu muchii de un verde întunecat, verde putred. Acoperişurile din tablă zincată, din perioada interbelică, încă mai luceau stins, patinat, istorisind despre un timp prosper, revolut. Casele mai noi aveau acoperişuri mai orgolioase, mai opulente, croite în tăieturi savante, trufaşe, odată cu vanitatea oamenilor lăţindu-se şi aroganţa acoperişurilor. Ciudată infatuare a materiei! îşi zise Leon Lotreanu, gândindu-se, de fapt, la obsesiile sale: bătrâneţea, singurătatea, sângele vărsat în 1989, deşertăciunea puterii, golul tot mai mare din ochii Irinei, generalul Saharovski, frica, trădarea tinerilor. Iar în spatele acestui univers sângerând, strălucea, ca o floare otrăvită, orgoliul.

Despre ce-i vorbea consilierul său preferat? Ce-i spunea venerabilul Dan Mircea Hariton? Ciudat, în prezenţa lui, Preşedintele devenea mai liniştit, mai sigur de sine, mai echilibrat. Hari parcă îi transmitea un fluid energetic, care îl revigora, îşi recăpăta stăpânirea de sine, deşi consilierul era de o sinceritate feroce. Greu digerabilă. Ori poate tocmai de aceea. Am făcut mult? Am făcut puţin? se întreba Preşedintele, hoinărind cu gândurile peste discuţia lor. Am făcut cât am putut! Parafrazându-l pe Churchill, aş putea spune şi eu că România a produs întotdeauna mai multă istorie, decât se poate consuma.

— Iar o parte din această istorie sunt şi eu, Preşedintele Leon Lotreanu. Şi cred că bine am făcut cât am făcut. Pentru că poporul mă iubeşte! aproape că strigă el în urechile consilierului. Mă bucur de un

larg sprijin popular, în 1990, am fost votat de 85 la sută din electorat, e o performanţă, nu?

Iar poporul are dreptate când mă iubeşte, pentru că poporul are întotdeauna dreptate!

— Nu întotdeauna poporul are dreptate! i-o întoarse dungos Dan Mircea Hariton. Gândiţi-vă numai că Hitler a ajuns la putere ca urmare a unui sufragiu popular. Amintiţi-vă, apoi, ce a urmat.

— Ce vrei să spui cu asta? l-a executat Preşedintele, cu priviri arse de supărare.

— Nimic! l-a calmat Hariton. Nimic, domnule Preşedinte! repetase el. Atâta doar că poporul nu trebuie luat drept etalon ai dreptăţii.

Şi tot acolo, în turn, consilierul îi ceruse, la un moment dat, imperativ:

— Demiteţi cabinetul Coroiu, domnule Preşedinte!

— De ce? pocnise fără ecou întrebarea Preşedintelui.

— Pentru că are o imagine de Guvern corupt! răspunse dur consilierul.

— Lasă-i să se compromită! aproape că ţipase iritat Leon Lotreanu. Atunci vor pica singuri, şi abia atunci lumea va vedea în mine salvatorul. Omul prezidenţial! Dar, până atunci, acest Guvern trebuie lăsat să lucreze, nu schimbat.

— Depinde pe cine lucrează! i-o întoarse caustic Dan Mircea Hariton, încheind sumbru: Treaba dumneavoastră, domnule Preşedinte. Să ştiţi, însă, că păcatul, de regulă, se iartă; prostia se plăteşte!

Leon Lotreanu ridicase din umeri neutru, nu se supărase, nu se simţea jignit, el avea principiile lui. Apoi, Preşedintele îi povesti despre întâlnirea avută, mai devreme, cu cei doi şefi de la Parlament şi cu premierul, exact despre corupţie le vorbise şi el, despre infatuare şi hoţie, despre abuzul de girofaruri şi bodyguarzi, despre ciocoism.

— Şi ei ce-au zis? se interesă candid consilierul.

— S-au uitat la mine ca la o statuie! răspunse întunecat Preşedintele. Parcă vorbeam la pereţi. Nu mă mai ascultau. S-au înţepenit într-o muţenie oficială, apoi au plecat.

— Aţi sesizat eroarea dumneavoastră? îl întrebase, aproape rău, Hariton.

— Nu! recunoscu sincer Leon Lotreanu.

Consilierul surâse blând, concesiv, ca în faţa unui handicapat, după care se dezlănţui:

— Dumneavoastră, domnule Preşedinte, nu trebuie să le spuneţi aceste lucruri. Ei le cunosc foarte bine, chiar mai bine decât dumneavoastră. Ci, trebuie să luaţi măsuri. Concrete. Aveţi această putere. Să daţi cu ei de pământ! Să le luaţi demnităţile! Să-i vârâţi în puşcării! Să puneţi alţii în locul lor! Nu foarte cinstiţi, pentru că oameni foarte cinstiţi, în politică, nu există. Ci un pic mai cinstiţi decât cei din garnitura actuală. Şi eu fur, domnule Preşedinte. Şi eu înşel oamenii. Corup. Fac bani! Bani pentru mine şi bani pentru partid! Dar, nu mă vâr în demnităţi politice. Cine vrea puterea politică, să se spele pe bot de puterea banilor. Una cu alta nu se poate. Aşa este regula jocului. Acest lucru ar trebui să-l înţelegeţi, domnule Preşedinte, dar dumneavoastră nu sunteţi în stare de aşa ceva. Sau nu vreţi, şi rezultatul e acelaşi.

Consilierul tăcuse, respira greu, se ambalase.

— Măi dragă, da' al dracului te-ai mai făcut! râse mânzeşte Preşedintele. Ce-ar fi să te las o zi în locul meu? Să vedem, ai face tot ce clămpăneşti acum?! Că la abureli, nici dracu' nu te-ntrece.

Ştia şi Preşedintele că ieşirea lui era pur retorică. Hariton avea dreptate. Prea era ezitant. Prea se temea să nu-şi facă duşmani. Se comporta, adeseori, ca un simplu cetăţean, ca un funcţionar oarecare, care nu vrea să supere pe nimeni. Consilierul îi spusese în nenumărate rânduri că Preşedintele nu trebuie să se poarte ca un om de rând, că pe umerii lui apasă o anumită sacralitate, că el e capul statului nu doar ca o funcţie conferită de votul democratic, ci şi un exponent virtual, un exponent suprem al tuturor credinţelor, nădejdilor şi aşteptărilor oamenilor pe care îi păstoreşte şi, deci, trebuie să taie în carne vie, nu să-i ierte pe ticăloşi.

— Dar, ce să mă fac atunci când propriii mei oameni nu mă mai înţeleg, nu mă mai ascultă?! întrebase disperat Preşedintele.

Consilierul îi spuse trist, îngrozitor de trist:

— Am citit, domnule Preşedinte, de curând, aceste cuvinte scrise de poetul Sorin Golea: „Ţara este locul unde fratele meu mă va omorî întotdeauna".

CAPITOLUL 30

Motto:

La Curtea Supremă de Justiţie, s-a comis un grav abuz. Moral şi

profesional. 21 de judecători ai celei mai înalte instanţe din România au votat pentru blocarea accesului la Justiţie al proprietarilor, care au vrut să-şi recupereze casele confiscate de comunişti. Cei 21 – prin Hotărârea nr. 1, din 02.02.1995 – au considerat constituţional odiosul decret comunist de naţionalizare nr. 92/1950. Un stat de drept nu poate fi apărat de cei care nu respectă dreptul sacru de proprietate. Dar este România – sub regimul pedeserist – un stat de drept?

Răsvan Savaliuc

Poliţistul şi hoţul

Criminalistul Andrei Zavera şi Artur Ionescu, zis Cămaşăneagră, şi-au strâns mâinile, şi-au zâmbit misterios, s-au pipăit îndelung din priviri, s-au aşezat, erau patru: doi bărbaţi şi două vodci. Doamne, şi câte lucruri interesante pot să istorisească două vodci Sankt Petersburg!…

— Câţi ani să fie de-atunci? se întreba căpitanul Andrei Zavera. Zece? Doisprezece? Cincisprezece?

Artur Ionescu, alias Cămaşăneagră, era un adolescent superb, rasat, cu fruntea înaltă, amplă, privirile trăsnet şi verbul inteligent, cultivat. Avea întotdeauna aerul că abia se întorsese de la o Olimpiadă internaţională de matematică. Aşa îl cunoscuse Zavera: costumat ireproşabil, sobru, având mereu sub braţ câteva cărţi, purtând ochelari de vedere. Falşi! Totul era fals la Artur Ionescu. Dar un fals elegant. Profesionist. Pentru că Artur Ionescu, zis Cămaşăneagră în lumea interlopă a Bucureştilor, era un profesionist al buzunarelor. Unul din marii şuţi ai Capitalei. Hoţ de buzunare. Deprinsese meseria asta la Orfelinat, era un autodidact înnăscut, s-a perfecţionat, opera numai în lumea bună: teatre, cinematografe, restaurante de lux. La vârsta de unsprezece ani, a fugit de la Orfelinat, şi-a luat gazdă, şi-a cumpărat haine de elev, cărţi de şcoală şi s-a înscris în clasa a cincea. A terminat şcoala elementară, apoi a dat examen de admitere la liceu, a reuşit, când îl cunoscuse Zavera, Artur ajunsese deja în clasa a zecea. Şi în tot acest timp, trăise exclusiv din hoţia de buzunare. Profesată cu acurateţe. Şi rafinament. Nu fusese prins niciodată. Niciodată, până când drumurile li se intersectaseră. Hazardul este suveran. El ţese şi deşiră toate căile pe care mergem…

Era prin toamna anului 1984 sau 1985. Se anunţase un concert extraordinar al ilustrului Yehudi Menuhin, la Ateneul Român. Sâmbătă seara. Crema protipendadei bucureştene. Numai obraze subţiri.

Spectacol rarisim, în pauză, foaierul gemea de parfumuri scumpe, ţigări scumpe, buzunare doldora de bani. Acolo, în înghesuiala aceea distinsă, observase Andrei Zavera, observase pur şi simplu întâmplător un gest rapid, mişcarea fulgerătoare a unui braţ cu destinaţie precisă: buzunarul unei haine.

Era celebra Campanelă, un gest faimos printre şuţii din Pantelimon, ca plutirea unui fulg, ca iuţeala unui gând, pe care doar un virtuos îl putea săvârşi impecabil. A fost ca o părere. La început, criminalistului nici nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Campanelă? Un hoţ de buzunare la Ateneul Român? S-a apropiat încetişor, precaut, a rămas stupefiat: descoperise un tânăr elegant, sobru, stilat. Şi doar ochiul avizat al unui locotenent de poliţie a putut descifra, în tremurul pupilelor de adolescent, starea aceea deopotrivă de satisfacţie şi crispare pe care o ai numai când realizezi ceva ce ştii numai tu. Ceva grozav! Ceva teribil! Zavera îi admira stăpânirea de sine. Era magistral tipul! Neşansa lui, de fapt şansa lui, a fost că la acel spectacol se dusese şi Andrei Zavera. Şi l-a surprins asupra faptului. Operând cu o rară fineţe. Era un hoţ de buzunare cum nu mai întâlnise locotenentul decât în manualele de la Academia de Poliţie. S-a ţinut ca o umbră după el, până în dreptul uşii care dădea spre exterior. Acolo l-a abordat direct. Convingător. Au coborât împreună, tăcuţi, scările din faţa Ateneului, s-au aşezat apoi cuminţi pe una din băncile scuarului. Era o noapte cu cerul înalt şi pur. Au făcut cunoştinţă ca doi oameni onorabili: locotenentul de poliţie Andrei Zavera, criminalist; Artur Ionescu, zis Cămaşă neagră, elev în clasa a zecea de liceu, hoţ de buzunare. Portofelul pe care îl şutise – mare, greu, borţos – aparţinea unui grangur de pe la Comitetul Central. Plin de parai: peste douăzeci de mii de lei. O avere, pe vremea aia…

Informaţii colaterale

Artur fusese de o sinceritate cuceritoare, îi povestise criminalistului, în câteva cuvinte, despre viaţa lui, lumea lui, ambiţiile lui: că vrea să-şi termine liceul, să ia şi bacul, apoi să strângă bani şi să fugă în străinătate. Să-l aresteze? Să nu-l aresteze? Ceva sclipea deosebit în aerul acelui băiat. Nu l-a arestat. A predat portofelul la garderoba Ateneului, s-a legitimat, a spus că l-a găsit la toaletă, portofelul trebuia să ajungă în posesia stăpânului, a salutat şi gata. A plecat, împreună cu Artur, hai-hui prin Bucureşti.

S-au cunoscut mai bine, s-au împrietenit, se întâlneau periodic,

la două săptămâni, la trei săptămâni, când avea Zavera timp. Criminalistul aranjase ca Artur să lucreze ca grefier la Tribunalul Capitalei. Dimineaţa, era la liceu. Seara, la Tribunal. Apoi, întâlnirile lor s-au rărit, fiecare cu destinul său. Peste câţiva ani, Artur i-a dat un telefon că intrase la Facultatea de Drept, reuşise printre primii. Zavera îl felicitase, de atunci nu s-au mai văzut niciodată.

Şi abia acum, la întâlnirea din barul de la Galeriile lutherane, a aflat căpitanul Andrei Zavera, nu fără o tulburătoare satisfacţie, că Artur Ionescu, fostul hoţ de buzunare, terminase Dreptul cu brio, ajunsese avocat, se căsătorise, avea doi copii, după 1990 îşi deschisese cabinet particular, acum era deja patronul unei respectabile firme de consultanţă juridică, devenise unul din rechinii Baroului bucureştean. Iar într-una din recentele lui anchete, îi picase în plasă câteva informaţii revelatoare despre crima de la restaurantul „Solaris". Informaţii colaterale! A mers pe firul lor – curios, aţâţat de curiozitate – a scormonit, a cotrobăit prin viaţa lui Mihai Negulescu, a scotocit printre relaţiile lui, când a mirosit că urmele duc sus, sus de tot, cam pe la ultimul etaj al crimei organizate, etaj controlat de excelenţa sa secretarul general al Guvernului, domnul Traian Bereciuc, supranumit Etalon, soţul distinsei doamne Mariana, care fusese amanta mortului, Artur Ionescu s-a înspăimântat şi şi-a amintit brusc – aşa zicea el – şi-a amintit de criminalistul Andrei Zavera şi se gândise să-i facă o bucurie. Mersi, Artur!

CAPITOLUL 31

Motto:

Situaţia României este atât de grea, încât nu ne mai putem permite riscul pierderii vremii în dispute sterile, ci trebuie să acţionăm.

Suntem condamnaţi să încercăm din nou, să începem din nou, dar nimeni nu ne garantează reuşita. Necazul este că o încercare nereuşită va însemna dezastrul total.

Dan Pavel

Ascensiunea lui Ovidiu Găman

Mic, îndesat, cu oasele groase, cu braţele butucănoase, vânjos şi greoi, cu umerii pietroşi şi picioarele zdravene, întotdeauna îmbrăcat în culori închise, întunecate, domnul Ovidiu Găman, preşedintele executiv al Ligii Renaşterii Naţionale şi prim-deputatul ţării, părea mai degrabă un cârciumar de mahala, decât profesor de istorie. Se trăgea

dintr-o familie de ţărani săraci, din Moldova, dintr-un sat uitat de autorităţi şi de Dumnezeu între două dealuri sterpe din judeţul Vaslui, fiind ultimul dintr-un şir de cinci copii. Singurul fusese, însă, care scăpase din ghearele acelor locuri de cumplită calicie, ajutat de familie, de neamuri, de învăţătorul satului, în ciuda aparenţelor, Ovidiu Găman dispunea de o inteligenţă nativă vie, prindea lecţiile uşor, avea o strălucită memorie. A terminat ca premiant cele patru clase în sat, gimnaziul la Huşi şi liceul la Vaslui. Facultatea de istorie o absolvise la Iaşi, avea gânduri mari, visuri mari, a fost repartizat profesor de istorie în Ardeal. La o şcoală elementară, într-un sat deloc mai breaz decât satul moldovenesc din care evadase la vârsta de unsprezece ani. Când s-a trezit la realitate, Ovidiu Găman a crezut că înnebuneşte, că se sufocă de umilinţă, de obidă, parcă l-ar fi insultat cineva de moarte. Unde greşise? Ce nu ştiuse să facă? Ce blestem îl urmărea? De ce ajunsese profesor în cel mai nenorocit cătun din Transilvania? A stat aşa, chiaun, câteva săptămâni epuizante, când şi-a revenit, era alt om. Alt caracter! Alt sigiliu purta pe frunte. Atunci s-a transformat Ovidiu Găman radical. În bine? În rău? Doar bunul Dumnezeu poate şti. Găman a înţeles că, numai prin muncă cinstită, nu te poţi rupe niciodată din clasa de umiliţi a părinţilor. Şi a început cu migală, cu minuţie, cu răbdarea condamnatului pe viaţă care ştie că doar evadarea îl mai poate salva, să-şi construiască o altă personalitate. Un alt stil. Un alt destin. Comportament nou. Caracter nou. Că nu tot ce-i nou e şi bun, cui ce-i pasă?!…

Ovidiu Găman a început să observe că oamenii sunt sensibili la linguşeli, laude, obedienţă. A înţeles că oamenii au întotdeauna nevoie de alţi oameni care să le şoptească, tainic, la ureche, lucruri interesante, necesare, lucruri pe care vor să le audă.

A priceput că oamenii pot fi manipulaţi de alţi oameni, dacă aceştia din urmă ştiu să ţească o intrigă bine pusă la punct. Compactă. Diabolică! A spionat în stânga şi-n dreapta. A tras cu urechea. A pândit mai atent. A observat slăbiciunile colegilor, preferinţele şefilor, i-a iscodit pe toţi: fiecare avea un punct vulnerabil. Ovidiu Găman era hotărât să se smulgă – pentru a doua oară în viaţa lui – dintr-un ţarc nenorocit, în care, ca printr-un capriciu pervers, soarta îl împinsese iarăşi: satul acela anonim, pierdut în adâncul Transilvaniei. A început prin săparea directorului de şcoală: l-a pârât la judeţ, la partid, la Primărie cu o seamă de mizerii inventate, a împrăştiat apoi mai multe

scrisori anonime, pe socoteala lui, scrisori în care „un grup de oameni ai muncii lua atitudine hotărâtă împotriva apucăturilor mic-burgheze ale tovarăşului director”.

După nici doi ani, Ovidiu Găman ajunsese deja directorul şcolii. După care – în urma unor îndelungi tatonări şi plocoane grase – s-a împrietenit cu unul din inspectorii teritoriali ai Judeţenei de învăţământ. A ştiut să-l cultive, să-l curteze în fel şi chip, flatându-l, măgulindu-i orgoliul, gudurându-se pe lângă el, ori de câte ori avea prilejul. Săpăturile pe verticală au culminat cu un articol publicat în ziarul judeţean „Drum nou”, articol în care îl elogia, în meşteşugite vorbe, pe inspectorul cu pricina. După încă doi ani, cu sprijinul masiv al inspectorului, Ovidiu Găman era numit ca profesor titular de istorie la un liceu din Făgăraş. Odată ajuns acolo, a căutat cu tot dinadinsul să intre pe sub pielea ditamai inspectorului general al Judeţenei de învăţământ. A aplicat şi aici exact acelaşi scenariu ca şi cu inspectorul, numai că de astă dată inspectorul era cel săpat. Încet-încet, Ovidiu Găman devenise omul de încredere al inspectorului general. Iscoada lui, cu ajutorul căreia putea afla toate măgăriile comise de inspectorii săi. De ce să-l ţină tocmai la Făgăraş? Hai cu el la Braşov. La reşedinţa judeţului. Chiar pe postul fostului inspector. Acolo, pe acel post, îl găsise Revoluţia din decembrie 1989. Sărise imediat, cu arme şi bagaje, în barca Ligii Renaşterii Naţionale. Aşa îl cunoscuse, în februarie 1990, pe însuşi preşedintele Ligii, domnul Leon Lotreanu. Găman l-a capacitat imediat. S-a făcut remarcat, util, i-a şoptit noului şef în cine să aibă şi în cine să nu aibă încredere dintre mahării locali care dădeau buzna în Ligă.

Leon Lotreanu s-a uitat mai atent la Ovidiu Găman – un tip grosolan, somnoros, şters, cu o mutră de bebeluş îmbătrânit, dar care ştia o groază de lucruri interesante, foarte interesante – s-a uitat încă o dată lung-lung la el şi, cu flerul său îndelung exersat sub aripa protectoare a KGB-ului, şi-a zis că ăsta va fi unul din oamenii lui de încredere. Unul care nu va ieşi niciodată din cuvântul său. Una din cârtiţele lui printre ceilalţi oameni care îl înconjurau. Daion Doroga era un tip gomos şi plin de personalitate, precum rahatul de muşte. Găman era exact antipodul lui. Se echilibrau. Se anihilau reciproc. Şi Leon Lotreanu l-a luat cu el, la Bucureşti, pe Ovidiu Găman. L-a făcut profesor universitar, i-a dat câteva rânduri de case – pentru tot cârdul lui de neamuri venite grămadă din judeţul Vaslui – l-a numit apoi,

alături de Doroga şi alţii, unul din vicepreşedinţii Ligii Renaşterii Naţionale. Iar mai târziu, când Leon Lotreanu ajunsese, graţie sufragiului democratic, Preşedintele ţării, l-a desemnat pe Ovidiu Găman preşedinte executiv al Ligii. Preşedinte, îl desemnase pe mai tânărul Daion Doroga. Totodată, le împărţise şi pupitrul de comandă al Parlamentului. Doroga, prim-senator. Găman, prim-deputat…

Anafură şi tămâie

Aşa se face istoria: cu intrigă, cu delaţiuni, cu minciuni, cu tămâieri, cu trădări şi, nu de puţine ori, cu vărsări de sânge. Iar domnul profesor universitar doctor în istorie Ovidiu Găman cunoştea prea bine aceste lucruri. La fel de bine le ştia şi domnul preşedinte Leon Lotreanu. Ştia şi aştepta. Aştepta, la Cotroceni, telefonul, pe celularul secret, de la Ovidiu Găman. De fiecare dată, vineri seara, după întâlnirea de rigoare a celor patru mari bărbaţi de stat, Ovidiu Găman îl suna pe Preşedinte şi-i spunea ce-a mai zis Doroga, ce-a mai zis Coroiu, ce gânduri ascunse au, cum mai pun ei ţara la cale, ce averi mai strâng, cine îl mai bârfeşte pe Preşedinte, cine cu cine se mai mănâncă prin înaltele cancelarii politice, ce zvonuri mai circulă prin târg, ce nori ameninţători mai plutesc pe deasupra Ligii şi tot chestii de-astea.

Aparent, banale. Aparent, bârfă de doi bani. În realitate, informaţii veritabile care, dezgolite de crusta înşelătoare şi cuantificate oportun, configurau imaginea secretă, dar exactă, a unui fenomen, a unui curent, a unui om. Ce nu izbutea dom' profesor Măgureanu, alias Şarpele cu ochelari, cu tot SRI-ul lui, reuşea Ovidiu Găman, într-o singură zi, vineri seara: să aducă în urechile Preşedintelui, tocmai muzica pe care acesta şi-o dorea. Adică, informaţii din imperiul bârfei, informaţii suculente despre cleveteala oamenilor politici, despre cum se ponegresc unii pe alţii, despre calomniile şoptite la o ceaşcă de cafea, despre hulirile născute din frustrări, despre noile manii ale demnitarilor, despre schimbările mărunte din comportamentul lor. Aţi observat ce uriaşe urmări au, adeseori, micile schimbări, scăpări, micile mutaţii din comportamentul uman? Cine ştie a-şi pleca ochiul şi timpanul asupra acestei lumi cenuşii, obscure, insignifiante, aparent insignifiante, cine poate desluşi în banal, în meschin, în derizoriu, în aparentul derizoriu, perla strălucitoare a informaţiei exacte, acela este deja un om puternic. Foarte puternic! Pentru că informaţia înseamnă, înainte de toate, putere!

Dacă Ovidiu Găman ar fi lucrat într-un Serviciu secret de informaţii, ar fi făcut o triumfătoare carieră. Privindu-l cum abia îşi târâie paşii grei, cum doarme pe el, cum se uita apatic, nepăsător, la lumea din jurul său, cum îşi roteşte ochii lui mici, spălăciţi, inexpresivi, rotunzi ca la copiii îmbătrâniţi de timpuriu, cu chipul său de bebe etern aţipit, ai fi zis că Ovidiu Găman este ultimul om de pe pământ de care ar trebui să te fereşti. În prezenţa lui, parcă erai singur. Parcă vorbeai singur. Puteai să spui orice, puteai să debitezi orice prostie, orice măgărie, Bebe – aşa îi spuneau toţi prietenii – te asculta placid, absent, uşor moţăit, deloc însă respingător, având un aer bizar, seducător, ca de preot bătrân, foarte bătrân, căruia toată lumea i se spovedeşte cu o sfântă naivitate, convinsă că păcatele ei vor fi îngropate în urechile lui. Aici era marea artă a lui Ovidiu Găman, Disimularea perfectă! Singurul care-l spărsese, desluşindu-l pe adevăratul Ovidiu Găman, fusese Leon Lotreanu. Acum aştepta telefonul lui. A cam întârziat! îşi zise Preşedintele, cu un strop de iritare. Oare, de ce întârzie Bebe? în chiar clipa întrebării, sunase celularul secret. Un sunet melodios, blând, odihnitor.

Doar cinci oameni din România cunoşteau numărul telefonului mobil al Preşedintelui: şeful Armatei, şeful Poliţiei, şeful Jandarmeniei, şeful SRI-ului şi Ovidiu Găman. Atât. Ba, nu! îl mai cunoştea şi Baronul. Restul avea la dispoziţie o turmă de telefoane pe firul scurt. Iar restul-restului, telefoanele obişnuite, oficiale.

Te ascult, Bebe!

Preşedintele duse celularul la ureche.

— Alo!

— Să trăiţi, domnule Preşedinte. Eu sunt!

Preşedintele recunoscu glasul lui Găman. De altfel, numai el spunea de fiecare dată, acel inconfundabil „eu sunt". Baronul se recomanda scurt: Popescu. Ceilalţi, cu numele întreg, gradul şi funcţia.

— Te ascult, Bebe! îl îndemnă imperativ Leon Lotreanu.

— Domnule Preşedinte, începu Ovidiu Găman să-şi deşire monologul, cu glasul calm, măsurat, calculat, nu lipsit însă de o anume însufleţire contagioasă, domnule Preşedinte, cu Doroga se petrece ceva ciudat. Complex, împâclit. Eu îl cunosc pe Doru foarte bine. De câteva săptămâni bune, îl simt că vibrează mai tare decât vibra înainte. Eu îi ştiu sistemul de gândire, de vorbire, de acţiune. Ceva a intervenit în structura acestui sistem, modificându-l. Nu vorbesc prostii, domnule

Preşedinte! Doru a devenit mai prudent, în ultima vreme. E mai puţin arogant, dar şi mai energic. A devenit mai înfipt, îl simt că are un alt suflu: mai puternic, mai stăpân pe sine. Aş zice chiar că a început să se poarte aşa, ca un om care a aflat brusc că unul din unchii săi a devenit Preşedintele Statelor Unite. Sper că mă fac înţeles, domnule Preşedinte. Şi chestia asta am observat-o la Doroga, după cele trei zile de absenţă din Bucureşti, cu vreo lună în urmă, când – zice el – a fost la o vânătoare de mistreţi prin pădurile Gorjului. S-a întors de acolo cu o altă privire. Cu un alt surâs. De parcă ar fi descoperit o comoară fabuloasă. Sau un secret teribil. Eu mă pricep la oameni, domnule Preşedinte, şi ştiu ce spun! În Doru s-a produs un salt psihologic, un soi de mutaţie spirituală.

S-au ivit nişte ciudăţenii, unele mai mari, altele mai mici, în tot ce face, în tot ce spune. De pildă, mai zilele trecute, într-o discuţie oarecare, mi-a spus că n-ar fi rău ca Liga să piardă alegerile din 1996. Am rămas perplex, nu l-am întrebat de ce, nici el n-a mai adăugat nimic. Dar, i-am cântai în strună. Şi chiar am inventat nişte argumente, ca să-i dau dreptate. Ca să-şi dea drumul la gură. Şi tot în ultima vreme, a dat nişte tunuri incredibile. Strânge averi peste averi, şi încă într-un ritm infernal, de parcă ar veni sfârşitul lumii. Nici eu nu sunt uşă de altar, domnule Preşedinte, dumneavoastră mă cunoaşteţi foarte bine, dar Doroga fură ca în codru. Să vă dau câteva exemple, consumate doar într-o singură săptămână, îmi permiteţi, da? Aşa, s-o luăm pe rând: socru-său, Lazăr Marinescu, a cumpărat, cu banii jos, cu patru zile în urmă, 300 de hectare de pământ arabil, cernoziom pur, în judeţul Teleorman. O zi mai târziu, adică marţi, săptămâna asta, Doroga şi-a cumpărat, tot cu banii jos, al patrulea rând de case în cartierul Primăverii. Tot el a cumpărat, alaltăieri, miercuri, o întreagă galerie de tablouri de patrimoniu, dintr-o consignaţie, cu 400 milioane lei, plătiţi cash, şi le-a revândut ieri, unei alte consignaţii cu 1, 5 miliarde lei. Ştiţi, desigur, domnule Preşedinte, cum se numesc astfel de operaţii: spălare de bani murdari! În aceeaşi săptămână de care vorbim, mai precis luni, luni dimineaţa, tot Doru a împrumutat de la Bancorex, prin intermediul surorii sale, domnişoara Corina, suma de 800 milioane lei, cu dobândă de 9 la sută, bani rambursabili în 25 de ani. Acum, ca să fiu sincer, domnule Preşedinte, şi eu am împrumutat de la Bancorex, dar numai 100 de milioane, cu o dobândă de 15 la sută, şi doar pentru 10 ani. E o diferenţă, nu? Apoi, tot săptămâna aceasta, nevastă-sa, doamna

Darda, a fost plecată în Israel, la un simpozion internaţional al avocaţilor, prilej cu care şi-a deschis două conturi personale la două bănci din Tel Aviv. Nu ştiu sumele depuse, dar pot să-mi închipui: câteva milioane zdravene de dolari. Şi, după toate astea, ştiţi ce face, domnule Preşedinte? Vă mai şi înjură. Chiar astăzi, a zis la plecare, în faţa Cotrocenilor „Ia mai dă-l în mă-sa, de bou!", mă scuzaţi, dar se referă strict la dumneavoastră, domnule Preşedinte…

Primul ministru e filatelist

— Alo! făcu Ovidiu Găman, după o scurtă pauză de reculegere. Alo! Pot continua, domnule Preşedinte? Aşa, ar mai fi acum câteva chestiuni legate de dom Nae, premierul. Vreau să precizez, de la bun început, că e un tip care nu face nimic. Absolut nimic! Aşa cum v-am mai spus şi altă dată. Nu are nicio tragere de inimă să facă ceva: nici reformă, nici restructurare, nici privatizare. Nimic! Nu ştiu ce se petrece cu el. Face umbră pământului degeaba. A lăsat Guvernul pe mâna lui Trăenică, secretarul general. De câte ori, Doru şi cu mine îi sugerăm lui Nae să facă ceva, să mişte ceva, să ia vreo măsură mai consistentă pentru reformă, el ne întreabă invariabil: „Da şefu' ştie?" Şefu', adică dumneavoastră, domnule Preşedinte. De prost, nu e prost, dar nu vrea să facă. Ştiu acest lucru bine. După cum la fel de bine ştiu că Nae Coroiu vă este devotat. Devotat până-n pânzele albe. În rest, pune şi el mâna pe ce apucă. De pildă, marţi, săptămâna aceasta, a cumpărat de la o firmă specializată în filatelie vreo zece clasoare cu mărci poştale rare. A dat pe ele 150 milioane lei. A doua zi, le-a vândut altei firme, cu aceeaşi specializare, dar cu suma de 700 milioane lei. La sugestia lui Nae, şi pentru Nae, la fel face Bereciuc cu casele. Cumpără case din patrimoniul statului, la preţuri derizorii de 4 sau 5 milioane lei bucata şi le revinde apoi repede la particulari sau societăţi comerciale private la preţuri de 15 – 20 de ori mai mari. Şi chestiile astea, ştiţi desigur, domnule Preşedinte, tot spălări de bani murdari se cheamă! Aş mai vrea să adaug că Nae nu v-a înjurat niciodată, dar azi, la plecarea de la Cotroceni, pe drum, s-a uitat încruntat la mine şi-a zis: „Bă, nene, ce se-ntâmplă, ne-a cam chelfănit şefu' azi. Nu cumva n-o fi mulţumit cu cât îi dăm?!" Mă iertaţi, domnule Preşedinte, şefu', adică tot la dumneavoastră se referea…

Un scandal trăsnitor

— Alo! Domnule Preşedinte? Mai sunteţi la aparat? Aşa, mai am câteva lucruri şi gata.

Unul din ele se referă la crima aia de la restaurantul „Solaris”. Aţi auzit, desigur, şi dumneavoastră despre ea. A urlat presa câteva săptămâni la rând. Nici acum nu s-a potolit de tot. Pentru că nu a fost prins asasinul. Parcă ar fi intrat în pământ. Victima, Mihai Negulescu, era un mafiot putred de bogat. Eu, personal, cred că a fost o reglare de conturi între două clanuri mafiote. Iar în jungla asta stăpâneşte legea tăcerii. Dar nu despre aceste lucruri voiam să vorbesc, ci despre un zvon, cam zbanghiu, care a ajuns la urechile mele: că doamna Mariana, soţia lui Trăenică, ar fi fost amanta lui Mihai Negulescu; şi că, la mijloc, ar fi mâna răzbunătoare a soţului înşelat. Ar ieşi, de aici, un scandal trăsnitor, de-ar pârâi, din toate încheieturile, şi Guvernul şi Liga. De altfel, mi-a spus doamna Fraga, şefa de cabinet, mi-a spus cu câtva timp în urmă, că nebunul ăla de Brestoiu, de la „Bulina verde”, i-ar fi făcut o vizită, chiar la sediul nostru central, domnului Radu Dunca. Spurcata aia de Fraga zicea că Brestoiu venise cu rahatul pe băţ şi plecase cu el în gură. Nu ştiu ce-or fi vorbit cei doi, ce-a spus Brestoiu, ce i-o fi zis Dunca, dar să nu fie ceva, la naiba, ceva legat de zvonul ăla urât, că sărim în aer…

— Şi pentru că veni vorba despre domnul Radu Dunca – Dudu, cum îi spune toată lumea pe aici – am câteva gânduri, câteva observaţii de făcut, domnule Preşedinte. Cum să vă spun eu, Dunca este un tip imprevizibil. Este bizar. Alunecos. Nu-l poţi prinde niciodată în mână. Nu ştii niciodată cine este cu adevărat. Parcă ar purta tot timpul haine străine, adică haine de împrumut. Nu sunt hainele lui! Dudu nu este cel care vrea să pară: blând, bonom, jovial. Ascunde ceva mult mai puternic, mult mai dur, şi habar n-am ce. Oricum, este un tip sofisticat, superior şi întotdeauna informat. Foarte bine informat! Corect informat! Nu ştiu ce surse are, domnule Preşedinte, dar e la curent cu toate ştirile politice, oficiale şi neoficiale, curate şi murdare, ştiri din toate mediile administraţiei de stat, ştiri care l-ar compromite şi pe Dumnezeu, dacă Dumnezeu i-ar fi adversar, dar Dunca este un tip credincios, aproape evlavios. Şi nu este nici bogat. M-am interesat şi am aflat că nu are cine ştie ce brânză de avere personală: un apartament de trei camere, maşină şi vreo 20 de milioane de lei, aflaţi în depozit, la Banca lui Ţiriac.

La câte cărţi a scris, putea să aibă bani mai mulţi. Deci, averea personală nu-i conferă niciun fel de putere. Nici funcţia de consilier de presă, de la noi, nu-l face mai puternic. Şi totuşi, Radu Dunca este un

tip deosebit de puternic. Foarte puternic. E un om de care este bine dacă nu să te temi, măcar să te fereşti. Nu mi l-aş dori niciodată duşman! De unde îi vine această putere? Nu ştiu precis, dar cred că stăpânirea informaţiilor îi conferă această teribilă forţă. Altceva, ce să fie? Pe fond, este un om cinstit. Corect. Aş putea spune, chiar prea corect. Aici e o hibă! Nu înjură pe nimeni, nu bârfeşte pe nimeni, nu se ia la harţă cu nimeni. Nici măcar cu Opoziţia. Pe aici, toată lumea are câte ceva de bârfit. Chiar şi dumneavoastră, domnule Preşedinte, sunteţi tocat mărunt-mărunt de gura partidului. Pe Dunca, însă, nu l-am auzit niciodată. E prea corect, ca să fie adevărat! Ascunde ceva şi încă nu ştiu ce. Oricum, domnule Preşedinte, voi sta cu ochii pe Dudu ca pe butelie…

— Sfârşitul volumului I

CURRICULUM VITAE

OLIMPIAN UNGHEREA

NUME: UNGHEREA

PRENUME: OLIMPIAN

DATA ŞI LOCUL NAŞTERII: 1 iulie 1937, Com: Jugureni, Jud: Prahova

CETĂŢENIA ROMÂNĂ: Română

STARE CIVILĂ: Căsătorit

STUDII:

FACULTATEA DE ŞTIINŢE JURIDICE

MASTERATUL ÎN ŞTIINŢE JURIDICE (specialitatea Criminologie)

FACULTATEA DE ZIARISTICĂ

CREAŢII LITERARE:

A scris şi publicat 17 cărţi poliţiste, de spionaj şi contraspionaj, mai multe seriale policier în presă, precum şi câteva sute de schiţe şi povestiri.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

Bătrâna domnişoară n-are alibi, Editura „Scrisul Românesc”-1976

Versiunea Maiorului Vlad, Editura „Junimea” – 1977

Testamentul, Editura „Scrisul Românesc”-1979

Spovedania unui spion, Editura „Dacia”-1982

Prizonierul Speranţelor, Editura „Junimea”-1983

Agent secret, Editura „Junimea”-1985

Egreta Brâncovenilor, Editura „Scrisul Românesc”-1986
Ultima sută de metri, Editura „Cartea Românească”-1987
Statuia Sfântului Leonard, Editura „Juventus”-1990
Pădurea cu plopi argintii, Editura „Junimea”-1991
Capcană pentru asasin, Editura „Ion Creangă”-1993
Scară către infern, Editura „România de mâine”-1997
EXPERIENŢĂ PROFESIONALĂ: MINISTERUL DE INTERNE:
A LUCRAT CA:
1960 – 1993
— Ofiţer operativ
— Instructor în departamentul de cultură şi presă
— Ziarist la revista „Pentru Patrie”.
— 1993: a ieşit la pensie, din funcţia de redactor şef al revistei „Pentru Patrie”, cu gradul de colonel
— 1993 – 1997: a fost consilier de presă la PDSR
— După 1993: a editat revistele ilustrate:
— Galaxia românească.
— Violenţa, alarmă de gradul zero
— Faptul divers

Postfaţă

Un roman politic de scandal

Olimpian Ungherea, unul dintre maeştrii policierului românesc, autorul Clubului cocoşaţilor, a fost timp de patru ani consilier de presă al PDSR. A trăit, aşadar, în imediata apropiere şi intimitate a liderilor partidului de guvernământ de până în 1996. Experienţa sa de ofiţer al Ministerului de Interne i-a slujit scriitorului Olimpian Ungherea să pună, în scoica ficţiunii de faţă, portrete şi măşti inedite ale oamenilor politici, acţiuni de corupţie şi atitudini imorale ale clasei conducătoare. Interesantă este şi modalitatea aleasă, de a ilustra motto-urile extrase din articolele publicate în ZIUA, cu ficţiunea realităţii digerate, cu elementele specifice scriitorului.

Două sunt planurile construcţiei româneşti, şi funcţionează pe principiul oglinzilor paralele: interpretarea realităţii în limbajul presei practicat în ziarul ZIUA, o relatare-dezvăluire a viciilor clasei guvernante din timpul regimului Iliescu, o oglindă plană – pe de o parte – iar vizavi de aceasta, oglinda deformantă, concavă, a ficţiunii, unde un cuvânt sau o apreciere din motto-ul jurnalistic sunt mărite până la ţesătura fiecărei silabe şi litere din care se compune ca fapt de

viaţă. Suntem astfel introduşi într-o lume labirintică a oglinzilor, prin care ne conduce firul ariadnic al scriitorului de policier politic.

Scriitorul Olimpian Ungherea va pune astfel la lucru, în cei patru ani cât a fost în interiorul staffului pedeserist, simţul de observaţie al ofiţerului din serviciul de informaţii român, în cadrul căruia a funcţionat între anii 1965 – 1970. Armele sunt însă, de astă dată, ale scriitorului – alegoria, în principal, din care rezultă şi denumirea romanului, Clubul cocoşaţilor, în motto-urile de presă, din ZIUA, sunt menţionate numele mai marilor zilei din regimul Iliescu, şi relele de care au fost făcuţi vinovaţi de presă, sunt menţionate marile scandaluri politice şi de corupţie bancară gen Bancorex, traficul de ţigări, cafea şi petrol, crima organizată pe care au tolerat-o şi în care au fost deseori implicaţi, în ficţiunea propriu-zisă personaje ca preşedintele Leon Lotreanu şi adjuncţii săi la conducerea Ligii Renaşterii Naţionale, Ovidiu Găman şi Daion Doroga, ori alţi apropiaţi ai acestuia sunt devoalaţi în structura lor intimă, făcând să iasă la iveală cocoaşa imorală şi lipsa de scrupule, caracterul de arivişti şi turnători, încă o dată, cine mai bine decât un fost ofiţer de informaţii să cunoască mai temeinic structura intimă a turnătorului, material uman folosit în activitatea sa? Crime politice sau reglări de conturi între grupuri de sub tutela potentaţilor, aventuri amoroase ale soţiei secretarului general al Guvernului, Traian Bereciuc, şantajul promovat ca politică de presă de Ion Brestoiu, directorul ziarului Bulina verde, caractere distorsionate şi imunde populează această lume labirintică a cocoşaţilor.

Nu lipsesc incursiunile documentate în intimitatea clanului de eminenţe cenuşii, numite Iluminaţii care, prin puterea banilor, fac de mii de ani ordinea politică planetară. Din relatarea Baronului, un personaj carismatic din anturajul mai marilor autohtoni ai zilei, rezultă astfel că şi Nicolae Ceauşescu ar fi fost propulsat şi apoi înlăturat prin voinţa masonică a confreriei mondiale.

Cu un filon epic bine conturat, policierul politic al lui Olimpian Ungherea ne dă o frescă a lumii politice româneşti desenată în aqua forte, care ne dezvăluie, într-un nou an electoral, ce se ascunde sub zâmbetul şi sloganurile colorate ale afişelor de candidaţi lipite pe toate gardurile, stâlpii şi zidurile speranţei alegătorilor de cinste, onestitate şi mai puţin rău din partea celor ce le vor fi aleşii.

Vorba lui Murphy, să ne bucurăm, căci mâine poate fi şi mai rău.

Dacă nu luăm aminte la cât de bine ne-a fost ieri.

Sorin Roşca Stănescu

DIN VOLUMUL II

ZAR DE FUGĂ

Fragmente

Alegerile bat la uşă

Sfârşit de noiembrie. 1995. A trecut o jumătate de veac de la epuizarea celei de a doua conflagraţii mondiale. Dar de la a treia, cât timp a trecut? Unii spun că al treilea război mondial a început odată cu celebrul război rece, încheiat cu decapitarea comunismului, în 1989. Sau 1990. Alţii zic, dimpotrivă, că al treilea sinistru planetar abia după decapitarea comunismului a început. Pentru reîmpărţirea Pământului, conform unui principiu vechi de când lumea: una ţie, două mie! Pentru trasarea noilor sfere de influenţă. Diplomaţii spun: pentru o nouă ordine mondială! Ca şi Iluminaţii, şi ce sunt altceva diplomaţii, decât îngerii-vestitori ai Iluminaţilor? Cine are timp să asculte, cu o ureche atentă, foarte atentă, tot ce spun diplomaţii printre cuvinte, dincolo de cuvinte, poate să scrie de pe acum istoria clipei de mâine. Cine nu, nu! Ca şi pe ziarişti. Cine mai are astăzi timp şi răbdare să-i citească pe ziarişti printre rânduri? se întreabă, îngândurat, Anton Soroceanu. Şi ei sunt tot îngeri-vestitori, dar, ca şi diplomaţii, strigă în pustiu. Cine-i aude? Cine-i ascultă? Cine-i înţelege? Cititorii nu mai vor decât scandal, senzaţii tari, violenţă. Şi ploua atât de trist, în acest sfârşit de noiembrie! Plouă mărunt. Şi rece. E dimineaţă. Spre prânz, ploaia se va transforma în lapoviţă. Apoi, în ninsoare. Şi abia spre seară va izbucni viscolul. Câinos, colţos, polar. Dar atunci, despre ziaristul Anton Soroceanu, de la hebdomadarul ilustrat „Violenţaalarmă de gradul zero", se va vorbi deja la timpul trecut. Deocamdată, se pregăteşte să înfrunte – el ar fi scris: „să ia în coarne!" – încă o zi din viaţa lui: fugă epuizantă pe Câmpul lui Marte, dar care, nici după cei 42.195 metri fărâmaţi sub tălpi sângerânde, nu va ajunge vreodată la liman, ca să poată azvârli camarazilor legendarul „Am învins!"

Alegerile – locale, parlamentare, prezidenţiale – bat la uşă. Nu chiar la uşă. Bat, deocamdată, la poartă. Până la uşă, mai sunt câteva luni. Dar se bulucesc. Vin grămadă. Cu înjurături, cu ţipete, cu promisiuni. Cu faceri şi desfaceri de alianţe politice. Vin cu trădări, abjurări şi declaraţii de dragoste patriotică. Patriotardă! Se confecţionează imagini noi, zâmbete noi, charisme noi. Vin cu bani

risipiţi pe lozinci, pe fluturaşi coloraţi, pe sloganuri îndelung lustruite. Vin cu lovituri date sub centură, la boaşe, la gioale. Vor fi alegeri încordate, încruntate. Speranţe pentru unii? Disperări pentru alţii? Cine vor fi învinşii? Cine, învingătorii? De pe culoarele întortocheate ale Ligii Renaşterii Naţionale – partidul de guvernământ – ziaristul Anton Soroceanu a prins un zvon ciudat: cică Daion Doroga, preşedintele Ligii, ar fi lansat, discret, un semnal ca actuala Putere să se pregătească pentru a trece în Opoziţie. De ce? Tocmai acum, când stau călare pe cai mari? Să fie doar o bârfă de culise? Doar o intoxicare a adversarilor politici? Praf în ochii credulilor? Dar dacă e adevărat? Ce urmăreşte Liga? Să piardă alegerile din 1996? Sau să fie doar un abil joc de picioare al etern-fariseicului Doroga? Dar preşedintele Leon Lotreanu – sfioasa Mătuşă de la Cotroceni – care a auzit, desigur, şi el bizarul zvon, de ce tace? De ce nu iese la rampă, să spună ceva? Adică, să nu-i pese deloc-deloc, de ce spune gura târgului? Sau Preşedintele e atât de sigur de victoria lui, de victoria Ligii, încât îl doare în popou de ce-i trece lumii prin gură? Doamne-Dumnezeule, se frământa ziaristul Anton Soroceanu, oare să nu scăpăm de Ligă nici la anul? Oare, să nu învingă, măcar şi la limită, Speranţa? N-or fi nişte mieluşei, cei care vor veni. Dar nici lupi ca ăştia, de acum, nu vor fi. Mai rău ca acum, nu se poate! mai jos de acest râu, e haosul. Disoluţia. Pieirea. Soroceanu citise cândva, prin nişte cărţi străine, despre existenţa Iluminaţilor. Despre un Consiliu Suprem al lor, care încearcă să-i mai dea peste cap Răului, să-l mai silească de puteri, că prea s-a întins în lume ca o molimă.

Oare, Iluminaţii ăia n-or şti şi ei că undeva, pe harta lumii, se află şi o ţară numită România şi alintată odinioară, chiar de orgoliosul Occident, cu apelativul creştinesc: Grădina Maicii Domnului? Oare, să nu ne întindă nimeni nicio mână de ajutor? Ce blestem apasă neamul nostru? Toate ţările din jur au scăpat de comunişti: s-au spălat, s-au curăţat, ca de păduchi, ca de râie. Numai noi, nu! Orice om, dacă e cinstit, dacă e onest cu sine însuşi, dacă onestitatea lui pleacă din tainiţele cele mai adânci ale sufletului său, aşteaptă anul 1996 ca fiind sfârşitul celei mai originale democraţii planetare: adică, nondemocraţia. Trăim încă într-o lume cenuşie, periferică, tulbure ca un apus neguros de soare. O lume desprinsă parcă din dramaticele pagini ale „Ghepardului". O lume îmbătrânită. Uzată. Ponosită. O lume stricată în însuşi stratul ei germinativ. O lume care se cramponează de

putere, se agaţă de putere cu ghearele, cu dinţii, cu ultimele vanităţi bolnave, cu ultimele orgolii purulente. Un rateu al istoriei umane! Va fi el extirpat de spulberul votului majoritar? Speranţa – ca o majoritate absolută a energiilor naţionale – va învinge?

Tribunul de la România Pitorească

Apoi, zău, mi s-a făcut o lehamite îngrozitoare să-l văd pe Ilie Verdeţ, moţul PSM-ului, fost prim-ministru pe vremea Piticului, fluturându-şi turul pantalonilor pe scările Guvernului. La ce mai visează Verdeţ ăsta? Ce himere îi mai otrăvesc senectutea? De ce nu-l trage cineva de mânecă şi să-i zică, simplu şi politicos: „Hai, cară-te!”? Am făcut deja alergie – se plângea sieşi, cu gânduri încă nerostite, ziaristul Anton Soroceanu – am făcut deja alergie la istericalele naţionaliste ale lui Ioan Paul Rogojanu, tribunul de la România Pitorească.

Ce caută acest dement în viaţa politică? Care e rostul lui în Parlamentul României? Să huiduie? Să ameninţe? Să insulte? Să stropească cu invective în stânga şi-n dreapta? Să verse calomnii ordinare, îmbrăcate în hainele false ale pamfletului? Tipul are obsesii morbide: urlă prin Cetate, că a îmbrăcat cămaşa morţii! Are halucinaţii: se crede Mesia, Unsul, Providenţialul! Are viziuni apocaliptice, înjură pe toată lumea, vâră spaima în evrei şi în ţigani. Şi spune răspicat, de la toate microfoanele publice, că, dacă va ajunge şeful statului, va organiza execuţii publice pe marile stadioane, că va purifica patria iubită şi sacră de elementele străine, alogene, indezirabile. Nici chiar smintitul ăla de Jirinovski nu a făcut asemenea josnice ameninţări. Ce confrerie monstruoasă l-a dotat cu imunitate parlamentară? A confundat cineva Parlamentul cu balamucul? Şi când te gândeşti că Liga şi România Pitorească sunt partide de guvernământ – sinistrul binom roşu – te apucă damblaua! Apoi, mă zgârie al dracului de râu pe creier, mă zgârie şi mă doare, de fiecare dată, apariţia în public a omului cu privirea de linx castrat: Ghiţă Gumar. Şeful PUN-ului. Ce are în comun acest Ghiţă cu politica? Cum poate sta în picioare, într-o ţară de creştini, cum poate sta cineva cu fruntea sus şi să declare, mândru de sine, fără măcar să clipească, fără să fie luminat de vreun gând creştin, că, dacă ar putea, ar mânca în fiecare zi unguri pe pâine, „tocaţi mărunt-mărunt, cu fulgi cu tot, ca să le piară definitiv sământa”? în ce fel de lume trăim? în ce fundătură istorică ne-a împins Liga Renaşterii Naţionale? De-acum, gata! Dacă la anul ne va ajuta un pic şi Dumnezeu,

dacă şi Norocul ne va zâmbi şi dacă şi noi ne vom deştepta – aşa cum ne îndeamnă Imnul Naţional – atunci poate că vom scăpa, într-adevăr, de acest blestem. De-acum…

Afaceri cu petrol

De curând, băgăreţul ziarist adulmecase urmele unor tenebroase afaceri cu petrol. Se prefigura, la orizont, un nou scandal uriaş. Milioane de tone de petrol, din producţia internă, aveau să se plimbe prin mai multe mâini, prin mai multe sereleuri, până ajungeau produse finite, adăugându-se de fiecare dată, cu fiecare transfer la altă societate comercială, noi sume de bani, foarte mulţi bani, care aveau să fie recoltaţi, la sfârşit, de o singură persoană: Dan Mircea Hariton. Era o inginerie financiară diabolică, de o simplitate incredibilă, dar aducătoare de profituri fabuloase. Toate sereleurile, pe unde voiaja petrolul, aveau un singur stăpân: Dan Mircea Hariton. Fusese pus la punct un mecanism infernal, o încrengătură amplă de firme, interese şi comisioane. Fusese ţesută, cu geniu, o reţea de combinate petrochimice, bănci, furnizori şi comercianţi. Fusese închegata o structură de marionete, dirijate de un singur păpuşar: Dan Mircea Hariton. Consilier prezidenţial şi patron peste sute de societăţi comerciale, desfăşurate ca o enormă pânză de păianjen. Anton Soroceanu prinsese un fir, trăsese de el cu infinite precauţii, se deşirase un colţ de plasă, după care, de undeva, din spaţiul dens al structurii, se iţise figura întunecată, uscată şi luciferică a lui Dan Mircea Hariton. Ziaristul publicase deja două reportaje kilometrice, fierbinţi, toată lumea luase foc, toată lumea se întreba oripilată cu ochii înfipţi în codul penal: un consilier prezidenţial printre marii mafioţi? A pătruns corupţia şi la Cotroceni? încotro ne îndreptăm? Spre un stat mafiot? Prim-senatorul Daion Doroga fusese interpelat, în plină şedinţă, de Opoziţie, şi somat să dea explicaţii. Interpelat fusese şi prim-deputatul Ovidiu Găman şi pus la zid cu întrebarea: Cine este Dan Mircea Hariton? Nu ştiu! răspunsese blând, un pic somnoros, dar cu atât mai convingător, şeful Camerei Deputaţilor.

Nu ştiu şi nu l-am văzut în viaţa mea Dar vom forma o comisie parlamentară, vom face cercetări şi vom da publicităţii toate rezultatele cercetărilor.

Deputaţii Opoziţiei îl priveau ca hipnotizaţi. Era genial bătrânul Găman. Somat şi prim-ministrul Nae Coroiu, acesta ieşise numaidecât pe postul naţional de televiziune şi, cu o moacă haioasă – un pic serios,

un pic chefliu – a tras un discurs patriotic, că Guvernul nu este lăsat să lucreze, că poporul este intoxicat cu tot felul de poveşti aiuritoare, „că cacealmaua cu petrolul nici nu există", că întreaga istorie nu e decât o făcătură a Opozitei, că domnul Dan Mircea Hariton e un bătrânel cumsecade, onorabil şi bolnav, care nici nu are habar de ceea ce i se pune în cârcă, încheind în stilul său inconfundabil: „Bă, nene, ce se-ntâmplă, toţi mai minţim, ba colo, ba dincolo, c-aşa-e viaţa. Dar Opoziţia asta, dom'le, minte de îngheaţă putu!"…

Profetul

Radu Dunca era un coseur captivant. Ori de câte ori se întâlnea cu el, era o reală plăcere, îi plăcea cum gândeşte: liber, nonconformist. îi plăcea cum se mişcă prin încăpere, printre fotolii, prin pădurea aia de bibelouri exotice din locuinţa sa: calm, delicat, ca un ursuleţ Panda. Rotofei, şi blând, şi vioi: arăta exact ca un Panda sătul. Eroare! Gravă eroare! Sub aspectul său inocent se ascundea, de fapt, un tigru flămând, îi plăcea cum vorbeşte: curgător, pastelat, îi plăceau salturile lui mortale, de la o idee la alta, idei trăsnite, gânduri insolite, fără nicio legătură între ele, aparent fără nicio legătură, pentru că undeva, mai departe, pe firul complicat al excursului, ideile lui, gândurile lui începeau să se adune pe acelaşi făgaş, să capete un sens, să curgă către acelaşi ţel, demonstrând magistral un punct de vedere. O concepţie.

O convingere. Şi făcea Dudu toate chestiile astea cu aerul că te ascultă atent, foarte atent, că pasămite tu vorbeşti iar el te ascultă cuminte, că tu te învârteşti de colo-colo prin casă iar el stă pironit într-un fotoliu, că toate ideile alea sunt chipurile ale tale, au fost mereu ale tale, iar el, Radu Dunca, nu-i decât ecoul acelor idei…

Din toate aceste motive – precum şi din alte o mie una de pricini – venerabilul Silviu Bărăgan, supranumit Profetul, îl căuta întotdeauna cu plăcere pe Radu Dunca, nu era doar plăcere, ci era mai ales un viciu intelectual, o biciuire palpitantă a minţii cu întrebări şi răspunsuri care lăsau în urma lor un fior straniu, complex, ştiind că va trăi, în compania lui, câteva ceasuri deopotrivă fermecătoare şi dramatice, cu imaginaţia aprinsă, cu gândurile flagelate, dar care, printr-o sofisticată metamorfoză spirituală, îl încărcau cu energie, pentru a supravieţui într-o lume pe care o detesta profund.

Cu umerii laţi, spătoşi, gâtul scurt, trupul bine legat, mersul apăsat, gesturile calme şi chipul rotund, luminos, Silviu Bărăgan emana o forţă neobişnuită. O putere fizică, grea, telurică, pe care o au doar

marii atleţi. Marii campioni sportivi. Cruntă ironie a aparenţelor! Dacă ceva îi repugna cel mai mult, acel ceva era sportul. Profetul considera sportul o imensă inulitate. O cheltuire de energii pentru un scop perfect inutil. Glorie, aplauze, urletul tribunelor excitate? Asta înseamnă să încurajăm, să cultivăm senzaţiile primare ale oamenilor. Vulgul urla la fel şi cu două mii de ani în urmă, când gladiatorii se spintecau între ei. Erau convingerile lui intime, în care Profetul se cantonase o viaţă de om. Era trecut de optzeci de ani. Dar nu-i dădeai mai mult de cincizeci. Aerul acela tineresc, mai degrabă proaspăt decât tineresc, venea deopotrivă de la părul blond, uşor arămiu, care se încăpăţânase să nu încărunţească, iradia din chipul rotund, luminos, cu obrazul întins, rozalii şi încă lipsit de riduri.

Silviu Bărăgan avea, totuşi, trăsăturile generale de o superbă banalitate. Nu-l remarcai cât de ciudat şi paradoxal este, decât dacă intrai în vorbă cu el. Dar şi atunci, numai dacă el însuşi dorea să ţi se dezvăluie. Altfel, trecea drept un tip comun, şters, cenuşiu, care nu spunea nimic nimănui. Chiar şi eleganţa lui era de o sfântă discreţie. Deşi se îmbrăca, în exclusivitate, de la renumitele magazine Morgan, de pe Calea Victoriei, totuşi felul în care îşi purta hainele, în care şi le îmbina, poate lipsa cravatei, poate lipsa colţului de batistă din buzunarul de sus, din stânga sacoului, poate modul lejer în care se mişca, sau poate toate astea la un loc construiau o imagine ternă, monotonă, placidă. Complet lipsită de expresivitate.

Singurul lucru cu care Silviu Bărăgan epata, erau maşinile. O patimă fierbinte şi statornică îl mistuia demenţial: pasiunea autoturismelor! Şi le schimba în fiecare an. Alte mărci, alte modele, alte culori. Nea Mitică, şoferul de care nu se despărţise de peste treizeci de ani, la fel de bătrân ca şi Profetul, era un alt împătimit după cele mai rasate modele auto. Din această dublă nebunie se iscaseră cele mai extravagante şi scumpe gusturi. Nea Mitică se mulţumea doar cu extravaganţa. Nota de plată a gustului scump o achita, de fiecare dată, Profetul. Era unica slăbiciune devoratoare a lui Silviu Bărăgan. Trecuseră prin mâna lui – ca amantele prin patul lui Priap – mărci celebre: Mercedes, Volvo, Audi, Peugeot, BMW, Fiat, Opel, Mitsubishi, Renault, Chrysler, Matiz, Daewoo. Ultima achiziţie, făcută cu câteva săptămâni în urmă, fiind o Citroën-Xantipa HDI, roşu-cardinal. Cu Xantipa venise în vizită la Radu Dunca. Nea Mitică rămăsese, ca de obicei, în maşină, în faţa blocului, vis-à-vis de Parcul Tineretului.

Profetul urcase la etajul doi, sunase la apartamentul 55, când Dudu îi deschise uşa, în loc de salut Bărăgan îl înhăţase iute de mână, trăgându-l după el, zicându-i din mers că va avea deosebita onoare să fie prezentat unei prea frumoase şi distinse doarme ca Xanipa!

Priveşte-o pe Xantipa! îi strigase, exaltat, Profetul. Fermecătoarea nevastă a lui Socrate, faimoasă în antichitate pentru umorul ei scandalos şi briant! Doamnă, se aplecase apoi bătrânul, curtenitor, asupra luxoasei limuzine, Doamnă, am onoarea să vi-l prezint pe cel mai bun prietenul meu din ultima mie de ani. După care, suiseră iarăşi scările către etajul doi, plonjând împreună, ca nişte căpiaţi, în lumea ideilor, în lumea informaţiilor, a întrebărilor, a îndoielilor. De atunci, zburaseră aproape cinci ceasuri. Şi Profetul încă ar mai fi stat. Dacă n-ar fi trebuit să se ducă la Televiziune, la obişnuita lui rubrică săptămânală: „Amintiri despre săptămâna viitoare", şi dacă până la orele 20,00 – când începea emisiunea – n-ar mai fi rămas decât o oră şi jumătate, Silviu Bărăgan ar măi fi stat cu Dudu încă o bucată zdravănă de vreme: să-şi încerce ascuţişul minţii pe cremenea dură a minţii celuilalt? Aparent calme, relaxante, discuţiile lor erau, în realitate, cumplite războaie, crunte confruntări, acerbe conflagraţii ale ideilor şi, ca pe orice câmp de luptă, multe idei mureau, piereau, lăsând locul altor legiuni de gânduri răspicat rostite care nu aveau decât o singură misiune: să ardă pe altarul unei prietenii care dura de aproape un sfert de veac. Baronul îi făcuse cunoştinţă cu Dunca. Hai, Profetule, îi zisese Baronul, să-ţi fac cunoştinţă cu un scriitor de romane poliţistei Ai citit vreuna din cărţile lui Radu Dunca? Am citit răspunsese scurt, prea scurt, Silviu Bărăgan, încât simţise nevoia să mai adauge: După ce-l citeşti, îţi vine aşa: să strigi, împreună cu Spinoza: „Să nu râzi, să nu plângi, să nu Condamni! Ci caută să înţelegi! şi întreabă! Cu îndoiala agăţată de ochi: oarei poate fi un scriitor mai interesant decât cărţile sale? Ion Popescu îl privise ironic, uşor pieziş, Silviu Bărăgan pricepând că Baronul îi ascunde ceva. Întrebă sec: Ce e? E unul din cronicarii noştri! îi răspunse Baronul cu un aer misterios şi plecaseră la întâlnire.

În loja Propaganda duc

Încă din tinereţe, i se spunea aşa: Profetul! Descindea dintr-o familie de dascăli de ţară. Ambii părinţi fuseseră învăţători undeva, într-o comună de pe lângă Alexandria. Teleormăneni băţoşi. Orgolioşi. Şi deştepţi. La numai douăzeci de ani, Silviu absolvise Dreptul şi

Literele. Până la douăzeci şi cinci, a lucrat ca reporter la popularul ziar „Universul”. După care, a fost cooptat în diplomaţie. Către sfârşitul celui de-al doilea război mondial, a intuit perfect destinul României, pentru o foarte lungă perioadă, astfel încât, în 1943 s-a înscris la comunişti. În 1944, primăvara, a trecut clandestin graniţa, s-a dus la ruşi, a făcut la Moscova un curs scurt de comisari politici, a revenit în România odată cu primele tancuri sovietice. Câteva săptămâni mai târziu, fusese deja numit director general al ziarului „Scânteia”. Organul central de presă al Partidului Comunist Român. Cunoştea – vorba lui Mihai Beniuc, din epocă – şapte limbi şi ruseşte. Dar dacă poetul Beniuc se lăuda liric, Silviu Bărăgan chiar vorbea fluent şapte limbi străine. Desigur, şi ruseşte. Nu-l chema Bărăgan, ci Târnăcop. Silviu Târnăcop. Nu-i fusese niciodată ruşine de numele său. Numai că Gheorghiu-Dej, secretarul general al comuniştilor, când l-a numit în fruntea „Scânteii”, a strâmbat din nas, şi-a ridicat ochii din hârtii şi l-a întrebat scurt: De unde eşti, mă? Din Bărăgan! a răspuns repede, emoţionat, tânărul aspirant la gloria roşie. Atunci, a continuat Dej, începând de astăzi, te numeşti Silviu Bărăgan! Clar? Hai, la treabă! Şi fusese expediat cu un gest suveran. A lucrat la „Scânteia” zece ani încheiaţi, răstimp în care ajunsese profesor universitar, îşi luase trei doctorate şi publicase un sac de cărţi, în 1955, fusese numit Ambasador al României la Organizaţia Naţiunilor Unite. Acolo fusese remarcat de Iluminaţi şi recrutat în selectul lor club.

A revenit în ţară după alţi zece ani, cu puţin timp înainte de moartea lui Dej. La capătul unui cancer pulmonar galopant, contractat cu un an în urmă, după o vizita fulger la Moscova, Dej intră într-o scurtă agonie, moare şi lasă vacant tronul de şef suprem, în acele zile agitate, îl cunoscuse Silviu Bărăgan pe Ion Popescu. Şi-au arătat unul altuia semnele secrete, s-au recunoscut reciproc. Benedictinul venise şi el, mai târziu, dar tot în aceeaşi zi. S-au îmbrăţişat frăţeşte. El fusese cel aşteptat. Al treilea! A treia latură a Triumviratului. Organizaţia executivă secretă a Iluminaţilor, plantată în fiecare ţară. Oamenii din spatele istoriei. Eminenţele cenuşii ale istoriei. Pentru că istoria adevărată nu este aceea citită din cărţi. Aceea este doar un fruct politic. Opera unei anumite organizaţii politice, scrisă în strictă conformitate cu propriile ei interese. Iar când organizaţia dispare, sau se schimbă, se rescrie şi istoria. Istoria imperiului roman a fost scrisă şi rescrisă de zeci de ori După nevoile curente ale noilor stăpâni. La fel, şi istoria

imperiului sovietic. Printre istorici chiar circulă o anecdotă: URSS este singura (ară din lume cu un trecut imprevizibil. Istoria adevărată a lumii este istoria ei secretă. Pe care nu o cunosc decât Iluminaţii şi care nu va ajunge niciodată în manualele şcolare. Exact a doua zi după moartea lui Gheorghiu-Dej, Baronul venise la întâlnirea Triumviratului, însoţit de un italian transpirat, nervos, negricios, grăbit, cu ochelari de vedere mici, perfect rotunzi, uşor întunecaţi, cu metalul ramelor lucind stins şi rece ca două guri de pistol: Licio Gelli. Şeful celebrei loji masonice italiene „Propaganda duc".

Propunere de candidat

Încă din 17 decembrie 1989, Baronul primise un mesaj secret de la Mihail Gorbaciov. Un mesaj clar. Fără echivoc. Ca un ordin!

Titularul puterii supreme de la Kremlin – totodată şi membru al temutului club „Rotary" – preluând, la rândul său, dorinţa Iluminaţilor, i-o transmisese Baronului în termeni aproape cazoni: „Cuplul Ceauşescu să fie executat pentru înaltă trădare. În locul lui, fixaţi-l pe Leon Lotreanu. El ştie ce are de făcut!" După care, urma salutul tradiţional: „Carpe diem!" Domnul Leo Lotreanu – care recepţionase şi el un semnal de la Ambasada sovietică – îl aşteptase înfrigurat pe Baron, îl primise cu zâmbetul său larg, lipicios, dar cu ochi gravi, înfioraţi de speranţa unui răspuns. Baronul îl privise îndelung, scrutător, se cunoşteau de foarte mulţi ani, nu-l înghiţise niciodată pe înţepatul ăsta zâmbăreţ, care se da în vânt după discursuri savante, discursuri şocante, dar goale ca nişte cutii de conserve consumate. Un şir nesfârşit de cutii lucioase, cutii colorate, cutii aranjate cu elocinţă, dar goale-goale, când cădea câte una suna a pustiu. Nu-i plăcea deloc de Lotreanu: prea era pătimaş, colţos şi fudul, prea răzbunător când laşitatea îl scăpa din frâu, se enerva prea repede, iar când se enerva spunea prostii, spunea măgarii. Ion Popescu se uita la el cu o privire glacială, cenzurându-şi perfect repulsia, lui Leon Lotreanu îi îngheţase zâmbetul ăla întins până la urechi, Baronul îl întrebase sec: „Aşteptaţi un răspuns de la mine, domnule Lotreanu?" Leon Lotreanu murmură un simplu „Da", gâtuit de o uriaşă emoţie. „Răspunsul este da!", punctase la fel de rece Baronul, după care se răsturnă domol într-un fotoliu, gemând uşor de plăcerea relaxării, aşa cum numai marii bătrâni ştiu s-o facă. Mai aveau de discutat câteva detalii. Dar, mai întâi, să termine Lotreanu ăsta cu lacrimile lui, care i se înnodau în barbă! Baronul dezagrea profund să vadă un bărbat plângând. Mai ales

un viitor şef de stat. Dar dacă astfel hotărâse Consiliul Suprem, aşa să fie! în aceeaşi zi, Baronul i-l trimisese pe Dan Mircea Hariton, să-l însoţească pretutindeni: să-i fie ajutor, apărător şi sfetnic. Şi, mai ales, să-l tragă de mânecă înainte de a face o prostie, nu după!…

Cloşca cu ouă de cuc

Senatul îi apare ca un enorm incubator, în care puterea îşi clocește ouăle şterpelite de prin urnele de vot ale circumscripţiilor electorale, din acele ouă au ieşit deja senatorii binomului roşu, care cască acum, către cer, pliscurile lor veşnic nesătule. Iar el, prim-senatorul României, trebuie să aşeze, în fiecare plisc, halca de putere cuvenită. Mai mică sau mai mare. Dar nimeni, din cuibul puterii, nu rămâne cu pliscul gol. Altfel, iese tămbălăul dracului! La partid, deja tărăboiul stă gata-gata să crape. Liga Renaşterii Naţionale – partidul de guvernământ al cărui preşedinte este – a devenit o turmă de contradicţii. Una din fracţiuni se află aproape, foarte aproape, de ruptură. Dacă nu anul ăsta, anul viitor mai mult ca sigur fracţiunea aia politică din Ligă îşi va-lua lumea în cap. Şi, astfel, va mai răsări un nou partid printre buruienile politice din România. În Ligă, nu poate mulţumi pe toată lumea. Fiecare vrea ca halca lui să fie cât mai mare. În AGA, în Consilii de Administraţie, sau funcţionari de bănci, funcţionari la CEC, funcţionari de Regii autonome, vârâ-i prin Ministere, prin Secretariate de stat, prin Consilii locale, dă-le pe mână primării, prefecturi, Agenţii naţionale, başca Fondul Proprietăţii de Stat, de unde curge laptele cel mai dulce. Fiecare se uită în strachina celuilalt şi urlă ca un nebun că laptele lui e apă chioară. Şi e suficient să urle unul singur, că toţi oamenii din Ligă – Ligăi, cum le zic ziarele – încep să urle în cor, să înjure în cor, să latre în cor: precum câinii dintr-un cartier, care se întărâtă unii pe alţii. Cum să fii coleg cu o haită de câini?

Ovidiu Găman, preşedintele executiv al Ligii, are dreptate: Ia mai dă-i în mă-sa şi nu-ţi mai face atâtea griji! Ştii care e greşeala ta, Doroga? Că le dai! Ei latră şi tu le dai! Nu! Nu le mai da! Doar arată-le ciolanul şi lasă-i să latre. Vor deveni furioşi. Şi ştii ce fac nişte câini furioşi? Nu ştii! îţi spun eu: se încaieră între ei. Ei bine, atunci şi numai atunci, trebuie să apari tu cu ciolanul în mână! Se vor linişti ca prin farmec. Şi ştii care e a doua greşeală a ta? Că împărţi, fiecăruia, ciolanul aşteptat. Nu, dragă Doroga! Aruncă-l la grămadă. Lasă-i pe ei să se lupte, să se sfâşie între ei, pentru bucata aia de putere. Iar tu îţi vezi,

liniştit, de treburile tale. Vezi ce simplu e?

Al dracului, Găman! gândi admirativ, dar şi pizmaş, Daion Doroga. I-o zisese Ovidiu: calm, colegial, fără răutate! Doroga ştiuse dintotdeauna că, sub masca aia de idiot adormit, în Ovidiu Găman pândeşte un tip de o teribilă inteligenţa. Găman îşi cunoştea perfect interesele. El nu mima puterea. Ci, trăia cu adevărat puterea, în câţiva ani, devenise un om foarte bogat şi, realmente, se bucura şi se folosea de bogăţia lui. Era fericit şi în familie. Mai mereu, Ovidiu Găman găsea un prilej să povestească o istorioară picantă sau tandră din familia lui. Iar la Camera Deputaţilor, pe care o conducea cu mână forte, nu fuseseră niciodată atâtea scandaluri, câte izbucniseră în Senat. Ovidiu Găman nu se lăsa manipulat. Provoca doar această impresie. În realitate, ştia să se joace cu oamenii. Cu ambiţiile lor. Cu orgoliile lor. Cu destinele lor. Daion Doroga îl privise adeseori cu ochi plini de invidie: Găman făcea tot ceea ce făcea cu o neprefăcută plăcere. El îşi trăia viaţa lui. În viaţa lui, el era personajul principal! Chiar şi atunci când se plia peste părerea celuilalt, când adopta punctul de vedere al celuilalt, n-o făcea crispat, ci se manifesta jovial, înţelegător, de parcă aceleaşi gânduri şi păreri şi opinii se născuseră şi în mintea lui…

ISBN 973 – 99460 – 3 – 8
Manager editorial: S.C. Condorul Singuratic Exim S.R.L.
Editor: Mihai Bărbulescu
Redactor: Nicolae Alexandra Bărbulescu
Tehnoredactor: Beatrice Dinulescu
Difuzare: Alexandra Trandafir
Carte prin poştă: Florenţa Maxim
Coperta: Nicolae Alexandru Bărbulescu
©Copyright 2000 Olimpian Ungherea